

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

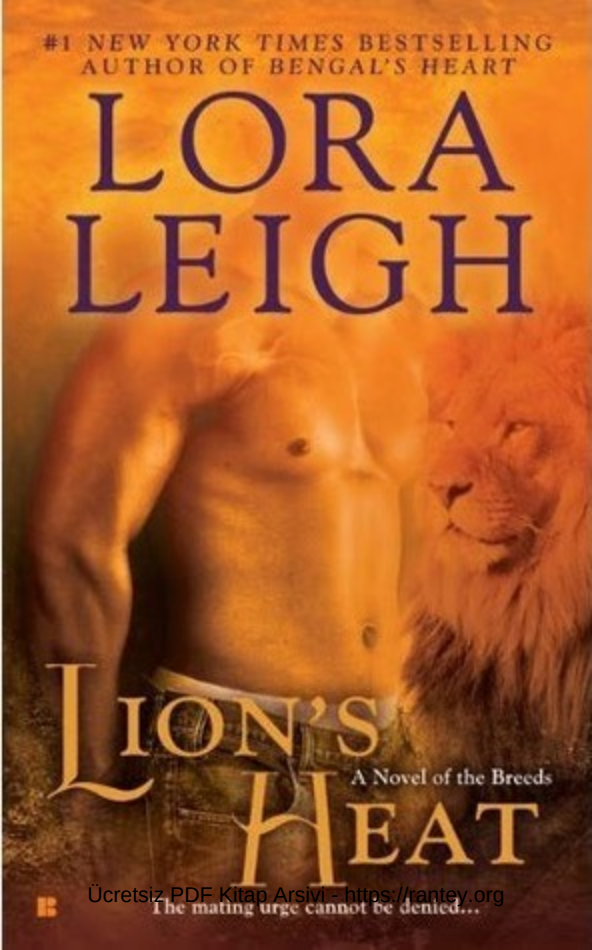
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF BENGAL'S HEART

LORA LEIGH

The background of the cover features a shirtless man with a muscular build. Overlaid on his chest is the head of a lion, facing right. The entire image has a warm, golden-brown color palette.

LION'S HEAT

A Novel of the Breeds

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

The mating urge cannot be denied...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

LIONS HEAT

7 O lt A I I G H

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

LIONS HEAT

L O R A L E I G H

BERKLEY SENSATION, NEW YORK

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Sayfası İthaf

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23

EPILOG
Teaser bölümü

New York Times'in en çok satan 1 numaralı yazarından yeni

"Lora Leigh her konuda başarılı."

-Romance Reviews Today

Lora Leigh'in Irkların Romanları İçin Övgüler **MERCURY'NİN SAVAŞI**

"Erotik ve gerilim dolu ... Okurlar gülecek, okurlar kızaracak ve okurlar ağlayacak."

-Romance Junkies

"Breeds destanının hayranları, iki harika sürprizle [*Merkür'ün Savaşı'nı*] keyifle okuyacaklar."

-Midwest Book Review

"Merak uyandıracak kadar güçlü ve sayfaları sürekli çevirecek kadar aksiyonlu.
Tamamen bağımlısı oldum! Harika bir okuma!"

-Fresh Fiction

ŞAFAĞIN UYANIŞI

"Leigh, karakterler yaratma ve hikâyelerindeki karmaşık olay örgüsünü örme konusunda sürekli olarak mükemmel bir iş çıkarıyor. Breeds serisinin son kitabı da bir istisna değil."

-Romantic Times (4½ yıldız, en iyi seçim)

"Beni büyüledi."

-Romance Junkies

"Yürek burkucu."

-Fallen Angel Yorumları

"Erotik, hızlı tempolu, komik ve sert vuruş, Bu serisi teslim eder okuyucu için maksimum eğlence."

-Fresh Fiction

TANNER'IN ŞEMASI

"İnanılmaz Leigh, röntgenciliği de dahil ederek kavurucu seks sahneleriyle geleneksel sınırları zorluyor. Entrika ve tutku ateşleniyor . . . Scorcher!"

-Romantic Times (4½ yıldız)

"Son derece şehvetli. [Bu seriye göz değer."

-Fresh Fiction

HARMoNY'S WAY

"Leigh'in sürükleyici alternatif gerçekliği baharatlı duygusallığı, romantik tutkuyu ve ölümcül tehlikeyi bir araya getiriyor. Gerçekten de çok ateşli."

-Romantic Times

"Bayan Leigh'in zihnimde ve kalbimde yavaş yavaş yer edinen bu harika karakterlere hayat verme becerisine hayranlık duyuyorum. Bu tür söz konusu olduğunda, Lora Leigh kraliçedir."

-Romance Junkies

MEGAN'IN İŞARETİ

"Aşk, entrika ve her kadının fantezisiyle dolu sürükleyici bir hikâye olan *Megan'ın İşareti*, Lora Leigh'in Irklar serisine harika bir katkı. Lora Leigh her zamanki gibi her konuda başarılı; *Megan'ın İşareti* hayranlarını kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacak!"

-Romance Reviews Today

"Sıcak, sıcak, sıcak - seks ve ortam ... Sayfalardan yükselen buharı neredeyse görebiliyorsunuz."

-Fresh Fiction

"Bu eğlenceli romantik bilim kurgu gerilim, 'Irklar'la dolu bu fütüristik dünyanın 'normal' görünmesi nedeniyle izleyiciye Carrie Vaughn'un *Kitty and the Midnight Hour* ve MaryJanice Davidson'ın *Derik's Bane* kitaplarını hatırlatacak. [Keyifli bir gerilim.]

-The Best Reviews

"Diyaloglar hızlı, aksiyon hızlı ve seks çok ateşli. Bunu ."

-A Romance Review

"Leigh'in aksiyon dolu Irklar serisi canlandırıcı bir değişiklik yapıyor. Hızlı gelişen olay örgüsü ve duvar kağıdını soyacak kadar ateşli bir seks."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Keyifle okunacak son derece seksi ve cızırtılı yeni bir seri. Ateşli seks, hızlı diyaloglar ve vurucu aksiyon olağanüstü bir eğlence sunuyor."

-Romantic Times

Lora Leigh'in Berkley kitapları

ASLANIN ATEŞİ
BENGAL'İN KALBİ
ÇAKALIN EŞİ CIVA'NIN
SAVAŞI
ŞAFAĞIN UYANIŞI
TANNER'İN PLANI
HARMONY'NİN YOLU
MEGAN'İN İŞARETİ

NAUTİ
ALDATMACALARI
NAUTİ NİYETLERİ
NAUTİ RÜYALARI
NAUTİ GECELERİ
NAUTİ ÇOCUĞU

Antolojiler

SİHİRLİ NOEL KEDİSİ (*Erin McCarthy, Nalini Singh ve Linda Winstead Jones ile birlikte*)

SHIFTER (*Angela Knight, Alyssa Day ve Virginia Kantra ile*)

KARANLIĞIN ÖTESİNDE (*Angela Knight, Emma Holly ve Diane Whiteside ile birlikte*)

HOT SPELL (*Emma Holly, Shiloh Walker ve Meljean Brook ile*)

LION'S HEAT

L O R A L E I G H

BERKLEY SEFJATION, YENİ İÖRK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada

(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

ASLANIN SICAĞI

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlesel pazar baskısı / Nisan 2010

Telif hakkı© 2010 Christina Simmons tarafından.

Michelle Rowen tarafından yazılan *İçimdeki Şeytan* kitabından alıntıdır. Telif hakkı© Michelle Rouillard'a aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için adres: The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-18678-7

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan The Berkley Publishing Group, 375 Hudson Street, New York, New York 10014 tarafından yayımlanmaktadır.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Kahkaha, sevgi ve özgürlük için.

PROLOGUE

İrk İşleri Bürosu Müdürü ve kendisini yok edebilecek sırlara sahip bir Aslan İrki olan Jonas Wyatt, en büyük zayıflığı olduğundan emin olduğu kişinin az önce adım attığı kapıya baktı. Sonra da Kedi İrki lideri Prima Merinus Lyons'un çiftleşmiş eşine döndü.

Jonas onun çizgisiz yüzüne, berrak koyu kahverengi bakışlarına ve dudaklarının genç kıvrımlarına odaklanırken eleştirel bir tavırla yaşını göstermesi gerekirdi, diye düşündü. Uzun, koyu kumral saçlarında tek bir tel bile beyaz yoktu; iki çocuklu kırk yaşına yaklaştığını ve başka herhangi bir kadının terapi görmesine neden olabilecek bir hayatı olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Jonas, on iki yıl önce Kedi İrki Sürüsü lideri Callan Lyons ile çiftleştiği andan beri fiziksel olarak bir gün bile yaşlanmadığını biliyordu. Vücudunun farkında olduğu kadarıyla zaman hiç geçmemişti.

Fiziksel olarak yaşlanmamış olabilirdi ama Jonas Merinus'un kesinlikle güçlendiğine tanıklık edebilirdi. Belki bu son marifeti bir şey ifade etmiyordu ama çelik gibi bir omurga geliştirdiğine şüphe yoktu.

Sadece çelik onu karşısında oturtabilirdi, esmer kaşlarını meydan okurcasına ona doğru kaldırırken dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirirdi.

Eğer zaten Sürü lideriyle çiftleşmemiş olsaydı, Jonas'ın kesinlikle ilgi duyacağı bir kadın olurdu. En azından bugünden önce.

"O hamile." Kelimeler dudaklarından donmuş bir onaylamama ifadesiyle döküldü. Hamileliği için değil, Merinus'un onu bu haliyle kendisiyle çalışması için işe almayı düşünmesi için. Böylesine savunmasız bir kadını kendi hayatına, herhangi bir Cins'in hayatına sokması ve ondan hayatta kalmasını beklemesi.

"Gerçekten mi?" Merinus'un kaşları şok olmuş gibi kalktı. "Neden Jonas, bunu kaçırmış olmalıyım. Nasıl fark etmeyecek kadar ihmalkâr olabildiğimi anlatır mısın?"

Merinus'un kocasının eşi Callan'ın, kadın ne zaman bu tonu takınsa aynı şeyi yaptığını ve onu dikkatli olması konusunda uyardığını görmüş olmasına rağmen irkilmedi. Jonas bu kadının ne kadar tehlikeli bir düşman olabileceğini biliyordu. İsterse onun hayatını son derece zorlaştırabilirdi; en azından Pride'ın hiyerarşisinde onun üstünüydü. Çoğu gün önemli olan tek şey de buydu zaten.

Jonas yıllar boyunca kendi kendine onun gücünün buraya, Büro'ya kadar ulaşmadığını söylemekten hoşlanıyordu. D.C.'de bulunan İrk İşleri Bürosu onun bebeği, oyun alanı, hobisi ve sevgilisiydi. Jonas'ın son on yılda inşa ettiği siyasi kanun uygulama makinesinin günlük işleyişine fazla meraklı, fazla entrikacı küçük burnunu sokmaya asla cesaret edemeyecekmiş gibi davranmaya çalışmıştı.

Çok yanılmıştı. Ve bu bilgi onun zaten asabi olan sinirlerini daha da germişti.

Jonas öne doğru eğilerek kollarını masasının üzerine koydu ve soğukkanlı bir kararlılıkla Merinus'a baktı. Onun bir zayıflık görmesine izin veremezdi.

"İşe yaramayacak, Merinus," diye bilgilendirdi onu. "Bir saat içinde onu histerik hale getireceğim. Başka bir aşırı duygusal küçük kızla uğraşmak istemiyorum, özellikle de doğum yapmasına bu kadar az kalmışken. Peki ya çocuğu doğurduktan sonra ne olacak? lanet olası bir kreş değil, dokuzdan beşe çalışılan bir iş de değil."

Kelimeleri dudaklarından zorla geçirmek zorunda kaldı. Dilinin kenarındaki küçük bezlerin yaklaşan felaket karşısında kaşındığını hissederken bile onları ağızından çıkarmak için dilini zorladı.

Sadece felaket değil, çiftleşme ateşi. Hayatını ilgilendiren bir felaketin başlangıcıydı.

Başka bir adamın onun içinde bir hayat yaratmış olduğu bilgisiyle içinde kaynayan öfkeyi şimdiden hissedebiliyordu. Onun bir başkasına ait olduğunu. Belki de şimdi bile yatağını başka bir adam paylaşıyordu.

Öfkesinin gücünü durduran tek şey, kadının narin bedeninde başka bir erkeğin kokusunun olmamasıydı. Hiçbir şey olmamıştı.

Çiftleşme işareti, tatlı ve narin kadın kokusunu bozan hiçbir erkek izi yoktu.

Olsaydı buna katlanabilir miydi?

"O seninle başa çıkabilir." Merinus ayağa kalkarken, genç kız yırtık kot pantolonu ve tişörtüne rağmen ona asil bir tavırla bakıyordu. "Dahası, bunu histeri krizi geçirmeden yapabileceğinden de oldukça eminim."

Jonas ellerinin Prima'sına doğru titremeye hazırlandığını hissettiğine yemin edebilirdi. Boğazını sıkan ve konuşma gücünü çalmakla tehdit eden kesin bir panik duygusu onu doldurmaya başladı.

Hayatında hiç korkmamıştı. Merinus ona sırtını dönüp kapıya doğru yürümeye başlayana kadar gerçek korkunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Neden?" Soru, Merinus'un yavaşça ona dönmeden önce duraksamasına neden olan ince, vahşi bir hırıltıydı.

Jonas yüzünü buruşturmadan önce dişlerini birbirine geçirdi ve kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. Sürü liderine göstereceği saygının aynısını o da hak ediyordu ve o hırlama aklına gelebilecek saygıdan en uzak şeydi.

"Neden?" Sesi artık ölümcüldü. "Çünkü Jonas, senin nezaketi tamamen hiçe sayman yüzünden mükemmel sekreterlerin sinir hastası olmalarını izlemekten . Rachel'ı tanıyorum. Yeteneklerini olduğu kadar mizacını da biliyorum." Merinus'un muzaffer sırıtışı karşısında dehşete kapıldı. "Ve Rachel'ın seninle başa çıkabileceğini biliyorum. Eğer kardeşim Kane'le on altı yaşında başa çıkabiliyor ve hem mali durumunu hem de programını düzene sokabiliyorsa, senin şeytani ve çıkarıcı kişiliğine de katlanabileceğinden ve hatta sen Büro'nun sahip olabileceği son nezaket kırıntısını da yok etmeden önce Büro'ya bir nebze olsun saygınlık kazandırabileceğinden hiç şüphem yok." Alaycı bir başarı ifadesiyle ona dönmeden önce kapıya doğru yürüdü. "Bunu bir tür iyilik olarak düşün. Ve unutma, Rachel benim en sevdiğim, dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan biri. Onu incitirsen Wyatt, beni incitmekten hiçbir farkı kalmaz."

Bu uyarıyla birlikte kapıyı çekerek açtı ve odadan çıktı. Panel hafif bir klik sesiyle arkasından kapandı,

Jonas'ı ofisinin serin sessizliğine kapatırken diğer odadan gelen sesler duyuluyordu.

Az önce Rachel'a bağıramayacağını, onu kovamayacağını garanti etmişti. Merinus bu açıklamayla onu daha fazla zorlayamazdı. Yeni sekreterine mahkûm olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Jonas yavaşça yerine oturdu. Avuçlarını masasının üzerine koydu ve derin, sert bir nefes aldı. O bir Cins'ti. Yetişkin insanlar onun korkusundan titrerdi. Kendi türü bile ondan korkuyordu. Bundan emin olmuştu. Bu korkuyu aşmak için çalışmıştı, yaptığı herhangi bir talebin olası reddine izin vermeyecek o itici ihtiyat.

Yine de Merinus'a ne kadar tehlikeli olabileceğini anlatamamış gibi görünüyordu. Ya da gerçekten umurunda değildi.

Bu küçük ayrıntıyı düzeltmek için çok geç olup olmadığını merak etti.

Kapı hafifçe çalındı, hafif, yumuşak bir koku duyularını kesti ve kapı açılırken kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Bay Wyatt, seyahat programınız hakkında benimle biraz konuşmak isterseniz, o zaman başlayabilirim."

Orada öylece duruyordu, karnındaki hafif tümsek, hamileliğinin o aşamasında düşünebileceğinden daha küçüktü. Beş aylıkken o küçük tümseğin daha büyük olması gerekirdi. Uzun, koyu kıvılc saçları ensesinde bir topuzla ; narin gözlükleri burnunun üzerinde tünemişti. Derin, koyu yeşil gözleri ürpertici bir yoğunlukla ona bakıyordu.

Tam oturan siyah pantolon, karnının tümseklerinden kalçalarına doğru akan beyaz bir bluzla eşleştirilmişti. Düz, muhafazakâr siyah ayakkabılar minik ayaklarını örtüyordu.

Onun bir peri olduğunu düşündü. Onu korumakla görevli bilinmeyen karanlık bir gücün gazabını davet etmekten korktuğu için kimsenin dokunmaya cesaret edemediği tuhaf bir yaratık. Bu karanlık güç Merinus Lyons'tu, ona göre hayatının kötü kalpli devi.

"Bay Wyatt?" Sesi düzgün ve kibardı. "Seyahat programınız, efendim."

Onun güzergahı. Elbette bunu isteyecektir. Onun dünyasında nasıl hareket ettiğini bilmeden başka nasıl etkili bir şekilde yok edebilirdi ki?

"Güzergâh konusunda endişelenme," diye homurdandı, derin gırtlığını tutma zahmetine girmeden. "Bunu kendim halledeceğim. Sadece ..." Elini dış ofise doğru salladı. "Dosyalama falan yap."

Karanlık, kanatlı bir kaş yavaşça kalktı.

Sonra çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Kapıyı usulca kapattı ve masanın önüne doğru ilerlerken bir yandan da onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Jonas onu saldırmaya hazırlanan bir kobra gibi izliyordu. Kahretsin, o bir kobradan daha tehlikeliydi.

"Bay Wyatt, ben himaye etmeniz gereken yüceltilmiş bir tezgâhtar değilim," dedi. Tatlı tatlı. O kadar tatlıydı ki sesi bal damlıyor, vahşi yeşil gözleri bir cüretle parlıyordu. "Bana seyahat programını vereceksin ve bunu anlamam ve gerekli ayarlamaları yapabilmem için zamanında yapacaksın. Artık tüm randevular, planlanmış tüm iş gezileri ve toplantılar benden geçecek. Anladığım kadarıyla Sığınak'taki son finans toplantısı tam bir . Gurur Lideri Lyons ve Prima'sı bir sonraki toplantının en azından Büro'nun hesaplarından kullanılan miktara yaklaşan bazı geçerli rakamlar içermesini sağlamamı emretti. Bunu kolay yoldan yapabiliriz." Gülümsemesi nazik ve iyi niyetliydi. "Ya da bu konuda zor olabiliriz." O gülümseme buza dönüştü.

Jonas yavaşça ayağa kalktı, elleri masanın üzerinde sabit duruyordu. Kadına ters ters bakarken onun üzerinde yükseldiğinden emin oldu. "İyi şanslar." Kısa ve tatlı tuttu, çünkü kızın dili o kadar çok düğümlenmişti ki, zar zor düşünebiliyordu.

yalnız konuşmak.

O orada dururken, kullandığı dizüstü bilgisayarını kapattı, ihtiyacı olan dosyaları içeren ince harici sürücüyle birlikte koruyucu bir çantaya yerleştirdi.

Rachel, adamın çantayı kapatıp kulpundan tutarak ofisten çıkışını sessizce izledi.

Odayı dolduran gerginlik yavaş yavaş azalırken derin, çok ihtiyaç duyduğu bir nefes alması gerektiğini hissetti. Ancak onun gidişiyle birlikte tuhaf bir boşluk da ortaya çıktı. Çünkü

ofisten hayat çekilmişti. Artık bir kabuktan başka bir şey değildi.

Dudakları bu düşünceyle kıpırdadı, sonra silkindi ve kendi ofisine doğru yürümeye başladı. Merinus bu işle ona yeni bir hayat vermişti - tabii devam edebilirse.

Elini karnının üzerine koydu. Dayanmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Jonas şimdiye kadar tanıştığı en korkunç adam olabilirdi, muhtemelen en tehlikelisi. O cıvıl cıvıl gözleri, seksi ve ölümcül olduğunu haykıran sert ve gergin vücuduyla Jonas şimdiye kadar tanıştığı en büyüleyici adamdı.

Kısa siyah saçları kafa derisine yaslanacak kadar uzundu ve yüzünün sert, yontulmuş düzlemlerine vahşi, şeytani bir görünüm veriyordu. Ve o gözler.

Quicksilver. Merkür. Bir insanın ruhunu gören gözler.

Yakan gözler.

Onu neredeyse büyüleyen gözler.

Eğer çok ama çok dikkatli olmazsa, Jonas Wyatt herkesin ruhuna sahip olduğu gibi onun ruhuna da sahip olacaktı.

Ve bu olmazdı. Jonas'ın biraz şımarık olabileceğini hissediyordu. Bu da bu alışkanlığı kesinlikle kırması gerektiği anlamına geliyordu.

Masaya doğru ilerleyerek yerine oturdu ve Merinus'u aradı.

"Kaçıyor," diye rapor verdi.

Merinus'un dudaklarını kıvıran gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordu. "Sorun değil. Nereye kaçtığını biliyorum. Çantayı hazırla ve dizüstü bilgisayarını getir. Jonas'a Cins kabinesinin gücünü göstermenin zamanı geldi. Ve şu andan daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

Rachel, Jonas'ın geriye dönüp baktığında Merinus'un onu kızdırmak yerine kurtarmaya çalıştığını fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Kedi Irklarının Prima'sına göre Jonas Wyatt, Büro söz konusu olduğunda kendi kendini yok etme yolunda ilerliyordu.

"Bunu onunla tartışmanın bir faydası olacağını düşünüyor musun, Merinus?" Rachel sordu, sesi artık temkinliydi. Jonas kızdırılacak iyi bir adama benzemiyordu.

"Callan ve Dash onunla yüzleri mosmor olana kadar konuştular." Merinus içini çekti. "Onlarla savaşılabir; bu içgüdüsel kod

sahip olduğu onur bunu yapmasını gerektiriyor. Büro söz konusu olduğunda şüphe uyandırmayı bırakmazsa, Büro'dan atılacak. Bu olmasını istemediğim bir şey. Hayır Rachel, şu anda Jonas'a ulaşabilecek tek kişi biziz."

"Öyle miyiz?" Rachel bundan oldukça şüpheliydi.

"Öylesin," diye düzeltti Merinus. "Ona da Kane'e davrandığın gibi davran. İnan bana, bununla nasıl mücadele edeceğini bilemeyecek. Jonas her zaman buldozer gibi hareket eden biri olmuştur. Bildiğim kadarıyla hiç kimse onun başkalarına karşı kullandığı taktikleri ona karşı kullanmadı. Bakalım kullandıklarında ne olacak."

"Kıçlarından bir parça mı alıyor?" Rachel, o ölümcül köpek dişlerinin görüntüsü gözlerinin önünden geçerken sordu.

Merinus'un kahkahası yumuşaktı ve şüphe uyandıracak kadar .

"Şimdi Rachel, gerçekten seni ısıracağını mı düşünüyorsun?"

"Sadece yeterince yaklaşırsam," diye mırıldandı.

"O zaman yeterince yaklaşma," diye öğüt verdi Merinus ona ağır bir eğlenceyle. "Çok dikkatli ol Rachel, yeterince yaklaşma."

ÜÇ AY SONRA

"Sizden Senatör Racert ile bir görüşme ayarlamanızı istedim mi?"

Jonas Wyatt, sekreterinin porselen yüzü ve donmuş okyanus yeşili gözlerindeki buz gibi soğukkanlılıkla yüzleşmek için soğuk bir öfkeyle ofisinden çıktı.

Tüm sisteminin donduğu, kontrolünün parçalandığı ve derisinin hemen altında gizlenen hayvanın serbest kaldığı bir kalp atışı vardı. Vücudundaki her hücrenin eşini sahiplenmek için haykırdığı zamanın dışında tek bir an.

Aynı hızla hayvanı geri dizginledi, kontrolünün düzensiz kenarlarında sarsıldı ve sistemini yırtan açlıkla savaştı.

Her zaman olduğu gibi, Rachel'ın mükemmel, manken gibi soğukkanlılığı karşısında savaşı neredeyse kaybediyordu. Birden fazla kez

Bu soğukkanlılığı bozmakla ilgili bir fantezi.

Ne yazık ki, ne zaman bu fantezilere teslim olmayı düşünse, anneliğin olgun görüntüsüyle yüz yüze geliyordu. Kadın hamileydi ama bu onu istemekten, ona ihtiyaç duymaktan alıkoymuyordu. Onun hayatını kolaylaştırmak, işini kolaylaştırmak, içindeki erkeği ona vermek için yapabileceği her şeyi yapmasına engel değildi - en azından mümkün olduğunca.

Başkalarına karşı sert davranırken ona karşı nazikti. Başkalarını uzak tutarken ona hayatında bir yer açtı. Ve yine de, onunla çalışmaya başladığı günden itibaren kadar soğukkanlı, duygusuz görünüyordu.

Rachel buz gibi bir küçümsemeyle, "Aslında toplantıyı Senatör Racert istedi," diye cevap verdi. "Onu altı haftadan uzun bir süredir oyalıyorsunuz ve Büro'nun hükümet cüzdanını o kontrol ediyor, ayrıca Irk Ödenekleri Komitesi'nde de önemli bir ağırlığı var."

"Devletin kesesi beni daha az ilgilendiremezdi." Kollarını göğsünde kavuşturarak kapının pervazına yaslandı ve ona ters ters bakmaya çalıştı.

İnsanın eşine ters ters bakması çok zordu, özellikle de bu kadar korumacı bir şekilde koruduğu çocuk onu dinlerken ve söylediği her kelimeye bu kadar yakından tepki verirken.

Bunu hissedebiliyordu. Taşıdığı kız çocuğu onun sesini her duyduğunda duraksıyordu, tıpkı annesinin sesini duyduğunda duraksadığı gibi. Başkası değil. Başka birinin konuşması umurunda bile değildi. Lanet olsun, artık küfür bile edemiyordu. Ve bu konuda bir şey yapmak çok zordu. Ama çocuğun sakın kalmasını sağladı. Eğer çocuk sakınse, bu annenin de sakın olduğu anlamına geliyordu. Çocuğun sağlığının ve dolayısıyla annenin mutluluğunun devamını sağlamak için hamileliği boyunca onu sakın tutmak onun için tek önemliydi.

"Senatör Racert'in sesi tüm Breed toplumu için önemli." Rachel sandalyesinden kalktı, odanın diğer ucundaki dosya dolabına doğru ilerlerken hâlâ zarif ve olağanüstü güzeldi.

Takip etti. Kendini tutamadı. Lanet dosya dolabı ondan daha uzundu.

Ondan önce ulaştı, üst çekmeceyi açtı, sonra dosyayı parmaklarının arasından çekip aldı ve yerine yerleştirdi.

Masasına dönmeden önce çekmeceyi itip kapatırken kızın kendisine attığı şüphede dolu bakışların farkındaydı.

"Racert'le olan randevuyu iptal et," diye talep kadın yerine otururken.

Ona bakarken bakışlarında bir şüphede vardı.

"Üzerimde gezinmeyi bırak." Sanki adamın varlığı onu hiç etkilemiyormuş gibi sesinden buz damlıyordu.

Annesinin duyguları için mükemmel bir barometre olan çocuk, o anda sessiz bir sıkıntı iniltisi çıkarmayı seçmeseydi buna inanabilirdi. Annesi açıkça üzgündü, dengesi bozulmuştu, hatta belki de korkmuştu. Çünkü annesi hangi duyguyu hissediyorsa, çocuk da o duyguyu .

Jonas üç kasıtlı adımla geri çekildi ve gergin bir şekilde çocuğun, annesinin hissetmesini istediği sakinliğe kavuşmasını bekledi.

Yavaş yavaş oldu. Her seferinde bir adım. Rachel tekrar bilgisayara ve üzerinde çalıştığı o imkânsız güzergâha döndü.

"Racert bize ihanet ediyor," dedi sonunda, sesini alçak tutmaya dikkat ederek. "Bilgi peşinde."

"O kadar nadiren ve o kadar mükemmel bir tavırla veriyorsun ki," diye alay etti onunla.

Bu yorum karşısında homurdandı. Ona bilmek istediği her şeyi anlatabilirdi; tek yapması gereken sormaktı. Ancak Racert tamamen başka bir şeydi.

"Toplantıyı iptal et," diye tekrar emretti.

"Hayır." Sesinde saf, inatçı bir reddediş vardı.

Dudakları inceldi.

"Peki, ofisten ayrılacağım." Kapıya doğru yürüdü.

"Devam et." Kadının sesindeki omuz silkmeyi duydu. "Toplantıyı kendim halledeceğim. Sanırım toplantı, henüz teslim etmediğiniz en son tahmini bütçeyi içeriyor. Bunu halledebileceğime eminim."

Jonas, Bayan Mali Sıkı Eşek'in bütçesini oluşturacağı düşüncesinin kendisini ürkütmediğinden emin oldu.

tutamadan bir hırıltı ağzından kaçtı.

Rachel'ın kaşları, yüz ifadesini dolduran küçümsemeyle kalktı. Ama çocuktan çok daha farklı, en azından karşı çıkması gerektiğinden emin olduğu bir şey hissetti.

Eğlence. Bebek eğleniyordu, bu da annesinin çok daha fazla eğlendiği anlamına geliyordu.

"Bana mı gülüyorsun?" Masasına geri döndü, ellerini koyu renkli ahşabın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. Onun eşsiz kokusunu alabilecek kadar yakındı. Bağırsaklarını parçalayan açlığın bir hançer darbesiyle keskinleşmesine yetecek kadar yakın. "Dikkatli ol küçük kız," diye uyardı onu usulca, bakışlarını ondan ayırmadan, vahşi yeşilin daha da koyulaşıp vahşileşmesini izleyerek. "Yoksa pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde edebilirsin."

Eğlence uzaklaştı ve yerini çok daha karanlık bir şey aldı.

Jonas geri çekildi. Sakin yüz hatlarına, demir gibi iradesine ve inatçı kararlılığına rağmen kadından akan aniden pervasız beklentiye karşı kendini zorladı. Yavaşça doğruldu, döndü ve kendini zorla kendi ofisine geri götürdü.

Orada, onun tatlı kokusunda, ona her yaklaştığında aralarında gerilen gerginlikte arzu vardı. Açlık vardı. Kokusu yumuşak bir yaz yağmuru gibiydi. Tazeydi, toprağın kendi kokusuyla renklenmişti ve cehennem gibi bağımlılık yapabileceğini bildiği tatlı bir nem vardı.

Kadın, bir eşte isteyebileceği her şeye sahipti. Kendisine asla dilemesine izin vermediği bir rüyaydı. Çünkü hayatına ve Irkların geleceğine getirebileceği en büyük tehlikeydi.

Bu, asla zayıflamasına izin veremeyeceğini bildiği bir ayartmaydı. Bu kendine verdiği bir sözdü. Bir yemin. Ve bu küçük kadın onun kararlılığını her seferinde bir bakış, bir kelime, bir nefes parçalıyordu.

Eşi çiftleşme sıcaklığını asla bilemezdi.

BÖLÜM 1

DÖRT AY SONRA

Rachel Broen hayatında ilk kez dehşete kapılmıştı. Bu korku değildi. Ruhunu yok eden, zihnini uyuşturan, sessizce çılgılık atan bir dehşetti.

Yüksek sesle çılgılık atamazdı, fark edilirdi. Gözyaşları ve hıçkırıkları dikkat çekmezdi, çekmiyordu da... Mütevazı küçük Civic'ini ıssız otoparka doğru kaydırırken

İrk İşleri Bürosu.

Kapıdaki nöbetçi gece bekçisi fazla fark ettirmeden onun geçiş kartını almıştı. Arabasını tanıyordu, onu kim olduğunu bilecek kadar görmüştü. Büro'nun otokrat müdürü Jonas Wyatt'ın emriyle geç çıkması ya da erken gelmesi alışılmadık bir durum değildi.

Gardiyan, notlarını ve sabah programını güncellemeyi unuttuğu ve bunun bu gece yapılması gerektiği şeklindeki aceleci bahanesini kolayca kabul etmişti.

Yırtık bluzunu ya da onu örten ceketini fark etmemişti. Yüzünün sağ tarafında yayıldığını hissedebildiği morluğu ya da sağ gözünün şişmiş halini görmemişti.

Darbe dikkatlice indirilmişti.

Arabadan atladığında, kapıya doğru koşmadan önce tökezlerken çıplak ayaklarına sert asfaltın battığını hissetti. Elektronik kartının kapıları açmasını ve kilitleri serbest bırakmasını sağlamak için iki deneme yapması gerekti.

Neredeyse kapıdan düşüp üçüncü kata ve müdür Jonas Wyatt'ın özel ofisine çıkan merdivenlere doğru koşarken göğsünden ince bir hıçkırık koptu.

Jonas. Çıkarıcı, hesapçı piç. Bu onun suçuydu. Çok fazla oyun oynamıştı. Yanlış insanları zorlamış ve onların peşinden geleceğine inanmıştı.

Ayağı takıldı, dizi bir basamağa çarptı, dudaklarından öfke ve acı dolu bir çığlık dökülürken derisi parçalandı.

Parasını .

Aman Tanrım. Bunun bedelini ödüyordu. İnatçılığının, kararlılığının bedelini ödüyordu. Hayır, bunu ödemiyordu. Çürükler, bacağını yırtan acı, daha önce yediği yumruğun yan tarafındaki yırtık acı, yüzündeki morluklar, bunlar hiçbir şeydi. Bu acıyı binlerce kez çekebilirdi. Sadece çocuğu güvende olsaydı cehennem ateşine bile katlanırdı.

Jonas. O buradaydı.

Nefes almak ve ikinci kata çıkmak için mücadele ederken dudaklarından boğuk bir çığlık koptu. Bir kat daha. Yüce Tanrım, neredeyse varmıştı.

Jonas buradaydı. Onun burada olduğunu biliyordu. O akşam onu yarın işe gelmemesi konusunda uyarmıştı. Düşmanlarının onu takip ettiğini biliyordu. Biliyordu, orospu çocuğu, biliyordu ve tıpkı aylar önce onu uyardığı gibi, saldırdıklarında, peşinden gittikleri kişi o olmayacaktı.

Çocuğunun peşine düşeceklerine hiç inanmamıştı.

"Jonas!" Ana ofislerin kapısındaki elektronik anahtarla uğraşırken onun adını haykırmaya çalıştı.

Tekrar, tekrar kaydurdım ama yine de çalışmadı.

"Jonas, lütfen ..." diye tekrar bağırdı, onu duymazdan gelmesinden korkuyordu ama onu duyması gerektiğini biliyordu.

O bir Cins'ti.

Kilit açıldı, ağır çelik kapı uçarak açıldı, Jonas'ın ofisinin kapısı odanın öbür ucunda sarsılarak açılırken onu neredeyse yere fırlatıyordu.

Oradaydı ve yalnız değildi. Gerçi diğerlerini zar zor görüyordu. Nefret ettiği ama yine de hayran olduğu adamın yüzünü gördü. Bronz yüzünde canlanan gözleri, gümüş cıva girdapları ona doğru atlarken, yere düşmeden önce onu zar zor yakaladı.

"Seni piç!" Hıçkırıklara boğulan kadının gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken, dehşet onu boğup nefesini keserken, adamın şok olmuş yüzüne açık bir tokat attı. "Seni uyarmıştım! Sana vurmayacakları konusunda uyarmıştım!"

"Rachel!" Öfke dolu korkunç bir ses, sessiz bir kükreme dudaklarını terk etti, kollarını kavradı, parmakları etini sıkıca sararken onu sertçe salladı.

"Amber ellerinde!"

Gücü bacaklarını, vücudunu terk etti. Adamın göğsüne yığıldı, kollarını pençeledi, onun sahip olduğunu bildiği güç için çaresizce çırpındı, etrafında aniden patlayan bir dünyada akıl sağlığı için savaştı.

"O dosyaları istiyorlar. Onu öldürecekler." Vahşi, dehşete düşmüş bir halde, onun bunu asla yapmayacağını biliyordu. Bebeğini asla kurtaramayacağını biliyordu. "Lütfen Jonas. Dosyaları bana ver. Bebeğimi kurtar. Tanrım, kurtar."

Jonas hayatının bedenini terk ettiğini hissetti. Jonas Wyatt hayatında ilk kez saf, katıksız bir dehşetin içini kapladığını hissetti.

Sarsılmaz, soğukkanlı sekreteri, sahiplenmeyi reddettiği eşi, gözyaşlarıyla ıslanmış koyu yeşil gözlerle ona bakıyordu, solgun yüzü korkunç bir şekilde morarmıştı.

Dehşet kokusu ve yaraları duyularına hakaret ediyordu, aylar önce kendi çocuğu olarak sahiplendiği çocuğun ateş hattında olduğu bilgisi, içindeki hayvanın öfkeyle çılgılık atmasına neden oldu.

"Chimera." Jaguar dişisi arkasındaki ofiste oturduğu yerden kalkıp, bir zamanlar saklı olan kasadan hızla silahlarını çıkarıp takan üç adamın yanından geçerken başını yana salladı. "Alın onu."

Rachel'ı kadın İnfazcı'ya doğru itti ve diğer kadının net, yırtıcı bakışlarında geri çekilmek yerine savaşıması gerektiğini gördü.

"Hayır! Jonas, hayır!" Rachel ona sarıldı, sesindeki acı verici öfke zihnini yırtarken kalbini göğsünden söküp attı.

Bir öfke çılgılığı kafasını yırttı, sadece yılların sabrı, gücü, yılların şartlandırması, eşi güçlü olmak için savaşıırken, çocuğunun karşı karşıya olduğu tehlike karşısında akıl sağlığını korumak için savaşıırken içgüdüsel tepkiyi engelledi.

"Rachel, beni dinle." Onu tekrar, nazikçe salladı ve güzel koyu yeşil, kadife gözlerine baktı. "Amber'ı bulacağım. Sana yemin ederim."

Panik gözlerini doldurdu. Yüzünün daha beyaz olabileceğine inanmamıştı ama olmuştu. Hıçkırıkları ruhunu parçalayıp geçerken, dehşetinin kokusu onu yırtık bir bıçak gibi delip geçti.

"Onu öldürecekler," diye bağırmaya çalıştı ama sesindeki boğuk çaresizlik bir yalvarışa dönüştü. "Zamanım yok." Adamın onu tutuşu karşısında sarsıldı. "Bana dosyaları ver. Lütfen. Tanrım, lütfen Jonas."

"Jonas, ." Şimdiye kadar yaratılmış en güçlü Aslan Irkı olan Leo'nun oğlu ve varisi Dane Vanderale onun yanına gitti. "Bir yer belirledik. Brandenmore'un limuzini onun evinde park halinde. Şu anda oraya giden bir ekibim var."

"Geri çekil." Diğer adam Amber'ı kurtarmak için değil, onun yerine düşmanı ele geçirmek için planlar yaparken Jonas sarsılarak genetiğın onu kardeş gibi bağladığı adama hırladı. "Ekibini geri çağır. Çok fazla kişi tehlikeli olacaktır." Güvenebileceğini bildiği adamlarına döndü. "Rule, Blazer'ı getir." Özel olarak modifiye edilmiş şehir cipi, ekibin yanı sıra silahları da taşıyacaktı. "Lawe, Mordecai, önden gidin, sadece keşif yapın."

Dane küfrederken adamlar dışarı çıktı.

Jonas, Rachel ona sarıldı. Dosyaları kendisine vermesi için yalvarırken, bir ekibin taşınmasını reddetmesi çaresizliğin düzensiz bir ayiniydi.

"Chimera, dosyalar masamın üzerinde."

Brandenmore'un adamlarını bekliyordu. Dosyalar yerli yerindeydi, ona tuzak kurarlarken piçin istediği bilgiler apaçık ortadaydı. Brandenmore'un kaçmak için bir çocuğu kullanabileceğini düşündüğü bir tuzak.

"Rachel, yeter." Hıçkırıkları onu mahvediyordu, çünkü asla izin vermeyeceğini bildiği halde uzaklaşmaya, dosyaları almaya ve onlarla kaçmaya çalışıyordu.

"Hayır, Jonas." Kadının gözyaşlarıyla ıslanmış, morarmış yüzü onu mahvederken, her zaman soğukkanlı ve neşeli olan nazik sesi şimdi öfkeyle doluydu. "Çocuğumun hayatıyla oyun oynayamazsın."

Aylarca onun için, onunla birlikte çalışmıştı. Yine de başkalarının oyun dediği şeylerin ötesini görememişti.

Kollarından birini serbest bırakarak parmaklarının kızın morarmamış yanağında gezinmesine izin verdi. Yavaş yavaş kendi iç çekirdeğine girmesine izin verdiği bu tek kişinin hâlâ sadece dış yüzeyini görmesinin verdiği acıyla boğazı düğümlendi.

"Bana dosyaları ver," diye yalvardı, ama adam onun gözlerindeki öfkeyi gördü, bunu asla yapamayacağını biliyordu.

"Jonas, dosyalar." Dane, Rule ve Mordecai kapıdaki yerlerini alırken Chimera onun yanında durdu, silahları ceketlerinin altına ve taşıdıkları spor çantalarına dikkatlice yerleştirilmişti.

"Hadi gel." Kararını çabucak verdi, sert bakışları Chimera'nınkilerle birleşerek diğer kadının anlayacağını bildiği sessiz bir emir verdi.

Bebeğin tutulduğu küçük eve vardıklarında Rachel'in hayatından tek başına sorumluydu. Jonas, Dane ve diğerleriyle birlikte bebeği güvence altına almak ve onu tehdit edenlerin başka bir canlıyı tehdit etmemesini sağlamak için eve taşınacaktı.

"Jonas?" Rachel tekrar tökezledi ama kendini Jonas'ın kollarına atılmış, geniş, kaslı göğsü altında, sert, vahşice yontulmuş yüz ifadesi o anda insandan çok hayvana benziyordu.

Gümüş rengi gözlerinin canlı derinliklerinde öfke dönüyordu. Sanki adamdan ayrı bir canavar, şimdi onun içinde öfkeleniyordu.

"Dosyalar çocuğu kurtarmayacak." Sesi sert, hırıltılı bir hırıltıydı. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun Rachel. Onu öldürecekler, seni de öldürecekler. Buna izin vermeyeceğim."

Bunu biliyordu. Annesinin kalbinde, Phillip Brandenmore'un ona her vuruşunda gözlerinde görmüştü bunu, yumruğu acımasız, bakışları zevk ve beklentiye yansıtıyordu.

"Senin onu beklediğini bilmiyor." Kelimeleri dudaklarından zorla geçirdi. "Ona söylemedim, Jonas."

Ama o biliyordu. Jonas da ona söylememişti ama aylar boyunca yanında çalıştığı adamı tanımıştı. Onun sadece ihtiyaçlarını değil, hareketlerini de tahmin etmeyi ve buna göre hazırlık yapmayı öğrenmişti.

"Ona söylemediğini biliyorum Rachel." Koridor boyunca, en üst düzey güvenlik dışında erişilemeyen bir yan kapıya doğru ilerlediler.

"Neye doğru gittiğimizi bilmemiz gerekiyor." Dane Vanderale'in normalde alaycı ve eğlenen sesi şimdi çelik gibi sert, ölümlü buz gibiydi. O ürkütücü zümrüt gözleri Rachel'in üzerine dikildiğinde, Rachel onun da bir Cins olduğuna neredeyse inanacaktı. "Ne oldu?"

Ona anlatırken gecenin kâbusu sesini kalınlaştırdı.

Eve gitmişti. Bakıcısı orada değildi. Amber ağlıyordu. Daha üç aylıktı. Açtı, ıslaktı ve korkmuştu. Rachel, ayakları küçük arka verandaya değdiği anda bebeğin çığlıklarını duymuştu.

Düşünmemişti; tepki vermişti. Bebeğine ulaşmak için acele etmiş ve onun yerine kendisini bekleyen adamların acımasız gözleriyle karşılaşmıştı.

"Bebek zarar görmemiş mi?" Jonas, o akşam yaşadıkları dehşeti anlatmayı bitirdiğinde, onları varlığından bile haberdar olmadığı bir yeraltı garajına bırakan asansörden aceleyle inerek sordu.

"Ben ayrıldığımda öyleydi." Sesi titriyordu.

Jonas Amber'ın adını hiç söylememişti. Her zaman "çocuk" ya da "bebek" derdi.

"Karnı aç," diye fısıldadı, gözlerini ona dikerek. "Ve üşüyor. Battaniyelerini almışlar. Üstünün değiştirilmediğini biliyorum."

İçten içe ölüyordu. Amber çok iyi bir bebektir. Üşümediği ya da acıkmadığı sürece hiç ağlamazdı. Dünyayı seyretmeye bayılırdı; annesini seyretmeye bayılırdı. Rachel'in Jonas'ın emirlerine karşı gelip Amber'ı ofise getirdiği birkaç , bebek Jonas'ın sesinden büyülenmiş gibiydi. Dinledi. İzledi. Ve şimdi yalnızdı, sıcaklık ya da rahatlık yoktu.

"Buna dayanamıyorum Jonas." Hem daha önce aldığı darbelerden hem de çocuğunun aç ve üşümüş olduğunu bilmekten midesi ağrıyordu. Kafası karışmıştı. Korkmuştu. "Lütfen Jonas, ona zarar vermelerine izin verme."

"Kimse ona zarar vermeyecek." Cipe doğru ilerledi ve onu arka koltuğa bıraktı.

Chimera diğer tarafa atlarken Jonas Rachel'in yanına kaydı ve Dane direksiyona geçip Lawe av tüfeğini sürerken onu aralarında tamponladı.

"Silahlar." Lawe döndü, silahları Jonas'a doğru iterken ayaklarının dibinde açık bir çanta vardı.

Rachel izledi, Jonas'ın taktığı ölümcül lazer ve patlayıcı cephane içeren silahlardan daha fazlasını gördükçe içinde bir dehşet oluştu.

Savaşa hazırlanan küçük bir ordu gördü ve çocuğu, üç aylık bebeği, o kadar savunmasız, o kadar küçüktü ki, savaşın tam ortasında kalacaktı.

"Jonas, lütfen." Nefes alamıyordu. Göğsü panikle gerildi, ciğerlerindeki havayı kesmekle tehdit edecek kadar ezici bir dehşet duygusuyla doldu.

Başını çevirdi, o ürkütücü gümüş gözleri canlı bir öfkeyle ona baktı.

"O çocuğun hayatını kendi hayatımdan üstün tuttum," dedi aniden, sesindeki hırıltıyı şimdi duymak korkunç bir şeydi. Bu, hakkında fısıltılar duyduğu hayvandı: pek çok kişinin korktuğu Cins.

Yere bakarak onun silahını hızla kontrol edişini izledi, söyledikleri kafasında yankılanıyordu. Jonas'ın çok fazla insanı kendinden üstün tuttuğunu sık sık düşünmüştü. O bir manipülatördü, hesapçıydı ama tavırları dışında soğuk ve zalim bir yanı yoktu.

"Kaç kişi var?" Dane Vanderale'in sesi mümkünse daha sert ve daha soğuktu. Rachel kimsenin Jonas'tan daha sert ve soğuk olabileceğini düşünmemişti ama Dane onu alt etmişti.

"Dört kişiler. Phillip Brandenmore da onlarla birlikte."

Araç uzun süre sessizlikle doldu.

"Lawe yerinde," dedi Rule sessizliğin içinde. "İçeride dört adam var. Brandenmore'un yanında bir taşıyıcıda çocuk var."

Dane, "Bebeği de yanında götürmeye hazırlanıyor," dedi.

Jonas, "Kapa çeneni, Dane," diye hırladı ve Rachel, Jonas'ın raporun sonuçlarını anladığını biliyordu.

Rachel içten dışa doğru titrediğini hissetti. Irkın geçmişini, laboratuvarları ve bilim insanlarını, bebeğinin bir araştırma projesinden fazlası olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Bu düşünce karnını ağrıttı. Bir hıçkırık sıktı, neredeyse boğuluyordu.

"Bana bak." Jonas'ın sert sesi bakışlarını Jonas'a doğru kaldırmasına neden oldu. "Kimse o çocuğa zarar vermeyecek. Beni duyuyor musun?"

"Jonas." Dane'in sesi uyarıcıydı. "Elimizden geleni yapmaya konsantre olalım."

Tutamayacağıın sözler verme. Jonas ona bakarken altta yatan mesajı duydu, gözlerinin rengi değişip dönerken dehşete kapılmıştı.

"Kimse o çocuğa zarar veremez." Gözlerini kızın üzerinde gezdirdi, yüz ifadesi vahşileşirken elini uzattı, tek bir parmağı kızın yüzündeki morluğun üzerinde fısıldadı. "Ve bunun için ölecekler."

morluklar, içinde çömelmiş ve hırlayan hayvana bir hakaretti. Canavarın, her zaman savaştığı vahşi vahşiliğin öne çıkma tehdidiyle karşı karşıya olduğunu hissedebiliyordu.

Bu onun eşiydi. Onu sahiplenmemiş olması önemli değil. Onu almak gibi bir niyeti olmasa da. O onundu ve Tanrı ona el sürmeye cüret edenlerin yardımcısı olsun.

Onun kanının ve acısının kokusunu alabiliyordu. Şu anda bile vücudu, vücudunda hızla ilerleyen fiziksel acıyla gerilmişti.

"Sığınak'ı ara," diye emretti Chimera'ya. "Helikopter jeti bizi eve uçurmak için yakında beklesin. Ely ve sağlık ekibinin uçmamız için hazır istiyorum."

Chimera başını hızlıca salladı.

"Lawe, Dane, emri verin." Dane dikiz aynasından Jonas'a baktı. "Çocuğun hayatı önceliklidir," diye emretti onlara. "Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Jonas'ın Chimera ve Lawe'dan yayıldığını hissettiği gibi, Dane de arkasını dönmeden önce bakışlarında bir şaşkınlık belirdi.

Brandenmore ve yandaşlarını yakalamak için yıllardır uğraşıyordu; daha onlar Sığınak'tan kimin ya da neyin, neden bilgi çaldığının farkında bile değilken. Geçtiğimiz yıl boyunca, istediği bilgiyi çalmaya çalışan piçi canlı yakalamaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ona canlı ihtiyaçları vardı. Sorgulama sırasında onu Irk Yasası kapsamına sokmak için bir şansa, fırsata ve nedene ihtiyaçları vardı.

Çocuğun hayatı karşısında sorgunun pek bir önemi yoktu.

Onun çocuğu.

Tanrım, o çocuğun başkasının değil de kendisinin olmasını ne kadar isterdi. O bebeği doğuran, Rachel'ı kucağına alan, ona zevk veren kişinin kendisi olmasını nasıl da isterdi.

Dünya farklı bir yer olsaydı, o farklı bir adam olsaydı. Kendisine ait olanı almak, onunla arasına mesafe koymaktan daha riskli olmasaydı.

Dane sessizce, "Taşınıyoruz," dedi.

"Jonas, lütfen." Rachel'ın sesi , parmakları Jonas'ın kolunu kavıyor, tırnakları Jonas'ın giydiği siyah savaş üniformasının siyah kollarını ısıırıyordu. "Lütfen Jonas, Amber'a zarar vermelerine izin verme. Lütfen."

Amber. Bebek. O çocuğun tehlikede olduğu düşüncesi ruhunu parçaladı.

"Araçta kal, Rachel." Chimera'ya bir kez daha baktı ve cevap olarak hızlıca başını salladı.

Rachel'ın hayatı onun ellerindeydi. Tek sorumluluğu eşini korumaktı.

Cip durdu ve Jonas hayvanı normalde tasmalı olarak tuttuğu yerde serbest bıraktı.

Her ırk için iki taraf vardı, ruhlarının genellikle birlikte çalışan alternatif parçaları. Ancak bazı durumlarda, biri diğerinden daha baskın hale gelir.

İçinde öfkelenen Aslan şimdi egemenlik talep ediyordu. Eşi saldırıya uğramış, zarar görmüştü. Hayvan ve adamın aylar önce sahiplendiği çocuk şimdi tehlikedeydi.

Tek bir adam bile eşinin bedenini yaralayan çürüklerdeki payı için değerli can kanını dökmeden o evden çıkamazdı. Jonas'ın şu anda bile çocuktan yükselen korkunun kokusunu alabilmesindeki payı için.

Küçük bahçeye girerken, bahçeyi çevreleyen evlerden uzanan gölgeleri kullandı. Rachel'ın evinin bulunduğu blok küçük ve sessizdi. Aileler burada yaşıyor ve çalışıyordu. Çocuklar gülüyor, anne babaları da onları izliyordu.

Oturma odasına bakan pencereden içeri süzülen Jonas, Brandenmore'un sahibi Phillip Brandenmore'a bir an için göz attı

Araştırma. Yaşlanmayı azaltabilecek ve kullanıcı başına milyonlara satılabilecek bir ilaç yaratmak için Irkları kullanmaya kararlı olan adam düz ekran televizyonun önünde oturuyor, bebek onun yanında inerken kaşlarını çatıyordu.

Amber yorgundu. Hayvan onun yorgunluğunun kokusunu alıyordu. Kendini tüketene kadar ağlamıştı. Üşümüş ve acıkmıştı. Kimse onu beslememişti. Kimse üstünü değiştirmemişti. Kimse odadaki hafif soğuğu engellemek için narin bedeninin üzerine bir battaniye örtmemiştir.

Annesi evi sıcak tutuyordu. Bu yabancıların yaptığı ilk şey kaloriferi kısmak, sıcaklığı ortadan kaldırmak olmuştu. Sonra da onun rahatını, güvenliğini elinden almışlardı.

Jonas'ın içindeki hayvan Amber'ın korkusunu hissetti ve içindeki yırtıcı niyetle çömeldi.

"Yanlarında bir Coyote var." Rule, Jonas'ın kulağındaki iletişim bağlantısından konuştu. "Şu anda mutfakta bir fincan kahveyle birlikte. Aptal herif."

Çakallar tembel olabilirdi. Savaşta vahşiydiler, sürü halindeyken acımasızdılar ama konseyde kalanlar ya da dünyanın daha az kabul edilebilir bölgelerine taşınanlar düpedüz tembeldi.

Jonas pencereye doğru ilerleyip Brandenmore ve çocuğun pozisyonunu kontrol ettikten sonra geri çekilirken Dane, "Önce onu dışarı çıkarın," diye emretti.

"Pencereden içeri giriyorum," dedi diğerlerine. "Brandenmore oturma odasında yalnız."

Rule, "Coyote mutfakta, ön verandada bir nöbetçimiz var, üst kattaki yatak odasında da bir nöbetçimiz var," diye bildirdi. "Bela beklemiyorlar."

Bu gece ofiste kimseyi beklemiyorlardı. Rachel'ı geri gönderebileceklerini, kirli işlerini yapmaya zorlayabileceklerini ve sonra da öldürebileceklerini düşünmüşlerdi. Ve çocuk için ne planladıklarını sadece Tanrı biliyordu.

"Jonas, bebeği kullanacak." Dane'in sesi gerçekçi, pişmanlık dolu ama gerçekçiydi.

Jonas, "Çocuk önceliklidir," diye tekrarladı.

Dane, "Brandenmore bebeğe ulaşmadan ona ulaşmanın hiçbir yolu yok," dedi. "Bunu bir düşün Jonas."

Jonas tekrar pencereden içeri baktı. Brandenmore'un silahı Amber'ın başının birkaç santim yakınındaydı, elindeki küçük, sivri uçlu lazer eliti.

İçindeki hayvan çılgılık atıyordu. Jonas, Rachel'in eşi olduğunu fark ettiği ilk andan itibaren çocukla arasında bir bağ oluşmuştu. Savunmasızdı ama yine de annesinin dünyasındaki yerinden emindi. Şimdiye kadar ne tehlike ne de korku tanımıştı.

Şimdi hiç bilmemesi gereken hisler yaşıyordu. Bitkinlik. Açlık. Uyuşturucu.

Jonas yavaşça nefes aldı. Bebek yorgundu ama o da uyuşturulduğu için sessizdi.

Korkmuştu.

Küçük miyavlamaları, yumruklarını sıkıp bırakırken çıkan küçük gıcırtiları duydu. Ağlamak istiyordu ama gücü yoktu.

"Dane, eğer bu çocuk zarar görürse, sorunlarımız olacak." Jonas kendi sesindeki hırıltıyı duydu, parmaklarının uçlarını ayıran gizli pençeleri hissetti, normal tırnak yataklarının altından kayarak ilerlediler.

Kan uçlu, kıvrımlı ve keskin. Parmakları büküldü, duyuları daha keskinleşti, kan ve intikam açlığıyla kenetlendi.

Bu problem vardı zaten geldi. Bu Aslan, her zaman tutuldu çok dikkatli bir şekilde bağlanmıştı, serbest kalmıştı. zayıflık anında, çocuğun -onun çocuğunun- karşı karşıya olduğu tehlikenin farkına varmıştı ve oradaydı.

Bir hırıltı dudaklarını şekillendirdi, köpek dişleri karanlıkta parladı, göğsünde bir hırıltı gürledi, derin boğazlı, yırtıcı.

"Patron, yerimizi aldık." Rule sesi tanıyordu. "Coyote bende, Lawe öndeki nöbetçiyi aldı."

"Dane Brandenmore'a yaklaştı," diye son emri verdi Coyote ekibinin üyesi Mordecai, Jonas, insan ve hayvan, harekete geçerken.

Irkları yaratan Genetik Konseyi'nin aklında tek bir amaç vardı: nihai ölüm makinesi. Irklar, akla gelebilecek her türlü durum için yaratılmış, geliştirilmiş ve eğitilmişti.

Hayat kurtarmak için yaratılmamışlardı. Bakmak, çiftleşmek ya da sevmek için eğitilmemişlerdi. Ama eğitilmedikleri şey onları daha iyi, daha hızlı, daha güçlü yapmıştı.

Bu onları yeryüzündeki en tehlikeli yaratıklar haline getirmişti. Nihai silah.

Camlar kırıldı, paramparça oldu.

Rachel'ın kapıyı yırtıp kendini cipten dışarı atmadan önce sahip olabileceğine asla inanmadığı sabır, çok değerli dakikalar almıştı.

Evin kenarına kadar gelebildi ama daha ileri gidemedi. Sert, kısıtlayıcı parmaklar koluna yapıştı ve karanlık, hırlayan figürün kendini oturma odasının penceresine atmasını izlerken onu geri sürükledi.

Cam kırılma sesi ve bir hayvanın hırıltısı gecenin tek sesleriydi. Ön verandada bir gölge kıpırdadı ve silüetler mutfak penceresini örten perdelerle çarpıp çalkalandı.

Dehşetle dikkatini çeken şey kırık camlardı.

Kana bulanmış koyu renkli parçalar çerçeveye saplanmıştı. Hiç ses yoktu, bir çocuk iniltisi kadar bile.

"Bırakın beni." Gözyaşlarının bir kez daha döküldüğünü hissederken sesi ince ve boğuk çıkıyordu.

"Beni öldürecek." Chimera'nın sesi pişmanlık doluydu. "Bu kadar yaklaşmana izin vererek yeterince risk aldım."

Rachel'ın başı diğer kadına doğru döndü. "Bu kadar yakın mı?"

Ürkütücü yeşil gözler eve doğru baktı, sonra tekrar Rachel'ın üzerine geldi. Chimera'nın gölgeli yüz hatları adı konmamış bir duyguyla gerildi. "O senin kızın. Buna hakkın var."

Son söz Chimera'nın dudaklarından döküldüğünde kıyamet kopmuş gibiydi.

Rachel'ın hayatında duyduğu hiçbir Şeye benzemeyen bir kükreme, gecenin sessizliğini bozdu.

Jonas pencereden içeri girdi. Camın omuzlarını ısırdığını hissetti, vücuduna yayılan hayvani öfkeyi hissetti ve düşmanına doğru ilerledi.

Brandenmore bir saldırı beklemiyordu. Çocuğu yakalamayı düşünmek yerine ayağa kalktı. Silahını doğrulttu ve ateşledi, Brandenmore kapıya doğru sıçramadan önce patlayıcı enerjinin bir anlık patlaması Jonas'ın kafasını kıl payı ıskaladı.

Boğazından bir kükreme koptu. Jonas'ın vücudundan hiç çıkmadığını bildiği bu ses, çocuğun kokusunu tam olarak hissetmesine neden oldu.

Bebekle kapının arasına atlayan Jonas diğerk adamla yüzleşti, Brandenmore'a hırlarken kendi silahı da hazırdu, pençe uçlu parmaklarını sıkıca tutuyordu.

Yüzü acımasızlık ve yaşlılıkla buruşmuş olan Brandenmore gülümsedi, Jonas'ın parmağının tetikte sıkılaşmasına neden olan soğuk, alaycı bir alaydı bu. Brandenmore silahını bebeğe doğru doğrultmuştu.

"Çok fazla bilgi var." Brandenmore dilini şaklatarak başını salladı. "Çok fazla deney. Sen kaçtığından beri çok Şey öğrendik, Alfa Bir."

Gözlerini diğerk adama dikti.

"Şu bebek." Brandenmore çok sessiz duran bebeği başıyla işaret etti. "O bir test, senin bir test olduğundan daha fazla değil. Diğerklerinden daha fazla değil. Bir deney yaratmak için laboratuvar gerekmez, öyle değil mi Alfa Bir?"

Onu vuracaktı ama Brandenmore'un parmağının tetikteki en ufak bir hareketi ve lazer patlaması, Jonas'ın onu koruma çabasına rağmen Amber'ı yok edecekti.

"Seni öldüreceğim," diye söz verdi Jonas ona, diğerk adamın bakışlarındaki soğuk ve acımasız zalimliğe bakarak.

Brandenmore tekrar gülümsedi. "Bir süredir deniyorsun, Alfa Bir. Henüz başaramadın." Çocuğu tutan beşiğe baktı. "Ve şimdi de başaramayacaksın."

Jonas onun üzerine atlayamadan Brandenmore kapı aralığından içeri daldı.

Jonas'ın dudaklarından bir öfke kükremesi koptu. Adrenalin ve saf hayvani öfkeyle kapıya doğru ilerlerken durdu, döndü ve onun yerine çocuğa .

Minik bedeni beşikten çıkaran Jonas onu göğsüne bastırdı. Arkasında ateş ve ısı patlamadan saniyeler önce kendini pencereden fırlattı, gece etrafında cehenneme dönerken onu havaya fırlattı.

BÖLÜM 2

BARINAK, KEDİ IRKI MERKEZİ BUFFALO GAP, VIRGINIA

Breed heli-jet, neredeyse hiç duyulmamış bir olay olarak ana arazinin bahçesine indi. Kedigil, Kurt ve Çakal Irklarından oluşan ekipler gözlerini dört açmış, silahlarını hazırlamış bir şekilde bölgeyi kuşatırken, laboratuvarların dış girişi de heli-jet'in kapıları gibi açıldı.

Jonas Wyatt siyah jetten atladı, giysileri yanmış, yüzü is ve kana bulanmış halde küçük bir bohçayı göğsüne bastırarak laboratuvara doğru koşmaya başladı.

Arkasında, Kedi Irkları Lawe Justice ve Rule Breaker, Jonas'ın sekreteri Rachel Broen'un kırılğan kollarından birini tutarak ona yakın durdular.

Gözyaşları ve is Rachel'ın yüzünden aşağı süzülüyordu. Koyu kızıl saçları artık özenle düzenlenmiş, kusursuz küçük topuzunda değildi. Ana evin altındaki sığınağa çekilirken uzun dalgalar halinde sırtının ortasına kadar dökülerek yüzünün etrafından akıyordu.

Çelik ve çimento kaplı koridorlardan ana laboratuvara doğru hızla ilerlerken Jonas, "Elizabeth ve Ely'yi hemen istiyorum," diye bağırdı.

"Laboratuvarlarda bekliyorlar." Gurur Lideri Callan Lyons, güvenlik şefi Kane Tyler ve Sanctuary'nin İnfazcı komutanı Mercury Warrant arkadan gelirken onun yanında koşturdu. "Sen aradığında Elizabeth hâlâ sahadaydı. O ve Ely her şeyi hazırladılar."

"Jonas, neler oluyor?" Rachel içini kaplayan korkuyu hissedebiliyordu.

Helikopter jetleriyle Washington'dan Virginia'ya yapılan tüyler ürpertici yolculuk on beş dakikadan fazla sürmemişti. Amber kollarında gevşek ve esnek bir şekilde yatarken Jonas'ın pilota daha fazla hız için bağırmasıyla tam güçle Sanctuary'ye koşmuştu.

Çocuğunu kucağına almasına izin vermedi. Amber sızlanmamıştı, ağlamamıştı.

"İşte şırınga. Taşıyıcısında, onun yanındaydı." Jonas, Rachel'ın Callan'ın elinde olduğunu bile fark etmediği küçük basınçlı şırıngayı tokatladı. "Amburg'dan en kısa zamanda tam bir analiz istiyorum."

Callan şırıngayı Mercury'ye uzattı, o da hızlıca başka bir koridora sapıp gözden kayboldu.

Jeffrey Amburg, Breed topluluğunun baş belası. On iki yıl önceki kurtarmalardan önce Breed laboratuvarlarında bir kasap olarak biliniyordu.

İlerleyen Kane Tyler, siyah saçları askeri kısalıkta kesilmiş, buz mavisi bakışları öfkeyle donmuş bir halde, yakındaki bir ofisten iki kadının koşuşturduğu laboratuvarların ana katının kapılarını açtı.

"Her şeyi hazırladık ve hazırız." Elizabeth Vanderale, koyu renk saçlarını atkuyruğu şeklinde arkadan bağlamış, beyaz laboratuvar önlüğü arkasında uçuşurken, Irklar'ın baş bilim insanı Ely Morrey hızla odanın ortasına yerleştirilmiş bir kuluçka makinesine doğru ilerlerken başka bir kapıyı iterek açtı.

"Jonas." Odanın hemen içinde durdu ve Amber'ın küçük önlüğünün ve bezinin küvöze yerleştirilmeden önce hızla üzerinden alınmasını dehşet içinde izledi.

Elizabeth, Ely ile birlikte hızla hareket etmeye başlarken, "Derhal kan, tükürük ve doku örneklerine ihtiyacımız var," diye bağıırıyordu.

"Neler oluyor?" Kendisini tutan iki Irk'tan kurtulan Rachel, Jonas'ın koluna yapıştı ve onun bakışlarında demlenen canlı öfkeye bakarken, öfke ve korku içini parçaladı. "Lanet olsun sana, konuş benimle. O piç bebeğime ne yaptı?"

Dehşet zihnini parçalıyor, ruhunu kazıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, eğer bebeğine bir şey olursa, hayatta kalamazdı.

Jonas'a, evini alevler içinde bırakan patlamadan hemen önce ayağa kalktığı andan beri onunla konuşması için yalvarıyordu.

"Rachel, ona yer aç." Kane onu geri çekmek için kolundan tuttu ama Jonas'ın kendisine yönelttiği hırıltılı, hayvani öfkeyle karşılaştı.

Jonas'ın başı eğilip dudakları dişlerinin arasından çekilerek yırtıcı köpek dişlerini gösterince Rachel neredeyse geri adım atacaktı.

Ağzının kenarından. Bir eli kolunu sıkıca kavradı ve Rachel, tırnaklarının altındaki eti kesen keskin pençelerin ölümcül kıvrımını görebilmek için bakışlarını tam zamanında aşağıya çevirdi.

Bakışlarını yavaşça kaldırdı. "Jonas, lütfen. Bana neler olduğunu anlat."

Boğazından bir hırıltı koptu.

"Bayan Broen, oğlum şu anda ilkel durumda. Düşünebiliyor, tepki verebiliyor ama canavar şu anda insanı kontrol ediyor."

Rachel sarsılarak Leo Vanderale'le yüz yüze geldi. Callan Lyons'un neredeyse bir kopyasıydı ya da belki de Callan'ın diğer adamın bir kopyası olduğunu söylemek daha doğrudu.

Uzun, akıcı kahverengi saçları siyahlar ve kırmızılarla kaplıydı. Sert yüz hatları altın rengi gözlerini çerçeveliyordu ve gözeneklerinden güç fışkırıyor ve koyu gri takım elbisesinin medeni kesimini yalanlıyor gibiydi.

Jonas Leoya hırlayarak karşılık verdi, ancak diğer adam yavaşça öne doğru gelirken köpek dişleri parladı.

Durdu ve Jonas'a dönmeden önce uzun bir süre kuluçka makinesine baktı. "Çocuğa göz kulak olduğun gibi onun güvenliğine de göz kulak olmam konusunda bana güvenir misin?"

Jonas'ın çenesi sıkıştı. "Hayır!" Ses bir öfke gümbürtüsüydü.

Leo'nun dudakları gerildi. "Bu gece beni gerçekten alt etmek istiyor musun, ahmak?" diye hırladı. "Ya da bu kadının senden nefret etmesini mi?"

Jonas sonunda Rachel'in kendisinden izin verirken tekrar hırladı.

Elizabeth elinde kan almak için tasarlanmış bir şırıngayla kuvöze doğru ilerlerken, "Onları buradan çıkar Leo," diye bağırdı.

Basınçla aktive olan şişe hızlıydı, acısızdı ama şu anda bebeğinin minik koluna yaklaşırken bir ölüm aracı gibi görünüyordu.

"Jonas, lütfen." Onu kavrarken tırnakları koluna battı. Öfke ve korku onu insanlık dışı bir şekilde kavramıştı. "Bebeğimin nesi var?"

"Brandenmore," diye hırladı ona doğru. "Ona bir şey enjekte etti, Rachel. Ne olduğunu bulmak zorundayız."

Kelimeler zar zor insancaydı. İma edilenler bir kabustu.

Onu yavaşça serbest bıraktı. Rachel ellerini midesine bastırđı, midesine korku dolu bir kramp girmiş, o gün aldığı azıcık şeyi de kusmakla tehdit ediyordu.

Titremeye başladığında bakışları çocuğunun baygın haline kaydı, şimdi öyle bir korkuyla titriyordu ki ayakta kalmayı nasıl başardığını merak ediyordu.

Amber kuvzde çok kk görünüyordu. Zayıf doğmuştu, hasta değildi ama hafif kilosu Rachel'a aylarca endişe vermişti.

şimdi solgun ve kıpırtısız yatıyordu; Rachel yavaşça Jonas'ın kolunu bırakıp ondan uzaklaşırken, kırmızı altın rengi bukleleri minik başının üzerinde gevşekçe uzanıyordu.

"Amburg şıringayı test ediyor," diye bildirdi Kane, bir parmağı kulağındaki kk iletişim tomurcuğuna bastırarak. "Otuz dakika içinde bir ilk rapor bekliyor."

"Beş dakika yoksa ölür." Jonas Kane'e döndü, karanlık yüzü normalden çok daha vahşiydi ve yırtıcı bir merhametsizlikle doluydu. Rachel onun söylediklerinde ciddi olduğundan hiç şüphe duymuyordu.

Kane soğuk bir şekilde emri
tekrarladı. Belli ki Amburg itiraz
etmemişti.

"Neden?" Rachel cevap vermeye istekli tek adama, Jonas'a oğlum diyen adama döndü. Rachel o ana kadar Leo Vanderale'in bir Cins olduğunu bilmiyordu; ta ki ağzının kenarında normalde sakladığı hınzır kesici dişlerini görene kadar. "Neden Amber'ı öldürmek istesin ki?"

Leo başını salladı. "Yaptığı şeyin onu öldürme niyetiyle yapıldığından ciddi olarak şüpheliyim. Brandenmore'un yaptığı her şey deney yapma niyetiyle yapılır, başka bir şey değil. Onun yaşaması umurunda bile değil."

Jonas Leo'ya yine hırladı.

"Neden?" Rachel tekrar bağırdı, dehşet duygularını çalmaya başladığa sesi yükseliyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"nk bazı testler sizin ve kızınızın uygun Cins eşleri olduğunuzu kanıtladı." Jonas'tan gelen öfke dolu gmbrtye rağmen ona cevap veren Callan Lyons oldu. "Brandenmore Sığınak'tan bazı bilgileri almayı başardı.

Geçen ay, Bayan Broen. Bu bilgi, Irk çiftleşmesi için yapılan birkaç testin sonuçlarını içeriyordu. Sizin testleriniz."

Rachel başını iki yana salladı. Irkların çiftleşmesinin bir söylentiden ibaret olması gerekiyordu ama bunun gerçekliğini sık sık merak etmişti.

Callan'a baktı. Ne o ne de Merinus birlikte geçirdikleri on iki yıl boyunca yaşlanmış gibi görünmüyorlardı. Ve Kane. Bir zamanlar Kane için çalışmıştı. Kırklı yaşlarının ortasıdaydı ama on yaş daha genç görünüyordu.

İyi genetik; bunun bir bahane olarak sunulduğunu duymuştu.

Bu fenomeni sorgulayan bilim insanlarının yanı sıra basına çok sayıda neden sunulmuştu. Yine de hiçbir Irk sıcak çiftleşmeyi kabul etmemişti.

"Testler," fısıldadı içinde kabaran mide bulantısını kontrol etmeye çalışırken. "Test mi edildim?"

"Sizden istenen kan, tükürük ve vajinal örnekler, temas edeceğiniz herhangi bir Irkla eşleşebilirliğinizi test etmek içindi." Jonas hepsine sırtını dönmeden önce sessizce hırlarken Callan kısa bir süre başını salladı. "Bu canlılık testinde pozitif çıktın, bu da Amber'in büyüdüğü de canlı olacağından şüphelenmemize neden oldu. Bu almamız gereken bir önlemdi Rachel."

Gerçeği inkâr ederek başını yavaşça salladı. Merinus onu bu konuda uyarmamıştı. bir şey mümkün olsaydı onu mutlaka uyarırdı.

Elizabeth, Jonas'ın etrafından dolaşmaya zorlanırken, "Hepinizin buradan gitmesini istiyorum," diye tersledi.

Mavi gözleri öfkeyle parlayarak Jonas'a dik dik baktı. "Sen ve annen kalabilirsiniz ama yolumdan çekilin. Geri kalanınız da defolup gidin. Bu seni de kapsıyor Leo." Ses tonu itiraz kabul etmiyordu.

Rachel başını çevirip Jonas'a baktı ve birden bu testlerin anlamı kafasına dank etti.

"Bir şekilde çiftleştiğimizi mi düşünüyorlar?" diye sordu adam sırtını ona dönerken.

Elizabeth, Amber'a elektrotları takarken, "Eğer varsa, o zaman diğerleriyle birlikte dışarı çık," diye emretti. "Şu anda Jonas'ı azarlamanı dinlemek zorunda kalırsam bu çocuğu kurtaramam."

Rachel dudaklarını ama patronuna yönelttiği bakış bir sözdü. Sorular gelecekti ve cevapları aldıktan sonra kızıyla birlikte tam olarak nereye taşınacaklarına karar verecekti.

Yaşadığı sürece başka bir Irka güvenmeyecekti. Jonas'a güvenmişti; Merinus ve Kane'e güvenmişti.

Kalp monitörü biplemeye başladığında, Rachel umutsuzca sese kilitlendi. Kan basıncı ve kalp atış hızı monitörlerinin yanı sıra daha önce hiçbir hastanede görmediği birkaç makine, kuvözün etrafını sararak hayat kurtaran bir ses senfonisine başladı.

Elizabeth Vanderales okumalar karşısında yavaşça başını salladı ve yakındaki bir telsiz setini kulağına takarak sessizce konuşmaya başladı.

"Rachel, konuşmak istersen dışarıda olacağız," diye söz verdi Kane yanından geçerken. "Merinus şu anda Colorado'dan dönüyor. Callan onu rapor için aradığında hemen yola çıktı. Elimizden geldiğince soruları yanıtlayacağız."

Rachel kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup kızına bakarken gözyaşlarına hâkim olamayınca büyük laboratuvar boşaldı.

"O masum," diye fısıldadı. "Tehlikede olabileceği konusunda beni uyarmalıydın."

Jonas'ı ya da Merinus'u bu uyarıyı dikkate almadıkları için asla affetmeyecekti.

"Onun tehlikede olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu." Jonas'ın sesi hâlâ hayvani bir törpü gibiydi. "Öyle olacağına inanmak için hiçbir nedenimiz yoktu. Brandenmore'un ihtiyacı olan şey uygun eşlerin test edilmesi değildi. İlgilendiği şey mevcut eşlerin ve çiftleşmeyle birlikte ortaya çıkan bazı hormonal değişimlerin test edilmesiydi. Potansiyellerin peşinden gitmesi için bir neden yoktu çünkü bu testlerin her zaman güvenilir olmadığı kanıtlanmıştı."

Rachel bir kez daha makinelere kollarını istila eden soğuğu ovuşturdu.

Elizabeth Vanderales hâlâ alçak sesle konuşuyordu. Jonas birkaç kez ona doğru baktı, Rachel'in büyük ihtimalle fark edemediği konuşmaları, onun daha keskin olan Breed kulakları fark ediyordu.

"Amburg ilk sonuçları aldı," dedi ona yumuşak bir sesle, dudakları onu sorgulamak için aralandığında. "Şiringada bazı Irk hormonları vardı,

Ama onun tahminine göre, ona zarar verecek bir şey yok."

"Hareket etmiyor," diye acı içinde fısıldadı.

Jonas elini başının arkasında ovuşturmadan önce acı çekiyormuş gibi sarsıldı. Onun için çalıştığı son aylarda bunu sık sık yaptığını görmüştü. Bu hareket normalde bir hayal kırıklığına işaret ederdi.

"Sakinleştirici olarak tepki verdiğine inanıyor," diye anlattı. "Eğer öyleyse, birkaç saat içinde normal haline dönecektir."

"Eğer öyleyse, o zaman gidiyoruz ..."

"Hayal kurmaya devam et." Adamın ona bakışı neredeyse dehşet vericiydi. Ya da son saatlerde böylesine bir korku akınıyla karşı karşıya kalmamış olsaydı öyle olurdu. Sistemi artık onun şiddetine karşı bağışıklık kazanmış gibiydi.

"Burada kalmayacağım." Başını şiddetle salladı.

"Senin ve o çocuğun güvende olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacaksın." Daha da yaklaştı ve Rachel'in görüşü gözlerindeki cıvaya odaklanıncaya kadar başını eğdi. "Bunu anla Rachel. Seni yirmi dört saat gözetim altında tutmak zorunda kalırsam, benim bilmediğim hiçbir yere gitmeyecek, hiçbir hareket yapmayacak, tek bir nefes bile almayacaksın."

Gözlerini adama dikti, saf öfke onu ele geçirmeden önce şok tüm sistemini sarmıştı. Kendini durduramadan eli havalandı, uçu ve avuçlarını açarak adamın yüzünün sert hatlarına çarptı.

Odadaki her şey donmuş gibiydi.

Elizabeth ve Ely şaşkınlık içinde onlara baktılar, Jonas'ı izlerken yüzlerinde temkinli bir ifade vardı.

Onu durdurabilirdi. Yeterince hızlıydı, darbeyi önleyebilecek kadar içgüdüsel. Bunun yerine, hareketsiz durdu. Darbeyi aldı, ifadesi hiç değişmedi, gözleri anlam veremediği duygu akımlarıyla kaynıyordu.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye homurdandı. "Sen ve o çocuk söz konusu olduğunda, benim sözüm kanundur, tatlım. Bu konuda bana güven. Sığınak'ta bu konuda bana karşı gelmeye cüret edecek ne bir erkek ne de bir kadın vardır."

"Kane. ."

"Bunun için hayatını riske atmaz." Gülümsemesi sıkı ve kendinden emindi. "Merinus sana izin vermez. . ."

"Merinus karışmaya cesaret edemez," diye hırladı.

"Beni burada tutmana izin vermezler." Başını salladı, ona asla bu kadar ihanet etmeyeceklerinden emindi.

"Söyle bana Rachel, yapılan çiftleşme testlerinin kiminle yapıldığını düşünüyorsun?"

Artık nefes alamıyordu. Yüzleşmek istemediği bu bilgi karşısında göğsünün panikle sıkıştığını hissedebiliyordu.

"Önemli değil-"

"Ah, ama önemli," diye tekrar sözünü kesti. "Önemli Rachel. O testler benim örneklerime karşı yapıldı. Müdahale etmeye cesaret edemezler çünkü karşılaşacakları cehennemi biliyorlar. Sen benim eşimsin, Rachel. Seni ve çocuğumu son damlasına kadar koruyacağım. Hiç kimse ama hiç kimse bir daha ikinize de zarar veremeyecek. Eğer buradan ayrılmamanız için sizi bu laboratuarlara kitlemem gerekiyorsa, tüm üzerine yemin ederim ki bunu yapacağım."

Saatler sonra Jonas, bebeğin yatağının yanındaki küçük sandalyede oturan Rachel'a baktı.

Ona verdiği sözden beri, tam olarak kimin eşi olduğunu açıkladığından beri konuşmamıştı. Yavaşça ondan uzaklaştı, ifadesi hiç değişmedi, öfkesinin kokusu hiç azalmadı.

En azından kendisinden korktuğunun kokusunu almamıştı, diye düşündü alaycı bir şekilde. İçinde sinsice dolaşan canavarın hissetmesi gereken son şey buydu.

Hayvan.

Kafasının arkasını ovuşturdu; laboratuvar numarası ve doğum sırası kafatasına dövme olarak işlenmişti. Diğer Irkların çoğu gibi damgalanmamıştı. Onun yerine annesi olduğunu iddia eden kadın gururla bakarken dövmesi yapılmıştı.

Annesi. Ne işti o kaltak. Madam LaRue onu dünyaya getirmişti ama kendisinin ve laboratuvar raporlarının iddia ettiği gibi onu yaratan kendi yumurtası ya da erkek bilim adamının spermi değildi.

Bu raporlara göre DNA'sı ilk Leo'nun DNA'sıyla güçlendirilmişti ama bu tam olarak doğru değildi. Tıpkı Callan Lyons'un kendisinden çok Elizabeth ve Leo'nun oğlu olduğunun doğru olmadığı gibi.

Buna inanmalarına izin verdi. Callan, Leo, Elizabeth. Dane. Irkların öcüsünün aslında hiçbirleriyle kan bağı olmadığına dair sahip oldukları o rahat bölgede var olmalarına izin verdi.

Kanıt olmadan inanacaklarından değil. Ailesinin kokusunu taşımıyordu. DNA'sıyla çok fazla oynanmıştı; kokusu benzersizdi ve diğer Irkların sahip olduğu işaretlerden çok azına sahipti.

Jonas'ın DNA'sını taşıdığından emin oldukları Leo'nun ailevi kokusundan yeterince iz vardı ama daha fazlası yoktu. Ve Leo'nun başka türlüünü istemediğinden emindi.

Ve Elizabeth.

Annesine şöyle bir baktı. Annesi de çoğu zaman ona sanki bir sapkınmiş gibi bakıyordu. Tam olarak çözemediği ve bilmek istediğinden de emin olmadığı bir bulmaca.

Çoğu insan, hem Irklar hem de insanlar ona böyle bakıyordu.

Rachel hariç. Ondan herhangi bir duygu alabildiği birkaç seferde de bu duygular arzuya renklenmiş ve eğlenceyle süslenmişti. Ona herkesten daha iyi tahammül ediyordu. Ama sonra, onun genetik eşiydi. Başka ne yapabilirdi ki? Ondan nefret edebilecek gibi değildi. En azından gerçek bir güçle.

Yorgun bir şekilde nefes alarak laboratuvarı volta attı, bakışları Rachel ile çocuk arasında gidip geliyordu.

Onun çocuğu. Hiçbir dayanağı olmamasına rağmen bebeği sahiplenmişti. Onun içindeki hayatın oluşmasına yardım etmemişti. Aylar boyunca ikisine de göz kulak olmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bunda da fena halde başarısız olmuştu.

İçindeki canavar anneyi ele geçirdi ve karşılığında bebeği de ele geçirdi.

Kahretsin, Amber çok küçüktü.

Doğumundan hemen sonra onu hastanede ilk gördüğünde de böyle düşünmüştü. Çok küçüktü, zayıftı ama bir o kadar da alıngandı. Hemşireler onu annesinden her aldıklarında öfkeyle çığlık atmış, küçücük bedenindeki her şeyle onu annesinin kollarının güvenliğine geri götürmelerini talep .

Jonas gelmediyse tabii.

Kaç kez kreşe gitmiş ve onu kucağına alırken hemşirelere sessizlik yemini etmişti? Sayamayacağı kadar çok kez.

Yetişkinlerin aksine, çocukların duyguları açık bir kitap gibiydi. Bebek henüz annesinin rahminde güvenle dinlenirken onunla bağlantı kurmuştu. Onun bir parçası olan canavar çocukla bağ kurmuştu. O hayvani his, çoğunlukla sadece anne ve çocuk için ayrılmış bir düzlemde uzanıyordu.

Rachel Broen'ı gördüğü anda onun eşi olduğunu anlamıştı. Onun hamile olduğunu hissettiği anda, bu iddiayı da ortaya atmıştı. Rachel'i bilgilendirmeye hiç niyeti olmayan tek bir iddia. Ve bu konuda bir şey yapmaya da niyeti yoktu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

"Kan basıncı ve kalp atış hızı normal." Elizabeth'in bakışları monitörler ve kuvöz arasında gidip gelirken bir elini kalçasına dayadı. Alınan kan ve tükürük örnekleri üzerinde sessizce çalışan Ely'yi izlemek için döndüğünde kaşları çatıldı.

"İlk kan değerleri normal, tükürük de öyle. Şu ana kadar herhangi bir hormonal anormallik yok." Ely dikkatini test sonuçlarına vermeden önce Jonas'ın bakışlarından kaçınarak Elizabeth'e döndü. "Her şey doğumda alınan değerler aralığında."

Jonas, Rachel'in az önce oturduğu sandalyeden yavaşça kalkarak doğrulmasını izlerken çenesi gerildi.

"Doğumunda hangi ölçümler yapıldı?" Suçlayıcı gözler Jonas'ın üzerine çevrildi.

"Bu normal, Bayan Broen." Elini Rachel'ın koluna koyarken Elizabeth'in gülümsemesi rahatlatıcıydı. "İrk toplumu içinde çalışıyorsunuz; bu sizi de kızınız gibi bütün dünyamızın bir parçası yapıyor. Bu sadece bir önlem ve aynı zamanda bir nezaketti. Bebeğinizle ilgilenen dünyanın en iyi doktorları var."

Bu tam bir saçmalıktı Jonas neredeyse . O testleri o istemişti. Bu bebeğin hayata sağlık açısından mümkün olan en iyi başlangıcı yapmasını sağlamak için İrk yönetim kabinesi ile mücadele etmişti.

Rachel pek ikna olmamıştı. Tüm duyuları Amber tarafından esir alınmışken Elizabeth ve Ely'yi şüpheyile izledi.

"Jonas, Callan seninle konuşmak istiyor." Kane laboratuvara adımını attı, buz mavisi bakışları bir uyarı, sessiz bir mesajla doluydu.

Jonas bebeğe ve annesine döndü, kendisine ait olanı korumak için kalmakla kapının diğer tarafında bekleyen işle ilgilenirken onların güvende olduğunu kabul etmek arasında kaldı.

O işin kokusunu alabiliyordu. Dr. Jeffrey Amburg'un özel bir kokusu vardı, kan ve Breed kokuyordu. Jonas adamın Breed DNA'sı olmadan Breed kokusuyla aşılınmayı nasıl başardığını henüz çözememişti.

Dönüp Ely'ye baktı ve Rachel'a göz atmadan önce onunla göz göze gelmeyi bekledi. Eşini Ely'nin bırakıyordu, başkasına değil. Ely'nin bakışları belirsizlikle yer değiştirdikten sonra kısa ve hızlı bir şekilde başını sallayarak onun hızla odadan çıkıp küçük cam bölmeyle doğru ilerlemesine izin verdi.

laboratuvara bakan duvarlı toplantı alanı.

Amburg bekledi. Kıpırtısız ve sessiz bir şekilde laboratuvara baktı, kaşları çatıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş anne ve çocuğa bakıyor gibiydi.

Jonas odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve bekledi.

Amburg, "Taze kan, tükürük ve idrar örneklerine ihtiyacım olacak," dedi. "Çocuğun bir süre burada, Sığınak'ta ve yakın gözlem altında kalmasını sağlamak isteyeceksiniz."

"Şırıngada ne vardı?"

Jonas bu gece için Brandenmore'u öldürecekti, buna yemin etti. Bir daha asla başka bir çocuğa zarar verme şansı olmayacaktı.

"Bilmiyorum Wyatt." Amburg yorgun bir şekilde nefes başını salladı. "İlk testler yatıştırıcı nitelikler gösteriyor ama Brandenmore'u tanıyorum. Yeni ilaçlar geliştirme konusunda tam bir dâhidir ve Irklar söz konusu olduğunda üzerinde çalıştığı şey her neyse bir süredir devam ediyor. Ona güvenemezsiniz, bunun bir yatıştırıcıdan başka bir şey olmadığına da güvenemezsiniz. Bu aptallık olur."

"Ne üzerinde çalışıyordu?" Jonas aylardır Amburg'a aynı soruyu soruyordu.

"Ne üzerinde çalıştığı bana söylenmedi." Her zaman verdiği cevap aynıydı. Jonas ona ne kadar işkence yaparsa yapsın, ne kadar tehdit ederse etsin, Amburg hep aynı cevabı veriyordu. Ve Jonas her seferinde onun yalan söylediğini anlamıştı.

Jonas laboratuvara baktı; çift yönlü cam ona, varlığından habersiz olduğu Rachel'ı izleme fırsatı veriyordu.

"O zaman güvende mi? Endişelenecek bir şey yok mu?" Jonas sordu. "Ben öyle bir şey demedim." Amburg ona döndü, bakışları ağırdı ama açıkça endişesini gizliyordu. Önemli değildi, çünkü Jonas onun üzerindeki her duyguyu hissedebiliyordu.

"O zaman ne diyorsun?" Jonas kapıya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bilim adamını dikkatle izledi.

Amburg'un bakışları titredi. "Ben de öyle dedim. Brandenmore söz konusu olduğunda endişelenmelisin, hem de çok endişelenmelisin. Şu an için çocuk iyi görünüyor. Şırıngada yatıştırıcıdan başka bir şey yoktu. Sadece emin olmak istiyorum."

Ve gerçek de buydu. Jonas bunu kabul edebilirdi ama hâlâ kendisine söylenmeyen şeyler olduğunu da biliyordu. Bekleyebilirdi. Kısa bir süre için.

"Elinizdeki tek şey buysa laboratuvarınıza dönün." Jonas kapıdan uzaklaştı. "Başka bir şey öğrenirseniz bana haber verin."

Amburg kapıya doğru ilerlemeden önce kısaca başını salladı.

"Jeffrey." Jonas kapı tokmağına uzanırken onu durdurdu. "Bana ihanet edersen ne yapacağımı biliyorsun."

Amburg sıkıca yutkundu, bakışları korku içinde titriyordu. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok Jonas. O masum."

"Bir zamanlar ırklar da öyleydi," diye karşı çıktı Jonas. "Bu bize yardımcı oldu mu?" Olmadı.

Amburg kapıyı çekip açmadan ve odadan çıkmadan önce başını eğdi. Jonas'ın ihtiyacı olan cevapları bulacaktı, bulamazsa bedelini torununun ödeyeceğinden emindi.

Jonas bir kez daha laboratuvara baktı. Amber hareketsiz ve sessiz yatıyordu, annesi yanında, kararsız bir şekilde volta . Korkmuştu.

Kadının korkusu ruhuna keskin duygu pençeleri sapladı ve kendisini ve bir zamanlar taş gibi olduğunu düşündüğü kararlarını sorgulamasına neden oldu. Hayatına girmesine izin verdiği tehlikeyi ve şimdi, her zaman onun bir parçası olacağını bildiği tehlikeyi sorgulamasına neden oldu.

Rachel ve Amber onun hayatı olmuştu ve şimdi onları nasıl koruyacağını merak ediyordu.

BÖLÜM 3

Jonas bir saatten fazla bir süre sonra küçük odadan çıkmak için kendini zorladı. Amber uyanıyordu, halsiz ve açtı. Kan testleri hiçbir anormallik ya da anomali göstermiyordu. Brandenmore'la yaşadığı çileden önce olduğu kadar sağlıklı görünüyordu.

Jonas kendisi odaya girip onu kucağına alana kadar daha fazlasını öğrenemeyeceğini biliyordu. Annesi aracılığıyla onunla bağlantı kurma yeteneği doğumundan sonra kaybolmuştu. Artık sadece onu kucağına aldığı anda herhangi bir sorunu olabileceğini hissedebiliyordu.

Tıbbi sığınacağın çelik kaplı koridorlarında ilerleyen Jonas, Kane, Callan, Lawe ve Rule'un kendisini beklediği toplantı odasına adım attı.

"Şimdiden bize garip davranmaya başladın." Callan ve Kane sessizce izlerken Lawe ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Yemin ederim, bu çiftleşme saçmalığı bulaşıcı olmalı."

Lawe'un sesinde ve kardeşi Rule'un yüz ifadesinde bir bekârlık korkusu vardı.

Jonas iki adamı da suçlayamazdı. Bir erkek nasıl ilerleyeceğini bilmediğinde çiftleşmek çok korkutucuydu. Hayvanın onu şimdi alması, hemen işaretlemesi talebine kulak vermek işe yaramayacaktı. Kadınının hormonlar zorladığı için kendisine gelmesini isterse lanetlenirdi. Onu sevmeye, ona bakmaya ve çocuğunun korunmasını sağlamaya istekli bir adam olduğu için onu istemesini istiyordu.

"Ne buldun?" Callan'a dönerken Lawe'un önceki yorumunu görmezden geldi.

"Mordecai Brandenmore'u takip ediyor." Callan öne doğru eğildi ve kollarını toplantı masasının cilalı yüzeyine dayadı. "Bayan Broen'in evinden birkaç blok ötede bekleyen bir heli-jet vardı. Hemen İran'a uçtu."

"Orada bir araştırma tesisi var." Jonas başını salladı.

Kane, "Ve ne Amerika'nın ne de Irkların onlarla bir suçlu iadesi anlaşması var," dedi. "Mordecai ve adamları onu tesisin dışında yakalayıp görünmeden ele geçirmeyi başaramazlarsa elimiz kolumuz bağlı."

Bunu biri varsa, o da Mordekay'dır.

Rule, "Köpek, Brandenmore'un inişinden birkaç saat sonra İran'da görüldü," diye bildirdi. "O ve ekibi araştırma tesisinden yaklaşık bir mil uzaktaydı ve Brandenmore'un onları çağırdığına dair bir söylenti var."

Brandenmore, Dog'un komuta ettiği paralı asker Coyote birliğini kiralamayı düşündüyse büyük bir hata yapmıştı. Dog belalı paralı askeri oynuyor olabilirdi ama Jonas ve Dog onun sadakatini kime borçlu olduğunu biliyorlardı.

"Brandenmore'u istiyorum." Callan'a döndü. "Bu Irk Yasası, Callan. Artık halka açık değil. Artık onu insanların adalet anlayışına getirmek söz konusu değil. O benim."

Ve acı çekecekti.

"Adalet senin fikrindi Jonas," diye hatırlattı Callan sandalyesine geri otururken, altın rengi bakışları kasvetliydi. "Sen haklıydın. Brandenmore alenen adalet önüne çıkarılırsa Irklar daha fazla güç, daha fazla onay kazanacak."

"Asla yargılanmayacak." Jonas başını salladı; bu geçtiğimiz yıl içinde kanıtlanmıştı. "Bir zamanlar Irkların bulunduğu siyasi desteğin bizi daha güçlü yapacağını düşünmüştüm. Buna katılıyordum. Ama tek yaptıkları sırtımızı sıvazlamak ve Brandenmore gibi adamların kışını öpmek. Onun eliyle bir Melezin daha öldüğünü görmek istemiyorum."

"Bunun kolay olmayacağını biliyorduk Jonas." Kane Tyler öne doğru eğildi, buz mavisi gözleri şimdi endişeliydi. "Senato'da desteğimiz var, nasıl görüldüğü önemli değil. Kanıta sahip olmalıyız. O olmadan hareket edemezler. Ve Brandenmore Sığınak'ta Breed casusları edinmeye devam ederken kanıt bulmak hiç de kolay olmayacak."

Irak casusları. Seçkin Irklar kendilerine karşı dönüyor, eski hapisanecilerine bilgi satarak kabilenin özgürlük yuvasını yok ediyorlardı.

"Jonas, burada bir avantajımız olabilir. Bunu kullanalım." Lawe öne çıktı, ellerini masanın üstüne koydu ve arkasına baktı

Jonas'a dikkatle baktı.

"Peki ya o kenar?" Ne olduğunu tam olarak bildiğine dair çok kötü bir his vardı içinde.

"Rachel ve çocuğu," dedi Lawe sessizce. "Brandenmore o bebeği yanında götürüyordu; bu da onun için planları olduğu anlamına geliyor. Ve Rachel onu teşhis edebilir ve bu gece yaptıklarına tanıklık edebilir. Tıpkı anne babasının ölümlerinden önce sahip olduğu gibi, onun da sağlam bir itibarı var. Brandenmore'un hassas Breed bilgilerini çalmaya çalıştığının kanıtı. O sizin elinizdeki en önemli koz."

Haklıydı ve Jonas Lawe'un neyi koz olarak gördüğünü çok iyi biliyordu.

"Çok iyi öğrendin Lawe," diye hırladı. "Benden eşimi kullanmamı bekliyorsun."

"Kız kardeşini kurtarmak için Lance Jacobs'ı kullandığın gibi. Tıpkı bu savaşta bulabildiğin ya da çalabildiğin her silahı, her varlığı kullandığın gibi," diye onayladı Lawe. "Ama Rachel'da kimsenin sahip olmadığı bir şey var: Sen varsın Jonas. Onun güvenliğini sağlamak için yaratılmış en iyi stratejist."

Jonas bunun üzerine homurdandı. "İltifatlar beni sadece , Lawe. Artık İnfazcılarımın çiftleşme ısılarını kendi amaçlarım için her kullandığımda nasıl hissettiklerini biliyorum."

Onların nasıl hissettiğini her zaman hissetmediğinden değil. Yapmak zorunda kaldığı , onları uygulamaya koymadan önce bile pişmanlık duymadığından değil.

Derin bir nefes alarak elini saçlarında gezdirdi, her zaman saçlarının altında saklı olan dövmenin farkındaydı, her zaman onu hissediyordu: F2.07.

Laboratuvar tanımlamasında *F* derecesi taşıyan tek Irktı. Çoğu Irk *A*'ydi, yani Alfa unvanına sahipti. Onunki *F*'ydi, çünkü üremek için yaratılmıştı. Melez Irklara babalık etmek için. Bu, onu yaratan bilim adamlarının hiçbir zaman işine yaramamış bir tanımlamaydı. Spermeleri, onu eşleştirdikleri Irk dişileriyle hiçbir zaman uyumlu olmamıştı.

Ely atamasının neden başarısız olduğunu ancak son yıllarda başarmıştı. Irk spermiyle uyumlu olacak bir Irk dişisi değildi. Doğa, bilim adamlarının kullandığı genetiği çarpıtmıştı. Irk spermi - genetiği

içine programlanmıştı, yaratacağı Irkların yaşayabilmesi için bir insan dışisine ihtiyacı vardı.

Ve şimdi bilim adamlarının şimdiye kadar yaratılmış en tehlikeli Cins olacağından çok emin oldukları melez Cinsi yaratmak için mükemmel bir dişiye sahipti.

Diğer adamlara dönerek yorgun bir şekilde nefes verdi ve sonunda patlamada aldığı kemik derinliğindeki morlukları hissetti.

"Onun peşinden gelecek," dedi Jonas, Brandenmore'un Rachel'i öldürmek için her şeyini ortaya koyacağını biliyordu.

Lawe, "Hâlâ burada, Sığınak'ta bulunan casusları harekete geçecektir," diye onayladı. "Çok fazla kalmamıştır herhalde. İzleyeceğiz ve bekleyeceğiz. Burada hâlâ bağlantıları olduğunu bildiğimizin farkında değiliz gibi davranacağız. Onları yakalarız, sonra da ona karşı kanıt sağlamada işbirliği yapmalarını sağlarız."

Bunu yapabilirlerdi. Brandenmore'a katılacak kadar zayıf olan Irklar kolayca sindirilebilirdi. Onlara bir daha asla güvenilemezdi ama kullanılabilirlerdi.

"Hayalet Takımı'nı toplayın." Lawe'a emri verirken gruba geri döndü. "Komuta sende olacak. Rachel ve çocuğun tamamen korunmasını istiyorum. Ekibin asıl endişesi onlar. Ne olursa olsun Lawe, özellikle de çiftleşme ısını kontrol edemezsem. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Irklara karşı protestoların en şiddetli olduğu dönemde laboratuarlardan çıktığı ilk aylardan beri Hayalet Ekibi toplamamıştı. Hayalet Takım'daki Irklar ayrı ayrı oldukça etkili ve ölümcüldü. Birlikte, düşmana karşı bir kabustular.

Jonas'ın bakışları Callan'inkilerle buluştuğunda Kane ona, "Prime ailesi öncelikli meselemiz Jonas," diye hatırlattı.

Callan gerçeği biliyordu ve emri anlamıştı.

"Hayır, Kane," diye mırıldandı Callan. "Bu durumda olmaz. Eğer Jonas çiftleşme ısını kontrol , ki etmeyeceğinden tamamen şüpheleniyorum, Bayan Broen gebe kalırsa, o zaman o çocuktan başka hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Çünkü o çocuk hepsini yok edebilir.

"Rachel, sanırım Amburg haklıydı. Bebeğiniz sadece sakinleştirici almış." Elizabeth Vanderele kuvözün diğer tarafındaki bir tabureye oturmuş, Rachel Amber'ı kucağına almış ve ona kendisi için temin edilen şişedeki mamayı veriyordu.

Amber'ın bakışları hâlâ uykuluydu ama artık solgun ya da cansız değildi. Küçük yumruklarıyla şişeyi kavrayıp açlıkla emerken, o parlak mavi gözleriyle Rachel'a bakıyordu.

"Kaçtı." Amber'a baktı, bir şekilde Phillip Brandenmore ölene kadar kızının asla güvende olmayacağını hissediyordu.

"Bulunacaktır." Elizabeth endişeli görünmüyordu. "Güven bana, Jonas onun uzun süre serbest kalmasına izin vermeyecektir."

Hayır, Brandenmore'u bekleyen aç bir volkan vardı, diye düşündü. Diğer kayıp Irk düşmanlarıyla ilgili muğlak ifadelerle dolu raporları görmüştü, tıpkı Jonas'ın onların kaybolmasından hemen sonra Irk Konseyi'yle yaptığı özel uçuş planlarını bildiği gibi. O uçuşlar, bir zamanlar insan kurbanlarını açgözlü bir kucaklamayla karşılamış olan, çok aktif, taş eriten saf lav çukurunun yanından geçmişti.

"Brandenmore, Jonas'ın Irklar hakkında yaşlanma fenomenini içeren bir bilgiye sahip olduğuna inanıyor." Bakışlarını tekrar Elizabeth'e çevirdi. "Çiftleşme ısıyı yaşlanma sürecini değiştiriyor, değil mi?"

Elizabeth'in dudakları sertleşti.

"Siz Callan Lyons'un annesisiniz," dedi Rachel. Diğer kadının da ilk Leo dedikleri adamın karısı olduğunu biliyordu. Yaratılan ilk Aslan Irkı.

"Elizabeth sorularına cevap veremez Rachel, ama ben verebilirim." Rachel dönüp baktığında Jonas'ın odaya girdiğini gördü.

Rachel, onun odaya girdiği o ilk anda her zaman olduğu gibi kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Soğukkanlılığını korumak, bedeninin hissettiklerinden çok yansıtmak istediği duygularla uyumlu olduğundan emin olmak elinden gelen tek şeydi.

Amber'ın peşinden giderken giydiği kıyafetleri giymişti. Siyah. Siyah görev pantolonu, yırtık ve kanlı uzun kollu bir gömlek ve baldırlarına bağlanan savaş botları. Botlardan birinin ipi yıpranmıştı. Görev pantolonunun sol dizi yırtılmış, kızarmış ve kanlı eti ortaya çıkmıştı.

"Jonas, yaraların kontrol edildi mi?" Elizabeth kuvözün yanındaki dijital ve sterilize edilmiş aletlerin bulunduğu tepsiye doğru ilerledi.

"Ely benimle ilgileniyor, Dr. Vanderale," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Eğer ihtiyacım olursa."

"Ve tabii ki buna ihtiyacın yok," diye mırıldandı Elizabeth. "Nasıl da Aslan gibi olabiliyorsun."

"Ve eminim ki Leo da bunu duymaktan en az benim kadar sıkılmıştır," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Zar zor sahiplendiği bir yavru olarak söyleyebilirim ki, bu artık eskidi."

Rachel bu sözlerin altında yatan ince bir duygu damarı duydu. Kızgınlık mı? Acı mı? Çelik gibi keskin Jonas'ın herhangi bir şeyden dolayı acı çektiğini hayal bile edemezdi. Ama son aylarda Jonas'ın dünyadan ve çevresindeki insanlardan sakladığı çok şey olduğunu öğrenmişti.

Elizabeth kıkırdadı. "Sana neden 'yavru' dediğine inanıyorsun, genç adam? Ona o kadar benziyorsun ki gurur mu duysun yoksa seni vurup dünyanın acısına son mu versin bilemiyor olabilir mi?"

"Bence o da DNA'sının kendisine karşı kullanılmış olmasından en az benim kadar mutlu." Jonas omuz silkti ve Rachel'a döndü. "Senin için bir kabin hazırladık. Elizabeth seni muayene etmeyi bitirdiğine göre yemek yemek ve biraz dinlenmek isteyeceğine eminim."

Merinus, Jonas için çalışmayı ilk kabul ettiğinde onu Irklar'ın inanılmaz koku alma duyuları ve sezgileri konusunda uyarmıştı. Rachel'ı, en ufak bir zayıflığının Jonas tarafından bir silah olarak algılanacağı konusunda uyarmıştı. Bunu ona karşı kullanacak, onu ofisten çıkarmanın bir yolunu bulana kadar kurcalayacak ve deşecekti.

"Önce Amber'ı beslemeyi bitirmek istiyorum," dedi hissetmediği bir soğukkanlılıkla. "Phillip Brandenmore'un Amber'ı

bunu yapmak için gerekli değerlendirmeyi yapacaktır."

Eğer Amber o anı küçük, sıkıntılı bir inilti çıkarmak için seçmemiş olsaydı, boğazından gelen küçük tehlike gümbürtüsü endişe verici olabilirdi.

"Sakin ol Jonas." Elizabeth odanın öbür ucundaki tezgâhın üzerinde duran sayısız makineden birine doğru ilerledi. "Çocukların duyguları yetişkinlerden çok daha iyi anladıkları konusunda seni uyarmıştım. Çocuğu üzeceksin."

Rachel, Jonas'ın yüzünü buruşturduğunu görünce şaşırdı ama Amber birkaç saniye içinde tekrar sakinleşti ve şişesini bitirmeye devam etti.

Bunu çok sık yaptığını fark etti: başka zamanlarda belirli bir durumda baskınlık için zorlayacağından emin olduğu halde geri çekildi.

Biberonu bir kenara bırakarak bebeği göğsüne doğru kaldırdı. Bebeğin sırtını sıvazlarken, mükemmel, aşk tanrısının fiyonk dudaklarından yüksek sesli, kesinlikle hanımefendiye yakışmayan bir geçirme sesi geldiğinde usulca gülümsedi.

"Artık gidebiliriz." Küvözün yanındaki masadan küçük bir battaniye alan Rachel kızını sıkıca sardı, sonra Jonas'a döndü.

Elizabeth'e bakıyordu, ifadesi gergin, neredeyse kızgındı. Rachel diğer kadına dönüp baktığında, aynı ifadenin Elizabeth'in yüzüne de yansıdığını gördü.

Bu ikisi birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, akraba olmamaları Rachel'ı şaşırtmıştı.

"Gidelim o zaman." Jonas geri adım atarak onun geçmesine izin verdi ve arkasından dönüp kapıya kadar onu takip etti.

"Jonas. Rachel."

Durdular, arkalarına baktılar.

"Sabahki testler için ikinize de ihtiyacım olacak," diye onları bilgilendirdi. "Lütfen kahvaltıdan önce burada olun. Yemekten önce yapılması oldukça önemli."

"Yapılması gereken bu mu?" Rachel sordu.

Jonas ona "Çiftleşme testleri," diye bilgi verdi, sesi soğuktu. "Bir Cinsle çiftleşmenin kolay olduğu asla söylenmesin."

Rachel ona ters ters baktı. "Bunların hiçbirini kabul ettiğim asla söylenmesin. Testleri unut Jonas. Henüz senin eşin olduğuma karar vermedim. Bu yüzden teste gerek yok."

İfadesinde ya da duygularında bir zayıflık göstermemeye kararlı bir şekilde laboratuvar kapılarını itti. Jonas'ın bildiği kadarıyla, kalbi heyecanla çarpmıyordu ve kalçaları uyarılmış bir şekilde sıkılmaya hazır değildi.

Bağışıklığı vardı. En azından sunduğu imaj buydu. Gerçek ise çok daha farklıydı.

Adamın yüz ifadesinin değişmesini izledi. Duygusuzlaştı, neredeyse cansızlaştı. Bronz, vahşi yüz hatları taştan oyulmuş gibi görünene kadar gerildi ve gözleri kızgın cıva gibi kaydadı.

"Rachel, senin kabullenmeyi reddetmen bunu böyle yapmaz," diyerek Elizabeth temkinli bir şekilde yaklaştı, koyu mavi gözleri anlayışla yumuşarken elleri laboratuvar önlüğünün geniş ceplerine kayıyordu. "Çiftleşme ısısı bir seçim değildir, canım."

"Aynı fikirde değilim." Rachel Amber'ı kollarının arasında kaydırды, Amber huzur içinde uyuyor olmasına rağmen parmakları rahatlatıcı bir bebeğin sırtına sürtünüyordu. "Ben bir hayvan değilim, Dr. Vanderale. Jonas da öyle, geçtiğimiz aylar boyunca beni farklı şekilde ikna etmeye çalışmasına rağmen. Hormonlarım tarafından yönetilmiyorum, İrk hormonları tarafından da yönetilmiyorum. Emin olun, çiftleşme ısınıızı belirleyen anomaliyi kabul etmeye karar verirsem, kendimi testlerinize teslim edeceğim." Gözlerini Jonas'a dikti. "Hazır mısın, yoksa bu gece için bir otel bulmam gerekiyor mu?"

Bu onun şansıydı. Jonas kulübesine girdi, bir kenarda durup Rachel'ın içeri girişini izledi; İnfazcılarının çiftleşme sırasının kendisine geleceğine dair ettikleri her lanetin, her kötü düşüncenin büyük ihtimalle gerçekleşeceğini biliyordu.

Tıbbi tesiste gördüğü manzara sikini hiç olmadığı kadar sertleştirmişti. Hâlâ onu hayrete düşüren bir küstahlıkla başını kaldırmış, o küçük düğme burnuna bakmış ve Elizabeth Vanderaale'e çiftleşmediğini, çünkü bunu kabul etmediğini söylemişti.

Başka bir Irkın eşi olsaydı bu eğlenceli olabilirdi. Ne yazık ki onun eşiydi ve çiftleşme sözünü yerine getirmeye hiç niyeti olmamasına rağmen, o anda onunla çiftleşmekten başka hiçbir şeyin onun için önemi yoktu.

Kadın ayakkabılarını çıkarıp geniş oturma odasına geçerken ve etrafına bakınırken kendi kendine bunun Irk genetiği olduğunu söyledi. Bu bir meydan okumaydı - onu inkâr edebileceğine dair çelik bakışlı bir kesinlik - ve inkâr edilemeyeceğini bildiği şeyi inkâr etmeye çalıştığı gerçeğiydi.

Ona ait olduğu gerçeğiydi. Onun kızıydı. Ve asla zayıflık göstermeyeceği tek kadının önünde durmaya ve o öyle olduğuna karar verene kadar onun eşi olmadığını söylemeye cesaret etmişti.

Bir Cins'in, diline işkence eden çiftleşme hormonunun acısını, ikisini de ayak parmaklarının ucuna kadar yakacak bir öpücükle dindirmeyi düşünmesi için yeterliydi.

"Burası senin kamaran." Ona döndüğünde ifadesinde bir suçlama vardı.

Saçlarını yeniden düzene sokmaya çalışmıştı ama de başının tepesindeki tokadan dökülen uzun kırmızı teller, dolu neon yeşili gözlerini adama dikerken sırtının ortasına kadar uzanıyordu.

Yüzü çizik içindeydi; çorapları yırtılmıştı ve etini zar zor örtüyordu. Bir gün önce giydiği koyu gri eteğin bir dikişi yırtılmış, kalçasının güzel bir bölümü ortaya çıkmıştı. Eşleşen blazer ceket yağ lekesi içindeydi ve manşetleri birkaç yerden yıpranmıştı. Bir zamanlar tertemiz olan beyaz gömleği artık is ve kirden griye dönmüştü. Ve dünyada hiçbir şey ona bu kadar güzel görünmemişti.

"Demek öyle." Botlarını çıkarıp Rachel'ın siyah, alçak topuklu ayakkabılarının yanına koyarken önemli değilmiş gibi omuz silkti.

Jonas parke zemin boyunca ilerleyerek odanın diğer tarafına geçti ve onun eşi olduğunu anladıktan sonra eklediği yatak odasının kapısını açtı.

Amber'in yatak odası olması gerekiyordu. Geniş ve havadar oda, ana süiti çocuk odasından ayıran tam donanımlı bir banyoya bağlıyordu.

Işıkları yakarken iç çekerek, burası artık Rachel'in odası olacak, diye düşündü.

Kraliçe boy yatak, Sığınak'a geldikten hemen sonra sipariş ettiği gibi kurulmuştu. Bir duvar boyunca uzanan beşik yatağın başucuna aslan, kaplan ve perilerden oluşan bir mobil takılmış, peri çarşaflarını ise bebek boyunda yumuşak bir yorgan örtmüştü.

Bu Cassie Sinclair'in işi olmalıydı, diye düşündü bir an eğlenerek. İçeri girip Rachel'in odaya girmesine izin verirken, kızın kendisinin de bir peri olduğunu düşündü sık sık.

Büyük yatak romantik bir eserdi. Karyolanın kızak tasarımı uzun ve ağırdı. Başucuna kalın yastıklar yığılmış, yatağın üzerini ise mavi-beyaz ağır bir yorgan örtmüştü. Yatağın kenarındaki, kısa boylu birinin yatağa kolayca girmesini kolaylaştıran küçük tabureyi görünce dudakları kıpırdadı.

"Eminim başka bir boş kabin daha vardır." Sesi yorgun ve teslimiyetçiydi.

"Üzgünüm tatlım, buraya kadar." Jonas ona bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve burada başka bir yerde olacağından daha güvende olacaksın. Bebek de öyle."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Daha güvenli mi? Brandenmore gözaltındayken ..."

"Brandenmore kaçtı." Bu bilgiyi aktarmak onun için kolay olmadı. "Evinizden birkaç blok ötede kendisini bekleyen bir heli-jet'e ulaşmayı başardı. Birkaç saat önce İran'a vardı."

"İran." Gözleri kısa bir an için kapandı ve ondan uzaklaştı. "İrkların ona dokunamayacağı birkaç yerden biri."

"Ne yazık ki evet," diye kabul etti. "Genetik Konseyi, İrk kurtarmalarının başlangıcında İran gibi bazı ülkelerle bir anlaşma yaptı. Bu, onların radikal görüşleriyle birleşince

Irklar söz konusu olduğunda, bu tür ülkelerle çok az müzakere alanı bırakılmıştır."

Rachel odanın içinde beşiğe doğru ilerledi ve çocuğun yatağının yanındaki küçük masa lambasını yaktı. Sonra Jonas'a baktı.

Daha parlak olan tepe lambasını kapattı ve Amber'ı yatırırken onu izledi.

Beşiğin yanında bir dizi biberon vardı; ışığı tutan sehpanın altında bebek bezi yığınları vardı. Bebek bezlerinin üzerindeki rafta ıslak mendiller, losyonlar, ilaçlı pişik merhemleri ve küçük bir bebek ilk yardım çantası bulunuyordu. Bir annenin çocuğuna bakmak için ihtiyaç duyabileceği her şey.

Beşiğin altındaki şifonyerde giysiler vardı: çuval önlükler, pijamalar ve minik kıyafetlerin yanı sıra çoraplar, küçük baş bantları ve çeşitli kız bebek aksesuarları. Jonas odanın hazırlanmasını emrettiğinde kesin konuşmuştu. Buffalo Gap'teki özel bebek mağazası, çocuğun ihtiyaç duyacağı her şeyi sağlamak için kapılarını sabahın üçünde açmıştı.

Rachel verimli bir şekilde hareket ederek çocuğu soydu, birkaç mendille temizledi, ardından bezini bağladı ve birkaç dakika içinde temiz bir önlük giydirdi.

Jonas izlerken dilinin kenarındaki bezlerin gerildiğini, çiftleşme hormonuyla dolup kaşınmaya ve ağrımaya başladığını hissetti. Onunla çiftleşme, onu işaretleme ihtiyacının sonunda delirteceğine inanıyordu.

"Dolapta senin için kıyafetler var." Odanın uzak tarafındaki büyük gömme dolabı başıyla işaret etti. "Şu anda Sığınak'ta görevli olan Çakal dişilerden birini gönderdim. Kedigil dişilerimizin çoğundan daha kız gibi görünüyorlar. İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuz konusunda beni temin ettiler."

"Bana Ashley'i senin göndermediğini söyle." Rachel ona döndü, yüzünde neredeyse dehşete kapılmış bir ifade vardı.

Jonas gülümsemesini gizledi. Ashley tüm Breed toplumunun baş belasıydı. Sosyal, bir erkeğin diş ağrısına neden olacak kadar kız gibi ve bir gülümsemeyle öldürebiliyordu. Kadın sağdan soldan arkadaşlar edinir, yeterince

Küçük bir evi dolduracak kadar kıyafet ve bütün gün ayakkabılar ve çantalar hakkında konuşabilirdi.

"Aslında kız kardeşıydi." Küçük kız kardeşi de pek iyi sayılmazdı ama Rachel bunun farkında değildi.

"Bu kadınlarla ilgili genetik profil çıkarma işi nerede yanlış gitti?" Rachel başını salladı. "Bir çiviye kırmalarına neden olduğun için boğazını kesecekler."

Bu çok da yanlış değildi.

"Şımartılmışlardı." Jonas omuz silkti. "Bu kızları Rusya'da tutan laboratuvar gizlice kaçmalarına ya da kurtarılmalarına yardımcı olmaya çalışıyordu. Orada hiçbir gözetim olmadan ırklar üzerinde tam bir kontrole sahiptiler, çünkü Konsey Çakal dişilerinin varlığından habersizdi. Diğer ırklara asla kendilerinde bulma şansı verilmeyen özellikleri geliştirmelerine izin verildi."

Ve hala şımartılıyorlardı. Beş Çakal dişisine güzel kıyafetleri, ayakkabıları ve çantaları için gereken para Çakal lideri ve onun Coya'sı tarafından veriliyordu. Hâlâ şımartılıyor ve diğer Kedigil dişilerinin alay ettiği şekillerde korunuyorlardı. Ve yine de, savaşta aynı derecede sert, aynı derecede acımasızdılar, ancak gülümsemek, arkadaş edinmek ve insan nüfusunu ırk davasına sevdirmek daha hızlıydılar.

"O zaman duş alıp yatağa gideceğim." Rachel ona sert bakış attı. Artık gitme vakti gelmişti.

Jonas hayal kırıklığı içinde neredeyse homurdanıyordu.

Sabır, diye kendini uyardı. Çok az yakınlık paylaştıkları için çiftleşme ısını kontrol edebileceğine kendini inandırmak için çok uzun zaman harcamıştı. Onu almadan durabilirdi, onu yok etmeden durabilirdi.

Bu artık bir seçenek değildi. Daha önce de belirttiği gibi, o bir hayvan değildi. Öyleydi ama içgüdüden daha fazlası olan bir yanı da vardı. Stratejisti vardı ve yakında baştan çıkarıcısı da olacaktı.

Hiçbir savaş sadece güç gösterisiyle kazanılmaz, dedi kendi kendine odadan çıkarken ve kapıyı sessizce arkasından kapatırken. Kazanılan her savaş, doğru silahların yanı sıra doğru strateji ile yapılmıştır.

Tek yapması gereken ilk çatışmaya ne zaman ve nerede başlayacağını belirlemektir.

Kulübenin alarmlarını kurup kendi yatak odasına çekildiğinde, kendini neredeyse gülümserken buldu. Eğer çok dikkatli olmazsa, küçük eşini baştan çıkarırken gerçekten eğlenebilirdi. Onu sahiplenmenin ne kadar tehlikeli olacağını bilse de, sahiplenmemek belki daha da tehlikeli olabilirdi.

BÖLÜM 4

Hayalet Ekip o akşam geç saatlerde, Rachel ve Amber mışıl mışıl uyurken Sığınak'a taşındı. Guatemala'da henüz kısmen tamamlanmış olan bir görevden geri çağırılmışlar, gecenin köründe "Alfa" şartıyla yerleşkeye uçurulmuşlardı. Tam gizlilik.

Jonas, kendi kurduğu ve on yıldır komuta ettiği ekip söz konusu olduğunda altıncı hissinin devreye girdiğini kulübesine girdikleri anda anlamıştı.

Yatak odasından çıkıp Rachel'ın yatak odasının kapısını kontrol etti, odaya adım atmadığından emin olmak için kapıyı kilitleti ve oturma odasında sessizce duran altı kişilik ekiple yüzleşti.

Hayalet Takım en iyisiydi. Onlar şimdiye kadar yaratılmış en sessiz, en etkili katillerdi ve aynı zamanda çiftleşme ısısı gerçeği dışında Irkların sakladığı en iyi sırdı.

Önde ve ortada takım komutanı Siyah Jaguar Irkı duruyordu; beş yaşındayken, kendisine ters vurmaya cüret ettiği için bir eğitmenin boğazını keserek öldürme konusunda mükemmelleşmişti. Acımasız ve soğuktu. Elmas kadar sert ve çoğu zaman bir o kadar da soğuktu.

"Eşin mi?" Komutan başıyla güvenli yatak odasının kapısını işaret etti.

Jonas başını salladı. "Brandenmore bende olduğuna inandığı dosyalar için harekete geçti. Bebeği ona karşı kullandı ve onu kendisi için dosyaları çalmaya zorlamaya çalıştı."

Jag siyah başını teslimiyetle sallamadan önce sert siyah gözler bir kez daha kapıya doğru baktı. "Onu öldürmeliyiz."

Jonas ona, "Mümkünse onu yakalamalıyız," diye hatırlattı. "Ama benim daha büyük bir sorunum var. Rachel'ın kaçırmaya çalıştı. Bebeğe Amburg'un sakinleştirici olduğuna inandığı bir madde enjekte edilmiş ama çocukta daha önce olmayan bir koku var. Her ne yapıyorsa, artık onu da içeriyor. Rachel'ın ve bebeğin etrafına bir ağ örülmesini istiyorum.

ve Sığınak'taki diğer melez çocuklar. Bu konuda içimde iyi bir his yok."

Bağırsaklarındaki o tuhaf bükülmeyi, bir şeylerin gelişmekte olduğunu, Brandenmore'un henüz engelleyemedikleri bir planı olduğunu önsezisini hissedebiliyordu.

"Hazımsızlık," diye Jag. "Brandenmore ilham veriyor."

Lanet olası gerçek buydu. Böyle giderse Jonas ülserle yakalanan ilk İrk olacaktı.

Jag'ın ikinci komutanı Lobo, odanın uzak gölgelerden, "Yerleşkenin doğu sınırından içeri girdik," dedi. "Orada bir koku işareti ve birilerinin Sığınak'a girmek için oradaki vadiyi kullandığına dair işaretler vardı. Ana yol boyunca kaybolana kadar onu takip ettik."

"Koku işaretini tespit edebildiniz mi?" Jonas sesini alçak tuttu, duvarları yan odaya ayarlanmıştı.

Jag başını salladı. "Hafif bir insan kokusu vardı ama bulduğumuz iz için çok eskiydi."

"Çok yaşlı ya da kasıtlı olarak yatmış." Çakal İnfazcı Loki öne çıktı, gri gözleri koyu renkti, onları çevreleyen kalın siyah kirpikler dünyanın gelmiş geçmiş en seçkin katili için neredeyse fazla yumuşak, fazla baştan çıkarıcı görünüyordu.

"Ne tespit ettin Loki?" Jonas sordu.

Loki başını salladı, şeytanın siyah saçlarının kalın ve düz telleri alnına ve omuzlarına dökülüyordu. "Bilmiyorum Jonas. Yine de tuhaf bir şey vardı, sanki koku bir şekilde kasten değiştirilmiş gibiydi."

Jonas Jag, Lobo ve Hayalet Ekibin diğer üyelerine döndü. "Geri kalanımız bunu fark etmedi ama Loki'nin kokuları tespit etme yeteneği

bizimkinden daha iyi." Diğer Çakal Angel, Jonas'ın beklediğinden daha az olmayan bu bilgiyi homurdanarak söyledi.

Angel'ı yakından izlerken, diğer adamın yatak odasının kapısını dikkatle fark etti.

"Bir sorun mu var, Angel?" Jonas ses tonu tehlikeli bir şekilde düşerek usulca sordu.

Angel başını salladı, siyah-gri saçları Loki'ninkinden daha kısaydı ama onunki kadar ipeksi ve düzdü.

"Kadınınla ilgilenmiyorum Jonas," diye teminat verdi Angel. "O zaman neden kapıya ilgi duyuyorsun?"

"Muhtemelen benim kokladığım şeyi hissediyordur."

Loki bir adım öne çıktı. "Peki bu ?" Jonas'ın başı döndü.

"Eşiniz uyanıyor," diye homurdandı Angel, onların dikkatini çekerek. "Ben de öyle hissediyorum. Birazdan dışarı çıkacak ve eminim bizi görmek istemezsiniz."

Jonas dışında hiç kimse Hayalet Takımı'nı görmemişti. Jonas altı adamın bir tür kamuflaj olmadan başka bir Cins ya da insanla karşılaştığından şüpheliydi.

"Bir şey görürsen, bir şey öğrenirsen bana haber ver." Jonas başını salladı, hâlâ Angel'ı yakından izliyordu.

Bu Irklarda yalanı tespit etmek mümkün değildi. Jonas gibi onlara da diğer Irkları ya da hayvanları kandırmak için duygularını nasıl kullanacakları öğretilmişti. Yalan söylemeyi, manipüle etmeyi ve aldatmayı.

Kaybolmadan önce hızla başlarını salladılar. Göz açıp kapayınca kadar yok oldular. Sessizce, gölgelerin arasına karışarak, hızla hareket ederek, en ufak bir zayıflıktan yararlanarak -şafak öncesi karanlığa kaçmadan önce bunun için eğitilmişlerdi.

Yatak odasının kapısına doğru hızla ilerleyen Jonas, tam kapı kolu dönüp Rachel kapıyı açarken elektronik kilidi kaldırdı.

"Günaydın." Jonas kızın kendisine attığı ters bakış karşısında kaşlarını kaldırdı. "Amber yakında uyanacak." Kadının yüzünde endişeli bir vardı.

Ses. "Gün bitmeden daha fazla mama ve bebek bezine ihtiyacım var Jonas. Elizabeth ihtiyaç duyulduğunda burada olacaklarına söz verdi."

"Öyle de oldu. Birkaç saat önce geldiler." Başıyla onayladı. "Maması tezgahın üzerinde; sterilize edilmiş şişeler de yanında."

Ondan uzaklaştı, giydiği büyük gömlek ve daha da büyük erkek eşofman altı yürürken küçük bedenini sarıyordu.

"Bir telefona ihtiyacım var," dedi mutfağa doğru ilerlerken. "Kız kardeşime ulaşmam gerekiyor."

Jonas yüzünü buruşturdu. "Diane hâlâ yurtdışında." Kız kardeşiyle bir kez karşılaşmıştı. Kadın genetiği olmayan bir Cins'ti. Onun yanında uzun süre kalmak zorunda kalan bir erkeğe intiharı düşündürürdü.

Vanderale's'in getirdiği oldukça büyük çocuk bezi torbasını kontrol ettikten sonra biberonlara doğru ilerlerken, "Beni aramaya gelmeden önce bana bir telefon getir Jonas," diye onu uyardı.

"Güvenli bir uydu telefonu bugün teslim edilecek. Zaten ayarlanmıştı." Kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu. "Bebek mobilyaları ve ofis de bugün ilerleyen saatlerde teslim edilecek. Şu kapıdan geçince boş bir oda var." İlk bakışta kiler kapısı olabilecek bir kapıyı başıyla işaret etti. "Bir süre işleri buradan yürüteceğiz."

"Peki ya programın?" diye sordu ona. "Bu hafta birkaç randevunuz ve katılmanız planlanan Hampton partiniz var."

"Bu yüzden kendi heli-jet'im var." Omuz silkti.

Neredeyse çelik yürekli bir Cins olmamayı dilediği günler vardı. Şu anda içini sızlatan duyguları çözebilmeyi ve anlayabilmeyi dilediği günler. Onun tatlı kokusunun duyularına yayıldığı ilk günden beri içinde biriken duyguları.

Onu farklı kılmıştı. Bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. Yapabileceği en tehlikeli şeyin bu olduğunu bildiği halde farklı olmak istemesini sağlamıştı.

"O zaman ofisi buradan mı yöneteceğiz?" Hızlıca bir şişe hazırladı. Sağlanan arıtılmış su ve toz mama kullanılarak biberon saniyeler içinde hazırlandı. Ardından bir bebek bezi ve yanındaki çantadan bir paket önceden nemlendirilmiş mendil ve küçük bir battaniye geldi.

"Hazırladığım bir liste var," dedi ona dönüp bakarken. "Amber'ın en azından bazı eşyalarının değiştirilmesi gerekecek. Elbise dolabını kim hazırladıysa son derece iyi yapmış ama hâlâ eksik olan bazı eşyalar var."

"İcabına bakıldı." Mutfağa açılan kapıyı oluşturan ağır direğe yaslandı. "Akşam olmadan her şey burada olacak."

Öfkenin hararetli tonu havayı koklayınca bir an durakladı.

"Ne kadar da akıllısın, değil mi?" Kadının sesindeki alaycı ton, adamın tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

"İtiraf etmeliyim ki, bence oldukça iyiydim," dedi alaycı bir şekilde. Rachel'in dudakları inceldi. Ona attığı bakışta ağır bir kızgınlık vardı.

"Sen onun babası değilsin." Tekrar konuştuğunda kelimeler hızlı ve kararlıydı.

Jonas gerildi. Kadının neyi kastettiğini biliyordu. Ne kadar küçük olursa olsun bir dil sürçmesi onun dünyasında ölümcül olabilirdi. Bir gece önce çok kötü bir sürçme yapmıştı.

"Şimdi beni zorlamak için iyi bir zaman değil Rachel," diye uyardı onu. Direktten doğrulurken, ona gitme, onu işaretleme, aylardır aralarında var olduğunu bildiği arzuyu kabul etmesi için onu zorlama ihtiyacıyla savaşıırken vücudu geriliyordu.

"Beni zorlama." Elinde bir bebek bezi, ıslak mendil ve bir biberonla, sanki bunlar onun savaş zırhıymış gibi adama dik dik baktı. "Beni ve kızımı küçük, acımasız oyunlarından birinin içine çektin ..."

"Bir çocuğu bunun içine çekeceğimi mi sanıyorsun?" inanılmazlık geçti. Bir gece önce onu bununla suçlamıştı ama bu sözlerinde ciddi olduğunu düşünmemişti. "Brandenmore'a karşı bu savaşta eşimi ve zaten kendime ait olduğunu iddia ettiğim çocuğumu kullanacak kadar kalpsiz olduğumu mu düşünüyorsun Rachel?"

"Elinize geçen her türlü silahı kullanacağınıza inanıyorum," diye ısırdı ama bir parçasının buna gerçekten inanmadığını biliyordu. Jonas söz konusu olduğunda aylar boyunca kendisiyle savaşmıştı, her zaman güvende olacağından, Amber'ın güvende olacağından emindi, çünkü kimse onu gerçekten kızdırmak istemiyordu.

Onu öldürmek istediler ve sık sık denediler, ama asla onu kızdırmaya çalışmadılar. Onlar daha iyi biliyordu.

Adamın yaklaşmasını izledi, onun söz konusu olduğu yerde aniden hiç olmadığı kadar gerildi.

"Dokunma bana Jonas." Eşlerini aldıklarında Irklar hakkında duyduğu birkaç söylentiye, fısıltıyla yapılan uyarıları bildiği için hızla geri adım attı.

Çabucak durdu. Kaşları çatıldı, gözlerindeki gümüş rengi titredi ve doruğa ulaşan bir fırtına gibi dalgalandı.

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Kız onu endişeyle izlerken sesi derinleşti ve gürledi.

"Kendi amacına ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağını düşünüyorum ama bana zarar vereceğini sanmıyorum." Onun aksini düşünmesine izin veremezdi; adil oyun anlayışı çok derindi. "Bu, senin şu hormonal tuhaflıklarını kışkırtmak istediğim anlamına ."

"Hormonal korkutucu şeyler mi?" İfadesi daha düşünceli hale gelse de sesinde bir şaşkınlık notası vardı. "Buna sıcaklık deniyor bebeğim ve biz buna boşuna böyle demiyoruz."

Küçük bir homurtu çıkardı, merak uyandıracak kadar kadınsı ve o kadar sıcaktı ki, adamın siki daha önce hiç yaşamadığı bir açıklıkla zonkladı.

Jonas geri çekilmek, ona dokunmamak, onu kendisi için yanıp tutuştuğunu itiraf etmeye zorlamak için mücadele ederken dişlerinin birbirine çarptığını hissedebiliyordu.

Tuhaf bir şekilde, öyle değildi. Arzu vardı, güçlü, ateşli bir arzu. Ama bu sıcaklık değildi. Ona dokunmamıştı. Onu öpmemiş ya da işaretlememişti. Birdenbire onu etkisi altına alan işkence gibi ihtiyaçtan kurtulmuştu.

Dilindeki bezler kadar şişmişti ki dilin kendisi kalın ve ağırdı. Hafif bir tarçın ve karanfil tadı damağını cezbetti ve onu paylaşmaya çağırırdı.

Tanrım, dudaklarının dilinin etrafına sarılmasını istiyordu. Önce dilinin, sonra aletinin. Açlığını bastırmak için savaşıırken gözleri ağzının tatlı kıvrımlarında daraldı, ağzını kendi ağzını dolduran aynı tatlarla doldurmak için mutlak bir özlem duyuyordu. Vücudu onu parçalayan aynı şehvetle.

"Buna bir kadının kâbusu denir," diye bilgi verdi ona sertçe. "Bir erkeğe onsuz var olamayacak kadar bağlı olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Kız ondan uzaklaşırken bakışları onunkilere kaydı.

Merinus ona çiftleşme ıslısından bahsetmişti. O anda Jonas, Prima'nın Irk toplumunun en katı yasasını çiğnediğini anladı. Eşlerin, çiftleşmemiş herhangi bir Irk ya da insana çiftleşme ıslısını göstermesi yasaktı. Sahip oldukları tek koruma buydu.

"Henüz bunu kâbus olarak gören bir eş görmedim," diye tersledi kendini ondan uzaklaşmaya zorlarken. "Ama konu tartışmalı. Eğer o yolu izleyip seni kendime bağlamak niyetinde olsaydım, o zaman bana güven,

Tatlım," dedi ve ona doğru sert ve soğuk bir bakış fırlatacak kadar uzun bir süre arkasını döndü, "bağlanırdın."

Onun tepkisini beklemedi. O anda Amber'ın kahvaltı için çok uzun süre beklediğine dair protestosunun sesi evin içinde yankılanırken Jonas odasına doğru yürüdü ve kapıyı usulca kapattı.

Sanki parçalanacakmış gibi hissediyordu. Ruhunun hayvani kısmı, eşinden koparılmasını protesto etmek için kükreyip pençelerken, bazı parçaları içten içe paramparça oluyordu.

Onu işaretle, diye
ısrar etti. Bağla onu.

Tanrı yardımcısı olsun, bu yapması gereken son şeydi.

İnfazcılarının çiftleşme ateşine kilitlendiğini görmüştü. Bunun kontrolü sağlama ve kendilerine verilen görevlere odaklanma yeteneklerini nasıl tehlikeye attığını görmüştü.

Bir Breed'in dilinden dökülen hormonal, süper yüklü afrodisyakla ilgili bir şey vardı ki bu bağı inkar etmek imkansız hale getiriyordu.

Karşılık olarak bağlanmak rağmen, onu ona bağlayan bir bağ oluşturdu.

Ama istediği bu değil miydi? diye hatırlattı kendine. Aylarca ateşi inkâr etmişti. Kendini tutmaya, duyularını parçalayan içgüdüsel ihtiyacı inkâr etmeye zorlamıştı.

Şimdi, birkaç saat içinde, tek bir dokunuş için onu yatağa atmaya hazırды.

Boku yemişti. Bu kadar basitti ve o da bunu biliyordu. Tıpkı bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bildiği gibi.

Rachel titreyen ellerine baktı, sonra kabaca nefes alarak ihtiyacı olan eşyaları topladı ve yatak odasına, biberonunu almak için telaşlanan Amber'ın yanına döndü.

Amber'in bezini kontrol etti, çabucak değiştirdi ve bu arada kendine, adama dokunmasına neden izin vermeyeceğinin tüm nedenlerini birden fazla kez hatırlattı. Adam onu öylesine büyülemişti ki, bırakın ellerini, aklını bile ondan uzak tutamıyordu.

Ve şimdi bir de onun eşi olduğunu düşünmesi gibi bir komplikasyon mu vardı?

Çiftleşmeyi biliyordu. Merinus, Rachel işi kabul etmeden önce ayrıntılara -açık, şaşırtıcı ayrıntılara- girme nezaketini göstermişti. Bu, Rachel'dan sadece kendi hayatını değil, sahip olabileceği varisleri de etkileyecek bir gizlilik anlaşması imzalamasının istenmesinden ve bu bilgiyi açıkladığı takdirde aile üyelerinin yaşayabileceği acılara dair çok ince bir uyarıdan hemen sonraydı. Ama arkadaşı ona bu ayrıntıları vermemiş olsaydı bile, Rachel yine de ortalıkta dolaşan söylentilerin doğruluğundan şüphelenecekti.

Çiftleşme ateşi. Zorlanmış arzular. Cinsellik virüsü. Dedikodu paçavraları buna takılan isimlerle doluydu. Merinus'un tanımı daha nazikti. Buna doğal seçilim demişti. Tanrı, Konsey'in bedenler yaratmasına izin verdiği çocuklar için mükemmel eşleri seçmişti.

Merinus, yüce bir güce inanan biri değildi. Peki bu Rachel'ı nereye götürüyordu?

Amber'ı omzuna yerleştirip çocuğu kucaklayarak sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovarken, Rachel yerde volta atmaya başladı.

Jonas onu çok fazla büyülüyordu. Bu onun sorunuydu. Bunun hormonlarla, feromonlarla ya da kimyasal veya biyolojik herhangi bir şeyle ilgisi yoktu. Bu sadece kabul etmeyi öğrendiği bir çekimdi.

Bu artık başa gereken bir komplikasyondur.

Amber'in gazını çıkardıktan ve onu uyuması için yatırdıktan sonra Rachel, parmaklarını çocuğunun kırmızı altın rengi bukleleri üzerinde gezdirecek ve kendi bedeninden böylesine mükemmel bir eserin çıkmış olmasına bir kez daha hayret edecek kadar uzun süre oyalanmasına izin verdi.

Duygusallaşmaya ya da hayatında pişmanlık duymaya pek sık izin vermezdi. Mümkün olduğunca az pişmanlık duymasını sağlayacak şekilde yaşamaya çalışıyordu. Ama Amber'e bakarken, Amber'in babasına onun doğumunu haber vermekle hata yapıp yapmadığını merak etti.

Devon mükemmel değildi ama ilgileneneğini düşünse de düşünmese de çocuğu hakkında bilgi sahibi olmayı hak ettiğini hissetmişti. Yine de şimdi pişman olabileceğı bir şeydi bu. Devon Irklara o kadar karşıydı ki Rachel ve Amber'ın yerini öğrendiğinde ne yapacağını kestirmek zordu. Ve onu bulmak zor olmayacaktı. Evindeki patlama tüm haberlerde yer almış, Rachel ve çocuğunun Sığınak'a uçuğu bildirilmişti. Bu, çocuğunu sevdiği için değil, tamamen inat uğruna yapacağı bir şeydi.

Ne yazık ki Devon'ın kişiliğı böyleydi.

Yorgun bir şekilde nefes alarak öne doğru eğildi, kızının yanağına bir öpücük kondurdu ve beşiğin yanındaki monitör sistemini açtıktan sonra yatak odasından çıkıp kulübenin ön verandasına doğru ilerledi.

Büyük, tek katlı yapı, ana malikâneye bakan tepede yer alıyordu. Üç katlı malikâne bir zamanlar Genetik Konseyi'nin kurduğu laboratuarlardan birine ev sahipliğı yapıyordu.

Tarihi evin altında çimento ve çelikten geniş bir yapı inşa edilmişti. Laboratuvarlar, hapsedme hücreleri ve askerlerin kıışlaları yakındaki Buffalo Gap'in sakinlerinden tamamen gizlenmişti. Dağ mükemmel bir eğitim yeri sağlarken, bölge de Irklar'ın görevlerine gelip gitmeleri için stratejik bir yer olmuştu.

Etrafı çevrili verandanın parmaklıklarına doğru adım atarak kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve omurgasından aşağıya doğru inen ürpertiye engellemek için mücadele etti.

"Yine mi uyuyor?" Rachel şaşkınlıkla ona dönerken Jonas dışarı çıktı.

"Gittiğini sanmıştım." Bir an için kalbi hızla çarptı, nefessiz kalarak göğsüne saldırdı ve kalçaları onun varlığına tepki olarak sıkılmaya çalıştı.

O, oldukça basit, tam bir erkek mükemmeliyetiydi. Vahşice yontulmuş, olağanüstü yapılı. Ve o gözler. Onun gözlerine bakmak açlık girdabına bakmak gibiydi.

Bu açlığı ilk tanıştıklarında görmüştü ve hiç azalmamıştı.

"Henüz değil." Ellerini pantolonunun içine sokarak yaklaştı ve verandanın devasa destek sütunlarından birine yaslandı. "Telefonda ofisin paketlenmesini ve buraya teslim edilmesini ayarlıyordum. Her şey birkaç saat içinde gelir."

"Eğer emrettiğiniz buysa, eminim olacaktır." Bırakın Breeds'i, çok az insan Jonas'a meydan okurdu.

Ses tonundaki ironi karşısında bakışları titredi.

"Sen yokken Ely aradı. Dr. Vanderale'in ricasına kendi ricasını da eklerse, sabah test için laboratuvara geleceğini umuyor."

Rachel ona bakarken başını öne eğdi. "Eğer senin çiftleşme kızgınlık belirtilerinden hiçbirine sahip değilsem Jonas, bunu neden yapayım? Eminim senin de bildiğin gibi zamanım oldukça değerli. Ofiste halledilmesi gereken epeyce iş var. Şimdi söz konusu ofisi buraya taşıdığınıza göre, sadece ek işler olacak. Bu konuda Ely ya da Dr. Vanderale'i şımartacak zamanım olacağından şüpheliyim. Ama fikrimi değiştirirsem, söz veriyorum bunu ilk öğrenen siz olacaksınız."

Alaycı küçük konuşması beklediğinden çok daha büyük bir tepki yaratmıştı. Aylardır, özellikle soğuk bir ses tonuyla küçük şirin laflar ediyordu ve Jonas aylardır onları görmezden geliyordu.

Artık görmezden gelmiyordu.

Rachel kaçmak için hamle yapamadan, elleri kollarını kavradı ve başını eğip dudaklarını Rachel'inkilere çok yaklaştırmakla, Rachel'i yüzüne çevirdi. Çok fazla baştan çıkarıcı, çok fazla yakın. Olan buydu işte.

"Bunun bir oyundan başka bir şey olmadığına mı inanıyorsun?" Adamın ses tonundaki sert hayal kırıklığı kadının duyularını tırmaladı ve vücuduna sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Geri adım atmak en akıllıca hareket olurdu, diye düşündü Rachel uzaktan, ama kız kardeşinin her zaman iddia ettiği gibi, geri adım atmak *onların* DNA'sının bir parçası değildi.

"Bunun bir oyun olduğunu düşünseydim, o zaman skor kartımı getirirdim," diye karşılık verdi, çenesini kaldırarak onları neredeyse burun buruna getirdi. "Şimdi bırakın gideyim Bay Wyatt. Bana dokunmanıza izin vermedim, beni azarlamanıza da izin vermedim."

Bakışları daraldı, sıvı gümüş kaynarken ifadesine ince bir erkek şehveti maskesi inmiş gibiydi.

Bu bakış ona bir şeyler yaptı. Karnının zıplamasına, rahminin kasılmasına neden oldu. Bu kez, hormonal ya da zorlamadan çok içgüdüsel gibi görünen bir tepkiyi engellemek için savaşıırken kalçaları gerçekten sıkıştı.

"Şimdi onu bana veriyorsun," diye güvence verdi ona, burun delikleri nefes alıyor gibi görünürken alevlendi.

Rachel yüzünde hem uyarılmanın hem de utancın neden olduğu bir sıcaklık hissetti.

"Bu ne cüret. ."

"Cesaret ediyorum çünkü Amber'ı aldıktan sonra bile hiçbir erkeğin dokunmaya cesaret edemediği bir buz kraliçesi gibi ofisimde dönüp durmanı izleyerek çok fazla zaman geçirdim. Cesaret ediyorum çünkü bana ne yaptığını biliyorsun ve tüm kızgınlığınla orada durup yine de yapıyorsun."

Ve haklıydı da. Hissettiği o lanet olası adil oyun duygusu devreye girdi ve bir başka durumu olması gerekenden daha rahatsız edici hale getirdi.

"Neden yapmayayım ki?" Bakışlarını ona dikti, çenesi öfkeyle gerildi. "Washington'da sanki kendi mahrem küçük oyun alanınmış gibi sevişmeni izledim. Başka pek çok kadının zaten sahip olduğu bir adamla bir şeyler yapmak istediğimi de nereden çıkardın?"

Bu tam olarak doğru değildi ama ne fark ederdi ki. Artık sinirlenmeye başlamıştı. Kızgın olduğunda kurallar aynı güçle uygulanmıyordu.

"Oh, beni istiyorsun." Sıkı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Cehennem buz tutana kadar inkâr edebilirsin tatlım, ama ikimiz de biliyoruz ki benim ellerimden başka bir şey istemiyorsun."

Adamın gözeneklerinden sızıyormuş gibi görünen o kibirli özgüvenden nefret ediyordu.

Kontrolünden çıkan uyarılma hissiyle savaşmak kolay değildi ama başardı. Kan, damarlarından hızla geçip klitorisinin hassas tomurcuğuna hücum ettiği kadar hızlı bir şekilde, normal hızına geri dönerek sakinleşiyordu.

Kendini ve tepkilerini nasıl kontrol edeceğini yıllar önce öğrenmek zorunda kalmıştı. Hem kendisi hem de kız kardeşi, arzularını dizginlemek yerine onları dizginlemenin tehlikesini öğrenmişlerdi.

Yavaşça geri çekildi.

"Güzel numara." Başını daha da eğdi, dudakları kızınkilere o kadar yaklaştı ki, kız kendi dudaklarının dudaklarına değmesine izin vermekten korkarak aynı hızla sustu.

Merinus onu bir Melez'in öpücüğünün gücü ve Melez'in dilinin altındaki küçük bezleri dolduran hormon hakkında uyarmıştı. "Ne numara ama." Dudaklarını yalamaya cesaret edemedi, henüz değil, hatta

sinirsel kurulumlarını yatıştırır.

"Arzu, seni pençeleyen ihtiyaçları bastırmak." Rachel ondan kaçamadan başını eğdi, yanağı onunkine değdi, dudaklarına çok yaklaşmıştı. "Söyle bana Rachel, öpücüğümü seninle paylaşırsam beni reddedebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Bağırsaklarımı paramparça eden açlığı tatmana izin verirsem?"

Şehvet. Bu şehvetten öte bir şey değildi ve Rachel bir daha asla bir erkeğin şehvetinin nesnesi olmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti.

Aşk istiyordu, sadece arzu, çiftleşme ateşi ya da zoraki açlık değil. Tanım ne olursa olsun, onun kalbi olmadan bunu istemiyordu.

Kendisini hayatta tutmak için ezici bir sorumluluktan fazlasını bildiği bir adama bağlanmak istemiyordu.

"Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" Merak uyandıracak kadar nazik olan sesi, kadının duyularını sarıyor, onları şehvetten ziyade duygusallıkla okşuyor gibiydi.

"Bırak beni Jonas," diye fısıldadı. Etrafını saran adamın sıcaklığını daha uzun süre hissederse, onu tehdit eden öpücüğün tadını alma ihtiyacına engel olamayabilirdi. "Bırak beni, şimdi."

Geri adım atmadan önce yavaşça, her seferinde bir parmağıyla, her hareketini dolduran isteksizlikle onu tutuşunu bıraktı.

"Ondan kaçmanın işe yarayacağını mı sanıyorsun?" diye homurdandı, sesi karanlık ve açlıkla doluydu.

Ondan uzaklaşırken "Ölçülemeyecek kadar," diye güvence verdi. "Güven bana Jonas, bunun çok yardımı dokunacak."

En azından daha iyiydi. Rachel'a göre bu, ona duyduğu arzuya karşı son savunmasıydı.

Çiftleşme ateşi, kıç. Sanki hormonal bir öpücük olmadan bu zorlanabilirmiş gibi. Bu bir *arzuydu*. Kız kardeşinin yıllar önce onu asla bilmek istemediğı ve asla pişmanlık duymak istemeyeceğı konusunda uyardığı türden bir arzu.

Bu, bir kadının kalbini kıran ve ruhunu yaralayan türden bir arzuydu. Diana'nın dünyasının bir kez yıkıldığı gibi Rachel'ın da dünyasının bir erkek tarafından yıkılmasını istemiyordu.

"Rachel." Merinus'un sesiyle dönüp, aralarındaki yaş farkına rağmen hayatının büyük bölümünde en yakın arkadaşı olan kadına baktı.

Merinus Tyler Lyons hâlâ en fazla yirmi dört yaşında görünüyordu. Cildi lekesiz ve çizgisizdi, kahverengi gözleri hâlâ parlak ve gençlik doluydu.

Yine de Merinus'ta sonsuza dek farklı bir şey vardı, daha önce sahip olmadığı bir aura, Rachel'ın geçen yıl Merinus onu Jonas'ın yanındaki işi alması için çağırdığında hissettiğı bir güven ve güç duygusu.

Merinus onun hayatını kurtarmıştı. Rachel yabancı bir ülkede, yalnız, yeni hamile ve Devon onu İsviçre'de terk ettikten sonra hayatta kalma mücadelesi veriyordu.

Dairesini, işini ve pasaportunu kaybettikten sonra İsviçre'de geçirdiğı birkaç hafta boyunca tek başına hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kalmıştı. Oradaki büyükelçiyi kendisini Amerika'ya geri götürmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Büyükelçinin talep ettiği gibi, geceyi onun yatağında geçirmeden de onu ikna edebileceğinden emindi ama işler hiç de iyi görünmüyordu.

Kane'i aramaya çalışmıştı ama ona ulaşamamıştı. Merinus ve erkek kardeşiyle yıllar önce irtibatını kaybetmişti ama kız kardeşine ulaşamamıştı ve kime başvuracağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kane'in telefonuna bıraktığı mesajdan birkaç saat sonra, bir Breed helikopter jeti konsolosluğa inmiş ve üç Breed İnfazcısı ona Amerika'ya kadar eşlik etmek üzere gönderildiklerini bildirmişti.

Merinus verandaya çıkarken, bu dostluktu, diye düşündü, yüz ifadesi tereddütlü ve biraz da suçluydu.

"Nereden biliyordun?" Rachel, Merinus'un onun Jonas'ın eşi olacağını bilmesi gerektiğinden emin bir şekilde sordu.

Merinus sıkıca yutkundu. "İsviçre'den dönerken Sığınak'a inmenize izin verilmeden önce istenen kan ve tükürük testlerini hatırlıyor musunuz?"

Rachel kaşlarını kaldırdı. "Grip ya da değerli Irklarınızı etkileyebilecek bir enfeksiyon taşımadığımdan emin olmak için mi?"

Merinus'un dudakları Rachel'in asidik tonu karşısında seğirdi. "Evet, onlar." Evin yan tarafına yaslanmış olan yastıklı sandalyeye oturmadan önce yaklaşırken başını salladı. "Aslında kan gerçekten bunun içindi. Yine de temas edebileceğiniz tüm Irklara karşı çiftleşme testi yapmak standart prosedürdür. Aradığınızda Jonas Sığınak'taydı, bu yüzden test onunkine karşı yapıldı." Düşünceli bir şekilde burnunu ovuşturdu. "Aslında ben de Diana'nın daha iyi bir eşleşme olacağını düşünmüştüm. Beni şaşırttınız."

Merinus eğleniyordu. Bu onu neden şaşırtmamıştı?

"Diana onu hadım ederdi," diye bilgi verdi arkadaşına, korkuluklara yaslanıp Kedigiller türünün Prima'sıyla yüzleşirken.

"Olabilirdi." Merinus ayılmadan önce gülümseyerek başını salladı. "Peki ya sen Rachel? Onu öldürecek misin, yoksa sevecek misin?"

Jonas'ın ne Irklar ne de insanlar arasında pek sevilen biri olmadığını bildiğinden, "Fark eder mi?" diye sordu.

Merinus şaşırtıcı bir şekilde başını salladı. "Bu çok önemli. Onun kurtuluğu ya da yok oluşu olabilirsin. Jonas Irkların en biri ve kesinlikle en tehlikelilerinden biri. Doğası gereği kendisinin en büyük düşmanıdır."

"Ve onu kurtarabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Merinus, aklını ne zaman kaybettin?"

Diğer kadının dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ona çok değer veren biri tarafından uyarıldım diyelim. Eğer Jonas kendini kontrol etmeyi öğrenemezse, kendi kendini yok edecek ve biz de onu sonsuza dek kaybedeceğiz. Kazansa da kaybetse de, kalsa da gitse de, onu sakinleştirecek tek şey eşi olacak. Tag, dostum, o sensin," bitirdi Merinus çocukça bir cevapla.

"Geçen sefer benim sıramdı," diye karşı çıktı Rachel. "Hatırlıyor musun? Kardeşinin öfkesini ve ofis dediği o pisliği üstlendiğim zamanı?"

Merinus bit onu dudak için Gizle a Gülümse, ama Rachel yakalandı cevap verirken bakışlarındaki neşeyi fark ettim. "Ah, evet. Benim hatam."

"Gerçekten de kötüsün." Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Tam bir baş belası."

"Eminim olabilir." Merinus başını salladı ve şimdi de eğlencesini gizlemeye çalışmıyordu.

"Beni deli ediyor, Merinus."

"Seni daha da delirtecek," diye söz verdi arkadaşı. "Bu çiftleşme saçmalığını kabul etmeyi reddediyorum."

Merinus sonra içini çekti. "Kabul edip etmemen önemli değil. Sen buradasın; tek ihtiyacı olan buydu. Dediğim gibi, kazan ya da kaybet, kabul et ya da reddet, fark etmez. Jonas'ın ihtiyacı olan şey, senin onun eşi olmanla yüzleşmek zorunda şeydir."

"Sanki kristal kürelere falan bakıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Rachel homurdandı.

Merinus şimdi ayık bir şekilde, "Belki de öyle," diye cevap verdi. "Ama gerçekten, kimin ihtiyacı var ki? Onu gördünüz. Onunla birlikte çalıştın. Onu sana gözlerini dikmeden, senin ona ait olabileceğini hissetmeden önce tanıyordum." Dikkatle öne doğru eğildi. "Aşkî hiç bilmedi. Bir tür ödeme içermeyen bir okşayışı ya da birtakım bağları olmadığından şüphelenmediği nazik bir sözü hiç tanımadı. Ve ben seni tanıyorum Rachel. Seni izledim. Onu sevmiyor olabilirsin ama ona değer veriyorsun."

"Onun vücudunu arzuluyorum," diye yakındı Rachel. "Ciddi anlamda yırtık pırtık. Ama bu, onun için akıl sağlığını riske atmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Ona değer veriyorsun." Merinus inkâr edercesine başını salladı. "Bana yalan söyleme. İkimiz de önemseyişini biliyoruz."

"Tamamen nefret dolu biri değil." Omuz silkti. "Katlanılabilir biri. Ondan nefret etmiyorum."

"Ona aşık mısın?" Şüpheler aniden diğer kadının gözlerini bulandırdı.

"Kesinlikle hayır." Rachel'ın gözleri büyüdü. "Henüz aklımı kaybetmedim, biliyorsun."

"Biraz zaman ver." Merinus sanki aklını kaybetmesi kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi elini umursamazca salladı. "Henüz Jonas'la birlikte yaşamadın."

"Ve sen ?" Rachel onun ses tonundaki güveni sorguladı. "Bahse girmedim." Merinus güldü. "Dünya için bile değil.

Bu sefer dostum, bu macera için seni kıskanmıyorum."

Tam da ihtiyacı olan şey, Merinus'un uğruna savaşmak istemeyeceği bir macera.

"Bana borçlu kalacaksın," diye söz verdi Rachel ona.

"Ve her zamanki gibi, ödeyeceğim." Mutluluk verici bir kayıtsızlık vardı.

Rachel'in içinde kötü bir his vardı, çok kötü bir his, işler çok ama çok karışacaktı.

Ve ne yazık ki, kötü hislerinin sonuç vermediği bir zamanı henüz görmemişti.

İçinden bir ses İsviçre'de kalmasının daha akıllıca olacağını söylüyordu.

BÖLÜM 5

Ofis, Rachel'ın Jonas'ın işlerini Büro'nun Washington'daki ofisleri yerine Sığınak'taki kulübesinden halletmek zorunda kalması ihtimaline karşı geçen yıl eklendiğini öğrendiği boş bir kanat olan kulübenin uzak tarafına kurulmuştu.

Üç odalı kanatta Rachel için geniş bir dış ofis, Jonas için daha büyük bir iç ofis ve Amber için Rachel çalışırken ona göz kulak olacak bir Breed bakıcıyla tamamlanmış bir kreş bulunuyordu.

Bir kişisel asistan daha ne ki?

Kanadın dışında geniş bir park alanı, Amber'in bir süre daha oynamayacağı bir çocuk oyun setinin bulunduğu korunaklı bir avlu ve bir lrk bekçisi vardı.

D.C. ofisinin tüm avantajları ek güvenlikle tamamlanmıştı. Artık Brandenmore'la hava karardıktan sonra buluşma şansı yoktu. Hayır, şimdi tek uğraşması gereken Jonas'tı.

Çiftleşme havasındaki Jonas'la bir hafta uğraştıktan sonra Rachel, Brandenmore'la yüzleşmek zorunda kalmayı dilemeye başlamıştı. Diğer adamın da Jonas'ın kötü bir gününde olduğu kadar küstah olduğundan şüpheliydi.

"Rachel, eğer Racert'la başkentte bir randevu daha ayarlarsan, konuşmamız gerekecek." Jonas o sabah ilk iş olarak ofisten çıktı ve gözlerinde parıldayan intikam vaadiyle ona baktı.

O odaya girdiğinde kendisini her zaman saran o ilk nefessiz, duygusal zayıflık hissi geçtikten sonra Rachel kaşlarını kaldırdı.

"Racert, Senatör Tyler'ın Senato'dan onaylatmaya çalıştığı fonlar için önemli, Jonas, bunu biliyorsun," diye hatırlattı ona dikkatini şu anda bilgi eklediği dosyaya verirken. "Bu fonları aldıktan sonra talep ettiği toplantıları reddetmekten mutluluk duyarım."

"Şimdi onları reddetmeye başlayacaksın," diye bilgilendirdi onu. "Benim bir müdür yardımcım var, biliyorsun. Piçi ona rehin bırak."

Rachel döndü ve alaycı bir onaylamama ifadesiyle Jonas'a baktı. "Yardımcı yönetmen fikrini tartışmamız gerekiyor. Brim Stone yapabileceğin en nazik seçim değil. Bence onun tavrı sizinkinden bile daha kötü olabilir. Dün bir kongre üyesinin yardımcısına hırladı ve adamın altını ıslatmasına neden oldu."

Hiç kimse Breed'leri istediklerini elde etmek için gözdağı vermemekle suçlamamıştır.

Jonas, "Lanet toplantıyı onun üzerine yık," diye emretti.

"Hayır." Rachel, inkâr ederken kalbinin aniden çarpmasına rağmen dosyaya geri döndü. Jonas Wyatt'a meydan okumak asla ama asla kolay değildi.

"Kurbana aç bir volkan tanıyorum," diye mırıldandı arkasından. "Sen mükemmel bir aday olurdun."

"Aç yanardağlar sadece bakire kızları kabul eder," diye bilgi verdi ona sertçe. "Bu da beni yarış dışı bırakıyor."

Arkasından gelen hoşnutsuz hırıltıya neredeyse sırtıtaçtı.

"Tamam. Bir çanta hazırla. Benimle geliyorsun." Rachel dondu kaldı.

Bir kez daha yavaşça ona döndü, parmakları hâlâ elektronik ekran panosunun tuşlarında duruyordu.

"Affedersiniz?"

Jonas daha da yaklaştı; zayıf, güçlü kas yapısı, o karşı koysa da bakışlarını üzerinde tutuyordu. Bununla savaşmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

"Çantanı hazırla dedim. Benimle geleceksin. Hem toplantıya hem de benim için planladığın o çılgın elçilik partisine. Beni evde ağırlamaktan korkuyor musun, dostum?"

Sıkıca yutkundu. Aslında öyleydi. Onun kulübeden çıkmasını istiyordu, en azından bir geceliğine, kibrine rağmen ona karşı zayıfladığını hissettiği savunmasını yeniden inşa edecek kadar uzun bir süre için.

"Amber'ı bırakamam..."

Bunun üzerine homurdandı. "Merinus bu gece Amber'ı alacaktı zaten. Callan'ın beni bundan haberdar etmeyeceğini mi sandın? Ne yapacağını sanıyordun Rachel? Seni rahatsız eden arzudan kurtulabilmek için benden kurtulacağını mı?"

Aslında onun planı da buydu.

Dudakları isyan edencesine inceldi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Geçen hafta Merinus'la alışverişe gittiğinizde aldığınız o çok özel oyuncakları bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Tanrı aşkına. Kışındaki o Breed muhafızları, sen ne düşünürsen düşün, gözlerini senden ayırmıyor Rachel."

Yüzünde bir utanç ifadesi belirdi.

Birkaç gün önce Merinus'la birlikte alışveriş yaparken peşlerine takılan muhafızları atlatmayı başardığından o kadar emindi ki. Ne de olsa ürünleri kendisi bile almamıştı. Tezgâhtarları her şeyi halletmesi için ikna etmiş ve sonra da çantayı ona vermişti.

"Dur tahmin edeyim." Ellerini masanın üstüne koyup öne doğru eğilirken sesi boğuk ve seksi bir mırıltıya dönüştü. "Kedi uzaktayken, fare oyun oynayacağını mı sanıyor?"

"Genel fikir ," diye homurdandı. "O yüzden git de huzur içinde oynayabileyim."

Onun ultra hassas kulaklarının bir vibratörün sesini algılayacağından hiç şüphesi yoktu.

"Unut gitsin." Bir çırpıda doğruldu, gümüş gözleri yüzünde alev alev yanan kara alevler gibi kıza dik dik bakıyordu. "Şimdi toparlan. Benimle geliyorsun."

"Yapmayacağım." Rachel ayağa kalktı, emrin küstahlığı karşısında öfke çalkalanıyordu. "Ne toplantıya ne de İsviçre Büyükelçisi için düzenlenen o çılgın partiye katılmam gerekmiyor. O bir pislik."

"Yine de katılmamın bir sakıncası olmayacağını mı düşündün?" diye sordu dikkatle yerleştirilmiş bir alaycılıkla. "Ne kadar naziksin Rachel. Ben senin için hazırlamadan sen çantanı hazırla."

Merinus, Irk erkeklerinin eşlerini şımartmaktan ve onlara boyun eğmekten hoşlandıkları hakkında bir şeyler söylememiş miydi?

"Hadi Jonas," diye başka bir taktik denedi. Tatlı bir gülümseme. Kırpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Orada bana gerçekten yok, değil mi? Bu partilerden nefret ettiğimi biliyorsun. Daha önce beni hep dışarıda bırakmıştın."

İnanılmaz.

Onun yüz ifadesini izledi ve kısa bir an için gerçekten de bundan kurtulacağını düşündü.

"Biliyor musun," sesi alçaldı, sertleşti, "yatağımı gerçekten paylaşıyor olsaydın bu küçük tatlı hareketin işe yarayacağından eminim. Ama olmadığına göre" -ağzının kenarlarındaki o hınzır kesici dişleri parlattı- "o lanet çantayı topla."

Rachel irkildi. Onun için çalıştığı onca zaman boyunca böyle küftüğünü hiç duymamıştı. Adam topuklarının üzerinde dönüp ofisten çıkarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı; kapı öyle sert çarpmıştı ki Rachel'ın bakışları Amber'ın uyuduğu odaya yönelmiş, onun hoşnutsuz çığlıklarını duymayı beklemişti.

Uyumaya devam etti.

Zorlukla nefes alan Rachel, az önce menteşelerinden çarparak kırdığı kapıya döndü.

Bu bir kedi tıslaması mıydı yoksa neydi?

Ona eşlik etmek için toplanmaya cesaret edemedi mi?

Yüzünü buruşturdu. Eğer toparlanmazsa, adamın tehdit ettiği gibi yapıp onun yerine toparlanacağını hissediyordu. Sonra da muhtemelen onu omzuna atıp lanet olası bir savaş ganimeti gibi heli-jet'e taşıyacaktı.

İhtiyacı *olmayan* şey de bu değil miydi zaten? Jonas'ın sinirlenmesi.

Görünüşe göre yeni oyuncaklarıyla oynamasına izin verilmesi biraz zaman alacaktı.

Jonas kontrolünü kaybetmiş bir halde kulübeden çıktı ve ofiste bir kalp atışı kadar daha fazla kalsaydı, o zaman

Onu sandalyesinden kaldıracak ve dönüşmekte olduğu aç Aslan gibi o güzel dudakları öpecekti.

Dilinin altındaki bezler artık alabildiğine şişmişti. Bir orospu çocuğu gibi zonkluyorlardı ve tarçın ile karanfilin tadı ağzını özellikle yasaklanmış bir tatlı gibi dolduruyordu.

Yüce Tanrı merhamet etsin, onu çıldırtıyordu.

Garaj yolunda park halinde tuttuğu Raider'a atlayarak, Hayalet Ekibin iki gizli üyesine dışarı çıktığını işaret etti, aracı çalıştırdı ve düz park alanından geri geri çıktı.

Merinus'la konuşma vakti gelmişti. Hayatına karışması tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Burada bıçak sırtında duruyordu ve işini etkilemeye başlayacaktı.

Başkentte yerine bakması için seçtiği Coyote Breed olan Brim Stone bile Jonas'ın normalden daha kötü olan nezaketsizliği yüzünden hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı.

Brim'e göre, pençesi ağrıyan bir Aslan gibiydi ve eğer birisi kıymığı çıkarmazsa, o zaman bunu bıçakla kendisi yapacaktı.

Jonas ona meydan okumuştı.

Bir Çakala meydan okumak asla akıllıca bir şey değildi. Tanrı biliyordu ki çoğunun bir meydan okumayı geri çevirecek gücü yoktu. Böyle lanet olası delilerdi.

Raider'ı malikânenin önündeki dairesel yola çeken Jonas araçtan atladı ve mermer basamakları hızla çıkararak çift kapıya yöneldi.

Bir Breed muhafızı ona kapıyı açtı. Jonas Pride ailesinden biriyle yüz yüze gelmeyi bekliyordu ama bunun yerine merdivenin dibinde oturmuş ona bakan Cassandra Sinclair'i görünce durdu.

Gözlerinin ürkütücü mavisini, insan için olduğu kadar Cins için de rahatsız edici olabilirdi. Masum yüzü kasvetliydi, saçlarının uzun, ağır bukleleri kalın, siyah bir pelerin gibi etrafından akıyordu.

Kot pantolon, hafif bir kazak ve spor ayakkabı giymiş olan bu Irk'ı olduğu şeyden başka bir şey olarak göstermenin hiçbir yolu yoktu. Çok doğaüstü bir kadın-çocuk.

"Eşin nasıl?" Cassie kollarını dizlerine dayadıktan sonra yanağını dizlerine yasladı ve merakla ona baktı.

Bu, bir yıl önce Irk mahkemesinin önünde duran ve oldukça başarılı bir şekilde Çakal liderinin dişi eşinin eşini reddetme hakkı olduğunu savunan genç kadındı. Yakın koruyucu gözetime boyun eğdiği sürece gerçekten de ondan ayrı yaşayabilirdi. Irk Yasasının özgür iradeye ve bir kadının seçme hakkına müdahale etme hakkı olmadığını ve Çakal lideri Del Rey Delgado'nun kadını özgür iradesine karşı haksız yere ve aldatarak çiftleştirdiğini söyledi.

Jonas bunların hepsinin doğru olabileceğini savunmuştu. Ama Çakal liderinin de hakları vardı. Eşi acı çektiğinde bunu bilmesi gereken oydu. Eşi onun gözetiminden ayrıldıktan sonra başına bir şey gelirse bunun suçluluğunun yanı sıra yükünü de taşıyacak olan erkekti.

Breed mahkemesi onun argümanlarına kulak asmamıştı. Kesinlikle hayır. Bunun yerine, bu çocuğun çok ustaca sunduğu argümanı takip ettiler.

On dokuz yaşına geldiklerinde, çoğu Irk o kadar büyümüş sayılırdı ki, çoğu dört yıldan fazla bir süredir öldürüyordu. Irk çocukları ilk avlarına on ila on beş yaşları arasında gönderilirdi.

Henüz on dokuz yaşında olan Cassie henüz bir can almamıştı. Çakal ve Kurt DNA'sının karışımıyla, muhtemelen hepsinden daha tehlikeli olabilirdi.

Çünkü Cassie bazen hayaletler görür ve asla bilmemesi gereken şeyleri bilirdi.

"Endişelisin," dedi o tuhaf mavi gözleriyle onu çok yakından izlerken. "Sorun ne Jonas?"

Ne yazık ki Cassie onun birkaç kişiden biriydi. Neredeyse Sığınak'ta büyümüştü. Kurt Irkı üvey babası, kendisinin ve annesinin hayatını kurtarmaya çalışırken yardım için Kedigillere gelmişti. O ilk yardım çağrısı sayesinde Cassie artık onların bir parçasıydı.

"Nadiren endişelenirim Cassie," diyerek hafifçe sırttı ve merdivenlerde onun yanına oturdu. "Diyelim ki bu hiç de

en iyi günlerimden biri."

"Eşin seni hâlâ reddettiği için mi?" Dudakları büyüleyici bir gülümsemeye kıvrılırken bakışlarında şakacı bir mizah parlıyordu.

"Çünkü eşim inatçı bir kadın," diye karşı çıktı.

Cassie arkasındaki basamağa yaslanmak için geriye yaslandı. "Belki de bu inatçılıktan çok korkudur," dedi sonra. "Bir girmek için çok zor bir adam olacağını düşünüyorum."

"Ah, Cass, beni sevdiğini sanıyordum." Kıkırdadı.

O da gülümsemedi. Bunun yerine döndü ve ona dönmeden önce uzun bir süre düşünceli bir şekilde kapıya baktı.

"Hayatından hiç nefret ettiğin oluyor mu Jonas?" diye sordu.

"Hayır." Kararlılıkla başını salladı. "Hayatımdan hiç nefret etmiyorum, Cassie. Yine de bazen benim ve bizim gibilerin yaşama hakkına sahip olduğu hayatı yok etmeye çalışanlardan nefret ettiğimi itiraf etmeliyim."

Yine yavaşça başını salladı. "İşte bu yüzden bizim için bu kadar çok savaşıyorsun. Bu yüzden bazılarımız seni o kadar çok seviyor ki, seni mutlu görmek ve hayatından asla pişmanlık duymadığını görmek için her şeyi yaparız."

Jonas kaşlarını çatarak ona baktı. "Pekâlâ evlat, burada beklemenin bir nedeni vardı. Neydi o sebep?"

Bir sonraki sözlerini düşünürken bir an için dudağını kemirdi.

"Pek çok ırk beni sevmez. Bunu biliyor musun Jonas?"

Uzandı ve kızın saçlarının tepesini biraz karıştırdı. "Seni seviyorum, bücür."

Bu jest Cassie'de her zamanki gülümsemeyi yaratmadı.

"Onları korkutuyorum," dedi usulca. "Ben onlardan biri değilim ama öyleyim. Bilmemem gereken şeyleri biliyorum. Ve hayatları ne anlama gelebileceğimden korkuyorlar. Sen de senin hayatın için ne anlama gelebileceğimden korkuyor musun Jonas?"

Başını eğdi ve anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. Cassie kabul edildiğini hissetmek istiyordu ve bazen bu hissettiği son şeydi.

"Beni zerre kadar korkutmuyorsun Cass. Yine de bazen senin için korkuyorum."

Başını salladı. Cassie bazen normalde olduğundan bile daha fazla bela mıknatısı gibi görünüyordu.

"Bana güveniyor musun Jonas?"

Ve işte can alıcı nokta. "Sana güveniyorum Cass." İç çekti. Güveniyordu ama Cass'in verdiği tavsiyelere her zaman uymuyordu.

"O zaman benim hatam olan bir şey için Merinus'u azarlama," diye onu usulca uyardı. "Ona bir arkadaşının Kane'i arayacağını söyledim ve bu arkadaşın hem çok ihtiyacı olacak hem de için önemli olacak."

"Yeter, Cass." Parmağını hafifçe dudaklarına götürdü ve bu hafif dokunuştan hiç rahatsızlık duymamasına şaşırdı. Eşler normalde çiftleşme ateşinin ilk evrelerinde karşı cinsten birine herhangi bir şekilde dokunmayı tamamen tatsız bulurlardı. "Bunun nereye varacağını biliyorum. Rachel'in bana neden geldiği ya da bunda kimin parmağı olduğu önemli değil. Ben Merinus'u azarlarım ya da o benim işime burnunu sokmayı alışkanlık haline getirebileceğini düşünür. Bu kadar basit."

Cassie başını salladı. "Hiçbir şey o kadar basit değildir." İçini çekti. "Onu azarlamaktan kötü bir şey çıkmaz ama dediğin gibi, bir süreliğine yaptıklarını bir kez daha düşünecektir." Cassie yavaşça ayağa kalktı. "Ve gerçekten Jonas, onun bunu yapmasını istemezsin."

Başka bir şey söylemedi.

Dönerek merdivenlerden yukarı koştu ve onu arkasından bakması için bıraktı. Boyun eğerek başını salladı. Merinus'un hızla büyüyen iradesine karşı zekâsını test edebilseydi, onu canlı canlı yiyen hayal kırıklığının bir kısmını boşaltamazsa lanetlenirdi.

Cassie merdivenlerin başında durakladı, döndü ve merakla kaşlarını çattı. "Jonas mı?"

"Evet, velet?" Ayağa kalktı ve sabırlı bir kaş çatmayla ona baktı.

"Rachel'a neden kedi yokken farenin oynayacağını düşündüğünü söylediniz?"

Cevap vermedi.

Lanetini bastırarak topuğunun üzerinde döndü, kapıyı hızla açtı ve Raider'a doğru koştu.

Lanet olsun ona. Buna izin veremezdi. Hiçbir rahatlaması yoktu. Bağırsaklarını yırtan şehveti yatıştırmanın ve ruhunu kemiren açlığı dindirmenin hiçbir yolu yoktu. Buna izin verirse lanetlenecekti.

O yaptı, o yaptı.

Rachel saatler sonra heli-jet'te Jonas'ın karşısında otururken, güçlü motor onları hızla varış noktalarına götürürken hâlâ iç sesiyle ilahi söylüyordu.

Tek yapması gereken kulübeden çıkmaktı ki bunu bir haftadır yapmamıştı. En azından o uyanıkken.

Ama adam erkenden çıkıp Raider'a binmiş ve uzaklaşmıştı. Rachel yatak odasına koşmuş, kapıyı kilitlemiş ve hayatının en yoğun orgazmlarından birini yaşamak için oyuncağı elbisesinden çekip çıkarmıştı.

Kahretsin, sadece fantezi kullanarak bu mümkün olmamalıydı.

Kirpiklerinin arasından Jonas'a baktı ve küçük bir kahkaha atmak istedi.

Hâlâ öfkeliydi. Onun ne yaptığını bilmesi umurunda bile değildi. Gerçek şu ki, bunu başarmıştı ve kendini harika hissediyordu. Yeni bir kadın gibi.

Rahatlayalı ne kadar olmuştu? Dokuz gün mü? Evet, en son ne zaman hatırlıyordu: Brandenmore'un hayatını istila etmeye karar vermesinden önceki sabah, işe gitmeden önce.

Jonas uyanık olduğu her an ofisteymiş gibi görünüyordu. Kaşlarını çatıyor. Hırliyordu. Hatta Vanderale Industries'in Irklara bağışladığı yeni uydu sistemiyle ilgili rakamların üzerinden geçerken masasında onun yanında oturmakta ısrar etmişti.

O gece bir o yana bir bu yana dönüp durmuş ve onun için yanıp tutuşmuştu. Ertesi sabah işe aynı halde gitmediğinden emin olmuştu. Irklar uyarılmanın kokusunu alabilirdi.

"Üzerindeki salıverilme kokusunu alabiliyorum ve bu beni rahatsız ediyor," diye aniden hırladı.

Uh-oh.

"Gerçekten mi?" Kadın ona gülümsedi. "Koku rahatsız edici mi?" Bundan oldukça şüpheliydi.

"Oyun oynama Rachel," diye uyardı onu, sesi gergindi. "Bunun sonuçları olabilir."

Gözü korkmuştu ama bunu göstermek gerçekten kötü bir şey olurdu.

Bunun yerine, onu koltuğunda tutan güvenlik kemerine yaslandı ve meydan okurcasına ona baktı. "Sadece

Patronum olman seni benim bekçim yapmaz," diyerek onu bilgilendirdi. "Uzun bazı şeyleri tek başıma hallediyorum. yapmaya devam etmekle ilgili bir sorunum yok."

"O zaman Devon Marshal'ın Amber'in gebe kaldığı gece çok az zevk aldığını varsayıyorum," dedi, sesi düz ve sadeydi.

Rachel arkasına yaslandı. "Devon'ın bu konuşmayla hiçbir ilgisi yok. Lütfen kaba olmayı bırak Jonas. Bu sana yakışmıyor."

Bu ona göre değildi ama bu işte çok iyiydi. Dudakları onaylamaz bir ifadeyle incelirken, ona dar gözlerle baktı.

"Kötü olmak kesinlikle bana yakışıyor," diyerek onu temin etti. "Duymadın mı? Kötü olmaktan hoşlanıyorum."

Ses tonunda belli belirsiz bir kızgınlık vardı. Onu suçlayamazdı. Kendisine ulusal televizyonda düzenli olarak Irkların öcüsü deniyordu.

"Kibar olduğun zaman seni daha çok seviyorum," dedi sakın bir şekilde, vücudunu daha rahat bir hale getirmeye zorlarken.

"Eminim biliyorsundur," diye hırladı. "O zaman yapmaman gerektiğini bildiğin şeylerden çok daha kolay, değil mi?"

Omuz silkti. "Af dilemek izin istemekten daha kolaydır," diye hatırlattı ona. "Bu senin en sevdiğin sözlerden biri değil mi?"

Öyle olduğunu biliyordu. Bunu sık sık söylerdi - ne zaman kuralları kendisi çiğnese.

"Bu durumda izin istememek tehlikeli olabilir. Bütün hafta vebadan kaçır gibi kaçtığın o öpücüğe bir saniye uzaklıktayım Rachel. Bunu zorlamak istemezsin."

Sahte bir korkuyla gözlerini açtı. "Çok özür dilerim, Jonas. Bir daha asla yapmayacağıma söz veriyorum." Etkili olması için kirpiklerini kırıştırdı.

Başını belaya sokacağından emin olduğu bir ruh haline giriyordu. Rachel'in onu kızdırmak için harekete geçmesi Diana'yı asla çıldırtmazdı.

Elbette kız kardeşi eskiden sahip olduğu eğlence anlayışını bulabilseydi, Rachel'in onu bu kadar sık kızdırmasına gerek kalmazdı.

"Ben de yalanın kokusunu alırım, unuttun mu?" Kendini o kadar kontrol ediyordu ki, Rachel bir an için, "Acaba yalan söylesem nasıl olurdu?" diye düşündü.

Varlığının belkemiği olan o soğukkanlı, hesaplı mantığını kaybetti.

Bu ruh halinin tamamen onun suçu olduğuna karar verdi. Eğer onu rahat bıraksaydı, bir şekilde onu ve Amber'ı sürekli oynadığı karmaşık oyunlardan birinin içine çekmeyi başarmasaydı, o zaman alt etmek için savaştığı o sorun çıkaran çizgi hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Jonas onu izledi, gözleri kısılmıştı, genetiğinin ilkel kısmını açıp ona kısmi özgürlük tanırken duyuları ince ayarlıydı.

Zaten keskin olan işitme duyusu daha da keskinleşti. Koku alma duyusu derinleşti, nüansları algılaması kolaylaştı. İnsan tırnaklarının altındaki pençeler serbest kalmakla tehdit ederken etinin gözenekleri açılıyor gibiydi.

O iyiydi. Tepkileri üzerinde normalde sadece Irkların sahip olduğu bir kontrolü vardı. Vücudunu zihninin emirlerini yerine getirmeye ikna edebiliyordu ama sadece belli bir noktaya kadar.

Savaştığı uyarılma serbest kalmanın eşiğindeydi ve onun kokusunu içine çekerken, dilinin üzerindeki ateşli, baharatlı-tatlı tadı hissedebiliyordu.

Bunu iyi saklıyordu; hakkını vermek gerekirdi. Dışarıdan hiçbir uyarılma belirtisi yoktu. Meme uçları sert değildi, yüzü kızarmamıştı, nefes alış veriş en ufak bir şekilde zorlanmıyordu. Uyarılma korunmuş, geri itilmişti ama kesinlikle oradaydı ve serbest kalmayı bekliyordu.

Adam duyularını ona odaklamışken, kadın kullandığı elektronik ajandayı deri evrak çantasından çıkardı ve ince parmaklarının yumuşak bir hareketiyle açtı.

Kalemi tutucusundan çıkardığında ekran aydınlandı ve yanında getirdiği şey üzerinde çalışmaya başladı.

"Senatör Racert size birkaç e-posta gönderdi," diye mırıldandı ona bakarken, yeşil gözleri kontrolünü zorladığını hissedebildiği yaramaz parıltıyı zar zor gizliyordu. Onun sınırlarını test etmek için can atıyordu, bunu hissedebiliyordu.

Onun ne kadar şakacı bir şey hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Racert sürekli e-posta gönderiyor." Omuz silkti. "Bu onun başarısızlıklarından biri."

Kaşları hızla çatıldı. "Bu öğleden sonraki toplantıya Irk Ödenekleri Komitesi'nin bir parçası olmayan başka senatörlerin de katılacağını biliyor muydun?"

"Bu normal." Jonas soru karşısında yine omuz silkti. "Racert biz aşağılık ırklara ne kadar hak etmediğimizi göstermeyi ve Irk fonlarının bir kısmını kendi küçük domuz fıçısı projelerine aktarmamız için bizi ikna etmeye çalışmayı seviyor."

Onu hasta ettiler. Racert en kötülerinden biriydi. Irk zekâsının insanlarınkinden çok daha düşük olduğuna ve ırklara verilen fonları almanın çok kolay olacağına inanıyordu. On yıl geçti ve adam hala komitenin Irk bölümünü hak etmedikleri fonları aldıklarına ikna edebileceğinden emindi.

Sığınak ve Kurt üssü Haven'ı inşa etmek için kullandıkları para. Fonlar, kendi türlerinin güvenliğini sağlamak için inşa ettikleri toplulukları savunmak ve korumak için kullanıldı.

Dünya ülkelerinin çoğu bu fonlara ödeme yapıyordu. Önceden belirlenmiş miktarlar bir kenara ayrılır ve yıllık olarak İsviçre'de Breed'lerin erişiminin olduğu çok uluslu bir fona yatırılırdı.

Yine de paranın bir sınırı vardı. Bunlardan biri, ödenen büyük miktarları denetlemek için oluşturulan ödenek komitesiydi. Komite, gelecekteki ırkların bu fonları, parayı ödeyen ülkelere karşı silahlanmak için kullanmamalarını sağlamak amacıyla koruyucu bir önlem olarak kurulmuştu.

"Bugün sizinle görüşen senatörler, fonları Breed tarafından belirlenen projelerden başka bir şey için kullanmanız konusunda sizi ikna etmek için mi oradalar?"

"Elbette." Adamın kaşları kadının şaşkınlığı karşısında kalktı. "O parayı elimizde tutmak için savaşmak zorunda kalmadığımızı düşünmedin herhalde Rachel. Hükümetini bundan daha iyi tanıyorsun."

"Doğru." Başını onaylarcasına eğdi ve dikkatini tekrar elektronik planlayıcıya verdi.

"Hangi oyuncağı kullandın?" Jonas sorunun ağzından kaçmasına izin verdi, merakı onu ele geçirmişti.

Kadın dondu kaldı. Onun duygularını ve kendisine verdiği tepkiyi, ruhunun kalkanlı bölümünün derinliklerine ittiğini hissetti.

Ona daha fazla boyun eğmeye hiç niyeti yoktu. "Affedersiniz?"
Bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Serbest kalmak için hangi oyuncağı kullandın?" Vücudu , kontrolü titriyordu. Jonas artık ona dokunma ihtiyacının vücudunu parçaladığını hissedebiliyordu.

Belli ki ona cevap vermenin doğasında var olan tehlikeyi sezmişti. Dilinin gergin bir şekilde dudaklarının üzerinde gezinmesini izledi. Yavaşça, derin derin nefes aldı, belki de onu kızdırma ihtiyacıyla savaşıyordu? Onun kendisini kızdırmasını diledi. Bir an için, onu işaretlemeye kararlı canavarı geride tutan kırılğan kontrol ipliğini itmesi için her şeyi verebilirdi.

"Jonas, bu yapmak istediğim bir konuşma değil."

Kızın yüzünün narin, pembe bir renk almasını izledi. Yeşil gözleri gizlenemez bir arzuyla parladı ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde, duyuları kadınsı ihtiyacın tatlı, baharatlı kokusuyla doldu.

En azından vücudu üzerindeki kontrolünü kaybediyordu. Şehvetin zayıfladığını hissedebiliyor, aynı anda kadının bedeninde nabız gibi attığını hissedebiliyordu.

Dişlerini sıkmak, serbest kalmaya kararlı pençelerini geri itmek ve ikisini de dehşete düşürebileceğinden korktuğu açlık hırıltısını zapt etmek zorundaydı.

"Yine de bu benim yapmak istediğim bir konuşma," diye ona güvence verdi. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum Rachel. Boşaldığında hayalinde kim vardı? Vücudun kavisler çizerken ve nefesin zevkten kesilirken seni kim alıyordu?"

İçinden ince bir ürperti geçti. Başka biri olsa bunu kaçırırdı. Çoğu İrk bunu fark etmezdi. Ama Jonas bunu hissetti. Titreşimin kadının bedenini yırttığını hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Aleti o kadar sertleşmişti ki, patlama tehlikesiyle karşı karşıya olduğuna yemin edebilirdi. Taşakları dibine kadar sıkıca çekilmiş, kan ağır şaft boyunca nabız gibi atıyor ve titriyordu.

Hayatı boyunca bu kadını, eşini arzuladığı kadar hiçbir şeyi arzulamamış, hiçbir şey için acı çekmemişti.

Kadını.

Doğa onu sadece onun için yaratmıştı. Tanrı ona bir armağan vermişti ve kendini ondan uzak tutmak hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi.

"Lütfen yapma." Sesindeki yalvarış, onu reddetmek için verdiği kendi savaşıyla ağırlaşmıştı.

" 'Lütfen yapma,' diye mırıldandı. "İkimizin de umutsuzca istediği bir şey için ne kadar da hassas bir yalvarış. Söyle bana Rachel, sence bunu daha ne kadar inkâr etmeye devam edebiliriz?"

Uzun süre dayanamayacaktı. Hormonun tadı duyularını doldurdu, keskin pençelerini kontrolüne sapladı ve onu daha da parçaladı.

"Yapmak zorunda olduğumuz sürece." Sert ve derin bir nefes aldı. "Bir eşe ihtiyacım yok Jonas. Bir erkeğe ihtiyacım yok, nokta. Hayatımı geri istiyorum ve senin de istediğine eminim. Buna boyun eğmek sadece ikimizin de hayatını zorlaştıracak."

"O zaman çekip gidebileceğini mi düşünüyorsun?" Onun bir parçası olan hayvani içgüdüleri inkâr ederek kükredi. Onun kendisinden uzaklaşmasına asla ama asla izin vermeyecekti.

"Yapabileceğimi biliyorum." Adam onun gözlerinde bu ifadeye olan inancını gördü. "Başka seçeneğim yok Jonas. Senin de yok. Bu iş bittiğinde Amber ve ben buradan ayrılacağız. O yüzden fırsatın varken kendine yeni bir asistan bulmanı öneririm."

Adam onun yüzüne bakıyordu. Farkına bile varmadan öne doğru eğildi, avuç içleri koltuğun kenarlarında düzleşti, burnu neredeyse onunkine değiyordu, gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Asla." Boğazından çıkan sesin gürültüsü bir erkeğin sesine pek benzemiyordu. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Ve beni tutmana izin vermeyeceğim. Söyle bana, kaçmaktan başka bir şey istemeyen bir eşi gerçekten istiyor musun?"

"Eğer sana sahip olabilmemin tek yolu buysa, o zaman bunu kabul edeceğim ve memnun olacağım," diye söz verdi ona hırlayarak. "Bunu bir düşün, Rachel. Buna inan. Bunu zorlamaya devam et, beni zorlamaya devam et ve sana sahip olmanın ne kadar kolay olacağını göstereceğim."

Jonas olduğu adamın tüm görünüşünü kaybetmeden önce koltuğunda geriye doğru sarsıldı ve ihtiyaçla savaştı. Tanrım, savaştı. Onu karşısında hissetmek istiyordu. Onun dokunuşu için ölüyordu. Onu rahatlatacak herhangi bir şey.

bedenindeki gerginlik, ona uzanmak yerine ona dokunan kadının sıcaklığına duyduğu acı.

Cehennemi yaşamıştı. Öldürmek ve üremek için yaratılmıştı. Şimdi doğa onu zorluyor, talep ediyor, kontrolünü geçersiz kılıyor ve istemediği bir yol yaratıyordu.

Yıllar boyunca yaptığı planlar, yaşamaya çalışmayacağına dair kendine söz verdiği bir hayat uğruna bir kenara atılıyordu.

Kader devreye girmişti ve Jonas şimdi sadece onun ne halt ettiğine dair bir fikri olması için dua edebilirdi. Çünkü biliyorsa lanetlenmişti.

BÖLÜM 6

Kız kardeşi Diana bir keresinde ona kararlı bir erkekten daha kötü bir şey olmadığını söylemişti. Rachel, Jonas'ın bakışlarındaki saf, su katılmamış kararlılığı görene kadar onun neden bahsettiğini tam olarak anlamamıştı.

Vücudunu saran anlık tepkiyi kontrol etmek bu kadar imkânsız olmasaydı, onu görmek bu kadar korkutucu olmazdı.

Ve bunu biliyordu. Hissetmişti. Vajinasını dolduran hızlı, hızlı nem akışının kokusunu almış, göğüslerine bakarak meme uçlarının sertleşmiş uçlarının giydiğı beyaz bluzun ince kumaşına baskı yaptığını görmüştü.

Kontrol edemediğı bu ilkel tepkiyi inkâr etme kararlılığını neredeyse kırarak olan uyarılma, kontrolsüz ve hızlı bir şekilde içinden geçip gitmişti.

Neyse ki Jonas aniden üzerinde kaymaya başladıkları uçurum konusunda temkinli görünüyordu. Geri çekildi, sessiz kaldı ve ona hem bedenini hem de hayal gücünü kontrol altına alma şansı tanıdı.

Hayal etme kısmı aslında daha zordu. Birkaç saniye boyunca düşünebildiğı tek şey, gördüğü tek şey, Jonas'ın onun üzerinde yükseldiğı, onu ele geçirirken yüzündeki vahşi ve karanlık ifadeydi. Bir an için, Jonas'ın içine girip onu dolduracağı, sikini kalçalarının arasındaki hassas, sıkı kaslara sokacağı düşüncesiyle amcığı ihtiyaç içinde kasıldı.

Vücudunun onun dokunuşuna duyduğu aç arzuyu, daha önce böyle bir ihtiyacı hiç bilmediğı yerlerde hissetmişti. Sıkı, sert meme uçlarında, onu emen ağzının nemli sıcaklığını. Kalçaları boyunca, klitorisinin şişmiş tomurcuğunda ve vücudunun ağrıyan merkezinin derinliklerinde.

Yıllardır sürdürmek için savaştığı kontrolü sıkı sıkıya tutmazsa, o aç ihtiyacın kalıntıları hâlâ ona saldırıyordu.

Şimdi, Racert'ın istediği öğle yemeğinde ona çok yakın oturan Rachel, gözlerini kaçırmamak için kendini zor tutuyordu.

Jonas etrafındayken hep hafif bir dikkat eksikliği yaşıyordu ama şimdi daha kötüydü. Çok daha kötüydü.

"Jonas, kabul etmelisin ki Irkların ulusal borcu ödeyebilecek bir hesabı var." Jonas arkasına yaslanıp tembel bir ilgiyle ona bakarken, Racert toplantının üzerinden neredeyse iki saat geçmiş olmasına rağmen hâlâ fikrini savunmaya devam ediyordu. "Kamuoyunu satın alabilirsiniz, biliyorsunuz. Politikacılar bunu her gün yapıyor." Gülüşü zoraki bir neşeydi, geniş gülümsemesi samimi görünüyordu. "Kolaylıkla birkaç yüklü bağış yapabilirsin ve Irklar parayı asla kaçırmaz. Zaten şu anda o lanet paraya ihtiyacınız da yok. ABD hükümeti, İnfazcılarının ordu için yaptıkları özel görevler için aldıkları ücretlerle ceplerinizi çok iyi dolduruyor."

Rachel, yaklaşmakta olan patlamayı çok iyi bildiği halde, Jonas'ın bir parmağını sanki bu fikri gerçekten düşünüyormuş gibi şakağına vurmasını izledi.

Elektronik ajandanın kalemini kullanarak elinin altında tuttuğu mali dosyayı çıkardı, elektronik defteri masanın üzerine koydu ve sonra öne doğru eğildi.

"Senatör Racert, sanırım bu öğle yemeği sona erdi." Senatöre eşlik eden dört adama kibarca gülümsedi, ardından daha küçük bir gülümsemeyi Senatöre yöneltti. "Yaklaşık iki saattir buradayız ve eminim biliyorsunuzdur, değerli İsviçre Büyükelçimizin partisi üç saatten kısa bir süre sonra başlayacak. Hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var."

Racert'in kaşları çatıldı. "Sevgili Bayan Broen, burada Büro müdürü adına konuştuğunuzu sanmıyorum." Jonas'a doğru başını salladı. "Neden uslu bir çocuk olup bilginiz olmayan işlere karışmıyorsunuz?"

Rachel göz ucuyla Jonas'ın gerildiğini gördü ve göğsünden çıkan hırıltının en küçük titreşimini duydu.

"Şu anda Irk İşleri Bürosu'nu kendi amaçlarınız için kullanmak istediğiniz bir miktarı onaylamaya ikna etmeye çalıştığınız Irk güvenlik fonu hakkında tam bilgiye sahibim." O

tatlı tatlı gülümsedi. "Ve eğer unvanımı bir yerlerde gözden kaçırdıysanız, o da İrk İşleri Müdürünün kişisel asistanıdır. Söz konusu güvenlik fonu olduğunda tamamen bilgiliyim. Tıpkı böyle bir manevrayı düşünürken bile muhtemelen yasa dışı faaliyetlerde bulunduğumuzun farkında olduğunuzdan emin olduğum gibi."

"Her şeyin bir yolu vardır." Racert'in dolgun dudakları zorlukla gizlenen bir öfkeyle düzleşti.

"Breed güvenlik fonunu aşmanın bir yolu yok, Senatör Racert," diye onu temin etti.

Racert Jonas'a döndü. "Çok geveze bir kız Wyatt. Yerine birini bulmayı düşünmelisin."

Rachel bir karşılık vermeyi düşünemedi Jonas yavaşça ayağa kalktı.

"Bırak ," diye yumuşak bir şekilde öğüt verdi.

"Cehennem gibi." Bakışları buz gibi olan Racert'a bakarken sesinde belli belirsiz bir Fransız aksanı vardı. Rachel ayağa kalkarken senatöre, "Bu toplantının raporu Breed Tahsisat Komitesi'ne sunulacak," diye bilgi verdi. "İrk meselelerini görüşmek isterseniz, benim dışımda İrk kabine üyelerinden biriyle temasa geçmenizi şiddetle tavsiye ederim."

Racert da ayağa kalktı ve Jonas'a dönmeden önce Rachel'a ters ters baktı.

"Wyatt, bu anlaşılmaya hayır demek istemezsin." Gözleri uyarıcı bir şekilde kısıldı. "O komitede ben de varım. O fonları ben onaylıyorum. . ."

Jonas soğuk ve aşağılayıcı bir ifadeyle, "Hiçbir şeyi onaylamıyorsun," dedi. "Onaylıyormuş gibi davranma. Bir daha asistanıma böyle kötü niyetli bir saygısızlıkla hitap edersen gırtlığını koparırım."

Her kelimesinde ciddi olduğuna şüphe yoktu. Gözlerinin dönüştüğü donmuş cıva dilimi, Rachel'in ve şu anda nezaket görüntüsünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olan bir hayvanla yüzleşen senatörlerin üzerine bir ürperti gönderdi.

"Rachel, gidiyoruz." Rachel hızla defterini ve evrak çantasını alırken, parmakları onun kolunun üst kısmına dolandı.

Bir saniye sonra, onu masadan kaldırıp restorana doğru götürüyordu. Yemeğin parasını ödemek için durmadı ya da

Bu köprüyü yakmamak için kibarca çabaladı. Rachel onu suçlamıyordu. Racert, Jonas'tan sadece kendi halkından çalmasını değil, bunu gizlice ve seçerek yapmasını da istiyordu.

"Bu akıllıca olmayabilirdi," dedi adam onu girişte bekleyen limuzine kadar götürürken.

Aracın içine kayarak Jonas'ın koltuğuna oturmasını izledi, Coyote Enforcer olan sürücü hareket etmeye başladığında kapı arkasından kapandı.

Koltuklar arasındaki cam bölme yavaşça kalktı ve onları, onsuz da yapabileceği sessiz, samimi bir atmosfere kapattı.

"Sana hakaret etti," diye hırladı Jonas. "Tam orada, yüzüne karşı."

"O ilk değil." Onun öfkesi karşısında gözlerini devirdi. "Üstün olduğunu düşünen birinin seninle konuşmasına izin vermeyi her reddettiğimde hakarete uğruyorum. Aş artık bunu."

Adamın boğazından çıkan bir sonraki hırıltı, kadının onu dikkatle izlemesine neden oldu. Bakışları onunkilerden kollarına ve ellerine kaydı. Sıkıca yutkunarak, adamın parmaklarının ucunda ilk başta yara izi gibi görünen şeyleri yırtan ilkel pençeleri gizlemek için parmaklarını yavaşça yumruk haline getirmesini izledi.

"Bunun üstesinden gelemeyeceğim," diye homurdandı, gözlerinin buz gibi gümüşü çözülerek kaynar cıvaya dönüşmüştü. "O piçin dilini boğazından koparmam gerekirdi."

Rachel'ın kaşları çatıldı. "Neden? Pisliğin teki olduğu için mi? Yüce Tanrım, Jonas, benim koruyucum olduğuna ne zaman karar verdin?"

"Ofisime girdiğin ve eşim olduğunu anladığım gün," diye karşılık verdi.

Bir an için, normalde nazik ve sakin olan Jonas, özenle giydirilmiş dış görünüşünün altında her zaman gizlendiğini hissettiği hayvana döndü. Gözleri öfkeliydi, vücudu harekete geçme ihtiyacıyla gerilmişti, ifadesi duygusallıkla öfke arasında gidip geliyordu.

"Ben senin eşin değilim ..."

Onun üzerindeydi. Bu kadar çabuk. Rachel kendini koltuğun üzerinde sırtüstü uzanmış, adamın iri vücudu üzerine binmiş, kalçaları onunkilere bastırırken pantolonunun kumaşının arasından ağır ve sıcak sikini hissederken buldu.

"Jonas." Nefes alışının bir kısmı protesto, bir kısmı da ani bir zevkti.

Adam bunu yaptığında kendini nasıl kontrol edecekti? Adamın güçlü hâkimiyet fantezilerini süslerken?

"Beni bir daha asla inkar etme." Adamın eli kadının bileklerini kavradı, kollarını geriye doğru çekti ve ona bakarken başının üzerinde sabitledi.

Bu pozisyon göğüslerini kaldırdı, daha dolgun ve daha çekici görünmelerini sağladı. Sütyeninin yumuşak danteli soluk kumaşın arasından net bir şekilde görünürken, meme uçları ceketinin açıkta bluza baskı yapıyordu.

"Tanrım, meme ucunu ağzımda hissetmek istiyorum." Bu sözler doğrudan rahmine bir his yumağı gönderdi. "Eğer sana ağzımla, dilimle dokunursam, istemediğin her şey üzerine çökecek. Bunu biliyorsun, değil mi Rachel?"

Bunu biliyordu ama yine de bu ani acı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı.

"Dokun bana," diye inledi. "Sadece bir kez." Ellerini göğsüne götürdü. "Yemin ederim kontrol edeceğim. Sadece bir kez."

Jonas yalvarmaktan daha fazlasını yapamayacağını fark etti. O lanet olası laboratuvarlarda bir ömür geçirmiş ve hiçbir şey için yalvarmamıştı ama şimdi, gömleğine bastıran narin ellerin tek bir dokunuşu için dizlerinin üzerine çökebilirdi.

"Bu çok tehlikeli," diye fısıldadı.

"Bana dokunmamak daha tehlikeli," diye hırladı. "Yap şunu, lanet olası. Beni öldürüyorsun."

Bu ihtiyaç onu ediyordu.

Yavaşça, ona bakarak, gözleri onunkilere kilitlenmiş halde, parmaklarını gömleğinin düğmelerine kaydırды ve yavaşça çözdü.

Kadın onu şaşırttı. İçindeki ihtiyacı hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Bunu saklamaya çalışmıyordu. Onun kendisine gerçekten dokunmasını beklemiyordu ama bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Tek soru, hayatta kalabilecek ?

Kadın gömleğinin kenarlarını kasıtlı bir yavaşlıkla açarken, Jonas parmak uçları tüysüz göğsünde gezinirken nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Vücudunu kaplayan ince tüyler parmak uçlarına doğru yükselirken, bedeninden hırıltılı bir inilti yükseldi. Parmaklarının uçları, esneyen kasların üzerinde gezinirken, küçük tırnaklarıyla etini ovalarken, okşarken, törpülerken alev gibiydi.

Jonas pençelerinin kadının omuzlarının yanındaki koltuğun derisine battığını hissetti. Hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti. Sadece öfke anlarında ölümcül derecede keskin kemiksi madde etinin altından esnerdi.

Ama daha önce hiç böyle bir zevk ya da ihtiyaç duymamıştı. İçini yakıyor, kontrolü ele geçiriyor, onu öpücüğe o kadar aç hale getiriyordu ki öpücük için yalvarmamak için dişlerini sıkmak zorunda kalıyordu.

Parmak uçları göğüs kaslarına sürtünürken, "Etin sert," diye fısıldadı.

"Seninki ipek gibi." Ve ona dokunmuyordu bile. Nasıl bir his olduğunu biliyordu, ellerinin dokunuşundan hissetmişti.

"Jonas, bu çok tehlikeli." Sesi boğuk ve tahrik doluydu.

Kalçalarını oynatarak, bacaklarını ayırana kadar hareket etti, eteği kalktı ve yerine kaymasına izin verdi. Sadece giydikleri kıyafetler onu kızın amının tatlı, ıslak etinden ayırıyordu.

"Şşş," diye yatıştırdı. "Burada tehlike yok bebeğim. Sadece dokun bana. Sadece bir dakikalığına."

Parmakları adamın göğsüne doğru kıvrıldı, iki küçük tırnağı bir meme ucunun düz, yuvarlak diskinin üzerinde gezindi.

Kalçaları sarsıldı, sikini kadının içine gömmek için mücadele ederken içgüdüleri harekete geçti.

Aletinin sert ve kapalı eti klitorisini tırmıklarken kadının nefesinin kesilmesi neredeyse sonunu getirecekti.

"Seni tadabilir miyim?" Bu soru zihninde saf bir zevk patlamasına neden oldu. "Sadece bir kez."

İstiyordu. Ondan akan arzusunun kokusunu alabiliyordu; bu arzudan yararlanmayacağına söz vermişti.

"Tadıma bak," diye fısıldadı. Acıyıp acımayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir Breed'in vücudundaki küçük tüylerin bile

Vücudunda çok az miktarda çiftleşme hormonu vardı. Ama nadirdi. Çok nadirdi.

Adam ona doğru eğilirken başını ona doğru kaldırdı ve dudaklarının göğsüne dokunmasını bekledi. Bunun yerine başını daha da kaldırdı ve dilinin boynuna vuruşunu, dişlerinin törpülenişini hissetti.

Lanet olsun. Eriyecekti. Ateş vücudunu sarmış, taşaklarını parçalamış ve beynini eritmişti. Geriye kalan tek şey dürtü ve içgüdüydü. Hayvani içgüdülerinin onu çiftleşme ıssısına zorlamayacak kadar onurlu olduğu için Tanrı'ya şükredecek kadar düşünce süreci kalmıştı.

"Tarçın," diye fısıldadı. "Tadın tarçın ve karanfil gibi, Jonas."

"Tanrım. Hayır." Kendini ondan kopardı.

Geriye doğru sarsılarak kendini oturmaya zorladı, ellerini saçlarında gezdirirken başı arkaya düştü ve kontrol için savaştı. Çok ama çok çaresizce istediği şeyi almasını engellemeye yetecek kadar küçük bir kontrol.

"Ne yani, Irkların tarçın ve karanfil gibi tatlara sahip olmasına izin verilmiyor mu?" Sesinde hayal kırıklığına uğramış bir eğlence, neredeyse bir şaka vardı.

Jonas kabaca nefes aldı. "Şu çiftleşme hormonu: Tadı tarçın ve karanfil gibi."

"Merinus tadının yağmur fırtınası gibi olduğunu söyledi." Onun doğrulduğunu duyduğunda sesi şaşkınlıkla doldu.

"Merinus'un koca bir ağzı var," diye mırıldandı pençelerin yavaşça geri çekildiğini ve kontrolün dakikalar içinde geri geldiğini hissederken. "Bazen farklı oluyor. Irka göre değişir."

"Yani Callan fırtınalı ve sen ateşlisin öyle mi?" Bu kesinlikle eğlenceliydi. Lanet olsun ona, adam patlayacakmış gibi hissederken o buna gülüyordu.

"Ya da başka bir şey." Başını kaldırarak onun kahkaha dolu yeşil gözlerine baktı.

"Bununla satabileceğim magazin haberlerini bir düşünün." Kaşları şakacı bir şekilde sallandı. "Büro müdürü tarçın ve karanfil tadında, Kedi Irkı lideri ise su ve sülfür tadında. Irklar bundan sonra ne gibi sürprizlerle karşımıza çıkacak?"

"Hiçbir fikrin yok," diye hırladı.

"Söyle bana Jonas, eğer bir gün seks yapacak olursak, sence diken şeyini yapacak mısın, yoksa gerçekten deneyimlemek isteyip istemediğime karar verene kadar bir ya da iki kez gizli kalmaya ikna edebilir misin?"

Birinin ciddi ciddi Merinus'a İrk sırlarını *gizli* tutmanın değerini öğretmesi gerekiyordu.

"İşlerin o şekilde yürüdüğünü sanmıyorum," diye inledi, eğlence ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu. Kahretsin, buz prensesi nereye gitmişti? Şimdi ona bakan yaramaz şeytan onu çıldırtacaktı.

"Ah, çok kötü. Bu dikenli şey bana oldukça korkutucu geliyor." Eteğini düzelterek dudaklarını yaladı, sanki oradaki bir tat onu memnun etmiş gibi ifadesi değişti.

Kahretsin, eğer onu gerçekten tatma şansı olsaydı, bundan zevk almaktan fazlasını yapardı. Dili amının o kadar derinlerine gömülürdü ki, kadın nerede bittiğini ve onun nerede başladığını bilemezdi.

Onun deyimiyle "diken şeyine" gelince, bunu dört gözle beklediğini itiraf etmek zorundaydı. Verdiği zevkle ilgili duyduğu fısıltılar kulağa cinsel bir nirvana gibi geliyordu. Vücudun her hücresine yayılan ve bir Breed'i titreyerek daha fazlası için yalvartan bir zevk.

Sert bir nefes daha üfleyerek gözlerini kısıtı ve Rachel'ın tekrar dudaklarını yalamasını izledi. Meme uçları hâlâ sertti ve amının tatlı kokusu hâlâ havaya karışıyordu, tıpkı uyarılmışlığının daha koyu, daha zengin kokusunun zaten açlık çeken duyularına eziyet etmesi gibi.

Kadın onun büfesiydi ve adam için açlıktan ölüyordu.

Elektronik pedi kutusundan çıkaran Rachel, kalemi kullanarak pedin ön yüzünde bir şey çizerken kaşlarını çatı.

Okumaya başladığında alnı gerildi.

"Bu akşamki partiye katılmamam gerekiyor," diye mırıldandı, sanki onun için fark etmezmiş gibi. "Çin'den Brandenmore ve Ingalls'ın temas kurduğu bazı şirketlerle ilgili bilgiler geliyor. Bu şirketlere genetik bilgi gönderdiklerinden şüpheleniyorlar. İzleri takip etmek istiyorum."

"Unut gitsin. Brim'i iz sürmeye gönder; oradaki bağlantıları daha kapsamlı ve bunun için zamanı var. Senin yok."

Artık onun hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordu. O partiden neden bu kadar umutsuzca kaçmaya çalıştığını çok iyi biliyordu. Belli ki oyuncaklarından birini yanında getirmişti ve onu kullanmaya niyetliydi.

Böyle bir şey olmayacaktı. Ona gülümsedi, onun tepkisini bildiği o yavaş, kolay gülümsemelerden biriyle. Anında geldi. Yeşil gözlerini şüphe kararttı ve dudakları sinirlenerek inceldi.

Jonas yavaşça öne doğru eğildi. "Gerçekten de bensiz serbest kalmama izin vereceğimi mi sanıyorsun? Beni kişisel gölgen olarak düşün."

İnci gibi dişleri sevimli bir yüz buruşturmayla gerilirken dudakları aralandı.

"Bu hiç adil değil Jonas. Ses çıkarmadan serbest kalabilirsin," diye dudak büktü.

"Yapabilir miyim?" Merinus'un Rachel'ı çiftleşme ateşinin bu özel dezavantajından neden haberdar etmediğini merak ederek arkasına yaslandı. "Kızgınlık dönemindeki bir erkeğin mastürbasyon yapmaya kalkışması iyi bir şey değildir, tatlım. Bu sadece ihtiyacı daha da kötüleştirir."

Kadın gözlerini kırıştırarak adama baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Merinus'u ara ve bu konuyu ona sor." Adam homurdandı. "Başka hiçbir konuda ağzını kapalı tutamıyor."

Bacak bacak üstüne atarak, bakışlarını giydiği kısa eteğin altında silüetini koruyan ince kalçalarına çekti. "Merinus gerçekten fazla bir şey söylemedi. Sadece belirli sorulara cevap vermedi."

söylüyordu.

Jonas başını yavaşça salladı. "Bu yalanı başka bir Irkla deneme," diye öğüt verdi ona. "ne kadar tatlı koksa da, yine de yalandır." Ve o küçük sevimli gülümseme bir kez ortaya çıktı. Arsızdı, sıcaklıkla doluydu ve onu içinde boğmakla tehdit ediyordu. kendi lanet ihtiyacı. Kahretsin, ona ihtiyacı vardı.

"Biz burada." Bu sürücü ses geldi aracılığıyla ve iki bölüm arasında interkom.

Jonas yanındaki hoparlörü etkinleştirmek için düğmeye basarken, "Ana çek," diye emretti. "Mordecai ve Rule

bizi bekliyor olmalı."

"Onları şimdi girişte görüyorum," .

Limuzin iki katlı tuğla evin önünde durdu. Bina, oğullarını Breed kurtarma operasyonları sırasında Konsey askerleri tarafından öldürüldüğünde kaybetmiş olan eksantrik ve yaşlı bir çift tarafından Breed'lere bağışlanmıştı.

"Sanırım en yakın otelde benim için bir oda ayırttınız?" diye tatlı tatlı sordu, ancak ses tonunun altında yatan soğukluk hemen belli oluyordu.

Mordecai kapıyı açıp kenara çekilirken, "Sanırım yapmadım," diye ona güvence verdi. "Gidelim Rachel. Bu geceki partiden önce çok az zamanımız var. Eşyalarınız misafir odasında sizi bekliyor."

"Prima'nın sipariş ettiği kuaför de öyle," diye bilgi verdi Mordecai. içeri bakarken. "Geldiğini doğrulamak için beni kendisi aradı."

Rachel, Jonas'a şüphe dolu bir bakış fırlatırken, "Bu hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı.

"Buraya atanan tüm bu lanet İnfazcılarla ne yapacağım ben?" Jonas limuzinden inmesine yardım ederken ona sordu. "Ben buradayken burası Fort Knox gibi oluyor."

Jonas kızın elinden tutup onu taş basamaklardan yukarı, Lawe'un özenle koruduğu geniş çift kapıya doğru çekerken, bunun tam olarak doğru olmadığını ama kulağa çok hoş geldiğini düşündü.

Eve adım attıklarında ona, "Nedense içim rahat değil," dedi.

"Nedense öyle olacağını düşünmemiştim." Elini kızın sırtına koyup onu kavisli merdivene doğru yönlendirirken kıkırdadı. "Gel tatlım. Sana odanı göstereyim, sonra da katılmam gerektiğini düşündüğün o sıkıcı partiyi nasıl atlatacağımıza bakarız."

"Partinin ev sahibi Drey Hampton, Horace Engalls'ın yakın arkadaşı ve Breeds'in en gizli bağlantılarından biri," hatırlattı ona. "Brandenmore kefaletle serbest bırakıldıktan sonra onun planlarıyla ilgili öğrenmesini umduğumuz bilgileri bize ulaştırabilmesinin tek yolu buydu."

Jonas alaycı bir tavırla, "Hafızamı tazele," dedi. "Yargıcı kaçacağı konusunda uyarmadık mı?"

Rachel ona, "Tıpkı savcının sunduğu argümanlara rağmen hâkimin kefaletle serbest bırakma kararı vereceği konusunda uyarıldığınız gibi," diye hatırlattı.

"O da çok sert tartıştı, değil mi?" Jonas kızın yatak odasının kapısını açarken homurdandı.

Savcı az çok arkasına yaslanmış ve Brandenmore'un avukatlarının mahkeme salonunu yönetmesine izin vermişti. Brandenmore'un tutuklandığından beri kaç kez kolayca iyilik satın almış olması mide bulandırıcıydı. Jonas, Brandenmore'un Rachel ve Amber'a yönelik tehditleri nedeniyle iade edilmesi ve yeniden tutuklanması için gereken evrakları göndermeden önce yargıç davayı düşürmeye hazırды.

Rachel yatak odasına girerken, "Onun geçmişini daha dikkatli araştırman gerektiği konusunda seni uyarmıştım," dedi.

Bu konuda Jonas'la tartışmıştı. Jonas, savcının, birkaçı siyasi kampanyasına yüklü bağışlar yaptığında Breed'lere verdiği sözleri yerine getirmek için var gücüyle mücadele edeceğine inanıyordu.

Daha çabuk öğrenmişlerdi.

"Gelen bilgileri gerçekten kendim kontrol etmem gerekiyor Jonas." Onunla yüzleşmek için dönerken içini çekti, yatağa yaklaştıkça gerginliği daha da artıyordu.

"Unut gitsin. Birkaç dakika içinde Brim'le temasa geçip onu görevlendireceğim. Katılmamız gereken bir parti var ve umarım Drey gerçekten de bizim için bazı bilgiler elde etmeyi başarmıştır. Şimdi giyin. Partiye gitmeden önce görüşürüz."

O odadan çıkarken Rachel dudağını çiğnedi ve ayağını yere vurma isteğini dizginledi.

O lanet partiye gitmek istemiyordu. Bu partilere sadece casuslar, katiller ve genel olarak baş belaları katılmakla kalmıyordu, aynı zamanda onu eve dönmek için fahişelik yapmaya zorlayan büyükelçi de katılacaktı. Eğer bu felaket için bir reçete değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordu.

Ve eğer bu engeller yeterli değilse, şimdi Jonas'la eğlenebildiği gerçeği de vardı. Belki de Merinus , işinin güvende olduğunu hissettiğinde hayatını cehenneme çevirebileceği konusunda uyarmalıydı? Ya da belki Kane onu uyarmalıydı?

Sorun çıkardığından ya da kasıtlı olarak birini delirtmeye çalıştığından değildi. Sadece oldukça ukala bir ağzı vardı. Sessiz ve duygusuz olabildiği gibi, eğlenceli ve şakacı da olabiliyordu. İkisinin arası yoktu.

Görünüşe göre bu partiden de kaçış yoktu. Jonas'a bunu kesinlikle ödetmek zorunda kalacaktı.

En azından bu etkinliklere katılmak zorunda kaldığında içindeki kızsı tarafa hitap edebiliyordu. Merinus her zaman Büro'nun gerçekten güzel elbiseler almasını sağlardı.

Onu bekleyen, gümüş dantelden muhteşem bir slip üzerine safir ipekten bir gece elbisesi idi. Eteği dize kadar yırtmalıydı ve dantelin yandan safir topuklu ayakkabıların parmak uçlarına kadar dökölmesine izin veriyordu. Korse dar askılarla tutturulmuştu ve göğüslerini bir aşışın elleri gibi kavıyordu. Merinus'un şimdiye kadar sağladığı en zarif elbiseydi. Elbiseyle birlikte safir iplikten gümüş çoraplar giyilmiş ve kalça kısmı narin dantellerle süslenmişti.

Hayatında hiç bu kadar kadınsı bir elbise giymemişti. Bu, o partiye katılmak istemesi için yeterliydi.

Elini kaldırarak, Büyükelçi David Slussburg'un karıştıracığından emin olduğu çetrefilli sulara tam olarak nasıl yol alacağını merak ederken küçük tırnağını kemirdi.

Adam hıyarın tekiydi ve bunun da ötesinde, İrklardan nefret ediyordu. Onlardan o kadar nefret ediyordu ki, birçok kez İrklar ölürse dünyanın daha iyi bir yer olacağını söylemişti.

Jonas'ın yanında küçümseyici ve alaycı olmayı zerre kadar umursamayacak bir adamdı ve Rachel, Slussburg başladığında Jonas'ın pek de hayırsever olmayacağını hissediyordu.

Tek umudu kendisinin de Jonas'ı ondan uzak tutacak kadar nazik olabilmesiydi.

BÖLÜM 7

Jonas, merdivenin başında duraklayıp aşağıda kendisini bekleyen adama bakan Rachel'in gerginliğinin kokusunu almıştı. Döndüğünde, boğazında yükselen hayvani hırıltıyı ve parmaklarının ucundan kaymak üzere olan pençeleri tehdit eden ihtiyacı zorla kontrol etmek zorunda kaldı.

Hiç bu kadar güzel bir şey ya da birini görmüş müydü? Jonas görmediğinden emindi, tıpkı onu almadan bu geceyi atlatamayacağından emin olduğu gibi.

Kahretsin, ona dokunmadan evden çıkamayacaktı. Kendi kendine, ona makul bir güvenlik içinde dokunabileceğini söyledi. Ama bu ona bile oldukça saçma geliyordu. Çiftleşme hormonunun vücudunu kaplayan ince tüyleri bile etkilemediğinden emin olmanın hiçbir yolu yoktu.

Bu kesinlikle dilini etkiliyordu. Bezler o kadar şişmişti ki acı veriyordu, tarçın karanfil tadı duyularını dolduruyor ve ona, içinden geçen aynı uyarılmayı ona ne kadar kolay olacağını hatırlatıyordu.

Tahrik olmadığından değil. Tahrik olmuştu. Sadece delicesine tahrik olmamıştı. Çiftleşme döneminde değildi ve onu istediği yer de orasıydı. Şimdi.

Ne yaptığının farkına varmadan, ayağı en üst basamaktaydı ve niyeti zihninde netleşmişti. Onu öpmek. Onu tatmak. İçini yırtan hormonla onu doldurmak, seks, dokunma, tat talep etmek. Sahip olmak.

"Merinus kendini aşmış." Onu izlerken bilinçli bir şekilde elbisenin eteğine dokundu. "Elbise çok zarif."

Elbiseyi Merinus ayarlamamıştı; o ayarlamıştı. Jonas bu bilgiyi şimdilik kendine sakladı ve Merinus'un kıvrımlı merdivenlerden inişini izledi, bekledi.

Elbise, sahiplenici bir aşık gibi vücudunun üst kısmını kavırıyor ve sarıyordu. Etek bacaklarının üzerinden akıyor, danteller yanlardan aşağı dökülüyor, ışıltılı mavi iplikler kumaşın arasından parlıyordu.

Çorapların, terzinin dükkânında tuttuğu mankenin üzerinde durduğu kadar güzel durup durmadığını merak etti.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu elbiseyle birlikte gelen kürk astarlı ipek şalı sabitlerken.

"Henüz değil." Eğer ona dokunmazsa ölecekti. Sabahın soğuk ışığı kendini gösterdiğinde yüzleşmek istemeyeceklerini bildiği bir şey yapacaktı.

Ama sadece bir dokunuşla geri çekilecek gücü var mıydı?

"Benimle gel." Ona dokunmadı, henüz değil. Topuklarının üzerinde dönerek kısa fuaye boyunca kabul odasına doğru yürüdü, kadın içeri girene kadar bekledi, sonra kapıları sıkıca kapatıp kilitledi.

"Jonas?" Kadının ses tonundaki endişe, ona döndüğünde Jonas'ın içini parçaladı.

Kendini durduramadan, ki Tanrı biliyordu, keşke durdurabilseydi, kadının omuzlarını kavradı, onu döndürdü ve kapıya doğru bastırdı.

Adamın dudakları aralanırken ve dişleri şehvetli bir uyarıyla boynunun yan tarafını kavrarken kadının yumuşak çığlığı kayboldu. Hayvan adama neler olduğunu biliyordu. Kaybedeceği bir savaş verdiğini biliyordu ve kendini durduramıyordu.

"Jonas!" Şok ve uyarılmışlık, sesinin muhtaç ve soluksuz tınısını körükledi.

Jonas kalçalarını kavrayarak onu sabit tuttu, dizleri çöktü, boğazından sert bir hırıltı çıkarken kalçaları onun arkasına bastırdı.

Karşı koymadığında, amının tatlı sıcaklığından dökülen kadınsı suların yumuşak kokusunu aldığında, dişleri onu yavaşça serbest bıraktı.

Parmakları kadının kalçalarında bükülürken, sikini kadının arkasındaki yarığa sürttü, kalçalarını döndürdü ve kadının içine batmanın saf coşkusu hayal etti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Sen benim eşimsin." Sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. Daha kaba, daha sert, daha ilkeldi. "Seni almamak ne kadar zor biliyor musun?"

Jonas dudaklarını onun boynunun savunmasız kıvrımına bastırarak kokusunu içine çekti, diliyle tadına baktı ve yemin etti

daha ileri gidemezdi.

"Seni tatmak istiyorum," diye inledi. "Sadece bir öpücük, ama sadece bir öpücüğün ne yapacağını biliyorum. İkimizi de yok edecek."

Elleri aşağıya doğru kayarken, elbisesinin kumaşını tutup yukarıya doğru çekmeye başladığında parmakları kapıya doğru bükülüyor, tırnakları tahtaya sürtünüyordu.

Kontrolü parçalanıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Sahip olduğu her güç kırıntısı, onu kendisine tutmaya, dokunurken onu yerinde kilitli tutmaya odaklanmıştı.

Kalçalarını kızın kışının sert kaslarına doğru yuvarlarken siki zonkluyordu. Elbisesini daha yukarı ittiğini, külotunu yırttığını, pürüzsüz küreleri açtığını ve sikini arkadan amının sıcak derinliklerine bastırırken izlediğini hayal etti.

O sıkı olurdu.

Parmakları uyluğunun pürüzsüz etiyle buluştu, eteğinin ve dantelli juponunun malzemesi kolunun üzerinden akarken, uyluğunun kıvrımındaki hassas deriye doğru ilerleyene kadar ipeksi eti okşamalarına izin verdi.

"Jonas, eğer şimdi durmazsan, sen-" Yumuşak protestosu, parmak uçları amının nemli sıcaklığını örten ipeğin üzerinde gezinirken bir sona erdi.

"Duracağım." Ama o kadar emin değildi.

Jonas şimdi açlığın arttığını hissedebiliyordu, hormon dilinin altındaki bezlerden daha sert bir şekilde yayılıyor ve onu paylaşma ihtiyacıyla duyularını ısıtıyordu.

"Bu gece, o partilerden birine daha girmeliyim ve diğer erkeklerin seni izlediğini görmeli, şehvetlerini niyetlerini koklamalı ve henüz benim eşim olmadığını bilmeliyim."

"Ben senin eşin değilim, nokta," diye karşı çıktı nefes nefese. Adamın dudakları öfkeli bir hırıltıyla aralandı.

Onu yine inkar ediyordu.

Parmakları külotunun elastik bacağına altından kaydı ve kız itiraz edemeden ikisi oradaki yumuşak et kıvrımlarının arasına gizlenmiş kaygan, sıcak suların arasından geçti.

Islaktı. Sıcaktı. Kabul etmek istese de istemese de onun eşıydı. *Onun eşı*. Tanrı yardımcısı olsun ama onu bırakıp bırakamayacağını bilmiyordu.

Zevk. Hayatında bir erkeğin kollarında hiç bu kadar zevk almamıştı.

Rachel, Jonas'ın kalçalarının arasındaki parmaklarının dokunuşuna karşı eğilmemek için mücadele etti, nasırlı pedler sürtünüyor, okşuyordu.

"Oh, Tanrım." Kelimeler dudaklarından dökülürken, ısı vücudunda girdaplar oluşturdu ve duyularını sardı. "Jonas, durmak zorundayız."

Durmak zorundaydı. Adam izin verse bile ondan kopamazdı. Yapabileceği tek şey orada durmaktı, bacakları onun dokunuşu için daha da ayrılırken tırnakları kapının tahtasına sürtünüyordu.

"Senin içinde olmak istiyorum." Sesi şimdi çok derin, çok sertti. "Çok tatlısın Rachel, çok ateşlisin. Sikimin etrafına ne kadar sıkı ve kaygan oturacağını düşünmek nefesimi kesiyor."

Bunu duymak nefesini kesti.

Şehvetli bir zayıflık onu ele geçirirken Rachel'ın başı adamın omzuna yaslandı. Tehlikeli, ezici bir savunmasızlık hissi içini kapladı ve kendisini hayatında hiç hissetmediği kadar kadınsı ve seksi hissetmesine neden oldu.

Jonas ona bunu yapmıştı. Ona dokunsun ya da dokunmasın, kendisini çok yumuşak, çok dişi hissetmesini sağlayabiliyordu.

"İşte, Rachel'ım," diye mırıldandı, sert, hırıltılı bir sesle, parmakları klitorisinin etrafında dolanırken kadının üzerinde uyarılma ürpertileri yarattı. "Sadece bana yaslan bebeğim. Ben her şeyi halledeceğim."

Her şey parmaklarını aşağı doğru kaydırıyor, ikisini birbirine bastırıyor ve kör bir güçle vajinasının dar, sıkı sınırlarına itiyordu.

"Tanrım, Jonas." Kelimeler boğazından yırtıldı. "Bu çok iyi. Bu çok iyi."

Çok yaklaşmıştı. Orgazminin rahmini tırmıkladığını, klitorisine vurduğunu hissedebiliyordu. Alevler etini yalıyor, kalçalarının arasında yoğunlaşıyor ve karnının şiddetli bir zevkle sıkışmasına neden oluyordu.

"Ne kadar daha iyi düşün." Parmakları okşamak, daha önce gizlenmiş sinir uçlarını ve hassas dokuları okşamak için yeterince eğildi. "Düşün Rachel. Seni beceriyor olabilirdim, parmaklarım yerine sert sikimin her santimiyle seni dolduruyor olabilirdim."

Hakarete uğramış olmalıydı. Amber'in babası Devon'ın kendisiyle bu kadar açık konuşmasına asla izin vermemişti. Jonas'ın bunu yaptığını duyana kadar bundan hiç hoşlanmamıştı.

Nefes almak için savaşıyor başını çevirdi, dudakları adamın çenesinin sert çizgisine bakarken adam yavaş ve kolay bir şekilde içine girmeye devam etti. Diğer kolu onu ayakta tutmak için göğüslerinin altından sarılırken, parmakları bilerek vuruşlarla okşadı, sürtündü, amının sıkılmış kaslarını gevşetti.

Dudakları ayrılıp adamın çenesine yapıştı, dili adamın terden nemlenmiş etinin üzerinde gezinerek bir parça tarçın ve karanfil tadı aldı. Elleri adamın bileğini tuttu, parmak uçları adamın etine sürtünerek adamın parmaklarının amının içindeki darbeleriyle uyum sağladı.

"Beni pişman ediyorsun," diye inledi başını eğip dudaklarının dudaklarının köşesine kadar yaklaşmasına izin verirken.

"Pişman olma Jonas." Sesi kırıktı, zevkten nefesi kesilmişti. "Pişman olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

O bir adamdı. Kuralları çiğnemiş, belki de yasal bile olmayan şeyler yapmış bir adam. Ama hem kendini hem de türünü kurtarmak için yapılması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıştı.

Dokunuşu saf zevk, saf sıcaklık olan bir adamdı. Ezici, hayvani zevk karşısında onu güçle ve yine de bir nezaketle tutan bir adam. Ve hâlâ kontrol ondaydı. Onun bunun için savaştığını hissedebiliyordu. Bunun için mücadele ettiğini hissediyordu. Niyetini.

İçindeki zevk arttıkça vücudu gerildi, sıkılaştı. Parmakları onu daha derine itti, okşadı, sıkılaştırdı, artan bir hızla becerdi, ta ki kadın nefes nefese kalıp merhamet dileyene kadar.

Tırnakları adamın kolunu ısırды, dudakları adamın yanağından ayrılırken içinden bir feryat kopmaya başladı.

İçindeki coşku patladı. Kan çarptı, kaydadı, patladı. Duygular öfkelenildi, sinir uçlarından alevler saçtı, etinin üzerinde yarıştı, klitorisine çarptı, sonra aynı anda amının derinliklerine girdi ve onu nefesini tamamen kaybedecek kadar şaşırtıcı bir zevk tufanına fırlattı.

Alev alev yanan parmaklar omurgasından yukarı çıkıp tekrar geri döndü. Duygu kaslarını yırtarken kasları titredi ve tüm vücudu tam bir coşku içinde kıvranan bir kütleye dönüştü.

"Sen benimsin, Rachel." Kulağındaki hırıltı bir hırıltı, Jonas'ın sesine hiçbir şekilde benzemeyen sert, ilkel bir ses titreşimi idi. "Gözleri şehvetle alevlendiğinde, açlıklarının kokusu lanet odayı dolduran bir hastalık gibi olduğunda bunu hatırla. Lanet olsun sana, benim olduğunu unutma."

Umutsuzca başını salladı ve onun son derece yumuşak bir sesle, "Ben sana aidim," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

BÖLÜM 8

İsviçre Büyükelçisi'nin partisi Jonas'ın tahmin ettiği gibi tamamen sıkıcı ve erkek şehvetinin kokusuyla doluydu. Gözleri Rachel'a her odaklandığında, erkeklerin ezici açlığından kaçacak bir saniye bile yoktu.

Odanın içinde temiz bir nefes gibiydi, karşı koyamadıkları bir renk ve tatlı rahatlık vahasıydı. Açgözlülükle katıldıkları bir tensel zevk büfesi.

Başka bir deyişle, tipik bir Washington partisi. Bol miktarda içki, yüksek kalorili yiyecekler -görünecek ya da koklanacak bir biftek bile yoktu- ve bir azizi lanetlemeye yetecek kadar sahte neşe. Arkadaşına o kadar ilgi gösterilmişti ki, her an şiddetin eşiğine gelebilirdi.

Drey Hampton'ın balo salonu kadar doluydu. Bahçe tarafındaki çift kanatlı Fransız kapılar açıktı; verandadaki bando yumuşak ve göze batmayan bir şekilde çalıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Balo salonunun içindeki gürültü seviyesi zaten müziği bastıracaktı.

Bir de İsviçre Büyükelçisi David Slussburg vardı, iyi bir iş çıkarmıştı. Oldukça zeki bir kişi olduğu anlaşılan Başkan'ın bu adamı *herhangi bir* ülkeye büyükelçi olarak atamasına ne sebep olmuştu, Jonas bir türlü anlayamıyordu. Açgözlülük, düzenbazlık ve şehvetten oluşan bir lağım çukuruydu. Boncuk gibi gözler, hesapçı bir ilgiyle dolu kibirli, kısık bir ifade.

"Söylesene Wyatt, Racert seni kendi projelerinden bazılarına katılmanın değeri konusunda ikna edebildi mi?" Slussburg soruyu sorarken sahte bir kahkaha attı. "Şimdi tam zamanı."

"Aslında öyle bir şey yapmadı, Slussburg," dedi Jonas yumuşak bir sesle ve büyükelçinin sadece soyadını kullanarak yaptığı bariz hakaret karşısında gözlerinin kısılmasını izledi. "Racert ve ben neyin değerli bir olduğu konusunda fikir ayrılığı yaşıyoruz."

Rachel'yanında endişeyle kıpırdadığını hissetti.

Ona bir kez daha bakınca neredeyse nefesini tutacaktı. Bu lanet elbise bir erkeği yasadışı olması gereken şekillerde baştan çıkarıyordu. Dantelin düşüşü safir taşlı çorapların en ufak bir ipucunu verirken, korse mükemmel olması gereken göğüsleri kavıyor ve sarıyordu. Daha önce dans ettikten sonra elbisenin altından göğüs uçlarının sertleşmiş tomurcuklarını bile görmüş olabileceğini düşündü.

O akşam erken saatlerde kabul odasında meme uçlarının sertleştiğini biliyordu. Meme uçları sertleşmişti, amcığı kadar sıkı ve sıcaktı ki aç ve küçük bir ağız gibi parmaklarına kenetlenmişti.

"Bu akıllıca bir hareket değil Wyatt." Slussburg yaklaşırken sesini alçalttı, Jonas'ın kafasında kurduğu hoş düşünceleri bölerken ondan hırs, şehvet ve nefret kokusu yayılıyordu. "Senatör Racert yanlış bir düşman olabilir."

Jonas gülümsedi ve ağzının bir tarafındaki kesici dişleri göstermeye dikkat etti. Nedense bu sağlıklı, ilkel dişlerin görüntüsü çoğu erkeği güçlü bir korkuyla doldurma yeteneğine sahipti.

"O zaman bilgelik benim uzmanlık alanım değil gibi görünüyor, değil mi?" Jonas gülümsemesini sıkı ve sert tuttu.

Slussburg geride kalmak istemiyordu. Bakışlarını Rachel'a çevirdi, bakışları Rachel'ın üzerinde gezinirken ondan yayılan şehvet dolu koku da artıyordu.

"Görünüşe göre öyle değil," diye mırıldandı. "Sevgili Bayan Broen'in de bunu öğrendiğini duydum. Evindeki gaz patlamasının size karşı bir saldırı olduğu söyleniyor. Şimdi sadece kendi hayatınızı değil, çalışanlarınızın hayatını da tehlikeye atıyorsunuz."

"Jonas, Senatör Tyler'ı görüyorum." Slussburg'la bakışları kilitlenirken Rachel'ın ses tonu sertti. "Bu gece seninle konuşması gerekiyordu." Tyler oldu ve Irklar' ARAYA GİRMEK ile Drey Hampton, Ailesinin geçmişte Genetik Konseyi ile olan ilişkisi nedeniyle parmakları Genetik Konseyi kanalizasyonuna her zamankinden daha fazla sokulan milyarder Onlar.

"Ah, Rachel, her zaman nazik küçük ruh." Slussburg onun suratına alaycı bir ifadeyle bakınca Jonas'ın içindeki canavar yırtıcı bir ilgiyle uyandı.

"Her zamanki gibi, Büyükelçi." Rachel dönüp Jonas'a bakmadan önce başını saygıyla salladı. "Hazır mısınız?"

"Nasıl emrederseniz, canım." Büyükelçinin boğazını parçalamaktan başka bir şey istememesine rağmen başını salladı.

Jonas kalabalığın içinde ilerlerken Rachel'dan dalga dalga yayılan rahatlamayı hissedebiliyordu. Büyükelçinin etrafında olmaktan hoşlanmıyordu ve Jonas bunun nedeninden şüphelendiğini hissediyordu.

"Sana ne yaptı?" Yakınına eğildi ve kelimeleri kulağına fısıldadı.

"Kim?" Kadının vücudundaki gerginlik, onun tam olarak kimden bahsettiğini bildiğini gösteriyordu.

"Oraya geri dönüp onu dışarı çekebilir ve lanet dilini koparabilirim," diye mırıldandı kulağına. "Ya da bana sadece bilmek istediğim şeyi söyleyebilirsin."

Ve tam olarak bunu yapmakta hiçbir sorun yaşamadı. Ya da en azından ikisini de yapacağına inandırmakta. Bu konuda oldukça iyiydi.

"O bir pislik," dedi sessizce. "Birkaç kez karşılaştık." Ve ne kadar da nazikti.

"Sana dokundu mu?" Adamın eli kadının sırtında sıkılaştı. Eğer o piç ona dokunmaya cüret ettiyse, o zaman ölmüştü. Bu kadar basitti.

"Bana dokunmadı." Yalan söylemiyordu ama hikâyede daha fazlası vardı ve o da bunu biliyordu. Ne yazık ki, şu anda ihtiyacı olan cevapları alamayacaktı ve bunu biliyordu.

"Bunu daha sonra konuşacağız," diye onu uyardı. Ve ona gerçeği söyleyecekti. Öyle ya da böyle.

"Tartışacak bir şey yok Bay Wyatt." İlkel ve düzgün, soğuk sesi adamın öfkesini olduğu kadar şehvetini de diken diken ediyordu.

"Bunu göreceğiz." Senatör Samuel Tyler'a, Merinus Lyons'un amcasına ve varlıklarını öğrendiği günden beri Irkların yanında yer alan kariyer sahibi bir senatöre yaklaştıklarında eli kalçasında sıkılaştı.

Yanında Hampton ailesinin ve üç ülkeye yayılan iş imparatorluğunun şu anki lideri Drey Hampton duruyordu. Uzun boylu, sarışın, delici koyu mavi gözleri ve alaycı düşünceli yüz hatları vardı. Seth Lawrence ve Breed ile çiftleşmiş karısı Dawn,

grubun bir parçasıydı. Dawn, Jonas'ın on bir yıl önce ilk kez tanıştığı o korkmuş, ürkek Puma Cinsi'nden çok daha ileriye gitmişti. Bu değişimin çoğu Seth'e ve onun aralarındaki bağı on yıl boyunca inkâr etmiş olan kadına karşı sabrına ve bitmek bilmeyen sevgisine atfedilebilirdi.

Dawn, Jonas dışında gruptaki bilinen tek Breed'di. Afrikalı bir sanayicinin oğlu olan Dane Vanderale ve yardımcısı Rye Desalvo vardı. Vanderale'ler zenginlik ve çok uluslu güç bakımından Hamptons'ları geride bırakmasa bile onlara kolayca rakip olabiliyordu. Grubun bir parçası olan Breed muhalifleri arasında Senatör Racert, General James Wayne ve bir sonraki başkanlık yarışının önde gelen adayı olarak bilinen Senatör Aaron Bressfield vardı.

Drey Hampton'ın düzenlediği her partiye yakışır şekilde, toplumun en seçkin ve siyasi açıdan en güçlü üyeleri katılmıştı. Bu küçük grup, o anda Breed özgürlüğünün hem lehinde hem de aleyhinde olan en güçlü desteği temsil ediyordu.

"Bayan Broen, sizi görmek ne güzel," diyerek Rachel'ı hızlı ve düşünceli bir çekicilikle karşılayan Drey, Jonas'ın tüylerini anında diken diken etti. Kahretsin, eğer onu yakında almazsa, taliplerini talihsiz küçük piçler gibi kesip doğramaya başlayacaktı. Drey de buna dâhildi.

"İyi akşamlar, Bay Hampton." Soğukkanlı ama çekici. Rachel, Drey'e karşı kişisel bir ilgi göstermiyordu; cinsel cazibenin kokusu, aldatma ya da kasıt hissi yoktu.

Tamam, o piçin biraz yaşamasına izin verebilir.

Duyularında bir eğlence ipliği dolaşıyordu. Garip, daha önce hiç başka bir kadını kıskanmamıştı. Daha önce hiç sırf başka bir erkeğe en ufak bir ilgi duyuyor diye onu öldürmeyi düşünmemişti. Kahretsin, daha önce her iki durum da hiç umurunda olmamıştı.

"Dans etmek ister misiniz, Bayan Broen?" Drey'in daveti Jonas'ın başını sertçe çevirmesine neden oldu, dudakları bir hırıltıyla aralandı.

"Hayır, teşekkür ederim Bay Hampton," diye nezaketle reddetti Jonas onun parmaklarını kolunda hissederken. "Görünüşe göre bu gece dans kartım dolu."

Bulundurma. Niyet. Şimdi oradaydı, ona yönelmişti.

Jonas taşaklarını sıkkan ve sikini zonklatan ihtiyaç dalgasına karşı istemsizce dişlerini sıktı.

Dilinin altındaki bezler nabız gibi atmaya başladı. Duyguları güçlü hormonu körüklüyor, hormon ağzına akıyor ve bir gelgit dalgası gibi sistemine giriyordu.

"Bana biraz izin verirsiniz çok memnun olurum." Diğer erkeklerle başıyla işaret etti. "Bayanlar gitmem gerekiyor."

Dawn, Jonas'ın ona attığı hızlı ve emredici bakıştan sonra, "Sanırım sana eşlik edeceğim," diye karar verdi.

Birleşik Devletler'in en güçlü adamlarından birinin eşi olabilirdi ama aynı zamanda hâlâ bir İnfazcı'ydı ve o sırada bölgede olsaydı onun yetki alanına girecekti.

Jonas kocasının ona attığı hızlı kaş çatma işaretini görmezden geldi. En kötüsü olur da Seth bir yüzleşme başlatmaya karar verirse, Jonas onu alt edebileceğinden emindi. Diğer adama attığı bakış da bu güvenle doluydu.

Jonas kısa bir an için, bir zamanlar sahip olduğu kontrolü gerçekten kaybetmeye başlayıp başlamadığını merak etti. Bir zamanlar, buradaki piçlere inandıkları gibi kendisinden daha iyi olmadıklarını göstermek için aktif olarak bir manipölasyonun, bir kelime oyununun, mümkün olan herhangi bir yolun peşinde olurdu.

Bunun yerine akli sadece ve sadece tek bir şeydeydi: Drey Hampton'ın sahip olabileceği bilgiler ve Phillip Brandenmore'u İran'dan kurtarmak gibi zor bir iş.

Kadınlar uzaklaşırken Senatör Tyler, "Beyler, bana ve Bay Wyatt'a müsaade ederseniz, sanırım Seth'le görüşmemiz gereken bazı işler var," dedi. Jonas'a dönerek ona anlamlı bir bakış attı. "Seth'in ilginç bir teklifi var Jonas. Bunu duyman gerektiğine inanıyorum."

Başka bir deyişle, Senatör Tyler'ın aktarması gereken bilgiler vardı. Eğer Drey bu tür olaylar için normal bilgi yollarını atlattıysa, o zaman bir sorun vardı demektir.

Jonas dönüp balo salonunun diğer ucuna ve güvenli bir toplantı odası olması gereken yere çıkan kısa, dar merdivenlere doğru ilerlemeden önce Drey'e içtenlikle başını salladı.

Jonas buradaki herhangi bir şeyin çok güvenli olduğundan şüpheliydi. Drey sırlarını saklamak için elinden geleni yapabiliyordu ama bu gerçekten başarılı olacağı anlamına gelmiyordu.

Rachel kadınlar tuvaletine girerken Dawn da hemen arkasından geliyordu. Birden fazla kadının aynı anda kullanması için tasarlanmış olan -özel bir konutta nadiren gördüğü bir şey olan- makyaj odasına girdiğinde, Dawn'ı hemen arkasında bulduğunda şaşırmadı.

"Jonas biraz köle gibi çalışıyor, değil mi?" Dawn geniş, uzun aynalara doğru ilerledi ve makyajını düzeltmek için çantasını açtı.

Gerginlik genellikle makyajla iyi gitmezdi. Rachel'in alnında ve şakaklarında ince bir ter tabakası belirmiş, bu da onarımı zorunlu hale getirmişti.

"Kesinlikle biraz gergin olabiliyor," diye mırıldandı Dawn kendini duvara yaslayıp aynada Rachel'in bakışlarıyla buluşurken. "Ama genellikle ne yaptığını bilir."

Dawn'ı kadınlar tuvaletinde Rachel'ı "koruması" için göndermek gibi mi? Drey Hampton'ın partilerine birden fazla kez gitmişti ve henüz kadınlar tuvaletinde kuduz bir insan ya da Melezle karşılaşmamıştı.

Makyajını bitiren Rachel ellerini yıkadı, kuruladı ve yeni bir kat losyon sürdükten sonra Breed dışına döndü.

"Beni sinir hastası yapıyor," diye mırıldandı. "Onunla bir konuş ya da başka bir şey yap." Kadın daha iyi biliyordu; büyükelçiyle ilgili konuya dönebilirdi.

"Evet, hemen ilgileneceğim." Kahverengi gözleri kahkahayla parlarken Dawn kısa ve eğlenceli bir kahkaha attı.

Aynaya dönen diğer kadın, Rachel'a dönmeden önce elmas işlemeli tokasından kurtulmuş, omuz hizasındaki birkaç altın kahverengi saç telini düzeltti. "Hazır mısın?"

"kadar ." Rachel iç çekti.

Dawn Lawrence ilerleyip kapıyı açmadan önce ona küçük, anlayışlı görünen bir gülümseme verdi.

Koridorda iki kadın bekliyordu; biri bir kongre üyesinin eşi olan ufak tefek esmer bir kadın, diğeri ise eski bir valinin orta yaşlı, asık suratlı dul eşi. Ama kadınlar Şafak'a şöyle bir baktılar, onun kim olduğunu anladılar ve samimi, hatta kibar bir selam vermek yerine burunlarını kaldırıp ondan uzaklaştılar. Kim oldukları, ne oldukları önemli değildi, aile üyeleri veya arkadaşları Genetik Konseyi'ne para yatırmış olan diğerlerinin yaptığı saygısızlığın aynısını Irklara yapıyorlardı. Bazıları Konsey'in ne olduğunu biliyordu, bazıları ise bilmiyordu. Yine de, ortakları ve aile üyeleri, bu işe dahil olanların hayata karşı gösterdikleri nefret ve saygısızlığın aynısını taşıyorlardı.

Dawn gösteriyi görmemiş gibi davrandı, bunun yerine balo salonuna doğru asil bir şekilde yürüdü.

Rachel bunun çok olduğunu biliyordu. Irklar ya sevilir ya da nefret edilirdi; arada çok az şey vardı. Ama burada, parıltının, siyasi entrikaların, iç çekişmelerin, yapılan ve bozulan anlaşmaların ortasında, tavırların en azından kibar bir yüz ifadesi taşıyacağını düşünebilirdi.

Dawn, Rachel'ın düşüncelerini hissetmiş gibi, balo salonuna yeniden girdiklerinde konuşmaya başladı. "Bu ikisi, Irkların laboratuvarlara geri dönmesini sağlamak için büyük bir gayretle çalıştılar. Bazı insanların serbest bırakılan hayvanlara karşı bir içgüdü var gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" Sesindeki alaycılık, Rachel'ın kocasıyla birlikteyken gözlerinde gördüğü mutlulukla çelişiyordu.

"İnsanlar değişimden ya da kendilerinden farklı olan herkesten korkar," dedi Rachel, Dawn'ın içgüdüsel olarak bildiği bir yolda ilerlerken.

Yanlarından geçtikleri konuklar gülümsedi ve iki kadınla sohbet etmeye çalıştı, Dawn da onları etkili bir şekilde savuşturdu.

Kalabalığın arasında adımlarına daha da sertlik katarak ilerlemeye başladığında vücudunu dolduran ek bir gerilim vardı. Balo elbisesi ve topuklu ayakkabılar giymiş olmasına rağmen Dawn, başını aniden kaldırıp burun deliklerini açtığında emir verir gibiydi.

Rachel, diğerkadının içindeki ani, keskin içgüdü belirtilerini fark ettiğinde şaşırđı. Bir şey olmuştu, Dawn'ın kalabalığın içinde tereyağında kızgın bir bıçak gibi ilerlemesine neden olan bir şey.

Diğerkonuklar bunun farkında değilmış gibi görünüyordu. Gördükleri şey, bazı insani hayatta kalma içgüdüleri onları uzak durmaları konusunda uyarsa da, onları içine çeken şehvetli ve bir o kadar da yırtıcı bir kadındı.

Dawn'ın açtığı yoldan kadınlar doğruca büyük mermer fuayeye ve oradan da evin ön girişine açılan geniş çift kapıya yöneldi.

"Jonas bizi bekliyor." Dawn çıkışa doğru ilerlemeden önce kısa bir süreliğine ona döndü. "O, Seth ve dışarıda bekleyen İnfaz Memurları fuayedeler."

"Bayan Broen, bu kadar erken mi gidiyorsunuz?" Büyükelçi Slussburg aniden kolundan tutup onu durdurmasaydı, Rachel onun yumuşak ve alaycı sesini duymazdan gelecekti.

Tam o anda Dawn döndü.

İfadesi sakin ve dengeli kalmıştı ama parmakları Slussburg'un koluna kenetlenirken bakışlarının koyu kahverengisi alev alev titriyor gibiydi.

"Büyükelçi Slussburg," dedi, sesi tehlikeyle gürlese de samimiydi. "Onu serbest bırakmanızı öneririm."

Rachel ensesindeki tüylerin ilkel bir uyarıyla diken diken olduğunu hissettiğinde, eli yavaşça kalkıyor, parmakları kolundan çözülüyordu. Lanet olsun, o bir Cins bile değildi ve havada aniden dönen şiddeti hissedebiliyordu.

Başını çevirdi ve işte oradaydı. Gümüş gözleri neredeyse neon rengindeydi, siyah gözbebekleri cıva girdapları tarafından neredeyse yok edilmişti ve onlara doğru ilerliyordu.

"Hadi gidelim." Dawn onun bileğini kavradı ve hızla büyükelçinin yanından uzaklaştırdı. Duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında Dawn mırıldandı, "Onu kontrol altına al Rachel, ne pahasına olursa olsun. Mantığını kaybetti. Gördüğün hayvan bu ve artık onu sadece sen kontrol edebilirsin. Bunun için zamanımız yok. Güven bana."

Rachel'in kalbi kontrolden çıkmıştı. Büyükelçinin bakışlarındaki öfkeyi görmüş, saf ve şiddetli bir öfkenin aktığını hissetmişti.

onu durdurdu. Kolunda daha sonra adamın tutuşu yüzünden morluklar oluşacaktı.

Bu korkutucu değildi. Büyükelçiden korkmamıştı ama şimdi ona doğru yürüyen, bakışları ölüm ve saf öfke yansıtan adam onu dehşete düşürmüştü.

Rachel bir saniyelik bir kavrayışla, etraflarındaki konuklardan hiçbirinin, kalabalıklarının arasında yürüyen adamın öldürmeye hazır bir hayvan olduğunun farkında olmadığını fark etti. Yanlış bir söz, yanlış bir bakış, yanlış bir dokunuş, gecenin karanlığında hepsinin korktuğu katili serbest bırakabilirdi.

"Hayır!" Kendisi için korkmadan, büyükelçi ve onu kurtarmaya ya da Jonas'ın yoluna çıkmaya çalışacak herhangi biri için dehşete kapılarak onun önüne geçti.

Durakladı, sonra dolaşmaya çalıştı.

Öpmek için ona ulaşamıyordu; yüksek topuklu ayakkabılarla bile sadece omuzlarına çıkabiliyordu. Sonraki en iyi şeyi yaptı. Adam geçmeye çalışırken bileğini yakaladı, kaldırdı ve sert, hızlı bir ısırık için dişlerini etine geçirdi.

Bu onu durdurdu.

Dönerek ona baktı, gözbebeği bakışlarında Rachel'in aklının başına gelmesi için dua edebileceği kadar büyümüştü.

Bu çok değerli anlar aldı. Dişlerinin izleri adamın sert bileğindeydi; onu zapt etmek, içindeki hayvanı dizginlemek için mücadele ederken adamın tadı dilinde kaldı.

"Bunu tartışacağız." Sesinde artık bir gürlemeden fazlası vardı, saf bir niyet vardı.

Ama akıl sağlığım .

Kolundan tutarak büyükelçiden uzaklaştı ve onu hızla dairesel arabaya bakan geniş ön kapılara götürdü.

Onu evden çıkarıp bekleyen limuzine bindirirken altı infazcı silahlarını tutmuş hazır bekliyordu. Bir şeyler olmuştu, buna hiç şüphe yoktu. Irkların etrafında yakın bir tehlike hissi vardı, sert bakışları ve vahşi ifadeleri yüksek bir farkındalık duygusunu yansıtıyordu.

Dawn, kapılar arkalarından kapanana ve araçlar hızla Hampton malikânesinden uzaklaşana kadar Seth yanında, onu takip etti.

Kıvrımlı dağ yolları, limuzinin arkalarından gelen diğer iki araçla sürekli yer değiştirmesi için yanlışı yendi. Altı İnfaz Memuru ve diğer iki araçtaki iki sürücü, kadere doğru giden kamikaze yarışçıları gibi sürüyorlardı.

"Neler oluyor?" Rachel korkudan boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu. "Amber iyi mi?"

"Amber iyi. Şu anda Sığınak'ın çocukları için ayrılmış güvenli bir odada ve gerekirse canlarını vermek üzere görevlendirilmiş İnfaz Memurları tarafından korunuyor. Çiftleşmiş ebeveynleri de onlarla birlikte ve Leo ile onun canı çevresinin yanı sıra onlara göz kulak oluyorlar."

Eğer bu önlemler alındıysa, her ne olduysa, çiftleşen çiftlerin yanı sıra iktidar kabinesini de tehlikeye atma potansiyeli olan bir şeydi.

Dawn ve Seth'in kişisel ince dizüstü bilgisayarlarında çalışmasını ve Dawn'ın uydu telefonu ile ses tonunu alçaltarak acilen konuşmasını gözlerini kırpmadan izledi.

Jonas, "Sığınak yaklaşık bir saat önce saldırıya uğradı," dedi. "Callan ve Merinus'un oğlu David, Tanner Reynolds, kız kardeşim Harmony ve kocası Lance Jacobs ile birlikte eğitim öncesi tatbikat yaparken neredeyse kaçırılıyordu. Lance yaralandı ve yaklaşık bir yıl önce göğsünden aldığı yaraya bir yenisi daha eklendi."

"New Mexico'daki savaş." Rachel sakin kalmak için mücadele ederek başını salladı. "Göğsünden vuruldu."

Jonas sertçe başını salladı. "Bu gece aynı bölgeye ağır bir darbe aldı. Şu anda saldırganları takip eden bir ekibimiz var. Varır varmaz ben de onlara katılacağım."

Rachel ona bakarken yumruklarını kucağında sıktı. Önce kızının hayatındaki tehlikeyle, şimdi de Jonas'ın hayatındaki tehlikeyle yüzleşmek zorundaydı. Onunla birlikte çalıştığı aylar boyunca, hayatının daha tehlikeli alanlarını ondan saklamıştı. Artık saklayacak bir şey kalmamıştı ve bu ona Jonas'ın ve genel olarak Irkların hayatlarının ne kadar sık tehlikede olduğunu fark ettirdi.

"David iyi mi?" diye sordu, oğluna bir şey olursa bunun Merinus'a ne yapacağını biliyordu.

Jonas, "Fiziksel olarak durumu iyi," dedi. "Ancak bu son iki yıl içinde çocuğa yapılan ikinci saldırı. Her seferinde onu kurtarmaya çalışan bir arkadaşı zarar gördü. Teselli bulamıyor."

Jonas neredeyse teselli bulamıyordu.

Rachel onun gözlerinin canlı rengine baktı ve ince, acı veren bir alev gördü. kardeşine ve kocasına değer veriyordu ama Rachel onun sık sık aksini iddia ettiğini biliyordu.

Merinus onu Jonas'ın soğuk ve sert olduğu konusunda uyarmıştı ve eğer çözülmezse, İnfazcılarıyla oynadığı sürekli oyunlardan vazgeçmezse, o zaman birileri onu öldürecek. Ya da Breed kabinesi onun davranışlarını durdurmak için kendileri bir şeyler yapacaktı.

Rachel Jonas'ta hiç soğukluk ya da sertlik görmemişti. Hiç manipülatör görmemişti. Hiç şüphesiz hesapçıydı; hayatta kalmak için öyle olmak zorundaydı. Sevdiği insanları, onlara fayda sağlayacağını bildiği hayatlara için öyle olmak zorundaydı.

O bir aşığı, bir liderdi. Kendisine verilen eğitimi -öldürmek, yok etmek, sabote etmek- bunun yerine inşa etmek ve beslemek için kullanan bir adamdı.

Yine de bunu kışını geri çekerek yapmanın oldukça benzersiz yolu vardı.

"Jackal heli-jet'i bulunduğumuz yerden bir mil uzağa indirdi," dedi Dawn, sesi sakindi ama koyu kahverengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ayrıca üzerimize doğru gelen silahlı saldırganlarla dolu iki pikap var. Kaçmaya hazırlanın."

Jonas hırladı.

BÖLÜM 9

Üç limuzin açıklığa girerek helikopterin görüş alanında durdu. Rachel arka koltuktan, Sığınak'a tahsis edilen süper hızlı helikoptere çapraz bir açıyla park etmiş pikapların dışında duran silahlı adamları görünce sıkıca yutkundu.

Kot pantolon, tişört ve koyu renk maskeler giymişlerdi, silahlarını rahat ve tehditkâr olmayan bir tavırla tutuyorlardı ama Rachel'a tehditkâr olmayan kısmın bir anda değişebileceğini hissettiren bir gerilim vardı.

Onlarda bir aşinalık da vardı. Rachel öne doğru eğilmiş, pencereden dışarı bakıyor, adamlarda tam olarak neyi tanıdığını bulmaya çalışırken bakışları daralıyordu.

"Jonas, az önce uydu kanalından bir mesaj geldi." Lawe sürücü koltuğunda döndü ve Jonas'a baktı. "Kendilerini tanıtmayı reddediyorlar ama yolun açık olduğunu söylüyorlar. Güvenlik için buradalar ve acele etmemiz gerekiyor çünkü gerçek kötü adamlar roketatarlarla sadece kilometrelerce ötedeler."

Diğer iki limuzindeki İnfaz Koruma Memurları araçlardan inerek içinde bulundukları limuzinin etrafını sararken, heli-jetten gelen iki İnfaz Koruma Memuru da onlara katıldı.

"Rachel'a sersemleyip gitmesini söyleyecek bir mesajımız var." Jonas'ın bakışları Rachel'a kayarken, Rachel'ın dudaklarından bir soluk döküldü.

"Bu Diana," diye fısıldadı, Jonas'a bakarken gözleri irileşmişti. "Amber doğduktan hemen sonra ayrılırken bu şifreyi bana bıraktı. Bu güvenli, Jonas. Ve bu kod hemen gitmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Emin olamayız." Jonas koltuğun altındaki panelden çıkardığı tüfeği kontrol ederken Seth ve Dawn da onu takip ediyordu.

"Yapabilirim." Rachel kapıyı sarsarak açtı ve giydiği topuklu ayakkabılar hareket etmesini zorlaştırdığı için neredeyse düşecekti.

"Rachel!" Jonas tüm reflekslerine rağmen kızın elbisesinin eteğini tutmayı başardı.

"Bırak beni, Jonas!"

"Cehennem gibi." Gruptan tek bir figür ayrılırken silahını hazır tutarak limuzinden çıktı.

Eldivenli bir el uzandı ve maskeyi sıyrarak sevgili kız kardeşinin taş gibi de olsa narin yüz hatlarını ortaya çıkardı. Her gün bir daha asla göremeyeceğinden korktuğu bir yüz. Kadın bir paralı askerin hayatı kolay ya da herhangi bir güvencesi olan bir hayat değildi.

"Wyatt, kız kardeşimi hemen buradan çıkar yoksa onu kendim götürürüm," diye seslendi Diana, sesi öfkeliydi. . Diana bir koruyucuydu ve küçük kız kardeşinin korunması gerektiğine hayatının erken dönemlerinde karar vermişti.

"Siktir!" Jonas tekrar Seth ve Dawn'a döndü. "Gidin. ."

Diana'ya bakan Rachel'ın kolunu kavradı.

"Bizimle gel Diana," diye bağırdı, Jonas onu helikoptere doğru çekerken sesi çaresizdi.

Kız kardeşi kıpırdamadan durdu, bakışları limuzinlerin ve heli-jet'in parlak ışıkları altında daralmıştı. Ne o ne de arkasında duran ve silahlarını hazır tutan altı adam kıpırdamadı.

"Araçlar içeri giriyor," diye bağırdı Jackal kapı açılırken. "Algılayıcılar ateş gücü gösteriyor, Jonas. Hadi uçalım."

Diğerleri arkasından koşup kız kardeşine bir kez daha seslenmesini engellerken, Jonas onu helikopterin koltuğuna fırlattı.

Jonas'a karşı savaşırken kalbi hızla çarpıyor, korku onu ele geçiriyordu.

"Diana!" Kaçmak için bir pikap değil ama gelen saldırganlara ateş etmek için savunulabilir bir pozisyon arayan kız kardeşinin koştuğunu görünce onun adını haykırdı.

"Yakalayın onu." Vahşi gözlerle ve dehşet içinde Jonas'a döndü. Kız kardeşi onun için, onu korumak için oradaydı. Eğer ona bir şey olursa, Rachel buna dayanabilir miydi, bilmiyordu. "Bizimle gelmesini sağla."

"Kafamı uçuracak," diye hırladı Jonas ona ve bunun doğru olduğunu bilmesine rağmen Rachel ona yalvarma isteğiyle savaştı.

yap. "Eğer burada bizimle olmak isteseydi, orada olurdu Rachel." Çakal'a dönerek uçma emrini verdi.

Amber'in doğumundan beri kız kardeşini görmemişti. Birkaç dakika sonra Diana yine gitmişti. Ne yaptığını ve bunu neden yaptığını Rachel bilmiyordu. Tek bildiği, başı ne zaman belaya girse, bela ne olursa olsun, Diana'nın orada olduğuydu. Hayatlarında Diana'nın yanlarında olmadığı tek bir an olmuştu: Rachel'ın İsviçre'de geçirdiği aylar, eve dönmek için verdiği mücadele, pasaportunun çalınması, parasının tükenmesi. Diana hiçbir yerde bulunamamıştı ve Rachel yalnızdı.

Helikopter havalandı, güçlü jetler devreye girdi ve dönüp Sığınak'a giden kısa mesafeye yönelirken Rachel'ı koltuğunda tuttu.

"Diana'nın grubu vakit kaybetmeden yola çıkıyor," diye seslendi Çakal. "Lanet olsun Jonas, onu işe almalısın."

Helikopter gökyüzünde süzülürken Jonas, "Hepimizi öldürebilir," diye mırıldandı. "Sığınak'la bağlantı kurun; uçuyoruz. Alfa Takımı Bir'in harekete geçmeye hazır olmasını istiyorum."

"Alfa Takımı Bir toplandı ve hazır," diye geri aradı Çakal. "Malikânede tek tük yangın var. Vanderale Takım İki dağlara çekildi. İki tutsağımız, altı düşman kaybımız, iki Breed kaybımız ve yaklaşık üç düzine yaralımız var."

Rachel, gelen haberler üzerine kollarını karnına doladı. Çok fazla yaralı ya da ölü vardı. Irkların varlığının ortaya çıkmasından bu yana geçen yıllar boyunca bir an bile huzur ya da gerçek bir güvenlik hissetmemişlerdi.

Kabaca nefes alarak elini Jonas'ın sert kalçasına geçici olarak koydu. Bir İnfazcı'nın kendisine uzattığı küçük iletişim ve bilgi cihazının ekranını izlerken gerginlik vücudunu sıkıca sarmış, her hücrelerini istila etmişti.

Güvenli kodu giren Rachel, siyah ekranın titreyip temizlenmesini ve ardından Leo olarak bilinen Cins'in görüntüsünü göstermesini izledi.

Altın rengi gözleri öfkeyle parlayarak ona baktı. İki adamın bazı benzer özellikleri vardı. Onun da Jonas'ın babası olduğu söyleniyordu.

Bundan hiç şüphesi yoktu. Her iki adam da tamamen akraba olabilecek kadar kibirli ve hesapçıydı.

"Durum," diye tersledi Jonas.

"Her şey güvende," diye hırladı Leo, güçlü, keskin kesici dişleri ağzının kenarlarında parlıyordu. "Hâlâ içeri çekmemiz gereken birkaç piç var. Ana saldırı kaçtı ama elleri boş döndüler."

"Lance nasıl?" Rachel onun sesindeki endişenin yanı sıra intikam vaadini de duyabiliyordu.

Leo bir an için çenesini sıkarak yana baktı ve sonra geri döndü. "Elizabeth ve Ely onu aldılar. Kurtulacağından eminler ama şu anda bilinci yerinde değil."

"Harmony?" Jonas'ın sesi endişeyle kalınlaştı.

Leo'nun dudakları öfkeyle gerilirken gözleri parladı. "Onların peşinden gitti, Jonas. Onu durduramadım."

Rachel Jonas'ın yüzüne baktı ve sadece bir saniyeliğine saf, çıplak bir korku ve acı gördü.

"Onu eve getireceğim," dedi ürpertici bir güçle. "Tahmini varış sürem beş dakika."

"Onu eve getirin," diye onayladı Leo. "Ama onu rahat bıraksaydınız, şimdi onun için endişelenmiyor olurduk, değil mi?"

"Hayır, onun yasını tutuyor olurduk."

Jonas diğer adama cevap verme şansı tanımadı. Jonas'ın eli, elindeki damarları şişirecek kadar büyük bir güçle cihazı sıkmadan önce iletişim cihazı kapandı.

"Harmony iyi." Rachel onu teselli etmek, endişesini hafifletmek istedi ama bunun tam olarak mümkün olmadığını biliyordu.

Başını ona doğru salladı. "Eğer onu Harmony o dağı kana bulayacak," diye Jonas. "O piçlerden en az birinin hayatta kalmasına ihtiyacımız var. Hepsinin derisini yüzecek. Kız kardeşini dış perisi gibi gösterir."

Rachel kaşlarını çattı. "Kız kardeşim o kadar da kötü değil." Jonas yine homurdandı.

"Eğer Harmony o kadar tehlikeliyse, o zaman ona bir şey olmaz," diye tekrar ona güvence verdi ve onu parçalayan duyguları dizginlemek için mücadele ederken çenesinin sıkılmasını izledi.

"Onu bir keresinde neredeyse kaybediyordum." Leo ona döndü, bakışları buluştu ve Leo'nun bakışlarındaki endişeyi okuyunca birbirlerine kilitlendiler. "İntihara doğru hızla ilerliyordu ve Leo'nun ailesi ona ne kadar değer verse de bunu durduramadılar."

"Ama sen yaptın?" Bunu bilmiyordu. Merinus ona Jonas'ın kız kardeşi hakkında çok az şey anlatmıştı.

Gülümsemesi gergin ama muzafferdi. "Eşiyle tanıştığımda, onda bir sakinlik vardı, onu çevreleyen saf bir huzur çizgisi görünüyordu. Gözlerine baktığım anda kız kardeşimin kurtuluşunu onda hissettim, ama yemin ederim nasıl olduğunu bilmiyorum. Kuzeni İnfazcılarımdan biriyle çiftleştiğinde, Irklarla çalışan herkes için gerekli olan kan ve tükürük örneklerini ondan alabildim. Harmony'ninkiler, yetiştirildiğimiz elde ettiklerimle eşleşti. Ona huzuru verdim ve bu, birinin huzuru ondan çalmaya çalıştığı ikinci girişim oldu."

Bu da birinin bunu ödeyeceği anlamına geliyordu.

"Brandenmore mu?" diye sordu. "Sence bu işin arkasında o mu var?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye homurdandı Jonas, elini kaldırıp kalçasının üzerinde duran kızın elini okşarken. Bu hareket neredeyse bilinçsizceydi, sanki bunu tasarlayarak değil de içgüdüsel olarak yapıyordu. "Peşinde olduğu bir şey var - çiftleşme fenomeniyle ilgili bir şey."

"Yaşlanmanın durmasıyla ilgili bilgi mi?" Ne olduğunu biliyordu. Merinus ve Kane'in, ailelerinin geri kalanı yaşlanırken neden yıllar boyunca yaşlanmadıklarını bir kez düşününce anlamıştı.

"Bazen çok zeki oluyorsun." İçini çekti ama ses tonunda ve bakışlarında bir onaylama belirtisi vardı.

Rachel, onun bazen fazlasıyla cana yakın olduğunu söyleyebilirdi. Tıpkı şu anda, hayatındaki tehlike ve çekişmelerin ortasında ona elini uzatırken olduğu gibi. Hâlâ ona yer açıyor, nazik olmak için bir neden ve bir şans buluyordu.

Ondan saklanmıyordu. Onu manipüle etmiyordu. Ve Jonas'ı tam olarak bunu ne zaman yaptığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Sığınak göründü," diye seslendi Çakal. "Karaya çıkmaya hazırlanın, Direktör. Hâlâ gerçek mermi geliyor. Eğil ve kaç."

Heli-jet alçaldı, motorlarının gücü azaldı ve malikânenin mümkün olduğunca yakınına inerken kabini titretti.

Kapı hızla açıldı. Rachel kendini Jonas'ın yanında, ayakları yerden kesilmiş bir halde buldu. Jonas araçtan atlayıp kısa mesafeyi koşarak geçti ve malikânenin altındaki büyük yeraltı laboratuvar ağına açılan çift kapıya yöneldi.

Dağın yamacından etraflarına ateş açıldı. Seth ve Dawn arkalarından hızla koşarken Jonas bağırarak emirler yağdırıyordu, etrafları tamamen Irklardan oluşan bir grup tarafından sarılmıştı.

"İçerideyiz. İçerideyiz," diye seslendi Jonas çelik ve çimento etraflarını sararken.

Jonas onu hâlâ sımsıkı tutuyordu ve aradığı kapıya ulaşana kadar koridorda hızla ilerleyip kısa bir merdiven çıktıktan sonra tünellerden oluşan bir labirentin içinden geçti.

Merinus dışarı adımını atarken kapı açıldı.

"Burada." Gözleri faltaşı gibi açılmıştı, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. "Callan, Kane ve Leo birkaç dakika önce Harmony'nin peşinden koşarak buradan çıktılar. Etrafının sarıldığına ve Lance'in amcalarının ona ulaşamadığına dair bir rapor geldi. Elizabeth ve Ely Lance'in yanındalar ama Lance henüz uyanmadı ve iletişim hiçbirisiyle bağlantı kuramıyor."

Rachel ayağa kalkmıştı ama Callan'ın Gurur ablası, Kane Tyler'la evlenen kadın ve bilgisayar güvenliğinin başı olan Sherra, Amber'ı ona uzatırken Jonas'ın kolunun hâlâ onun etrafında olduğunu ve sıcaklığının onu sardığını gördü.

Onun bebeği.

Rachel yüzünü küçük kızının boynuna gömdü, korkusu az da olsa hafiflemeye başladığında gözleri yaşlarla doldu.

"Rachel. Gitmem gerek."

Jonas onu serbest bırakıyordu. Sıcaklığı .

"Hayır. Henüz değil." Amber'ı kendine doğru çekerek döndü. "Bekle. Jonas. .
." Onun dinlemeyeceğini biliyordu. biliyordu.

Onun gözlerine bakarken, parçalanmış sadakatini gördü. Eşiyle birlikte kalma ihtiyacı, halkını kurtarma ihtiyacı.

Sıkıca yutkunarak yüzünü gülümsemeye zorladı. "Gitmen gerekiyor."

"Gitmek zorundayım." Elini kaldırdı, parmak uçları dudaklarında gezindi. "Senin için geri döneceğim."

Korku, içinde büyüyen çaresiz, acı çeken bir varlıktı. Onu kaybetmek istemiyordu. Onunla aylarca mücadele etmiş, bir o kadar uzun süre onun için acı çekmişti. Bu işin nereye gittiğini öğrenene kadar onu kaybedemezdi.

"Çabuk dön," diye fısıldadı uyuşmuş dudaklarının arasından, bir yandan da hiç gitmemesi için yalvarıyordu.

"Acele edeceğim," diye söz verdi.

Başını eğdi, dudakları kızın yanağında gezindi ve sonra gerçekten gitmişti.

Dakikalar sonra Jonas, geldiği smokin yerine siyah görev kıyafetlerini giymiş bir halde malikânenen koşarak çıktı. Etrafı Lawe, Rule ve Mordecai'den oluşan Alfa Ekibi Bir tarafından sarılmış bir halde bekleyen Raider'a doğru koştu.

Harmony, Leo, Callan, Kane ya da onları korumak için gönderilen ekip hakkında hiçbir rapor yoktu. Çağrılarını kasten görmezden geliyor olabilirler ya da en kötü senaryoya göre yakalanmış ya da öldürülmüş olabilirler.

Dünyanın iyiliği için, ikincisinin sadece kişisel bir korku olması için dua etti. Şu anda bir araya gelmiş o kadar çok ırk vardı ki, onları laboratuarlara geri dönmeye zorlamak ya da öldürmek için Amerika'nın sahip olduğundan daha fazla kaynak gerekirdi.

Yukarıdaki dağdan gelen silah sesleri kesilmişti, Leo'nun vahşi doğaya gönderdiği Breed'ler sonunda eve ateş eden keskin nişancıların sonuncusunu da etkisiz hale getirmeyi başarmıştı. Endişelendiği şey dağdaki adamlar değildi. Kız kardeşiydi.

Uyum.

Eşi daha önce onun için neredeyse canını veriyordu; şimdi de bir başkası için, o orospu çocuğu için neredeyse canını veriyordu. Jonas

kesinlikle onunla kendine bakmanın doğru yolu hakkında uzun bir konuşma zorunda kalacak. Ya da kışını beladan uzak tutmak için lanet olası bir detay atayın.

Bir zamanlar Irk suikastçısı Ölüm olarak bilinen kız kardeşi Harmony'nin hayatında daha fazla kalp ağrısına ihtiyacı yoktu. Gülmek, sevmek ve içinde eğitildiği dehşetten iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Jonas'ın bilmeden katkıda bulunduğu bir dehşet. Ve küçük oğlunu büyütmek, onun gülüşünü, yaşayışını, sevgisini ve büyümesini izlemek için bir şansa. Daha fazla çocuk için bir şans, kendisi için kan içermeyen bir hayat.

Ölüm ölmeye zorlanmıştı ve Harmony Lancaster hayatta ve aşkta, eşinin kollarında kendine bir yer bulmuştu. Jonas bunu böyle sürdürmeye niyetliydi.

Raider'a atladıklarında Lawe'a "!" diye bağırdı.

Araç hemen vitesle takıldı ve yerleşkenin geniş kapılarına doğru hızla ilerledi.

Akıncı kapılara yaklaşmıştı ki bir diğeri hızla içeri girdi. Frenlere basıldığında lastikler çığlık attı, araç titreyerek durdu ve Lawe küfrederek diğer Akıncıya çarpmamak için direksiyonu kırdı.

Uyum.

Aracın açık tarafından atlayan Jonas ona doğru adım attı, ancak o, Dane Vanderale, Rye DeSalvo ve Leo'nun Afrika Irklarından biri olan Burke onu karşılamak için atladığında sert bir şekilde durdu.

Harmony uzandı ve bir saniye sonra yaralı bir insan erkeğini yere fırlattı.

Adamın dizi paramparça olmuştu. Harmony'nin hâlâ taşımayı alışkanlık haline getirdiği demode keskin nişancı tüfeğinden çıkan bir kurşunla yaralanmış gibi görünüyordu. Aynı tüfek şimdi sırtında asılı duruyordu.

Sığ bir bıçak yarasından dolayı boynunda kan toplanmıştı ve Jonas yanılmıyorsa kafasındaki saçların bir kısmının derisi yüzülmüştü.

Kanlı kısım Harmony'nin taktığı kemere sıkışmıştı.

"Lance'i vurdu." Harmony ona öfkeli, parlak yeşil gözlerle baktı. "Cehennem donana kadar bana karşı Soy Yasası'nı yürürlüğe koy, seni piç kurusu. Benim olana dokunan herkes acı çekecek." Yaralı adamı tekmelerken ona sert bir bakış fırlattı. "O zaman ölecekler."

Jonas onun önünde durdu. Gözlerinde öfkelenen ve yüz ifadesini çarpıtan acı, şimdiye kadar karşılaştığı en zor şeylerden biriydi. Ayrıca ağabeyinin, dağda bıraktığından emin olduğu ölümler için onu Irk Yasası'ndan sorumlu tutma tehdidini uygulamanın bir yolunu bulacağı korkusunu da gördü.

"Yaşayan başkaları da var mı?" diye sordu ona. Gelen raporlardan dört kişilik bir ekibin David Lyons'u yakalamaya çalıştığını biliyordu.

Harmony alay etti, yeşil gözleri ateşle parlıyordu. "Ölümlerle karşılaştılar."

Öne doğru bir adım atarak kız kardeşinin bakışlarını tuttu ve uzun zaman önce onun gitmesine izin veren kalbinin paramparça olmuş parçasının ateşli bir acıyla sızladığını hissetti.

Çok narin. Her zaman çok küçüktü, çok kolay kırılırdı.

"Sana asla Irk Yasası uygulamam," dedi yumuşak bir sesle. "Eylemlerin ne olursa olsun, seni her zaman korumaya çalıştığım gibi korurum Harmony."

Gözlerindeki keskin kederin ortasında şaşkınlık parıltıyordu.

"Yalancı." Bakışları bir saniye sonra silinmişti ve güvensizliği için onu suçlayamazdı.

Jonas başını yavaşça salladı. "Ölüm gitti, küçük kardeşim. Harmony Lancaster döktüğü kanı hak eden bir eş." Elini uzattı, kızın irkilmesine aldırmadı ve koyu kumral saçlarının uzun bir tutamını parmak uçlarının arasına aldı. "Her zaman sevdiğim kız kardeşimin acı çektiğini o zaman da görmedim, şimdi de görmeyeceğim. Buna yemin ederim Harmony, her gün kurtarmak için savaştığım hayatlar üzerine. Sana yemin ederim."

O zaman hissetmişti. İçindeki keder bir hayvana dönüşmüş, serbest kalmak için savaşıyor, pençeliyordu.

Yüzü buruştu ve gözleri yaşlarla doldu. "Onu vurdular," fısıldadı eşinden bahsederken. "Yine Jonas. Onu yine vurdular ve onu kaybedebilirim ..."

Onu kollarına almıştı. Belli belirsiz rahatsızlığına rağmen onu göğsüne bastırdı ve daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Eğildi ve kız kollarında hıçkırırken yanağını başının tepesine koymadan önce onu nazikçe öptü.

Belki onun da içinde bir şeyler erimişti. Daha önce ne söyleyeceği kelimeleri ne de her zaman ruhunun derinliklerinde sakladığı duyguları nasıl açığa çıkaracağını biliyordu.

Rachel'a kadar. İtiraf etti, her şey yavaş yavaş olmuştu. Yavaş yavaş. Ama Rachel onun içinde kilitli olduğunu bilmediği bir şeyi serbest bırakmıştı.

Harmony'nin başının üzerinden, onu tekrar bulmadan önce takip eden adamlara bakarken, Dane Vanderale'in neden yıllar boyunca onu güvende tutmak için bu kadar çok mücadele ettiğini nihayet anladı.

Orospu çocuğu onu seviyordu. Gözlerinde, yüz ifadesindeki çarpık ve öfkeli ifadeye bunu görebiliyordu. Onun dokunuşunu, sevgisini ya da ihtiyaçlarını asla dikkate almayan bir kadına aşıkta.

Ve onu, önce ona izin verecek kadar sevmişti. Eşine sahip olmasına, mutluluğuna kavuşmasına izin verecek kadar. Bunu yaparken de onu sonsuza dek kaybetmişti. Ama Jonas'a asla geri ödenemeyecek bir hediye vermişti: kız kardeşi. Jonas kız kardeşini geri almıştı.

"Her şey yoluna girecek küçük kardeşim," diye söz verdi nazikçe, ellerini kızın sırtında gezdirip onu yatıştırmak için dua ederken. "Ely başaramayacak olsaydı sana söylerdi."

Başını iki yana salladı.

"Elizabeth onun öleceğini düşünseydi Leo senin malikânenen ayrılmana asla izin vermezdi," dedi ve durakladı.

Geri çekildiğinde, ona baktı. Ve o gözyaşlarıyla ıslanmış, çok canlı ve acı dolu gözleriyle adamın kalbini bir kez daha kırdı.

"Saklanıyorsun," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Eskiden benim yaptığım gibi, değil Jonas? Her şeyi , böylece asla incinmeyeceksin."

Başını iki yana salladı. "Artık saklayacak bir şey yok Harmony. Belki de bunu kanıt olmadan görmene ihtiyacım vardı." Onun yanağına hafifçe dokundu.

Gözyaşlarıyla ne yapacağını bilemeyen küçük bir kız gibi burnunu çekti.

Onu eve doğru çevirirken, "Eşinin yanına git," diye ısrar etti. "Gurur liderimi ve onun inatçı babasını şimdi almam gerekiyor."

"İnatçı babası Ölüm'ün bıraktığı leşleri hayatının en güzel anlarını yaşıyor." Dane ayaklarının dibinde sinmiş duran insanı tekmeledi, ifadesi sertleşti, Harmony'nin acısından ve malikâneye saldıran adamların peşinden gittiğinde ölebileceğini bilmesinden kaynaklanan bir öfkeyle doldu. "Bu küçük pislği ne yapacağız?" Diğer adam merhamet için ağlayarak kaçmaya çalışırken, o yere çömeldi ve soğuk bir beklentiyle gülümsedi.

Merhamet yoktu. Ne Dane'in gözlerinde ne de Jonas'ın kalbinde.

"Onu nezarethanelerimize nakledin." Jonas Burke'e baktı. "Bu adamdan haber alınamıyor. Patronu kaçtığını düşünsün."

Burke başını salladı, kanlı sarı saçlarından bir tutam yakaladı ve onu çığlıklar içinde Raider'a geri sürükledi.

"Lawe, Rule, onunla gidin." Dane'e dönmeden önce iki İnfazcıya işaret etti. "Sen benimle gel."

Jonas Raider'a atladı, Dane ve Rye arka koltuğa geçene kadar bekledi ve sonra eve doğru yola çıktı.

Jonas arabayı sürerken Harmony girişe doğru hızla ilerliyordu; uzun, ince bacakları eşine katılmak için hareket ederken mesafeyi yiyordu. Arabayı durdurup yorgun bir iç çektikten sonra arabadan atladı ve Callan'ın özel ofisine doğru ilerledi.

Dane. Kardeşi. Bazen arkasındaki uzun boylu sarışının gerçekten de akrabası olduğunu kabul etmek çok kolaydı. Birbirlerine çok benziyorlardı ama yine de çok farklıydılar.

Dane melez bir ırktı, doğal olarak doğmuş, beslenmiş ve sevilmiş, kucaklanmış ve güven verilmişti. Hayattaki yerini bilerek ve onu seven ve koruyan ebeveynlerini tanıyarak yetişkinliğe ulaşmıştı.

Hayatında tehlikeler vardı ama ona bakmakla görevli olanlardan hiçbir zulüm görmemişti. Şu anda bile ailesi onun ayaklarının değdiği toprağa değer veriyor.

Kapılar arkalarından kapanırken ve güvenlik odaya girerken diğer iki adama, "Callan ve Leo'nun durumunu öğrenmem gerekiyor," dedi.

Breed toplumu, onu güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalışan üç Breed'in, Callan, Leo ve Jonas'ın kaybindan zarar görecekti ve Jonas bunu biliyordu. Eğer Leo ve Callan gafil avlanır ve öldürülürse, Breed toplumu asla toparlanamayabilirdi.

"Sana söyledim kardeşim, Ölüm'ün pisliğini temizliyorlar." Dane'in gülümsemesi gergin ve sertti. "Bıçağıyla oynamaya başladığında işlerin ne kadar kanlı olabileceğini biliyorsun."

Evet, onun ne kadar kanlı iyi biliyordu. Ölüm dağınıklığı tercih ederdi.

Bu onun kartvizitiydi. Öldürürken asla kolay değildi ve başkalarının ne düşündüğünü ya da nasıl gördüğünü asla umursamazdı. "Ne öğrendi?"

Aptal bir kadın değildi; nasıl öldürüleceğini biliyordu. önemli bir bilgiydi.

"Brandenmore onları David'i kaçırmaları için tuttu," diye açıkladı Dane. "Burada daha fazla casusları var Jonas. David'in Tanner, Harmony ve Lance'le birlikte yaptığı eğitim manevrasını ve yerleşkeye nasıl gireceklerini biliyorlardı. Brandenmore çocuğun da canlı getirilmesini emretti. İstisna yok."

"Neden?" Jonas tersledi. Bu alışılmadık bir durumdu. Jonas'ın ihtiyaç duyduklarından şüphelendiği testler için canlı bir deneğe ihtiyaçları yoktu.

"Orası bulanıklaştı." Dane geniş omuzlarını silkerken kaşları çatıldı. "Görünüşe göre Brandenmore çocuğun çiftleştigi ve yaşlanmanın azalmasında aradığı sorunun cevabının onda bulunabileceğine inanıyor. Bu da neyin nesi böyle?"

Jonas başını salladı. Dane'in kafa karışıklığı, Irklardan doğan çocuklarda çiftleşme hormonlarında kesinlikle hiçbir farklılık olmamasından kaynaklanıyordu. "Çocukları test etmiyoruz, Dane. Bunu sen de biliyorsun."

"Çocukları test edemezsiniz. Melez Irklar on sekiz yaşına gelene kadar ergenliğe girmezler ve çoğu yirmili yaşlarına kadar cinsel olarak aktif hale gelmezler," diye hırladı Dane, Güney Afrika aksanı öfkesiyle birlikte kayıyordu. "Bu şerefsizler akıllarını kaçırmışlar."

"Bunu mu yoksa seni biliyorlar mı?" Jonas soruyu yöneltti.

Dane homurdandı. "Hiç şansı yok. Brandenmore Leo'dan o kadar nefret ediyor ki, eğer bilseydi tüm dünya öğrenirdi. Güven bana."

Jonas yüksek sesle, "Belki de kendine başka bir melez bulmuştur," diye düşündü. "Cevap ne olursa olsun, daha ciddi bir sorunumuz var."

Dane, "Senin casusun," diye işaret etti. "David'in eğitiminin ne kadar gizli olduğunu biliyorum. Kim biliyorsa çok yakın."

David Lyons neredeyse on üç yaşındaydı ve Elizabeth Vanderaale'in Breed erkeklerinin ergenliğe geç girdiğini iddia etmesine rağmen, ergenliğe son derece sert giriyor gibi görünüyordu. Öfkesinin yanı sıra hayvani doğasını da saklaması imkânsız hale geliyordu. Eğitim manevraları, içinde büyümeye başlayan ilkel farkındalığı hafifletmeye yardımcı olmanın yanı sıra kendini savunmayı öğretmek için tasarlanmıştı.

"Ya da şanslıyım," Jonas. "Tutsakları kendim sorgulamak istiyorum. Bakalım onlardan ne öğrenebileceğim."

"Breed öcüsü." Dane basının Jonas'a taktığı lakattan bahsederken gülümsemesi soğuktu. "Eğer dışarıda gördüklerim bir gösterge , itibarın zarar görecek. Önce Ely sana hanım evladı diyor; şimdi de kız kardeşini okşuyorsun. Hem ırklar hem de insanlar senin bir robot olmadığına inanmaya başlayabilir."

"Siktir git, Dane," diye hırladı ve kapıya yöneldi. "Babanı ve kardeşini de o lanet mülke geri getir. Onların ölümüyle uğraşmak zorunda kalırsam lanetleneneceğim. Sadece evrak işleri bile beni deli eder."

Jonas ofisten doğruca evin altındaki güvenli odalara doğru ilerledi. Eşine ihtiyacı vardı. Ona sahip olamıyordu ama ona dokunmak, onun sıcaklığı, sesinin yumuşak tınısı da arzuladığı bir başka açıktı. Çiftleşme sıcaklığında bunu hiç düşünmemişti. Diğer çiftleşmiş Irk İnfazcılarının hiçbirisi raporlarında bundan bahsetmemişti: eşlerinin *yanında olma* ihtiyacı o kadar baskındı ki uzak durmak imkansızdı.

Jonas güvenliği geçtikten sonra güvenli odanın dışında durdu ve Merinus bir kez daha kapıyı açana kadar bekledi.

Rachel'ın kokusu hemen ona çarptı. Başını, kucağında uyuyan çocuğunu izlediği yerden çevirdi, sonra hızla ayağa kalkıp ona doğru ilerledi.

Hâlâ gece elbisesini giyyordu ama ayakkabıları yoktu. Saçları yukarı doğru savrulan şeklinden kurtulmuş ve ağır teller omuzlarına dökülmüştü.

Yüzü solgundu, gözyaşları içindeydi, bebeği kucağındaydı. Hiç bu kadar güzel ya da seksi görünmemişti.

"Callan, Leo ve Kane temizlik yapıyorlar," dedi Merinus ve Sherra'ya, odanın ortasında Rachel'la buluşmak için yanlarından geçerken. "Yakında dönecekler."

Onların rahatladığını ve odayı dolduran sevgiyi hissetti. Çocukların hepsi buradaydı, Leo'nun özel eğitimli İnfazcılarıyla birlikte, onlarla birlikte kaçmak zorunda kalırlarsa çocukların bakımı ve korunması için eğitilmiş Irklar.

Çocukların kendileri sakindi. Kane ve Sherra'nın on bir yaşındaki oğulları, Dawn iki Breed muhafızıyla konuşurken Leo ve Elizabeth'in yeni doğan bebeklerine göz kulak olurken çok daha olgun görünüyordu.

Tanner ve Scheme'in on aylık ikizleri, onları eğlendirmek için çeşitli aktiviteler içeren özel olarak tasarlanmış bir yer minderinin üzerinde sessizce oynuyordu. Merinus'un yeni doğan bebeği odaya yerleştirilmiş beşiklerden birinde huzur içinde uyuyordu.

Sadece Callan ve Merinus'un on üç yaşındaki oğulları David pek huzurlu görünmüyordu ve çocuğu kim suçlayabilirdi ki?

Jonas çocuğa yaklaşıacaktı ve Merinus ona yaklaşıp David'i engelleyene kadar da yaklaşmaya niyetliydi.

"David, Callan'la konuşana kadar yalnız bırakılmak istedi." Koyu kahverengi gözleri acıyla doluydu. "Ne yapacağımı bilmiyorum Jonas."

Bu Prima değildi; bu anneydi. Kararsızdı, bu dünyanın sunduğu tehlikeyi ve çocuklarını en iyi nasıl koruyacağını anlamaya çalışıyordu.

"O halde onun isteklerine saygı göstermenizi öneririm," dedi Jonas sessizce ve David'e en yakın Breed muhafızlarından birine bakıp çocuğa doğru sessizce başını salladı.

David'in aşırı derecede sıkıntıya girdiğini hissederse Breed hazır olacaktı.

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup kendini sakinleştirmeye çalışırken, "Bu konuda konuşmaya ihtiyacı var," diye fısıldadı. "David kara kara düşündüğünde pek iyi şeyler yapmaz."

Jonas, çocuğun konuşmalarına kulak misafiri olduğunu bildiğinden, "Bazen bir erkek kara kara düşünmek zorundadır," diye cevap verdi ona. "Büyümeye zorlanıyor Merinus ve bu ne kadar üzücü olsa da durdurabileceğimiz bir şey değil. David iyi ayarlanmış ve babasının ona getirmek istediği sorunları dinlemeye istekli olduğunu biliyor. Callan'a çocuğuna doğru şekilde yardım etmesi için bir şans verin."

Bu mesaj David için de geçerliydi. Meseleleri Callan'la tartışabilirdi ya da Jonas çocuğun bunları babasıyla tartışmasını sağlayacaktı. Ve David Jonas'ın zoraki tartışmalarından nadiren hoşlanıyordu.

"Rachel ve ben şimdi kulübeye dönüyoruz," dedi Prima'ya. "Bana ihtiyacınız olursa uydu telefonunu aramanız yeterli."

"Kulübe güvenli mi?" Merinus uyuyan Amber'a bakarken endişeyle sordu. "Burada kal Jonas. Alt kattaki sütlerden biri çabucak hazırlanabilir."

Alt kattaki sütler evin altındaydı, laboratuvarların tasarımının bir parçasıydı ve güvenlik için malikanede kalmak zorunda olan çiftleşme dönemindeki çiftler için alınmıştı.

Jonas başını salladı. "Yeterli güvenliğim var ve bu gece için tehlike geçmiş görünüyor. Ayrıca Rachel'in çocuğuyla yalnız kaldığında daha rahat edeceğini biliyorum."

Rachel şükürler olsun ki sessiz kaldı. Jonas'ın orada, her fırsatta rahatsız edilebileceği bir yerde kalmaya hiç niyeti yoktu. İçindeki hayvan, en azından ailesiyle yalnız kalmak için sabırsızlıkla volta atmaya başlamıştı bile.

Ailesi.

Evden çıktıklarında Jonas bu düşünce karşısında hayrete düşmekten kendini alamadı. Çocuk sahibi olmak için yaratılmıştı ve bilim adamları tarafından başarısız olarak görülmüştü. Jonas onların bilmediği bir şeyi biliyordu: O başarısız değildi, sadece eşini bulamamıştı.

Şimdi bunu yaptığına göre, sonuçlarından korkuyordu.

Eşini ve kendisinin olduğunu iddia ettiği çocuğu korumaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sorun şu ki, doğuracağı her çocuk daha da büyük bir tehlike altında olacaktı. O çocuk olacaktı

İrk ve insan arasında gerçekten bir köprü kuracak, her iki ırkın da nihayetinde korkacağı bir varlık yaratacaktı.

BÖLÜM 10

Jonas Rachel'a kulübeye kadar eşlik ettiğinde şöminede ateş pırıl pırıl yanıyordu. Mordecai şöminenin önünde kalçalarının üzerine oturmuştu. Yanından ayrılmayan dört ayaklı çakal da şöminenin önünde uzanmış, siyah gözleriyle Jonas ve Rachel'in odaya girişini izliyordu.

Amber, Rachel'ın malikânedden ayrılmadan önce verdiği formülden sonra huzur içinde uyuyordu ama Mordecai'nin "Cote" dediği Çakal ayağa kalktı, gözlerini çocuğa dikti ve tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğdi.

"Kulübenin çevresi güvenli." Mordecai ellerini kot pantolonunun ön kısmına silerken ayağa kalktı, geniş omuzlarını silkmeden önce mavi gri bakışları Jonas'ın kilerle buluştu.

Rachel'ın yanındayken Jonas'ın henüz anlayamadığı bir rahatsızlık vardı.

Jonas ona, "En ufak bir şey hissedersen hemen bana haber ver," diye emretti. "Bu gece çalışacağım, sonra Rachel ve ben yarın öğleden sonra Temsilciler Meclisi Ödenek Komitesi'yle uydu kullanımıyla ilgili bir toplantı için Washington'a uçmak zorundayız. Heli-jet ve Alfa Takımı Bir'in hem yolculuk ve toplantı hem de dönüş için güvenliği sağlamasını istiyorum."

Rachel Amber'la onun odasına doğru ilerlerken Mordecai başıyla keskin bir selam verdi. Rachel'ın kapısı kapandığında Mordecai ona döndü.

"Ne?" Mordecai sessizce ona bakarken Jonas sordu. "Merinus, erkek öldürüldükten hemen sonra güvenli odayı terk etmek zorunda kaldı. arkadaşlar gitti. Uzun süre salonda kaldı. Oradayken David çok tedirgin oldu. Odada volta atıyordu ve onları zapt etmek için mücadele etse de göğsünden gelen küçük hırıltıları duyabiliyordum. Ergenlik çağındaki vahşi ateşin tüm görünümüne sahipti, Jonas."

Jonas'ın çenesi sıkıştı. "Callan ve Ely ile konuşup ne düşündüklerini öğreneceğim."

Mordecai başıyla onayladı. "O iyi bir çocuk. Vahşi ateşle kafasının karıştığını görmekten nefret ederim."

Mordecai kulübeden çıkarken Jonas sert ve sessiz bir nefes verdi. Yabani ateş, bilim adamlarının henüz laboratuvarlardayken çok sayıda genç Irkı öldürmesine neden olmuştu. Jonas melez Irkların buna karşı bağışıklığı olacağını ummuştu.

Mutfağa geçerek dondurucudan hazır bir yemeği hızla çıkardı ve fırına attı. Lanet olası mikrodalgalardan nefret ederdi.

Sıcaklığı ayarladıktan sonra kahve makinesine yöneldi ve önceden ölçülmüş kahve telvesi için demleme işlemini başlatmak üzere düğmeyi çevirdi, ardından iki fincan, kase ve kaşık koydu.

Chili, iyi hazırlayabildiği birkaç şeyden biriydi. O ve kahve.

Yatak odasının kapısının açılma sesiyle dönüp Rachel'in odaya yeniden girişini izledi. Üzerindeki zarif elbiseyi çıkarmış, yerine yumuşak kaşmir bir pantolon ve bluz giymişti. Ayakları tertemiz beyaz çoraplarla kaplıydı, uzun kızıl saçları yumuşak, satenimsi bir kurdeleyle sırtından aşağı dökülene kadar taranmıştı.

Onu daha rahat giyinmiş, yüzü makyajsız, tavırları ofiste olduğundan daha yumuşak görmek, ona daha da narin, minyon bir görünüm veriyordu.

Adamın 1.80'lik göğsünü zar zor geçiyordu. Topuklu ayakkabı giydiğinde omuzlarından daha uzun değildi. O kadar ufak tefekti ki adam ona dokunmaya korkuyordu.

Korku, onun da hissetmeye alışık olmadığı bir şeydi, hiçbir konuda değil. Kendine güven, zaman zaman onun için bir hataydı ve bunu biliyordu. Ancak söz konusu Rachel olduğunda, özgüven her zaman eksikliğini hissettiği bir şeydi.

Amber mutfağa doğru ilerlerken, "Amber rahat uyuyor mu?" diye sordu.

"Bir bebek gibi." Dudakları eğilerek yukarı kalktı. "Bu çocuk bir bomba boyunca uyuyabilir, inanıyorum. Bezi kuru ve karnı tok olduğu sürece."

Jonas onun alışılmadık derecede huzurlu bir çocuk olduğunu kabul etmek zorundaydı. Küçük yaşına rağmen Amber uyanıkken her şeyi ve herkesi izlemekten memnundu.

Kahveyi doldururken, "Birkaç dakika içinde yememiz için bir şeyler hazırlayacağım," diye söz verdi. "Acıkmış olmalısın."

"Açlıktan ölüyorum." Tezgâha yaslanmış, ona bakıyordu, bakışları sessiz ve yoğun.

Jonas kadının zihninde kaynayan sorunları neredeyse duyabiliyordu. Kadın zaman zaman Çin'in pirincinden daha fazla soru soruyordu.

Rachel, Jonas'ın hâlâ görev üniformasını giymiş, bir kalçasına silah, diğerine bıçak bağlamış halde mutfakta dolaşmasını izledi.

Söylendiği gibi belalı biriydi, buna hiç şüphe yoktu. Ama Jonas'ın çok az insanın gördüğü, saklamak için büyük çaba sarf ettiği daha yumuşak bir yanı vardı. Kimsenin görmemesini tercih ettiğini bildiği zamanlarda bile sık sık göz ucuyla baktığı bir yanı.

Kahvesini hazırlaması ve uzun dakikalar sonra masaya koymadan önce yemeğini hazırlaması da aynı kısımdaydı. Hatırlayabildiği kadarıyla kendisi ya da kız kardeşi dışında hiç kimse ona yemek hazırlamamıştı. Birlikte yaşadıkları dönemde Devon bile ona bir bardak su bile hazırlama zahmetine katlanmamıştı.

Ama işte Jonas buradaydı, sertti, savaştan geldiğini bildiği adrenalin dalgasından iniyordu ve ona kahve, acı biber ve salata hazırlıyordu. Krakerler, meyveler ve ekmek vardı. İştahını kabartmak için her şey masanın üzerine serilmişti.

"Bu gidişle şişmanlayacağım." Adamın kendisi için çıkardığı sandalyeye oturmak için hareket etti ve adam sandalyeyi ayarlamasına yardım edince bir şaşkınlık hissetti.

"Metabolizmanız çok iyi ayarlanmış ve yakın zamanda şişmanlamak için fiziksel olarak çok aktifsiniz." Kendi sandalyesine oturdu ve kendi yemeğini yemeye başladı.

Irklar, bu muhteşem, güçlü vücutları güçlendirmek için büyük miktarlarda yiyecek tüketiyordu.

Aslında Breedlerin beslenme alışkanlıklarıyla ilgili bir televizyon programı yapılmıştı. Yapımcıların böyle bir şeyi düşünmesi bile onu hayrete düşürmüştü.

Yemek sessizce ilerledi. O bitirdiğinde Jonas bulaşıkları kaldırdı, bulaşık makinesini yerleştirdi, çalıştırdı ve sonra kapıya doğru ilerledi.

"Duş almam lazım ve yarınki toplantıdan önce üzerinden geçmem gereken bazı evraklar var. Sabah görüşürüz."

Onu mutfakta tek başına otururken bıraktı.

Rachel inanamayarak kapı aralığına baktı. Az önce dışarı çıkmış, oturma odasını boydan boya geçmiş ve sanki o bir misafirmiş gibi kendi yatak odasına girmişti.

Bu yeni tavrı kavramak için mücadele ederken gözlerini kırptırdı.

Bu gece onu savuşturmayı beklerdi, en azından neden ona bu şansı vermediğini merak etmezdi.

Bunu yapma fırsatını kaçırmayacağını bildiği için dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Onu o görev üniforması içinde gördüğü anda vücuduna hücum eden uyarılma hissi hiç azalmamıştı.

Koruyucu giysinin içinde uzun, fitilli vücuduyla güvenli odaya girdiğinde neredeyse nefesi kesilecekti. Siyah malzeme sadece vücudunun yüksekliğini ve genişliğini, ayrıca gözlerinin canlı cıvasını vurguluyordu. Daha önce hiç görmediği kadar savaşçı görünüyordu.

Jonas'ın normal kıyafetleri ipek takımlar ve muhafazakâr kıyafetlerdi. Bazı Irklar'ın eğilimli olduğu gibi onu hiç aşırı giyinirken görmemişti. Dar deri ya da savaş botları yoktu. Etrafını saran tehlikeli aurayı görmezden gelirse, muhafazakâr bir politikacıdan farksızdı. Ya da muhteşem vücudu. Ya da katıksız .

Nefes aldı, keşke ona olan çekimini daha iyi kontrol edebilseydim diye düşündü. Yedi aydan fazla bir süre boyunca bu ateşli özlemle savaşmıştı.

onu her gördüğünde hissedirdi. Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, bu duyguyla daha da çok mücadele etmek zorunda kalıyordu.

Ve bu gece gördükleri, onun nasıl bir adam olduğunu daha iyi anlamasını sağlamıştı.

Güvenli odadaki monitörler güvenli evin dışındaki her alanı kapsıyordu. Onu Sığınak'ın girişinde kız kardeşiyle buluştuğunda görmüştü.

Ona karşı gösterdiği şefkat, kollarında ağlarken yüzünde beliren acı Rachel'in kalbini kırmıştı. Jonas'ın çözülmesi ömürler sürecektir yönleri vardı. Ve kız kardeşine duyduğu sevgi gibi, şu anda onun için açık olan başka yönleri de vardı.

Pek çok kişi onu çıkarıcı, hesapçı biri olarak gördü: Sergilediği saf güç nedeniyle çok az saygıyı hak eden bir adam. Ama Jonas bundan çok daha fazlasıydı. Irkların güvenliğini sağlamak için manipülasyon yaptı. Kendisine yakın olanların mutluluğunu sağlamak için hesap yaptı. Sığınak'a olduğu kadar Cennet'e de bir ölçüde güvenlik sağlamak ve Irkları yenilmez bir güç görüntüsü veren uyumlu bir toplum haline getirmek için yapması gerekeni yaptı.

Hayatta kalmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Irklar pek çok açıdan belirsiz bir gelecekle karşı karşıyaydı. Yasalar bir çırpıda değiştirilebilir ve şimdi olan yarın ellerinden alınabilirdi. Bu geçmişte diğer ırkların da başına gelmişti. Rachel'in, Irkların da bu tehditle karşı karşıya olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ayağa kalkarak önce oturma odasına, sonra da odasına doğru yürüdü. Uzun bir geceyle karşı karşıyaydı. Uyku hiç bu kadar uzak, hiç bu kadar istenmeyen bir şey gibi görünmemişti.

Haftanın geri kalanı da o gece olduğu gibi ilerledi. Gün toplantılar, projelerin tamamlanması ve ana ofisin Sanctuary'ye taşınmasının tamamlanmasıyla geçti. Görünüme göre

Jonas'la gerçekten konuşmak ya da taşındıktan sonra ne halt edeceklerini düşünmek için çok az zamanları olacaktı.

Daha önce sahip oldukları rutine geri dönmeleri mümkün değildi. Yine de Jonas bunu yapmaya kararlı görünüyordu.

Her zamankinden daha mesafeliydi ve birlikte geçirdikleri zamanlar giderek azalıyordu.

Yine de kulübede Jonas'la birlikte yaşamanın bazı faydaları olduğunu fark etti. Jonas onun odasına girmeye ve gece boyunca Amber'ı beslemeye başladı.

Bir hafta boyunca bir kez bile kızının yemek ya da kuru bir bez için hüznü sızlanışlarına uyanmamıştı. Bir keresinde, beşiğin üzerine eğilmiş, kızını yatağına geri götürürken, küçük yatağın yanındaki lambanın ışığına yakalanmış yüz ifadesini görmek için uyanmıştı.

Bir babanın şefkat dolu yüzüydü. İster kan bağıyla ister sevgiyle olsun, bir çocuğu sahiplenmiş ve şimdi bu işin sorumluluklarını yerine getiren bir adamın yüzü.

Uzun dakikalar boyunca üzerinde yumuşak pamuklu bir pantolondan başka bir şey olmayan, göğsü ve ayakları çıplak Amber'ı izledi.

Rachel öyle bir duygu dalgalanması, öyle saf bir uyarılma hissetmişti ki, bir an için nefesi kesilmişti.

O zaman dönmüştü, sanki hissettiklerinin gücüyle çekilmiş gibi, bakışları onunkilerle kilitlenmişti.

Tek bir kelime bile etmemişti. Arkasını dönüp odadan öyle sessizce çıkmıştı ki Amber onun hiç orada olup olmadığını merak etmişti. Amber'i her gece beslediğini bilmesine rağmen onu bir daha hiç yakalayamamıştı. Biberonlar her zaman yıkanmış ve sterilize edilmiş olarak tezgahın üzerinde ertesi sabah onu bekliyordu ve bebek bezleri her sabah çöpe atılıyordu.

Bu, içine düşmeye başladıkları bir rutindi ve adamın açlığının arttığını ve içinde oluşmaya başlayan uyarılmayı hissettikçe sinirlerini yıpratıcı bir şeydi.

O gece ateş yakmak için kulübeye odun taşımasını izlerken, kimse bunun çiftleşme ısı olduğunu iddia edemez, diye düşündü. Sıcaklığa o kadar da ihtiyaçları olduğundan değil. Sığınak'ta yaşarken öğrenmişti ki, Irklar tüm teknolojilerine rağmen

klasik konforlar. Rahat bir koltuk, ateş, biftek ve patates, soğuk bir bira. Hatta birçoğu, öldürmekten ziyade sersemletmeye ya da yaralamaya ayarlandığında daha etkili olan lazerli silahlar yerine, on yıllar öncesinin yasaklanmış mermi ve kovan yüklü silahlarını taşıyordu.

Düşmanlarının da aynı silahları kullanmadığından değil. Mermiler hala birçok saldırgan tarafından tercih ediliyordu, çünkü vücuda daha fazla hasar veriyorlardı ve yeni silahlarla aynı etkiye sahipti.

Toplum genel olarak daha az kan dökülmesinden ve daha insancıl silahlardan yanaydı ya da reklamlar öyle söylüyordu. En azından, verilen zararı ya da diğerlerini daha az savunmasız bırakmayı önemseyenler için.

"Rachel, ofisten ayrılmadan önce Senatör Tyler'la temasa geç ve yarın D.C.'de yapılacak toplantıyı buraya alıp alamayacağını sor. Meteoroloji yarın yoğun kar yağışı olacağını söylüyor ve ben de kar fırtınası yüzünden mahsur kalmak istemiyorum."

Kendi ofisinden onun ofisine geçti, kaşlarını çatarak kızgınlığını belli etti. Jonas, yapmak istediği ya da yapması gereken bir şeyi geciktirmedeği sürece kara aldırmaı.

"Başka bir şey var mı?" Kullandığı elektronik hatırlatıcıya bir not düştü.

Onun bir şeyler mırıldandığını duydu - duyduğunu biliyordu. Ama ona döndüğünde, adam sadece birkaç dakika önceki ifadesiyle ona ters ters bakıyordu.

"Başka bir şey mi söyledin?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Çıplak çalışabileceğini söyledim ama bunu isteyeceğinden şüpheliyim." Bakışları daha da yoğunlaştı.

Rachel dudaklarının seğirmesini güçlükle engelledi. "Yapabilirim ama sen hırlamaya başladığında Lawe ve Rule'un biraz rahatsız olacağını düşünmüyor musun?"

İfadesi durgunlaştı, şüphesiz şok içindeydi. İlk kez bir şey mırıldanmıyordu; sadece ilk kez bu konuda onunla yüzleşiyordu.

Kadın onu izlerken, adamın her zaman saklamaya çalıştığı o saf açlık, bir anlığına bakışlarında parladı ve adam bunu bir kez daha saklamayı başardı.

Gördüğü şey nefesini kesti. Adamın yüzüne bir saniyeliğine yansıyan ihtiyaç, hayatında daha önce gördüğü ya da bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Her şeyi tüketen, ezici bir şeydi.

Jonas'ın aksine, kendi tepkilerini neredeyse o kadar çabuk saklayacak özdenetime sahip değildi ve bunu biliyordu. Isı vücuduna yayıldı, kan dolaşımını hızlandırdı ve bir saniyeden kısa bir süre içinde klitorisinin zonklamasına ve vajinasının nemli ve ihtiyaç içinde sıkılmasına neden oldu.

Adamın yavaşça içine çekişini, onun uyarılmışlığının kokusunu içine çekişini izledi ve bu yeteneğe sahip olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü.

"Çok tehlikeli bir bölgeye adım atıyorsun," diye uyardı onu, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, giydiği beyaz ipek gömlek geniş omuzlarına doğru uzanıyordu. "Eğer eş olmak gibi bir arzun yoksa, o zaman belki de benimle alay etmeyi bir kez daha düşünmelisin Rachel."

Belki de yapmalı.

"Senin eşin olmayı reddetmedim. Sadece senin *olmadığımı* belirttim," diyerek ona işaret etti. "Sistemdeki bazı hormonların beni seks kölen haline getirmek istemesi, bundan daha fazlası olacağım anlamına gelmez."

Belki de yanılıyordu. Callan ve Merinus'u izleyerek ve neredeyse iletişimini kaybettiği arkadaşıyla konuşarak epey zaman geçirmişti. Duydukları kulağına çok kötü gelmemişti, sadece rahatsız ediciydi. Bu şekilde rahatsız edilecek zamanı yoktu.

"Beni zorlamaya devam et," diye uyardı onu masasına yaklaşırken. "Sonuçlar hoşuna gitmeyebilir."

Konuşanın kibir olmadığını fark etti. Bu saf bir gerçektir.

Başını sallayarak, soğukkanlı olduğunu umduğu bir ilgiyle onu izledi. Aslında onun için yanıp tutuşuyordu.

"Ben de tam senden hoşlanmaya başlamıştım," dedi ona. "Bana yemek hazırlayan, uyuyabilmem için geceleri kızımı besleyen adama ne oldu?"

"Ben de yapabilirim," diye karşılık verdi. "Her gece senin uyarılmışlığının kokusuyla uyanık . Duvarlar kalın olabilir tatlım, ama senin tatlı amının kokusunun içimi sızlatmayacağı kadar kalın değiller."

Kızardı. Bunu yaptığında nefret ederdi. Kahretsin, kızıl saçları vardı; onu kızartmak yasadışı olmalıydı. Tabii aynı zamanda cehennem öfkesine de sahip olmalıydı ve aslında oldukça sakindi. Çoğunlukla.

"Tavırların olmadan da yapabilirim, Jonas." Başını dik tutarak ayağa kalktı ve daha heybetli bir görüntü vermeyi diledi. Adam bakışlarında küçük bir eğlence parıltısıyla ona baktı.

Bakışlar gitmişti. Zaten pek de umursamadığı bir bakıştı bu. Ters ters baktığında, bakışlarında bir sıcaklık pırıltısı olan nezaket yoktu. Bu küçük sıcaklık ışığını oldukça seviyordu.

"Senin inatçılığın olmadan da yapabilirim," diye bilgilendirdi onu. "Yine de katlanıyorum."

"İnatçılığım mı?" Ellerini kalçalarına dayadı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Nasıl ? Tanıdığım en inatçı insan benim."

Kapının pervazına yaslanırken kara kaşlarını kaldırdı. "En az inatçı?" Dudakları kıvrıldı. "Bir , lisedeki lakabın ? Bunu senin hakkında yaptırdığım geçmiş araştırmasında gördüğümü biliyorum."

Gözleri büyüdü. "Sakin buna cüret etme, Jonas Wyatt." Güldü. Mezun olduğundan beri bu lakabı duymamıştı.

"Bir dakikalığına unutmam için bana rüşvet verilebilir." Neredeyse sıırıyordu. Ağzının kenarındaki o küçük seğirme tamamen çekiciydi.

"Sadece bir dakikalığına mı?" Kadın gözlerini uyarırcasına ona dikti. Onunla alay ediyordu. Merinus, Jonas'ın asla şaka yapmadığını, dalga geçmediğini söylemişti. Belki de hiç kimse onun eşsiz yöntemine dikkat etmemişti. Ya da belki de onları çok fazla dikkatini vermek için kızgın.

"Peki unutmanın bedeli ne olacak?" Zorlamak zorundaydı, elinde değildi.

Üzerindeki değişim neredeyse korkutucuydu. Jonas gibi bir erkeği hiç tanımamış bir kadın için bu olabilirdi.

İfadesi karardı; şehvetli, cinsel farkındalık yüzünün her santimini doldurdu, aydınlanıyor, açlıkla yanıyor gibi görünen gümüş gözlerinde parıldadı.

"Jonas." Sadece bu bakış bile onu zayıflatmaya, bacaklarını jöleye çevirmeye yetecekmiş gibi, Rachel masasının kenarına yaslandı ve destek almak için tutundu.

Gözlerinde şehvetli bir açlık alevlenirken yırtıcı farkındalık yüzünü değiştirdi. Doğruldu ve kapıdan uzaklaştı.

"Defol git buradan." Adamın dudaklarından dökülen emir onu şoke etti. "Kaç, Rachel. Benden uzak dur."

Başını iki yana salladı. Nasıl koşması gerekiyordu? Zar zor nefes alabiliyordu. Adamın yüzündeki ifade her şeyi tüketiyordu, ona olan ihtiyacıyla doluydu.

Ona ihtiyacı olan biri var mıydı? Hiç onun için acı çekmiş miydi?

Hayatı boyunca kız kardeşinden başka kimsesi olmamıştı ve Diana'nın da kendi savaşları vardı. Danger, Diana'nın sevgilisi, ailesi ve arkadaşıydı. Amber Rachel'in sorumluluğundaydı. Devon onun ve Amber'in hayatında bir dipnottan başka bir şey değildi.

Yine de Jonas onun için acı çekiyordu. Bunu görebiliyor, hissedebiliyordu. "Jonas. ." Jonas yaklaşırken birden kuruyan dudaklarını yaladı.

"Benim ne biliyor musun?" diye homurdandı, sesi o kadar sert, o kadar ilkeldi ki Rachel'in omurgasından aşağı ürperti yayıldı. "Seni çeken canavarın ne olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi Rachel?"

"Beni başından savıyorsun, öyle mi? Sürekli söylediğin 'ben cinsim, sen eş' saçmalığına ne demeli?" Başının döndüğünü, hassaslaştığını hissetti. Teni onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla dolup taşıyordu.

Bunun için çiftleşme ateşini suçlayamazdı. Ely, içindeki öfke ihtiyacına neden olmak için paylaştıkları birkaç kısa dokunuştan daha fazlası gerektiğine dair onu temin etmişti.

"Ben bir damızlık olmak için yaratıldım." Adam ona doğru ilerledi, elleri üst kollarının etrafında kıvrılırken kadın ona baktı, ne dediğini zar zor anlıyordu, bakışları adamın dudaklarına kilitlenmişti. Tatmak istediği dudaklara, gecenin köründe arzuladığı ama kendini inkar etmeye devam ettiği bir öpücüğe.

"Beni dinliyor musun Rachel?" Dudakları bir hırıltıyla dişlerinden geriye çekildi ve cehennemden daha seksi, güçlü kesici dişleri ortaya çıktı.

ağzının kenarları.

"Bir yetiştirici." Şimdi nefes almak için mücadele etmek zorundaydı. "Seni duydum." "Ben mükemmel katili yetiştirmek için yaratıldım."

Dudaklarını tekrar yaladı, tadının nasıl olduğunu merak etti.

"Evet, sanırım bu kadar kibirli ve kendinden emin birini yaratmak için bir bahaneleri olmalıydı." Yine de ona mantıklı gelmişti ve bir şeyler söylemek zorundaydı, aksi takdirde onun da kendisi kadar şaşkın olduğuna inanabilirdi.

Göğsünde bir hırıltı gürlledi ve amcığında titreşti. Tanrım, ona neler oluyordu?

Uyarılma bu kadar güçlü, bu kadar sıcak mı olmalıydı? Kızarmış, aşırı ısınmış, aşırı hassas hissediyordu.

"Eğer benden uzak durmazsan, seni öpeceğim." Onu hafifçe sarstı. "Beni dinle Rachel. Sıcaklığı sen hissetmiyorsun; ben hissediyorum. Ne yaptığını bilmiyorsun. Güven bana." Bir eli kalktı, çenesine dokundu ve Rachel gözlerinin içine bakana kadar yüzünü kaldırdı. "Beni dinle bebeğim: Pişman ."

Başını iki yana salladı. Nasıl pişman ki?

"Sadece küçük bir öpücük," diye fısıldadı.

Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Küçük bir öpücük." Gözlerini yeniden açtığına, irisler daha da açılmıştı, renk dönüyor, yanıyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "biliyorsun. Mutlaka bir yolu vardır..."

"Kontrol bende değil," diye hırladı.

"Kontrolün kralı mı?" Kadın şaşkınlıkla başını salladı. "Ne oldu Jonas? Ya hep ya hiç mi? Beni sonuna kadar kabul etmeye zorlamadan en azından neye bulaştığıma dair bir fikir edinmeme izin veremez misin?"

Onun yüzünü izledi. Bakışlarında öfke titreşirken çenesi kasılmış ve bükülmüştü.

Yavaşça, çok yavaşça başını eğdi, gözlerinde anlam veremediği bir savaşın titreşmesini izlerken bakışları onunkileri tuttu.

"Seni asla zorlamam," diye fısıldadı.

Dudakları onunkilere dokundu. Çok yavaşça.

Rachel dudaklarını ayırmaya çalışırken içten dışa doğru titrediğini hissetti. Ondan daha fazla almaya çalıştı, ama sadece onu tutması için

Daha yakın. Dudakları kapalıydı, sıcaktı ve kadının sinir sisteminde ateşli hisler uyandırıyor, arzusu onu öfkeliendirmeye başlıyordu.

Elleri kadının kollarını okşadı, omuzlarına doğru çekti ve sonra kalçalarını kavrayıp onu kendine doğru çekti.

Dudakları bir solukta aralandı.

Jonas'ın başı kalktı, dudakları kadının boynuna doğru , dişleri kadının hassas etini tırmıkladı. Pozisyonu bacaklarını ayırmaya zorlarken, sertleşmiş sikinin ona karşı sıkı ve sert bir şekilde bastırıldığını hissetti.

İnce elbise pantolonu, kendi pantolonunun altındaki ereksiyonunun sertleşmiş uzunluğuna karşı koruma sağlamıyordu.

Aleti sıcak ve sertti. Seksinin aşırı ısınmış, şişmiş tümseğine karşı çok kalın ve ağırdı. Rachel kendini daha yakına kaldırmaya, klitorisini ağır şaftın sıcak kanıtına sürtmeye çalışmaktan başka bir şey yapamadı, çünkü serbest bırakılma ihtiyacı aniden onu bunalıttı.

Jonas'ın büyük avuç içi, geriye düşen başının arkasını kavradı. Dudakları boynunu okşadı; dişleri tırmıkladı, ısırıldı. Keskin dişlerinin verdiği his, kadının rahmine çarpıp onu coşkuyla sıkmadan önce, içinden ateşli bir zevk geçmesine neden oldu.

"Jonas." Zayıflık onu ele geçirdi, ancak adrenalini içinden aktı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordu.

Onu kendine çektiği kadar hızlı bir şekilde, kendini özgür buldu. Masaya doğru tökezledi ve adam hırlarken şok içinde ona baktı.

"Ne . . . ?"

"Yapacak işlerim var." Arkasını döndü, ofisine doğru yürüdü ve kapıyı çarptı. Bir saniye sonra, kilit tıkladı ve onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğini kelimelerden daha fazlasıyla bildirdi.

"Jonas." Adını fısıldadı, elini boynuna götürdü ve hala hissedebildiği acı hissi.

Neme dokununca geri çekildi ve iri gözlerle parmaklarına baktı.

Kan.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun, küçük kız."

Rachel hızla döndü, dengesi bozulmuştu ve Dr. Ely Morrey'e bakarken şok olmuştu.

Ağır bir kazak, kot pantolon ve botlar giymiş, Rachel'ın bildiği gibi Irk genetiği konusunda bir dahi gibi görünmüyordu.

"Nasıl ..." Gözlerini kırpıştırdı, sıkıca yutkundu. "İçeri girdiğini duymadım."

Belli ki Jonas da duymamıştı.

"Benimle gel." Dağ havasının sert soğuğuna adım atmadan önce başını kapının arkasına doğru salladı.

Rachel nedenini tam olarak bilmeden onu takip etti. Kapıyı arkasından kapatan Ely, kahverengi gözleri öfkeyle parlayarak Rachel'a baktı.

Ely, Rachel'ın daha önce ondan hiç duymadığı kesin ve buz gibi bir ses tonuyla, "Muhtemelen duymam gerekenden fazlasını duydum," dedi. Kahverengi gözlerinde Rachel'ın anlamadığı bir öfke parlıyordu. "O adamdan imkânsız istiyorsun."

Rachel başını salladı. "Ne demek imkansız?"

"Ondan size dokunmasını, çiftleşme hormonunu paylaşmadan, sizi kendine ait kılmadan sizi  pmesini istemek, güneşten sabah doğmamasını ya da akşam batmamasını istemek gibidir. Ondan kendini yok etmesini istiyorsunuz."

Rachel başını salladı. "Bu tür tepkilerin oluşması için hormonun paylaşılması gerektiğini söylemiştin. Sorun olmadığını..."

"Senin için," diye tersledi Ely. "Her gün onun etrafında dolaşıyorsun, kulübesinde uyuyorsun, gününü paylaşıyorsun ve acı  ekmiyorsun. Çünkü senin bekleme arzuna saygı duyuyor. Çünkü hissettiği acı ne olursa olsun seni buna zorlamayacak. Sen bunu ona yapıyorsun ve onun üzerindeki etkisini umursamıyorsun bile."

Ely'nin yüzü öfkesinden kızardı.

"Ely,  iftleşme hormonunu paylaşmadık." Paniğe kapılmaya başlamıştı, korku dolu bir farkındalık zihninin içinde kendini göstermeye çabalıyordu. Kalbinde.

"Bunu onunla paylaşmadın," diye hırladı Ely ona. "Onu ihtiyaç ve acıyla çılgına  eviren şeyi tatmadın çünkü doğanın ondan almasını istediği şeyi, nasıl alınması gerekiyorsa öyle alamıyor. Gece boyunca acı  ekmiyorsun, etinin kemiklerinden sıyrıldığını hissettirecek kadar tahrik olmuyorsun. Nefes almıyorsunuz ve sizi arzulayan ama sizi reddeden kişiye yapışan açlık ve ihtiyaç kokusundan başka bir şey kokmuyorsunuz. Siz, Bayan Broen.

Laboratuvarların bile kıyaslayamayacağı bir ıstırapla işkence gördü çünkü rahatlatma yok, serbest bırakma yok."

"Bir eli var," diye karşılık verdi, öfkeyle. "Sakın bana rahatlayamayacağını söyleme. Ben ne ? Seçme şanssı olmadan ona bağlanmak yerine onu sevmek için bir şans mı?"

"Bir el mi?" Ely'nin sesi kırılmıştı, tiksintiyle donmuştu. "Bu konuda, canım, senin çok güzel ifade ettiğin gibi bir 'eli' yok. Hiçbir mastürbasyonun faydası olmaz; sadece acıyı daha da artırır. Sana her dokunduğunda, arzunun kokusunu içine çektiğinde, etine dokunduğunda. Her seferinde, açlık açlıktan bin kat daha kötüdür. Vücudundan bir uzvunun koparılması gibi. Az önce ona yaptığın şey, Konsey bilim adamlarının ona yapabileceğinden çok daha büyük bir kötölük."

"Tek istediğim bir öpücüktü," diye fısıldadı, Ely'nin ona söylediklerinden dehşete düşmüştü. "Onu asla kasten incitmezdim."

Ely yumuşamayı reddederek ters ters baktı. "Sen onun için çocuğunun bile senin için olduğundan daha büyük bir şeysin. Eğer şu anda onu sevdiğini ya da sevebileceğini bilmiyorsan, o zaman ona verebileceğin en iyi hediye tamamen gitmek olur. Ya da çocuk gibi davranmayı bırakıp sana vereceği hediyeı kabul etmek." Kınama gözlerinde parlıyordu. "Eğer yeterince kadınsan. Ki bu noktada, öyle olduğundan çok şüpheliyim."

BÖLÜM 11

Rachel, Ely'nin ona tarif ettiği acıyı hayal bile edemiyordu. Jonas bile olsa kimsenin böyle bir acıya katlanabileceğini düşünemiyordu. İçi buz gibi olmakla suçlanan adam.

O masasına döndükten sonra Jonas ofisinden çıktı ve yüz ifadesi son derece sakin ve soğukkanlı bir şekilde ona baktı.

"Seni o kadar sert ısırdığım için özür dilerim," dedi, sesi artık işkence etmiyordu. "Bu bir kazaydı Rachel. Bir daha tekrarlanmayacak bir kaza."

Şimdi onu izliyor, sakin ifadenin ötesinde Ely'nin çiftleşme ateşinin bir parçası olduğuna yemin ettiği eziyeti görmeye çalışıyordu.

Onu daha fazla sorgulamalıydı, diye düşündü. İlk baştaki tehlike ve geçen haftaki rutin işleri ne olursa olsun, reddettiği şey hakkında daha fazla şey öğrenmek için zaman ayırmalıydı.

"Beni seviyor musun, Jonas?" Soru neredeyse hiç beklenmedik bir anda dudaklarından döküldü.

Her zaman aşkı hayal etmişti, çiftleşme ateşini değil. Bağlılık. Sadakat. Sadakat.

Yüz ifadesi sertleşti, öncekinden daha katı bir hal aldı.

"Seni seviyorum." Sanki kelimeler ondan koparılmış, varlığının tam merkezinden sökülüp .

"Bunu kabul etmek istemediğin çok açıktı," dedi acı içinde. "Neden yaptın?"

Dudakları gerildi, çenesindeki kaslar öfkeyle sıkıldı. "Sana söylemek istesem de de gerçeği hak ediyorsun," dedi.

"Neden?" Bazen öyle bir muammaydı ki, de onu sonsuza dek tanıyormuş gibi hissediyordu.

"Sen benim eşimsin," diye hırladı. "Tıpkı karım gibi, benim diğer yarım. Sana yalan söylemeyeceğim Rachel. Sen hayatımda sahip olacağımı hiç düşünmediğim şeysin. Kendime yalan söylemiyorum; sana da söylemeyeceğim."

Hiçbir şey bu kadar basit olamazdı. Çok kolay.

Başını sallayarak sandalyesinden kalktı, artık ondan uzaklaşmak, o buz gibi bakışlarını kendisine dikmeden düşünmek istiyordu.

"Bir zamanlar dünya senin için çok basitti, değil mi Rachel?" diye sordu Rachel kapıya yönelirken. "Annen baban, kız kardeşin, taşrada küçük bir evin, Ruffy adında evcil bir köpeğin, Kitty adında bir kedin vardı."

Durdu, gözlerini kapattı ve o günleri hatırlamamak için mücadele etti. Eskiden ne olduğunu hatırlamak istemiyordu, çünkü şimdi olduğundan çok farklıydı.

"O zaman senden alındı."

"Peki ne demek istiyorsun?" diye sordu acı içinde.

"O zamandan beri kaçıyorsun," dedi. "Sen de kız kardeşin de kaybettiklerinizden kaçtınız. Anlamsız bir kaza, ebeveynlerinizin götürülmeleri halinde size bakılacağından emin olmak için öngörü eksikliği ve bildiğiniz her şeyin kaybı."

Köpek ve kedi bile onun kollarından .

"Kaçmak zorunda değildim," dedi, geçmişin acısını içinde derinlerde tutarak.

"Kaçtın." Bir adım daha yaklaştı, kapıyı kapattı ve parmakları kalın bir saç kıvrımını tutana kadar uzandı, ona şehvetli bir şekilde sürtündü. "Amber'a sahip olana kadar senden bir daha hiçbir şeyin alınamayacağından emin oldun. Ve şimdi her şeyinle ona tutunuyorsun, değil mi bebeğim?" Sesi alçaldı, yumuşadı.

"O benim kızım." "O

senin hayatın."

Şimdi nereye gittiğinden emin olmadan ona baktı. "O benim hayatım," diye kabul etti.

"Onun için yaşıyorsun. Onun için ölürsün."

Ve öldü, çok kolay.

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun Jonas?"

"Bir noktaya değiniyorum aşkım," dedi nazikçe. "Çocuğunuza duyduğunuz sevgiyi hayal edin ve sonra bunu binle çarpın. Ona ilk kez baktığında ve Tanrı'nın sana hayatını tamamlayacak en mükemmel hediye verdiğini anladığında hissettiklerini hayal et ve bunu tekrar çarp. Sen benim için busun. Hissettiğim şey bu.

Seni ilk gördüğüm andan beri. İnsanların aksine, Irklar küçük hediyeler için yaşar, kaderin bize sunduğu küçük iyilikler için. Onları ararız. Onlara değer veririz. Seni an, içimdeki hayvan zaferle kükredi, adam kendisine bakan kadın karşısında eridi.

"Bu aşktı, Rachel. En çok korktuğum, en çok acı çektiğim şeyin şimdi önümde durduğunu ve ona uzanmanın, ona sahip çıkmanın her şeyimi yok edebileceğini kabul etmekte, bilmekte."

Umutsuzca başını salladı. "Aşk öyle bir anda olmaz. Zaman alır. İnşa edilir."

Yavaşça başını salladı. "Böyle de olabilir. Yavaş yavaş oluşabilir. Hafif bir yağmur gibi gelebilir ya da bir tsunami gibi içine çarpabilir. Sen benim tsunamimsin, aşkım."

Bunu kabul edemezdi. Ona dönüp baktığında, mantığını kabul etmeyi reddettiğini anladığını gördü.

"Racert ben ofisimdeyken bir mesaj bırakmış." Konuyu soğukkanlılıkla değiştirdi. "Tahsisat komitesinin aldığı kararın gözden geçirilmesi gerektiğine karar verdi. Başlangıçta Sanctuary ve Haven'a verilen miktarın hak ettiğimizin çok üzerinde olduğuna inanıyor. Fonların azaltılması için harekete geçti."

"Dur." Reddetmek için elini kaldırdı. "Bu şekilde geçiş yapamazsın."

"Elbette yapabilirim." Ondan uzaklaşırken omuz silkti ve okşamakta olduğu kıvrımı bıraktı. "Belirttiğin gibi, çiftleşmeyi reddediyorsun. Kontrolüm tükenmez değil. Sınırlarım var. Ve o sınıra yaklaşıyorum. Racert hakkında elimizdeki bilgileri toplayıp bana getirmeni istiyorum. Bir zayıflık bulmalıyız."

Yavaşça nefes aldı. "Jonas."

"Yap şunu." Sesi şimdi bir buz kırbacı gibiydi. "Sorular daha sonrası için, bana yaptıklarıyla başa çıkabildiğim zaman. Bu şu anda yapabileceğim bir şey değil."

Döndü ve ofisine doğru yürümeye başladı. Vücudunun hareket etme şeklinin yürümekle pek ilgisi yoktu. Genetiğinin geldiği Aslan artık yüzeye çok yakındı, onun bir parçasıydı.

Bunu daha önce de gördüğünü fark etti. Callan'da, Sherra'da, Taber ve Tanner'. Merinus'un ailesi, hüküm süren Gurur. Onların bir parçası olan hayvanlar, eşlerinin varlığında, basit bir uyarılmadan daha fazlasını kontrol etmek zorunda kaldıklarında genellikle yüzeye yakın oluyorlardı.

Arkasını dönerek bilgisayarın başına geçti ve senatör hakkında ellerinde bulunan bilgileri bir araya getirmeye başladı.

Ne yazık ki, hatırladığı kadarıyla, ona karşı kullanabilecekleri çok az şey vardı. Racert burnunu temiz tutmuştu. Uyuşturucu kullanmamıştı; karanlık işlerini meşru eylemlerin himayesi altında yürütmüştü. Yasadışı bir şey yaptığını kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu. Bir karısı vardı, metresi yoktu. Bir çocuğu, bir kızı, dul. Hâlâ lisede okuyan bir torunu.

Dosyayı bitirip Jonas'ın bilgisayarına gönderdikten sonra Amber'i kontrol etmek için masasından ayrıldı.

Hâlâ uyuyordu. Üç aylık olduğu için daha yeni yeni dolmaya başlamıştı. Sık sık gülümsüyor ve gülüyordu. Rachel'in hayatındaki en büyük neşeydi.

Rachel, Jonas'ın ona bir kez bakıp, çocuğunu ilk kez kucağına aldığı anda hissettiğinden ya da sevdiğinden daha fazlasını hissedebileceğini, daha çok sevebileceğini hayal bile edemiyordu.

Onu beşikten kaldıran Rachel, Amber'i kalbine yaklaştırdı, uzanıp alnındaki kızıl-altın saç tellerini okşadı.

Giydiği yumuşak mavi elbise ve küçük çoraplar Jonas tarafından alınmıştı. Amber'in şu anda sahip olduğu giysiler, minik ayakkabılar, her şey Jonas tarafından sağlanmıştı. Rachel'in sahip olduğu her şeyi ona Jonas vermişti. Her şeyi o sağlamıştı. Ve bunu ödeme talep etmeden yapmıştı. Karşılığında en ufak bir şey istemedi.

Bunu kız kardeşinden başka kimse yapmış mıydı? "Sen anne olmak için doğmuşsun."

Jonas yine onun arkasındaydı. Konuşmadan önce onu hissetmişti ve bu onu şaşırtmıştı.

"Bana mantıklı gelmiyorsun Jonas," diye fısıldadı. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Seni tamamla. Seni koru." Sesi derinleşerek kadının kalbini delip geçti.

Rachel Amber'ın alnına hafifçe bir öpücük kondurdu, bebek de onu öpmek istercesine dudaklarını büzünce gülümsedi, sonra Amber'ı yatağı kaplayan inanılmaz yumuşaklıktaki battaniyelerin arasına yatırdı.

Jonas'a dönerek yanından geçti, ofise geri döndü ve Jonas onu takip ederken varlığını hissetti.

Masasına geri dönerken ona, "Bu gece Washington'a dönmem gerekiyor," dedi.

"mı?" Sandalyesinde durdu ve yüzünü ona döndü. "Beni suçladığın şey bu değil miydi Jonas?"

"Seni kurtaracak tek şey benim koşmam," dedi ona, sesi bir kez daha buza dönüşerek. "Bundan asla şüphe etme Rachel. Eğer bu gece burada kalırsam, seni almamak için kendimi zor tutarım. Şimdi her şeyi hazırla-"

"Hayır." Adrenalin sanki bir şeyini, birini kaybetmekle karşı karşıyaymış gibi hızla yükseliyordu. Jonas geri dönecekti, döneceğini biliyordu ama içindeki bir şey onun gidişini görmeye dayanamıyordu.

Uzanarak onun kolunu kavradı ve sıkıca tuttu. "Kaçmama izin vermedin, saklanmama izin vermedin. Neden yapabilesin ki?"

"Bunun yüzünden." Parmağı kızın üzerinde bıraktığı ize dokundu: kesici dişlerinin kızın boynunda bıraktığı küçük çizik. "Kan akıttım ve bir an için, aşkım, neredeyse yaranın üzerini yalayacaktım. Bunu yapsaydım ne , sana ne yapardım biliyor musun?"

İfadesini çarpıtmaya çalışan acıyı kontrol etmek için mücadele ederken başını salladı.

"Çiftleşme hormonu yarayı enfekte ederdi. Birkaç saat içinde vücuduna girmiş olacaktı. Birkaç saat sonra seni sikmem için bana yalvarıyor olacaktın. Bunun için çığlık atardın. Eğer kalırsam olacak olan bu."

Rachel sarsılarak ondan uzaklaştı. Parmaklarını gezdirerek duygularını, ihtiyaçlarını ve kafa karışıklığını anlamlandırmaya çalıştı.

Ona ne yapıyordu?

Yıllar önce bir haber röportajında onun yüzünü gördüğünü hatırlıyordu. Onun gözlerini, renk cümbüşünü izlemiş ve kalbinin sıkıştığını hissetmişti. Yıllar boyunca hiçbir şey değişmemişti. Haberlerde onun bir anlık görüntüsünü her gördüğünde, görüntüye kapılmış bir şekilde izlemişti.

Onunla tanışmak daha güçlü bir tepki yaratmıştı. Bu basit bir cazibe değildi. Sadece ilgi ya da hatta özümseme de değildi. Jonas o ilk yüz yüze görüşmeden itibaren içinde yüzleşmek istemediği duygular uyandırmıştı.

"Rachel." Adam arkasına geçerken, sesi Rachel'in duyularını tırmaladı.

Elleri kalçalarını kavradı, yanağını başının üstüne koyarken onu kendine doğru çekti.

"Uyuyamıyorum çünkü sana aç olmaktan başka bir şey yapamıyorum," fısıldadı. "Kokunu alıyorum, uyarılmayla ağırlaşmış ve içimi yakıyor. Seni görüyorum ve tatmaktan başka bir şey istemiyorum, her santimini. güçlü bir adamım bebeğim, ama o kadar da güçlü değilim."

Elleri onun yan tarafını okşadı, etrafında dolaştı, göğüslerini avuçladı. Kadın keskin bir nefes aldı ve adamın dokunuşuna doğru eğildi.

"O ofiste oturdum, kontrol için savaştım ve senin kokun beni geri çekti. Aminin ıslak sıcaklığının kokusunu o lanet odanın içine kadar alabildiğimi biliyor musun? Tek düşünebildiğim bacaklarını ayırmak." Parmakları meme uçlarını buldu, okşadı, parmakları ve başparmakları arasında kavradı ve sıkıca yuvarladı.

Sırtını zevkle dikleştirirken başı adamın göğsüne yaslandı.

"Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Ellerini ondan uzak tutmasını istiyor muydu?

İstemedi.

Duygu sinir uçlarında cızırdarken nefes alış veriş sertleşti. Elleri hareket etti, parmakları bluzunu bir arada tutan düğmeleri birbirinden ayırdı.

"Çiftleşme ateşinin ne yaptığını biliyor musun?" diye hırladı.

Başını iki yana salladı. Merinus belli ki ona pek çok bilgi vermeyi ihmal etmişti.

"Bu zevk hayal edebileceğin hiçbir şeye benzemiyor," diye fısıldadı kulağına, bluzunu ayırırken, parmakları göğüslerinin arasındaki sütyeninin kopçasına doğru ilerledi.

Bu zevk hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Rachel başını eğdi, adamın iri ellerinin göğüslerini kavrayışını, onları okşayışını, parmaklarının göğüs uçlarında gezinişini izledi.

Dudağını ısırarak, dudaklarından dökülen zevk iniltilerini tutmak için mücadele etti ve başarısız oldu.

Bu inanılmazdı. Hayatında tattığı hiçbir zevke benzemiyordu.

"Tek gereken bir öpücük," diye fısıldadı. "Ya da yalamak. Amının tatlı sıcaklığını tadabilirim, dilimi oradaki küçük, sıkı kasların içine sokabilirim ve sen de bu zevk için çıldırırsın Rachel. Yalvarırdın ama yalvarmana gerek kalmazdı. Sana verirdim. Bütün gece, bütün gün. Vücudun daha fazlası için yalvarırken, daha fazlasını talep ederken tekrar tekrar."

Elleri göğüslerinden aşağıya doğru kaydı. Pantolonunun düğmesini açtı, fermuarı aşağı kaydırıldı ve elini altındaki ipek külotun içine soktu.

"Bu çiftleşme ateşi mi?" diye .

Sularının parmaklarının üzerine döküldüğünü, seksinin şişmiş kıvrımlarının parmaklarının altından ayrıldığını hissedebiliyordu. Duyguları enfesti, ateşliydi, öyle bir özlemle doluydu ki sahip olmak için yalvarmak istiyordu.

"Henüz değil." Nefes verdi, ikisi de hava almak için savaşıırken göğsü onun sırtına baskı yapıyordu. "Senin için değil."

Ama bu onu öldürüyordu. Şimdi hissediyordu. Vücudundaki gerginliği, sesindeki ilkel tınıyı. Bu tanıdığı soğukkanlı, mantıklı, kontrollü Jonas değildi.

Kulağına doğru ağır ağır nefes alıyordu, parmakları klitorisinin şişmiş tomurcuğuyla buluştuğunda göğsünden bir inilti koptu. İhtiyaç iniltisiyle karışan bir inilti.

"O zaman bir sorun var." Daha sert bir dokunuşa duyduğu ihtiyaç vücudunu sararken eli kalçalarına gitti ve onunkine bastırdı. "Jonas, bu beni öldürüyor."

O zaman ona ne yapıyordu?

Ely'ye göre, onun için durum bin kat daha kötüydü.

Arkasından hırladı. Genetiğini paylaştığı hayvanı o kadar andıran bir sesteki kız ürperdi.

"Söyle bana ..." Parmakları seksinin kıvrımları arasındaki gür ısı koleksiyonunu hafifletirken devam etmek için sıkıca yutkunmak zorunda kaldı. "Söyle bana Jonas, bu sana ne yapıyor?"

İri bedeni arkasında titriyor gibi görünürken başı boynuna gömüldü.

"Cennet ve cehennem," diye inledi. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmak istiyorum Rachel. Bana sonsuza dek bağlı olduğunu anladığında benden nefret etmeyeceğini bilseydim, sadece bir tat için bile yalvarırdım. Ve bildiğimiz kadarıyla, çiftleşme çok uzun bir zaman."

Leo'nun yaşı bir asırdan fazlaydı.

Dudakları aralandı, kendini ondan uzaklaşmaya zorlamaya çalışırken gözleri kapandı.

Parmakları tekrar hareket etti. Kıvrıldılar, ikisi birbirine bastırdı ve bir kalp atışı sonra vajinasının sıkı, sıkılmış derinliklerine girdiler.

Ayak parmaklarına kadar indi. Zevk o kadar aşırı, o kadar yoğun ki, dudaklarından bir çığlık koptu.

Hiç durmadı. Parmakları hızlı ve sert bir şekilde hareket ediyor, kadının içine giriyor, yumuşak ve emin vuruşlarla onu beceriyor ve onu tamamlanmanın eşğine getiriyordu.

Rachel kalçalarını adamın eline kenetlemişti, tüm vücudu sıkılaşıırken ecstasy vücudunda tekrar tekrar dolaşıyordu. Durmasını istemiyordu. Bunu sonsuza dek hissetmek istiyordu. Duyguları içine hapsetmek ve asla gitmelerine izin vermemek istiyordu.

"Benim için geldiğini hissetmeyi seviyorum." Sesi artık zar zor tanınabiliyordu. "Aminin parmaklarımı sıkması, onları emmesi. Aletimin etrafında hissetmek için ölürüm, beni içine çeker, benden kurtulmamı sağlar."

Parmakları hâlâ içine gömülüydü ve onu yavaşça, çok yavaş ve yine de çok hızlı bir şekilde içinde hafiflemeye başlarken içinde dönen zevke kilitliyordu.

"Senden uzaklaşmam gerek." Onun omzunu nazikçe öptü. "Eğer yapmazsam, Rachel, bir gün kontrolüm kırılacak. Seni isteyen hayvan

Kendisine ait olduğunu bildiği şeyin vaadinden daha azını kabul etmeyecektir. Ben sadece bir erkek değilim, bebeğim. Ben bir Cinsim. Hayvan ve insan ve hayvan, insanın olmasını istediği kadar sabırlı değildir."

Arkasından kırılacaktı, vücudu o kadar sıkı çekilmişti ki. "Acıyor," diye fısıldadı. "Ely acıyor dedi."

"Ely'nin koca bir ağzı var." Parmaklarını ondan çekip yavaşça serbest bıraktı.

Bir saniye sonra Rachel gözlerini açtı, ona baktı ve sularıyla parlayan parmaklarının tadına bakarken bakışlarının onunkileri tutmasını izledi.

Gümüş gözleri neredeyse renksizleşti. Yüzü, elmacık kemikleri etine bastıracakmış gibi görünene kadar gerildi, dudakları sıkılaştı, kaşları alçaldı.

Hayvan oradaydı, derisine yakındı, vücudundan akan serbestliği tadarken özgür olmak için savaşıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa Harmony bir süreliğine burada olacak." Sanki bunu yapmak için kendini zorlamak zorundaymış gibi ondan uzaklaştı.

Sonra da gitti.

Ofisine gitmedi. Kulübeyi tamamen terk etti. Kapı arkasından çarptı; bu, onu tanıdığı onca ay boyunca daha önce sadece bir kez olmuştu. Jonas şimdiye kadar hiç gürültü yapmamıştı. Ve neredeyse kapıyı menteşelerinden söküp atacaktı.

Tökezleyerek banyoya giden Rachel kendini temizledi, giysilerini onardı ve aynadan kendisine bakan kadına baktı.

Kimdi o?

Terden ıslanmış saçlarını yüzünden geriye doğru savurdu ve birdenbire dönüştüğü yabancıya baktı. Birdenbire burada ne haltlar izin verdiğini merak eden yabancıya.

Başını iki yana salladı. Jonas'ın gitmesi uzun sürmeyecekti ve bunu biliyordu. Oraya gideceğini iddia etmesine rağmen Washington'a varabileceğinden oldukça şüpheliydi.

Çok korumacıydı. Çiftleşme olmadan bile onu sahiplenmişti. Sahiplenmemiş olmasına rağmen o onun eşiydi.

Onu.

Onsuz gitmeyecekti ve Brandenmore'u yakalamayı başarana kadar onu ve Amber'ı Sığınak'tan götürerek onu riske atmaya hiç niyeti yoktu.

Masasına geri dönerek oturdu ve bilgisayara baktı. Racert'e karşı bilgiye ihtiyaçları vardı. Onu geri adım atmaya ve Irkları yok etme girişimlerini durdurmaya zorlayacak bir şey.

E-postasını açtı, bir adres buldu ve sonuç vereceğini bildiği mesajı yazdı.

Racert bir tehdit. Diana onun ne demek istediğini ve ne yapacağını bilirdi. Eğer bulunacak bir bilgi varsa, Diana onu bulurdu. Senatöre karşı kullanabilecekleri bir silah varsa, kız kardeşi Rachel'in buna sahip olmasını sağlardı.

Rachel, Diana'dan kendisine yardım etmesini hiç istememişti. Bir kez denediğinde ise kız kardeşini bulmak imkânsız olmuştu. Diana bunu telafi edeceğine yemin etmişti. Rachel'in tek yapması gereken sormaktı.

Kendisi için asla istemezdi.

Bunun için, Jonas için, Merinus için, Brandenmore'un Amber ve kendisi için hazırladığı planlarla arasında duran Irklar için, bu isteği yerine getirecekti.

Jonas malikâneye girdi ve doğrudan aşağıdaki laboratuarlara ve Ely'nin ofisine yöneldi.

Ofisine girerken, kadının dikkatini incelediği örneklerden kaldırışını izledi, onun odaya girişini izlerken bakışları netleşti.

"Kahretsin, seni öldürüyor." Breed sıvı örneklerindeki anormallikleri tespit etmek için kullandığı bilgisayarlı bir biyolojik tarama makinesi olan biyo-skoptan uzaklaştı ve ona dik dik bakarken kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Ona yine dokundun, değil mi?"

"Beni rahat bırak Ely," diye homurdandıktan sonra gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Çakal hangi cehennemde?"

Aylar önce Jackal'ı onun güvenliği için görevlendirmişti. Diğer adam sadece en acil durumlarda onun yanından ayrılacaktı.

"İnsanın bir ara uyuması gerek Jonas." Bu soru karşısında gözlerini devirdi. "Dışarıda görevli başka biri var." Elini kapıya doğru salladı. "Onları burada istemiyorum."

Tehlikedeydi. Onun için ayarladığı koruma yeterince iyi olmamıştı; yardımcıları onu neredeyse öldürüyorlardı, Irklara ihanet etme girişimlerinde bedenini ve zihnini yavaşça zehirliyorlardı. Bu onu neredeyse yok ediyordu.

Kadının kendisine doğru ittiği tabureye yavaşça oturdu. Sanki bir savaştan çıkmış gibi hissediyordu. Daha önce de savaşlar yaşamıştı ama canı bu kadar yanmamıştı.

Aleti şimdiye kadar yediği tüm kurşunlardan daha fazla zonkluyordu; eti o kadar hassastı ki etrafındaki hava acı veriyordu. Bu çiftleşme boku onu öldürmek üzereydi.

Kolunu Ely'ye uzattı.

Başını iki yana salladı. "Daha fazla örnek almanın bir yararı olmayacak Jonas. Sadece aynı şeyi gösterecek. Hormon giderek güçleniyor. Bunu durdurmak için bulabileceğim hiçbir şey yok."

"Bana bir şeyler oluyor Ely." Başını iki yana salladı. "Günlerdir uyumadım ve bu sadece uyarılmaktan kaynaklanmıyor. Pençelerimi kılıfında tutamıyorum." Ona tırnaklarının altına çekilmiş olan ölümcül keskinlikteki pençelerini gösterdi. "Kesici dişlerim ağrıyor ve dikenlerim seks yapmadan ortaya çıkmaya çalışıyor. Bu beni öldürüyor."

Kan almak için kullanılan ince, değnek benzeri iğnesiz bir alet olan basınç çıkarıcıyı alarak damarına bastırdı. Et, içindeki gerilimden dolayı o kadar sertti ki şişeye hiçbir şey dolmadı.

"İğne kullanmam gerekecek." Yüzünü endişe kaplayınca içini çekti. "Daha önce hiç bir Irk üzerinde iğne kullanmak zorunda kalmamıştım Jonas."

Bir dolaba doğru ilerleyerek orada saklanan malzemelerden steril bir iğne ve flakon çıkardı ve ona doğru ilerledi.

Dakikalar sonra, iki şişe doluydu, elinde bir örnek geri döndü.

Jonas ağzını açtı, kadın çubuğu bezlerin üzerinde gezdirirken dilinin altındaki bezlerin şişmiş halini görünce yüzünü buruşturdu ve hormon aşırı dolu bezlerden akarken sıcak bir acı hissetti.

"Kane'de bu belirtiler yoktu ama o bir Irk değil," dedi başka bir tezgâhtan aldığı elektronik deftere notlar almaya başlarken. "Genetik ve biyolojik yapınız diğer Irklardan o kadar farklı ki size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

Acı içindeydi. Zihnini zorlayan hayvanın kontrolünü kaybetmeye o kadar yakındı ki artık zar zor işlev görebiliyordu.

"Gitmek zorundayım," diye hırladı. "Sonunda ona tecavüz edeceğim Ely."

Ely ona döndü, sempati ve acıyan şefkat şimdi bakışlarına yansıyor.

"Ondan örnek almam gerekiyor," dedi ona. "Size yardımcı olacak bir şey geliştirmek için sahip olduğum tek şans ondan gelmek zorunda."

"Hayır." Onu Sığınak'a getirdiğinden beri bu fikri reddediyordu. "Bunu onun için istemiyorum. Çiftleşmenin bu kısmını görmesini istemiyorum Ely. Sürekli testler, onların utancı. yeterince temkinli."

Elini ensesinde gezdirdi ve içindeki öfkeli şehveti bastırmak için mücadele etti. Vahşi bir ateşten daha kötüydü ve bunu bilmeliydi; o da bu geçmişti.

"Seni mahvediyor." Ely'nin içinde şimdi bir öfke kabarıyordu.

Jonas başını sallayarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Sperm örneğine ihtiyacınız var mı?"

Kabaca nefes verdi. "Hiç üretebilir misin?"

Dün olmamıştı. Mastürbasyon yapamıyor, rahatlayamıyordu. Hiçbir şey işe yaramamıştı ve günlerdir deniyordu.

"Onları almanın başka bir yolu var mı?" Gerekirse iğneyi bile denerdi. Ely'nin içinden ateşten dalgalar halinde geçen acıyı dindirecek bir yol bulmasına yardımcı olacak her şeyi yapardı.

"Başka yolu yok Jonas." Başını iki yana salladı. "Meni örneklerine ihtiyacım var. Kan ve tükürük yeterli değil."

Bir çözüm düşünmeye çalışırken yüzünü buruşturdu ve ifadesinin gerginliğini hissetti.

"Peki ya Amburg?" diye sordu. "Onun herhangi bir fikri var mı?"

"Amburg'un her zaman bir fikri vardır," diye kabaca homurdandı. "Ne yazık ki, o

bu konuda yardımcı olacak bir şey bulamadı."

Jeffrey Amburg çok tuhaf biriydi ama bu soruna bir çözümü olmadığını söylediyse, bir çözümü yoktu. O usta bir genetikçiydi, üçüncü nesil Genetik Konseyi bilim adamıydı ve bir zamanlar Irk laboratuvarlarının belası olarak görülüyordu. Araştırmaları ve torunu için yaşıyordu. Adam için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Jonas yaşamak ve Irklara hizmet etmekle ölmek arasında bir seçenek sunduğunda Jeffrey gerçekten de gülümsemişti.

Ely ve Elizabeth'in dışında paylaşılamasa bile, Irkların evrimini görmek adam için altından daha değerliydi. Bazen neredeyse torununun hayatından bile daha değerliydi.

Kapıya yönelirken, "Görünüşe göre hapi yuttum," diye homurdandı. "Bir şey bulursan bana haber ver."

"Jonas." Adam kapı tokmağını kavrarken kadın onu durdurdu.

"Evet, Ely?" Ona söylemeye hazırlandığı şeyi duymak istemediğinden emindi. Biraz fazla dürüst olduğu zamanlar oluyordu.

"Öp onu."

Jonas tam da bunu yapmak için duyduğu karşı konulmaz dürtüyle dişlerini sıktı. Daha önce neredeyse kızın elinden seçim şansını almıştı. Onu kurtaran tek şey, onu kendisine geri döndürmeyi başarmış olmasıydı.

Ve yine de neredeyse onu öpecekti. Başını geriye doğru kaldırdığında, amının tatlılığını tatmasını izlediğinde, neredeyse dudaklarını tutacak ve hormonu ikisini de diri diri yakacağını bildiği bir öpücüğe dökecekti.

"Testleri bitirdikten sonra ne bulduğunuzu bana bildirin." Kapıyı açtı.

"Onun seni yok etmesine izin vereceksin," dedi, sesi acı verecek kadar alçaktı. "Eğer bunu yaparsa Jonas, o zaman hepimizi yok eder."

Jonas başını salladı. "Hiç kimse vazgeçilmez değildir Ely, ben bile. Bunu ben sağladım."

"Öyle olduğunu sanıyorsun," dedi sesi titreyerek. "Ama yapmadın Jonas. Senin yaptığını başka kimse yapamaz."

Bu ifadeye neredeyse gülecekti. "Ely, yaşayan her Cins cehennem donana kadar manipölasyon ve hesaplama yapabilir. Brim, Del Rey, Callan, Wolfe, herhangi biri benim yaptığımı yapabilir ve bunu yaparken neredeyse hiç sorun çıkarmaz. Sen sadece önyargılısın çünkü başkaları bunu yaparken senin oturup kendine acımana izin vermiyorum."

Onunla alay etti. Vücuduna yayılan uyuşturucular muhakeme yeteneğini aşındırdığında yaşadığı çöküşün umutsuzluğuna kapılmasına izin vermeyi reddetti.

Ely, güçlüymüş gibi görünmesine rağmen kırılğan küçük bir şeydi. Çok genç yaşta laboratuvarlarda çok fazla şey görmüş, oradayken çok fazla Irka zarar vermeye zorlanmıştı. O yılların kabuslarıyla yaşadı ve şimdi neredeyse bunu tekrar yapmaya zorlanmanın kabusuyla yaşıyor.

"Hayır, kendim için üzölmeme izin vermiyorsun," diye sessizce kabul etti. "Ama bir kenarda durup bu kadının seni mahvetmesine izin vermeni izlemeliyim. Acaba durum tersine dönseydi sen de aynısını yapar mıydın?"

Dudaklarını büzdü ve uzun süre ona baktıktan sonra şöyle dedi: "Buna izin veriyordum, küçük kedi. Eşinin kim olduğunu anlamadığımı ve senin de bunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

Yüzünde korku parıldarken kahverengi gözleri ondan uzaklaştı.

"Bu konuda bir şeyler yap," diye onu uyardı.

"Senin gibi mi?" diye karşılık verdi, sesini şimdi öfke dolduruyordu.

Ofisten çıkarken, "Yerinizde olsam başka bir mekânı denerdim," diye karşılık verdi. "Çok daha farklı . Öp onu. Gerçekten itiraz edeceğini sanmıyorum."

Kapıyı kapatarak koridorda ilerledi ve evin ana katına çıkan merdivenlere geri döndü.

Sığınak'tan ayrılmak için kendini zorluyordu. Gitmek Rachel için yapabileceği en iyi şeydi. Eğer o cehennemden uzaklaşmazsa

O zaman bu kararı onun elinden alacaktı.

"Jonas." Ana kata ulaştığında Mordecai onu koridorda karşıladı, yüz ifadesi sertti. Birkaç İnfazcı da onu takip etti.

"Şimdi ne olacak?" diye homurdandı, ardından gelecek belayı sezmişti.

"Bir sorunun var."

Breeds'in bir sorunu olduğu gibi "biz" değildi; "o" idi, bokun fana çarpmak üzere olduğu gibi.

"Peki bu sorun nedir?" Ellerini kalçalarına dayadı ve kaşlarını çatarak İnfaz Memurlarına baktı.

"Devon Marshal," diye alay etti Mordecai. "Rachel'in çocuğunun babası olduğunu iddia ediyor. Avukatının yanı sıra bir ilçe yetkilisiyle birlikte kapıda. Ellerinde D.C.'den bir yargıç tarafından imzalanmış, Amber'in velayet sorunu çözülene kadar Çocuk Koruma Hizmetleri'birakılmasını talep eden belgeler var. Belgeler, Breed'in dikkatsizliği nedeniyle Amber'in güvenliğinin tehlikede olduğunu belirtiyor." Mordecai dosyayı Jonas'ın eline tutuşturdu. "Sizi bilmem ama ben diyorum ki, o pislikleri vuralım, cesetleri gömelim ve burada olduklarını inkâr edelim. Çünkü inanın bana, o bebeği ona teslim etmek istemezsiniz."

Jonas sustu.

İnfazcıların, hatta Mordecai'ın bile geri çekildiğini ve kendi güvenliklerinden bile emin değilmiş gibi birbirlerine baktıklarını fark etti.

Jonas sıırttı. Bunun korkutucu bir manzara olduğunu biliyordu; onu farklı endişe ifadeleriyle izleyen üç İnfazcıdan gerginlik kokusu yayılmaya başlamıştı.

"O zaman Mordecai, belki de Callan'a, Kane'e, tabii ki Leo'ya ve Pride'in geri kalanına bir cenaze töreni yapmak üzere olduğumuzu bildirmelisin. İşiniz bittiğinde dışarıda görüşürüz."

Bununla birlikte, boğazında titreşen hırıltıların ve vücudunu yırtan öfkenin uzaktan olarak ana kapılara doğru ilerledi.

Devon Marshal ölü bir adamdı.

BÖLÜM 12

Jonas, Rachel'in çocuğu daha ilk nefesini bile almadan onun üzerinde hak iddia etmişti. Anne karnında bir hayvaninkine çok benzeyen duyuları ona ve annesine uzanırken, Jonas'ın içindeki hayvan onu kendi çocuğu olarak kabul etmişti.

Babalık iddiasında bulunan adam Rachel'ı İsviçre'de terk etmiş, pasaportunu ve ailesinin Rachel'in çocuğu aldırmadığını öğrenince parasını kesmesi üzerine sahip olduğu parayı çalmış ve onu ortada bırakmıştı.

Hamilelik ve Amber'ın doğumu boyunca Devon Marshal onun hayatında yer almamıştı.

Jonas, diğer adamın neden bir avukat ekibi, Çocuk Koruma Hizmetleri ve Buffalo Gap şerifiyle birlikte Sığınak'ın kapısında durduğunu tam olarak bildiğini hissediyordu.

Devon'un ebeveynleri Greg ve Marsha Marshal, Irk Yasası'na karşı çıkıyorlardı ve dünyanın Irkları kabul etmesini eleştiriyorlardı. Irk özgürlüğüne karşı mücadele eden hukuk ekiplerine büyük miktarda fon aktarmışlardı ve şimdi bile geniş nüfuzlarını Irk toplumunun büyümesini durdurmaya çalışmak için kullanıyorlardı.

O çocuk için ama Marshal mirasının bir parçası olduğu için değil. Rachel'in evinin patlamasıyla ilgili haberlerde onun ve çocuğunun şu anda Irk İşleri Müdürü ile birlikte Sığınak'ta ikamet ettiği belirtilmişti. İlişkilerine dair spekülasyonların yanı sıra, Rachel ve çocuğunun şu anda onun kulübesinde yaşadığına dair kanıtlar olduğunu iddia eden bir haber de vardı.

Raider'ı güvenlik kontrol noktasına doğru sürerken, önündeki yola bir başkası girince durdu.

Gözlerini kısarak, Cassie Sinclair'in en muhafazakâr avukat kıyafetini, diz altı ince eteğini, beyaz bluzunu ve siyah ceketini giymesini izledi. Uzun saçları düzgün, düşük bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve şişkin bir evrak çantası taşıyordu.

Onun orada olacağını biliyordu. Cassie'nin olması gereken yerde olduğundan her zaman emin olabilirdi.

Raider'ın kapısı açıldı ve o da içeri girdi.

Çantasından bir dosya çıkarırken, "Yargıç tarafından imzalanmış kâğıtlar var," dedi. "Yargıcın bilmediği şey, Devon Marshal'ın Rachel sizin için çalışmaya başladıktan hemen sonra imzaladığı ve çocuğun tüm haklarını Rachel'a devrettiği kâğıtların elimizde olduğu. Hatırlarsanız ben de oradaydım." Erken yaşta sırtıttı. "Eminim o da hatırlıyordur."

Öndeki sürücü diğer aracı yoldan çekerken Jonas Raider'ı vitesine taktı.

"Ne kadar sorun ?" diye sordu ona.

Cassie omuz silkti. "Onu yasal olarak Sığınak'tan çıkaramayacaklar, o kadarını söyleyebilirim. Her şeyi üç kopya halinde hazırladım. Ayrıca Amber Broen'u Sığınak'ın bir parçası olarak kabul ettiğine dair imzaladığın kâğıtlar ve bunun gerektirdiği tüm haklar da elimde." Amber'ın doğumundan hemen sonra imzaladığı kâğıtları çıkardı.

"Ayrıca Breed yönetim kurulu tarafından imzalanmış, onu Breed topluluğunun bir parçası olarak kabul eden belgelerim var ve Jess Warden ihtiyacımız olursa Washington'dan uçmak için hazır bekliyor."

Breed'in baş hukuk danışmanına ihtiyaçları olmadığını umuyordu. Jess, Amburg'un yakalandıktan sonra ortadan kaybolmasına hâlâ kızgındı. Jonas tarafından tutulduğuna emindi ve aksini düşünmeyi reddediyordu. Onu her gördüğünde taciz ediyordu.

"Burada neler oluyor Cassie?" diye sordu ona.

Cassie farklıydı; Jonas'ın buna verebileceği tek açıklama buydu. Bazı insanlar onun hayaletlerle konuştuğuna yemin ediyordu; daha küçükken onu yaklaşan tehlikelere karşı uyarın bir perisi olduğunu iddia ediyordu.

Diğerleri tarafından medyum olarak görülürken, daha fazlası onu basitçe bir ucube olarak adlandırdı.

"Her zaman oluyor?" diye dalgınca söylenirken yüzüne bir gözlük yerleştirdi ve getirdiği kâğıtları düzenledi. "Rachel'ı işe aldıktan hemen sonra Devon hakkında hazırladığımız araştırma raporu ve Devon'un birçok uyuşturucu satıcısıyla olan ilişkisine dair fotoğraflar ve ayrıntılı raporlar elimde. Ayrıca elimde

Breeds'e karşı bilinen teröristlerle olan bağlantılarının raporları. Şimdilik onu Amber'dan uzak tutmaya yetecek kadar bilgim var. Bundan sonra ne bulacaklarını görmemiz gerekecek."

Jonas güvenlik noktasına yanaştı, Raider'dan indi, sonra yana doğru yürüyüp Cassie'nin inmesine yardım etti. Arkalarından başka bir araç geldi.

Jonas küfretmek istedi. Kıpırdamadan durdu ve Rachel'ın Raider'dan atlayışını izledi, yeşil gözleri kapılarda duran Devon Marshal'a dikilmişti.

"Dayan Cassie." Hızla Rachel'a doğru yürüdü, kolunu kavradı ve onu Raider'ın arkasına çekti.

"Bebeğimi alamayacak," diye öfkeyle bağırdı ve Lawe sürücü koltuğundan inip onlara doğru yürürken öfkeli bir dişi aslan gibi Jonas'a baktı.

"Hayır, değil. Amber doğduğunda bunu yapamayacağından emin olmak için adımlar attım. Sessiz ol Rachel. Bırak bu işi Cassie halletsin, burada işimiz bittiğinde her şeyi açıklayacağım."

"Ne demek *istiyorsun, bunu sağlamak için adımlar mı attın?*" Kadının ses tonundaki alçaklığa rağmen, Jonas ses tonunun taşıdığı şiddetten ürktü. Yaptığı şeyin ona fayda sağlayacak olması çok iyi bir şeydi; aksi takdirde korkması gerekip gerekmediğini merak edebilirdi.

"Rachel, hemen sakinleş." Emir aynı alçak sesle ama içindeki hayvanın gücüyle gürleyen bir tonda verilmişti. "Sessizce duracaksın, desteğinin gücünü Cassie'nin arkasına vereceksin ve ayrıntıları daha sonra konuşacağız."

Bakışları titredi ama sadece bir anlığına, sonra gözleri tekrar kısıldı. "Eğer ona çocuğumu vermeye çalışırsan ..."

"O çocuğu almasına izin vereceğime ölürüm daha iyi," diye hırladı ona, böyle bir şey yapabileceğini düşünmesine çok kızmıştı. "Çocuk Koruma Hizmetleri'nin Sığınak'ı eyalet polisiyle kuşatmasına gerek kalmadan bu işin sorunsuzca hallolmasını istiyorsan dediğimi yap. Panik yerine desteğinizi verin."

Kolundan tutup onu Cassie'nin Raider'ın yanında durduğu yere götürürken Rachel şoktaydı ve gazetecilerin de kapılara gelmeye başlamasını sakince izliyordu.

"Hazır mısın?" diye nazikçe sordu Rachel'ın bakışlarıyla buluştuğunda, neon mavisi gözleri eskisinden daha derin, daha koyu görünüyordu.

Rachel sertçe başını salladı. "Hazırlık yapmadan olabileceğim kadar hazırım."

Cassie ona gülümseyerek karşılık verdi. "Evrak işlerini bitirdiğimde her şey açıklanmış olacaktı. Eğer ikimizin de programı elverseydi seninle yarın buluşurdum. Ama korkma, Jonas senin arkandaydı."

Jonas onun arkasını mı kolluyordu? Cassie'nin neden bahsettiğini bilmesi için Tanrı'ya dua etti. Devon'ın ailesinin gücü ve nüfuzu vardı. Amber'ın peşine düşmemeleri için dua etmiş, onu unutmalarını sağlamak için her şeyi yapmıştı. Ve şimdi buradaydılar.

Devon kapının önünde durmuş, fazla yakışıklı, koyu bronzlaşmış yüzüne ters ters bakıyordu. Sarı saçları gürdü ve yüzünün yontulmuş hatlarından geriye doğru dalgalanırken, mavi gözleri hoşnutsuzlukla kısılmıştı.

Ondan çalmış, onu yabancı bir ülkede mahsur bırakmış ve sanki ondan hoşlanmıyormuş gibi onu mu izliyordu? Bu resimde yanlış bir şeyler vardı.

Cassie ve Jonas'la birlikte muhafız kulübesine girdiğinde daha fazla muhabir gelmeye başlamıştı. Küçük binada bu tür ön toplantılar için büyük bir masa, bir buzdolabı, mikrodalga fırın, silah dolabı ve ağır çelik, çimento ve patlamaya dayanıklı camların arkasında dikkatle korunan bir dizi elektronik cihaz bulunuyordu.

"Crank." Jonas, siyah saçları ve gri gözleriyle pek de cana yakın olmayan bir Çakal olan nöbetçiye başıyla işaret etti.

"Müdür Bey." Gıcırtılı ve kaba sesi boğazından yırtılmış gibiydi. "Şu piçleri vurabilir miyim?" Dışarıda toplanan gazetecilere doğru başını salladı.

Jonas, "Henüz değil, Crank," diye söylendi. "Ama Bay Marshal ve avukatlarına içeriye kadar eşlik edebilirsen, belki bu işi halledebiliriz."

"Bence onları ormana salalım ve bebeklerin avlanması için kullanalım," diye homurdandı Crank. "Piçler başka hiçbir işe yaramaz."

"Crank, lütfen." Cassie ona onaylamayan bir kaş çattı. "Kitlelerin gözünü korkutmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, ama bir bugün güzel bir izlenim bıraktı."

Çakal içini çekti ama kapıya doğru ilerlerken yüzündeki ifadeyi temizledi, dışarı çıktı ve Devon, Buffalo Gap'in bölge yargıcı ve hepsi de en iyi, en korkutucu takım elbiselerini giymiş üç avukatla buluştu.

Güvenlik kulübesine girdiler, Devon hoşnutsuzlukla dudağını kaldırırken avukatlar mükemmel düz burunlarıyla aşağıya bakıyorlardı.

Rachel Jonas'ın yanında durmuş, onun yansıttığı güç ve tam güvenceyle rahatlamıştı.

"Müdür Wyatt." Baş avukat Jonas'a doğru başını salladı ve Rachel, avukat dönüp ona da başını sallamadan önce avukatın bakışlarında bir saygı ifadesi gördüğüne yemin edebilirdi.

"Bay Edgewood." Jonas, Rachel'a dönmeden önce avukatla el sıkıştı. "Bu Bayan Broen ve bugün bize hukuk danışmanı olarak eşlik eden Bayan Cassandra Sinclair."

Üç adam Cassie'ye baktı. Sadece Edgewood karşısındaki genç kadının ne kadar anlayışlı olduğunun farkındaydı; diğer ikisinin, yüzlerindeki küçümsemeye bakılırsa, hiçbir fikri yoktu.

Cassie, Irk Hukuku konusunda en önde gelen otoritelerden biri olarak kabul ediliyordu ve şu anda hukuk fakültesinin son sınıfındaydı. On dokuz yaşında, Irkların bile beklediğinin çok ötesinde bir başarı göstermişti.

"Meslektaşlarım, Ryan Former ve Daniel Frost. Ve size Çocuk Koruma Hizmetleri'nden Bayan Blanchard'ı takdim edebilir miyim?"

CPS ajanı hafif bir gülümsemeyle başını salladı, kahverengi gözleri odadaki gerginliği hissederken endişeyle etrafına bakıyordu.

"Bayan Broen, memnun oldum." John Edgewood onun elini sıkarken saygılı ve soğukkanlı bir tavır takındı.

"Bay Edgewood." Sesini soğuk tutmak, korkudan titremesini engellemek için mücadele etti.

"Beyler." Diğer ikisi Jonas ya da Rachel'la tokalaşmayı reddederek geri çekilince Jonas başıyla onayladı.

"Ve size müvekkilimi takdim edebilir miyim, Devon Richard Marshal." Avukat da geri çekilirken müvekkiline döndü, kollarını göğsünde kavuşturarak önce Jonas'a, sonra da Rachel'a baktı.

Jonas baş avukata dönmeden önce gözlerini kısmıştı. "Sanırım bu alanın hem görüntülü hem de sesli olarak sürekli izlendiğini hatırlıyorsunuzdur." Jonas odanın içinde etrafına bakındı.

Kulübenin içini gözetleyen sekiz kamera vardı. Dışarıda daha da fazlası vardı.

"Hatırlıyorum, Müdür Wyatt." Avukat başını salladı. "Bundan bahsetmeyi ihmal etmiş olabilirim." Diğer avukatlara döndü. "Beyler, Sığınak içindeki tüm toplantı alanları hem sizin hem de Irk toplumunun korunması için sürekli olarak kayıt altına alınmaktadır."

Jonas'ı kasıtlı olarak tersleyen iki avukat, kaydedilen tepkilerinin kendilerine karşı kullanılacağını artık çok iyi farkındaydı. Şimdi her birinin yüzünde farklı hoşnutsuzluk ve endişe ifadeleri vardı.

"Oturmak ister misiniz, beyler, Bayan Blanchard?" Jonas elini Cassie'nin çantasından dosyaları çıkardığı masaya doğru salladı.

"Rachel?" Jonas'ın eli onun sırtında sıkılaştı. "Oturalım mı?"

Otururken dizleri titriyordu. Bu buluşmanın sonuçlanacağından korkuyordu ama Jonas'ın herhangi birinin bebeğini almasına izin vereceğinden bir an bile korkmamıştı.

Edgewood ve Cassie bir süre alçak konuştuktan sonra Cassie mırıltılı bir onaylamayla yerine otururken Rachel ellerini kucağında sıktı.

"Müdür Wyatt." Avukat ona dönmeden önce Jonas'a bir kez daha başıyla selam verdi. "Bayan Broen. Bayan Sinclair. Korumanıza bildirdiğimiz gibi, elimizde Yargıç Joseph Markham tarafından imzalanmış belgeler var. Amber Diana Broen adlı reşit olmayan çocuğu, velayetine karar verilinceye ve Bayan Broen hakkında çocuğun ihmali ve kasıtlı olarak tehlikeye atılması nedeniyle açılan dava sonuçlanıncaya kadar derhal Çocuk Koruma Hizmetleri'ne teslim etmeniz emredildi."

Avukat, Rachel ve Jonas için birer kopya hazırlamadan önce Cassie'ye kâğıtları uzattı.

Rachel onları okumaya dayanamadı. Onun yerine Devon'a dik dik baktı. "Bunun gerekçeler mi?" Cassie soğukkanlılıkla sordu. "Orada çocuğun ihmali veya tehlikeye atılması söz konusu değildir. Bildiğiniz gibi, Irk Yasasına göre, herhangi bir suçlama reddedilemez bir şekilde kanıtlanmadan hiçbir çocuk Sığınak veya Barınaktan talep edilemez veya uzaklaştırılmaz."

Edgewood, Cassie'ye dönmeden önce Rachel'a bakarken bakışları sempatikti. "Üzgünüm Bayan Sinclair, bu yasa sadece Irk çocukları için geçerli."

Devon'ın gülümsemesi yavaş bir zafer kıvrımıydı. Şu anda gösterdiği kibir ve üstünlük İsviçre'de görmediği bir şeydi. Yoksa görmek istememiş miydi?

Tanrım, bir zamanlar onu sevdiğine inanmak şöyle dursun, bu adamla gerçekten yatacak kadar nasıl aklını kaybetmişti? Ama kendini pişman edemezdi. Devon olmasaydı Amber'a sahip olamazdı ve çocuğu ona yaşattığı her cehennem anına fazlasıyla değerdi.

"Üzgünüm Bay Edgewood, ama bu tam olarak doğru değil." Cassie'nin sesi yumuşak, soğuk ve kendinden emindi.

Edgewood kaşlarını çatı. "Emin olmak için bu yasayı kontrol ettim, Bayan. Sinclair."

Cassie kâğıtlarını karıştırdı, bir dosya çıkardı ve avukata uzattı.

"Göreceğiniz gibi, birçok alanda Irk Yasası'nın her durumda ele alınması gereken hükümleri vardır." Söz konusu yasanın kopyalarını dağıttı.

Edgewood okudu, kaşlarını çatı, sonra tekrar Cassie'ye baktı. "Bu tamamen yasal değil," diye belirtti. "Bu yasa erişilebilir bir alanda değil ..."

"Irk toplumu için geçerli olan tüzük ve yasaları kontrol ettiğinizde size tavsiye edildiği gibi yapsaydınız, ekler ve notlarla ilgili maddeyi okurdunuz. Yasalarımızın çoğunda bu tür ekler vardır, Bay Edgewood. Ülkemiz, tüm insan hayatını korumak ve muhafaza etmek için seçilenler, bizim yaratılmamızda, hapsedilmemizde ve çocuklarımızın kaçmayı düşünmeye fırsat bulamadan işkenceyle öldürülmesinde rol oynadılar. Bu nedenle, çocuk refahı veya bir çocuğun Sığınaktan çıkarılmasıyla ilgili herhangi bir soru, böyle bir eylem gerçekleştirilmeden önce bilinebilir ve anlaşılabilir. Irk İşleri Bürosu ne bu şikayetten ne de herhangi bir ihmal ya da tehlikeye atma suçlamasından haberdar edilmemiştir. Buna ek olarak, Bay Marshal, Bayan Broen'in çocuğu üzerindeki tüm haklarından çocuğun doğumunda feragat etmiştir." Ona neşeli bir gülümseme fırlattı. "Beni hatırlıyorsunuz, değil mi Bay Marshal?"

Mavi gözlerinde öfke parıldarken çenesi sertleşti.

"Neden bahsediyor, Devon?" Edgewood onu sorguladı. "İşte şey." Cassie başka bir kâğıt koydu.

"İmzalanmış, noter tarafından onaylanmış ve Irk İşleri Bürosu'na sunulmuştur. Bay Marshal, Nevada'dan Bay Claude Desmond adlı hukuk müşaviri tarafından temsil edildiği üzere, tüm ebeveynlik haklarından feragat ettiğini imzalamıştır."

Devon'a bakarken Edgewood'un bakışları buz gibiydi.

"Bu yasal değil," dedi Devon. "Amber ile ne yapmak istediğini tam olarak anlamadım. Ve bu gerçeğin dışında. Zaten suçlamalar karara bağlanana kadar bebeği Çocuk Koruma Hizmetleri alacak."

Cassie tatlı bir sesle, "İşler o şekilde yürümüyor, Bay Marshal," dedi. "Çocuk Koruma Hizmetleri'nin burada yetkisi yok."

"Amber lanet olası bir Breed veledi değil," diye hırladı Devon, sesi , ifadesi tiksintiyle doluydu. "O lanet yasa onun için geçerli değil."

"Lanet olası bir Breed veledi. Ne kadar ilginç bir kelime seçimi," dedi Cassie kısa ve öz bir şekilde. "Sanki çocuklarımızın hiçbir değeri yokmuş gibi. Sen böyle mi görüyorsun?"

"Kapa çeneni Devon," diye uyardı Edgewood onu.

"Bana çenemi kapamamı söyleme," diye tersledi Devon. "Ve evet, ben de görüyorum. Amber bir Marshal. O bir insan, lanet bir hayvan ya da bir hayvanın yavrusu değil."

Jonas gerildi. Rachel onun vücudunu yavaşça geren tehlikeli gerginliği hissetti.

"Müvekkilinle bir şeyler yap John," diye emretti avukata. "Ben yapmadan önce."

Jonas'ın ağzının kenarlarında parlayan kesici dişlerin görüntüsünden mi, yoksa bakışlarındaki ölümcül öfke ifadesinden mi bilinmez, Devon çocuksu bir dudak bükmeyle yatıştı ve bir kez daha Rachel'a dik dik baktı.

"Bu her şeyi değiştirir, Bay Edgewood." Belediye Başkanı, Çocuk Koruma Hizmetleri görevlisine bakmadan önce başını belgeden kaldırdı. "Bayan Blanchard? Benim bir şey görüyor musunuz?"

Orta yaşlı nazik çocuk hizmetleri temsilcisi de dosyayı kapatırken, "Değerlendirmenize katılıyorum," dedi. "Çocuk Sanctuary'den alınamaz."

Frost, "Sığınak'ın Melez olmayan çocuklar üzerinde hiçbir hakkı yoktur," diyerek pozisyonlarını savundu.

Edgewood ona, "Dosyanı oku, Daniel," diye tavsiyede bulundu. "Bay Wyatt, Bayan Broen'in çocuğunu Sığınak'a dahil etmek için gerekli belgeleri imzaladı; bu belgeler Irk Yasası'na eklendi ve hem Başkanımız hem de Kongre tarafından imzalandı. Bir Irk olması gerekmiyor; annesinin sadece bir Irk'ın eşi olarak kabul edilmesi gerekiyor, ki varlığına bakılırsa bunu kabul ettiğini varsayıyorum." Edgewood gözlerini ona dikti.

Jonas'ın gerginliği birkaç derece arttı.

"Kabul ediyorum." Olmamasına imkân yoktu. Çocuğunu kaybedemezdi ve Jonas söz konusu olduğunda kaybedeceği bir savaş verdiğinin de farkındaydı.

"Orospu!" Devon alaycı bir sesle, uzun uzun tısladı. Rachel'ın eli, Jonas'ın hareket ettiğini hissettiğinde onun kalçasında sıkılaştı.

Bu hakaret Jonas'ın tepkisini çekmek için tasarlanmıştı; Devon ve/veya avukatları Amber'ı ele geçirme savaşında Breed'lere ve Rachel'a karşı kullanabilecekleri bir tepki.

Kımıldamadı. Kıpırdamadan oturdu, sessizdi, tüm dikkati Devon'a kilitlenmişti ve Rachel ondan akan intikam sözünü hissetti.

"Daniel, Ryan, lütfen Devon'ı limuzine geri götürün," diye tersledi Edgewood, Cassie yavaşça ayağa kalkıp diğer adama buyurgan, buz gibi bir bakış fırlatırken.

"Bay Edgewood, herhangi bir mahkemeye başvurmadan veya çocuklarımızdan birini Sığınak'tan almaya kalkışmadan önce, belki de Irk Yasası ve bir dava açmak için gerekli tüm adımlar hakkında tam bir araştırma yapmalısınız," diye onu bilgilendirdi. "Çiftleşme yasaları karmaşıktır, titizdir ve inanın bana, önümüzdeki iki yüzyıl boyunca çiğnenemez olacak şekilde yaratılmıştır. Bayan Broen'in çocuğunu annesinden başka birine vermeye kalkışmadan önce bunu bir düşünün."

Edgewood yüzünü buruşturdu ve Cassie'nin kendisi için hazırladığı dosya ve belgeleri bir araya getirerek çantasına yerleştirdi.

Edgewood çantasını kapatıp gitmeye hazırlanırken, "Müvekkilim adına özür dilerim, Müdür Wyatt," dedi.

Jonas da ayağa kalkarken, "Özür dilemene gerek yok John," dedi. "Hiçbir şey düşünme."

Rachel, Jonas'ın sesindeki niyetten ürperdi ve Edgewood aptal değildi. Keskin bakışları Jonas'ın üzerinde yoğunlaştı, sonra yavaşça başını salladı ve Cassie'ye dönerek, "İrtibatta olacağım," dedi.

Oda temizlendi ve saniyeler sonra pencerelerin üzerindeki karanlık perdeler bir kez daha yavaşça aralandı.

Cassie ikisine de, "son değil," diye bilgi verdi. "Ve ikinize de bir tavsiye: Marshal çiftleşmenin kanıtlanmasını talep edebilir ve ne yazık ki bunu çiftleşene kadar sağlayamazsınız."

"Ne kadar zamanımız var Cassie?" Jonas sesi gerginleşerek sordu.

Cassie durakladı, Rachel'a baktı ve sonra hafifçe gülümsedi. "Yeterince zamanımız var, Jonas. Endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum." Sonra kaşları hafifçe çatıldı. "En azından henüz değil."

Rachel ellerini birbirine sürttü, hâlâ üşümüş ve korkmuş hissediyordu.

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye fısıldadı Jonas'a dönerek. "Evrak işlerini, Amber'ı Irk toplumuna kabul etmeyi, beni eşin olarak ilan etmeyi?"

Yüzünde neredeyse korkutucu bir sertlik vardı.

"Doğumundan önce seni eşim olarak ilan ettim. Doğduktan sonra da onu kızım olarak kabul etmek için gerekli evrakları doldurdum."

"Onu *evlat* mı edindiniz?" diye sordu kuşkuyla.

Boynunun arkasını ovuşturmadan önce omuzlarını silkti. "Onu evlat edinmedim, kabul ettim. Arada bir fark var. Bir Irkın bir çocuğu evlat edinmesi gerekmez. Çocuk bir kez Irk'ın sorumluluğu olarak kabul edildiğinde, o çocuk ister Sığınak'ta ister Cennet'te yaşasın ya da , onun çocuğudur. Bir eşin, bir Cinsin olabileceğinden daha fazla toplumun yasaları tarafından yönetilemeyeceğini garanti altına almak, sadece Yasasının bir parçasıdır. Sadece yasalarına veya kolluk kuvvetlerine değil, ulusun kendisine karşı saldırganlık ilan sürece tamamen kendi kendimizi yönetiriz."

Rachel, Irk Yasası'nın kasıtlı olarak karmaşık olduğunu ve açıklamalarının çoğunun, bir kişinin

belirli bir yasayı tam olarak uygulamak. Bunu yapmak için gereken bürokrasi uzun ve pahalıydı.

Bu, ulusa ve dünyaya ırkların katlandığı cehennemin bedelini ödediklerini hatırlatacak şekilde yapılmıştı. İki yüzyıl boyunca onlara haklar verilmiş ve başka hiçbir zaman ya da başka hiçbir ırk için düşünölemeyecek bir hareket alanı tanınmıştı.

"Bana sormalıydın." Parmaklarını saçlarının arasından geçiren Rachel, duygularını ve korkularını kontrol altına almak için mücadele etti.

Bir çiftleşmeye adım atmak, bir erkekle yatmaya karar vermekten ya da evlilik konusunda anlaşmaktan çok farklıydı.

"Neden?" Pencerelelerdeki otomatik perdeleri bir kez daha kapatırken Cassie ve Crank'e sığınaktan çıkmalarını işaret etti. "Sana söylemekle ne elde edebilirdim ki?"

"Biliyor olmalıydım."

"İtiraz edebilirdin ve böylece Amber'ı koruyacak evrak işlerini geciktirebilirdin," diye kesin bir dille onu bilgilendirdi. "Benim asıl amacım seni ve çocuğunu korumaktı, Rachel."

"Tanrım, sanki o sana aitmiş gibi davranıyorsun," diye patladı, onun nedenlerini merak ediyordu.

"Sen bana aitsin, bu yüzden Amber benim sorumluluğumda," dedi. "Senin benim eşim olduğunu biliyordum. Seni kabul ederken, çocuğunu da kendi çocuğum olarak kabul ettim."

"Bu hiç mantıklı değil." Bir erkeğin anneyi tanımadan ya da sevmeden bir çocuğu kendi çocuğu olarak kabul etmesi mümkün değildi.

O anlamadı.

Jonas onun içinde dönen karmaşayı hissedebiliyordu, kısmen öfke, kısmen korku.

"Bu ırk genetiğinin bir parçası." İçini çekti, keşke bunu anlamasını sağlayabilseydi, keşke Elizabeth Sinclair'in kabul ettiğı kadar kolay kabul edebilseydi.

Ama sonra, eşi Dash, yazışmaları yüzünden onun için gelmişti. Bu şekilde gelmemişti. Çocukla arasında doğumdan önce bir bağ oluşmuştu, çünkü annesi onun eşiydi.

Hayvan genetiğı tam bir kaltaktı.

Kızın kabaca nefes alıp verişini, parmaklarını bir kez daha saçlarında gezdirişini ve ona sanki o değilmiş gibi bakışını izledi.

Onun kim olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

"Erkek aslanlar başka bir erkeğin sürüsünü ele geçirdiklerinde yavruları öldürürler," diye mırıldandı öfkeyle.

"İnsan erkekleri sevdikleri kadınların çocuklarını severler," diye tamamladı. "Bizler sadece hayvan değiliz Rachel. Birkaç genetik özellik eklenmiş insanlarız. Ne eksik ne fazla." Bu bir yalan değildi ama gerçek de değildi.

"Devon bu işin peşini bu kadar kolay bırakmayacak." Ondan uzaklaştı ve karanlık pencerelere bakmaya başladı. Hayatının ne hale geldiğini anlamaya çalıştığını hissediyordu.

"Devon'ın başka seçeneği yok." Bu kadar basitti. "Dünyadaki tüm para, satın alabileceği tüm avukatlar Irk Yasası'nı değiştiremez, Rachel. Bunu biz sağladık."

Alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Sanki Marshallar bundan sonra adil oynayacakmış gibi davranıyorsun."

"Breeds yapacakmış gibi davranıyorsun." Kıkırdadı ama bu ses bir tehlike uyarısıyla doluydu. "Hadi, buradan ve şu lanet olası gazetecilerden uzaklaşalım."

Ona tekrar dokundu. Elini sırtının alt kısmına bastırarak onu, İnfaz Koruma Memurlarının onları girişten ve flaşlarla olduğu kadar kurşunlarla da kolayca ateş edebilen muhabirlerden uzaklaştırmak için beklediği kapıya doğru yönlendirdi.

Kulübeye dönüş yolculuğu hızlı ve sessiz bir şekilde gerçekleşti. Rachel kollarını göğsünde kavuşturmuş, sadece aklını kurcalayan soruları değil, kontrolünü zorlayan duyguları da zapt etmeye çalışıyordu.

Ona aşık oluyordu ve buna engel olamıyordu. Jonas'ın ona bağlılığını kanıtladığı o kadar çok yol vardı ki. Ona olan açlığını. İhtiyacını. Onu koruma kararlılığını. Buna aşk demiyordu. Ona göre o, saf ve basit bir şekilde eşiydi.

Tanrı'nın ona verdiği ve asla başka bir adama ait olamayacak tek armağan.

Ama buna aşk demedi. Bunu aşk olarak tanıımıyordu. Eve girip Amber'in odasına yürüdü, bebeğe bakan genç Breed dışisine gidebileceğini söyledi, sonra kızını beşikten kaldırdı.

"Cassie uydu telefonunda. Seninle konuşması gerek." Jonas kapının eşiğinde duruyordu, bakışları karanlıktı. "Sen onunla konuşurken Amber'ı tutmamı ister misin?"

Sessizce Amber'i ona teslim etti ve onun Amber'i göğsüne bastırışını izledi, gözleri hâlâ Amber'i dikkatle izliyordu.

O bakış. İçinde tam bir kibir vardı ama itiraf etmek istemediği duyguları harekete geçiren bir kırılma da vardı.

Telefonu kulağına . "Cassie?"

"Başka bir odaya git, Rachel. Konuşmamız gerek." Cassie'nin ses tonunda reddedilecek bir şey yoktu. Bir genç kıza göre inanılmaz derecede olgun konuşabiliyordu. "Ve Jonas'a bahaneler uydurmaya zahmet etme; ikimiz de söylediğim her kelimeyi duyduğunu biliyoruz."

Gözlerini devirerek Jonas'a baktı ve onun Cassie'nin söylediği her kelimeyi ne kadar iyi duymamış gibi davrandığını fark etti.

İrklar tam bir belasıydı.

Başını sallayarak yatak odasından oturma odasına, oradan da mutfığa geçti.

Cassie uzak odaya adımını atarken, "İyi," diye ifade etti. "Peki nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyordu?

"Cassie, uyuşturucu mu kullanıyorsun?" diye dikkatle sordu.

Genç kadın hafifçe güldü. "Ben hiç uyuşturucu kullanmam Rachel. Sadece Amber'in Irk toplumuna kabul edilmesinin yasal olarak hiçbir boşluğu olmadığına dair seni temin etmek istedim. Marshals'ın bu maddeyi çiğnemek için yapabileceği hiçbir şey yok."

"Yasal yollardan elde edemediklerini, yasadışı yollardan elde edecekler." Rachel iç çekti. "Amber asla güvende olmayacak."

"Sığınak'taki hiçbir yetişkin ya da çocuk güvende değil, Rachel," dedi Cassie yumuşak bir sesle. "Hiçbir Cins eşi ya da arkadaşı güvende değildir. Bu sadece bizim dünyamızın bir parçası."

Onların dünyasının bir parçası. Çocuk ya da yetişkin, arkadaş ya da eş olmaları fark etmiyordu. Irklarla ilişkisi olan herkes bir ateş altında kalırdı.

Bunu biliyordu, dedi Rachel kendi kendine. Başından beri bunun farkındaydı ama şu ana kadar onu tam olarak etkilememişti. O ve Amber hiçbir zaman gerçekten güvende olmamışlardı; sadece ödünç alınmış bir hayat sürüyorlardı.

zaman. Er ya da geç, işi, Merinus ve Kane ile olan dostluğu ya da sadece ırkların özgürlüğüne bu kadar derinden inandığı için hedef alınacaktı.

"Ben iyiyim Cassie," dedi sonunda genç kadına. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Cassie nazikçe, "Düşünmek belki de yapman gerekmeyen şeydir, Rachel," dedi. "Belki de şimdi sadece hissetme zamanıdır. İyi geceler Rachel."

Hat kesildi ve Rachel belirsiz bir bekleyiş duygusuyla mutfağa bakakaldı. Gerginlik.

Telefonu kapattıktan sonra dönüp yatak odasına yöneldi ve kendisini sahiplenilen Breed'e bir kez daha hayret ederek durdu.

Sanki daha önce defalarca yapmış gibi Amber'ın altını bezliyordu. Rachel uyurken yapmıştı da.

"Cassie ihtiyaç olmadığında da, ihtiyaç olduğunda olduğu gibi burnunu bir şeylere sokmayı seviyor." Jonas Amber'ın giydiği atleti düzelttikten sonra elbisesini tekrar ayaklarına doladı.

Bebek tekmeliyor, gurulduyor, yumruklarını sallıyor ve çocuksu bir merakla Jonas'a bakıyordu.

"Sanırım endişeleniyor," diye fısıldadı Rachel.

Jonas başını salladı, Amber'i yataktan kaldırdı, göğsüne yaklaştırdı ve daha önce hazırladığı belli olan şişeye uzandı.

"Git yıkan, Rachel." Gümüş rengi gözleri her zamanki gibi öfkeli değil sakindi. "Bir süreliğine rahatla. Bir sonraki macera çok yakında gelecek."

Bir sonraki macera.

Neredeyse gülümsüyordu. Bu, kız kardeşinin görüşlerinin çoğuna benziyordu. Ve bu gerçeklerden daha azı değildi.

Umarım bir sonraki macera sinirlerini bu kadar zorlamaz.

BÖLÜM 13

Banyo işe yaramıştı ama Rachel kendini olması gerektiği kadar uykulu ya da yorgun bulmuyordu. Kendisi için temin edilmiş olan uzun, sıcak elbiseyi ve ona uygun bornozu giyerek banyodan çıkmadan önce derin bir nefes aldı.

Yatak odasına tekrar girdiğinde Amber'ın beşiğini boş buldu. Yatağın üzerindeki ultra yumuşak yorgana dokundu ve kalbinin paniğe benzer bir şekilde sıkıştığını hissetti.

Jonas onu kendine çekiyordu. Onu, kendisine bağlanmak istediğinden emin olmadığı bir şekilde kendisine bağlıyordu.

Sevgiler.

Devon'ı sevdiğini sanıyordu. İsviçre'de geçirdiği aylar, oraya gitme sebebi olan iş pek işe yaramamış olsa da inanılmazdı.

Devon'la tanıştığında bunun kader olduğunu düşünmüştü.

Zeki ve komik biriydi. Aylardır ailesinin kim olduğunu bile bilmiyordu. Ta ki babası gelene, asık suratlı, onaylamaz bir tavırla ona seçkin Marshal klanıyla evlenmek için yeterince iyi olmadığını söyleyene kadar.

Şaşkınlığı neredeyse komikti.

Devon'ın gözlerinin içine bakmış ve kendi deyimiyle biraz taşaklı olmaya karar verip hamile bıraktığı aptal kaltağı terk edene kadar onu evlatlıktan reddetmişti.

Yere bir miktar para atmış, kadına kürtaj yaptırmasını emretmiş ve gitmişti.

Devon onu sevdiğine yemin etmişti. Bağlantıları olduğunu iddia etmişti. Bir iş bulacaktı; çalışmayı seviyordu.

Hatırlayınca homurdandı. O gece ortadan kaybolmuştu. Sadece para klipsini ve Rachel'in parasını değil, pasaportunu ve kredi kartlarını da alıp gitmişti. Mahsur kalmıştı; kira ve vadesi gelmişti. Hiç yiyecek yoktu.

Kısa ve öz bir mektup bırakmıştı. Onu yönlendirdiği doktor arayıp kürtajın yapıldığını bildirdiğinde onunla iletişime geçecekti. O zaman eve gidebilirdi.

Elçilik onu kovduktan sonra yardım etmeyi reddetmişti. Elbette Devon'ın babası bunu sağlamıştı. Bir iş bulamamıştı. Ne zaman bir iş bulsa, bir şeyler oluyor ve birkaç saat içinde kovuluyordu.

Diana'ya ulaşamayınca çaresizlikten Kane'i aramıştı.

Ve şimdi, işte .

Belki de Devon her şeye rağmen kaderdi, diye düşündü. Bu yol onu önce Merinus'a, sonra da Jonas'a götürmüştü.

Ya da belki de Diana'nın onu her zaman suçladığı gibi hayalperest davranıyordu.

Her iki da, işte buradaydı ve aşkın bir zamanlar olması gerektiğini düşündüğü kadar düzenli ya da tatlı ve kolay olmadığını öğreniyordu.

Komplikasyonlarla ve bir sürü soruyla birlikte geldi.

Dönerek kapıya doğru ilerledi ve ikinci kez durdu. Ateşin önündeki geniş, yumuşak halının üzerinde Jonas, Amber'la birlikte yatıyordu.

Kıyafetlerini değiştirmişti. Bol bir eşofman altı, çıplak ayaklar ve çıplak bir göğüsle, ateş önlerinde titrerken bebeğin yanına uzandı.

Amber sadece bir bebeğin gösterebileceği uykulu bir merakla alevleri izliyordu. Jonas usulca bir ninni mırıldanırken kirpikleri aşağı doğru inmiş, yüz ifadesini uyku kaplamıştı.

Sesin karanlık ritmi onu da uyuşturmuştu ama uyuşukluğa neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Rachel bunun yerine tüm vücudunun tahrik olduğunu hissetti. Bu his her zamankinden daha derin, daha güçlüydü; içini parçalayan, ona sarılan kolları ya da bakışlarındaki sıcaklık ve eğlence parıltısını arzulamasına neden olan duygularla besleniyordu.

Bu çiftleşme ısısı mıydı, yoksa zaten sevmesi gereken kişiye verdiği duygusal ve fiziksel tepkinin artması mıydı?

Toplum, bir ilişkiye, evliliğe bağlılığın bir zamanlar ifade ettiği anlamı taşımadığı bir dünya yaratmıştı. Evlilikler para, aile, önemsiz tartışmalar ve bireyleri yorgun bırakan ve huzur arayan işler yüzünden sona eriyordu. Kapıdan içeri girdiklerinde çığlık atan çocuklar, bitmek bilmeyen ev işleri ve talepkâr akrabalarından gelen telefonlarla karşılaştıklarında çoğu zaman bulamadıkları bir huzur.

Doğa, ilişkiyi ve tek bir kişiye olan bağlılığı görmezden gelme yeteneğini ortadan kaldırmaya mı karar vermişti?

Hissettiği şey zoraki bir baştan çıkarma ya da açlık değildi. Bu doğaldı. Kendisini beklediğini bildiği öpücüğü aldığı anda hissedeceği şey ise bambaşkaydı. Bu öpücük onu normal bir ömürden daha uzun bir süre tek bir adama bağlayacaktı. Ve onu hâlâ anlamadığı ama kaçırmak istemediği bir şeyin parçası yapacaktı.

Kız kardeşi Diana ise onun macera duygusundan yoksun olduğunu söylüyordu. Kız kardeşinin bile yüzleşmekten çekineceği bir maceraya atılmak üzereydi.

"Neredeyse uyuyor." Yumuşak uğultu kesildi ve yerini onun zengin, karanlık sesine bıraktı. "Alevleri seyretmeye bayılıyor."

Ve onu kızıyla birlikte görmek kalbini kırıyordu. Yerde yatan adam, bu kulübeden çıktığında olduğu İrk İşleri Müdürü'ne hiç benzemiyordu.

Bu adam baba olmak için yaratılmıştı. Koruması altına giren herkese değer vermesi ve onları sevmesi gerekiyordu.

Rachel, kızının kirpiklerinin daha da alçalmasını izlerken, "Sevdiği şey titreyen ışık," dedi.

Parmakları nazikçe bebeğin kolunu, minik parmaklarını okşadı. Amber onun yanında o kadar küçük görünüyordu ki Rachel ona dokunmaktan korkmadığını düşündü. Rachel zaman zaman onu kırmaktan korkuyordu.

"Sana benziyor," dedi Jonas, sesi hâlâ yumuşaktı. "Yaşayan bir güzellik."

Adamın bakışları çocuktan kendisine kayınca Rachel'ın nefesi kesildi. İlk kez, gözlerindeki canlı cıva öfkeli değildi. Sakindiler, karanlık yüzünde güç ve vaatle parlıyorlardı.

Konuşamıyordu. Kelimeler boğazında kilitlenmiş gibiydi, onları çıkaracak güç içinde yoktu. Sanki ona gerçekten tapıyormuş gibi bakıyordu, sanki o belki de mükemmel, güzel, arzulanmaya değer bir kadınmış gibi.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı. Daha önce hiçbir erkek ona, sanki açlığının merkezi oymuş ve bunu sadece o giderebilirmiş gibi hissettirmemişti.

Jonas dizlerinin üzerine çöktü, bebeği kucağına alıp doğruldu ve oturma odasını geçerek, o duş alırken oraya yerleştirmiş olması gereken küçük beşiğe doğru ilerledi.

Rachel yatak odasının kapısını kapattı ve oturma odasına adım attı.

Bebeği onlara yaklaştırıyordu, böylece onu açık şömineyle ayrılmış odasından duyabileceklerdi. Özeldi ama Amber'ın ihtiyacı olursa ulaşılabilirdi.

"Bu gece telaşlanırsa onu duymak istersin diye düşündüm." Amber'ı alevleri izlemeye devam edebilmesi için beşiğe yatırdı ve minik pembe oyuncak ayılarla süslü hafif bir battaniyeyi minik bedeninin üzerine çekti.

"Bunu anlamıyorum," diye fısıldadı şöminenin önünde durup adamın kendisine dönmesini izlerken. "Ve bundan korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?" Ona doğru ilerledi, yavaş hareket etmesine rağmen uzun bacakları aradaki mesafeyi açıyordu. "Korkacak ne var tatlım? Hayal edebileceğinden daha fazla zevk mi? Senin için ölebilecek bir adamdan mı?"

Kadınların uğruna öleceklerine yemin ettikleri şeyler. Yine de onu korkutan aşk ya da bağlılık değildi.

"Çiftleşme sıcaklığından." Kadın sıkıca yutkundu. "Kontrolün bende olmamasından hoşlanmıyorum Jonas. Yarının ne getireceğinden emin olmadan nasıl yaşayacağımı ya da kendi kaderimi nasıl kontrol edemeyeceğimi bilmiyorum."

"Marshal'la birlikteyken yarının ne getireceğini biliyor muydun? Ve tatlım, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama tüm kontrol sende," dedi yumuşak bir sesle, elleri omuzlarına gitti, parmakları elbisenin bol yakasının ortaya çıkardığı teni okşadı. "Ne istersen, bunu sağlamak için buradayım Rachel," dedi.

söz verdi. "Seni güvende, mutlu ve kollarımda tutan her ne varsa, sana vermek için buradayım. Sadece bana ne istediğini söyle."

Başını eğdi ama onun dudaklarını öpmedi. Ely'nin her nefesi işkence haline getirdiğini söylediği çiftleşme hormonunu paylaşmadı, açlık çok yoğundu. Bunun yerine, dudakları kulağının hemen altındaki deriye dokundu; burada hisler büyümüş, ısı oluşmuş ve sinir uçları boyunca orman yangını gibi yayılmıştı.

Rachel, tensel zayıflık ve aşırı duygusal yüklenme onu ele geçirirken kirpiklerinin kapandığını hissetti. Adamın ona yaptıklarına zar zor anlam verebiliyordu. Kalbini kırabilir, onu vurmak istemesine neden olabilirdi ama tüm bunlara rağmen bu şansı kaçırmak istemiyordu.

"Ne yapıyorsun?" Nefes almak her geçen saniye daha da zorlaşırken, uyarılmanın içini yakıp kavurduğunu hissediyor ve onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu.

Dudakları sıcak kadife gibiydi, dili hafif bir törpüyle, gözlerini kapattıran ve dizlerini zayıflatan ateşli bir sertlikle ve daha fazlasını hissetme, onun her şeyini hissetme açlığıyla neredeyse onu boğuyordu.

"Jonas." Adını fısıldadı, içinde biriken ihtiyaç artık onu parçalıyor ve bu adımı daha fazla düşünme konusunda barındırıyor olabileceği her türlü düşünceyi çöpe atıyordu.

Ellerini kaldırarak parmaklarını adamın sert ve sıcak karnına bastırdı, kendi karnı açlıktan kasılırken parmaklarının altında karnın esnediğini hissetti. Onun dokunuşuna bu kadar kolay karşılık vermesini seviyordu. Onunla hiç oyun oynamıyordu. Ona zevk verdiği kadar kendisi de ona zevk veriyordu.

"Benimle yatağa gel, Rachel," diye kulağına doğru nefes aldı. "Söz veriyorum, bu gece sıcak olmayacak. Bu fikre alışmak için ihtiyacın olan tüm zamana sahipsin. Kontrolünü kaybetmenin buna değip değmeyeceğine karar vermek için."

Başını kaldırıp ona baktı ve sesindeki inanılmaz yumuşaklığa hayret etti.

"acıyor," diye fısıldadı.

"Sanki sana sahip olmamak başka bir erkeği incitecekmiş gibi." Yanağını avuçladı, başparmağı dudaklarında gezindi. "Sen benim için bir bağımlılıksın, aşkım. Ama henüz yoksunluk çekecek değilim."

Eğlenmiş ve sabırlı görünüyordu. Acı çeken bir adam gibi görünmüyordu.

"Ely düşünüyor . ."

"Konu çiftleşmiş Irklar olduğunda Ely bazen biraz fazla korumacı olabiliyor ve bu fenomenin biyolojisi hakkında fazlasıyla meraklı olabiliyor," dedi eli Rachel'ın kolunda gezinirken ve onu yatak odasına çekmek için geri çekilirken parmakları Rachel'ın parmaklarını buldu. "Ely'nin ne dediği hakkında endişelenme Rachel. Neye ihtiyacın olduğu konusunda endişelen."

Ona yalan söylüyordu. Yalanı gözlerinde, alnında parlayan ince ter tabakasında görebiliyordu. Acı çekiyordu ve ona ihtiyacı olan zamanı vermek için kendini nasıl tuttuğunu bilmek, kendini tutmanın gerçekten yapmak istediği şey olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Onu öpmesi gerekiyordu. Merinus'un açıkladığı gibi, dilinin altındaki bezler, hormon paylaşılmadığı sürece acı verici bir şekilde hassaslaşabilirdi.

Onu koruyordu.

Kelebekler midesini döverken ve ciğerleri sinirden kasılırken onun kendisini yatak odasına çekmesine izin verdi.

Uzun zamandır fanteziler kuruyordu. O kadar çok gece onun kendisine dokunmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmişti ki. Ve onun dokunuşu hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Onu yatak odasına çekerken, Rachel ona baktı ve gözlerinde şu anda kendi üzerinde uyguladığı inanılmaz kontrolü gördü.

Sıvı cıva gözleri açlıkla, ihtiyaçla öfkeleni. Yüz ifadesi sıkıydı, vahşice yontulmuştu. Ve seksiydi. Yüzündeki güçlü, ilkel hatlar, vücudundaki kordonlu güç o kadar seksiydi ki, kız dokunmasına ihtiyaç duymadan ona bakmaya bile zor dayanıyordu.

Ona dokunmaya gerek kalmadan.

Çıplak omuzlarına uzanan Rachel, parmaklarının uçlarının güçlü kasların üzerinde gezinmesine izin verdi, kaslardaki gerginliği ve sıkı sıkıya bağlanmış kontrolü hissetti.

"Sen tam bir yalancısın," diye fısıldadı. "Merinus bana çiftleşme ısı hakkında her şeyi anlattı Jonas. Bana söylemediği şeyleri de ben tahmin ettim ya da Ely bilgi verecek kadar kibardı."

"Merinus'un koca bir ağız var." Kadın tırnaklarıyla etini çizerken yüzünü buruşturdu.

"Merinus bana doğruyu söylüyor," dedi Merinus o tuhaf renkli gözlerle aşağıya bakarken.

"Hayır. Merinus yalan söylüyor." Tırnakları aşağıya doğru inip erkek meme uçlarının sıkı, sert disklerine bakarken sarsıldı.

Onunla daha ne kadar oynayabileceğini merak ediyordu. Onu ne kadar zorlayabilirdi? Kontrolü gerçekten kırılacak mıydı? Kadın ya da erkek, hiç kimsenin onun o çok övülen kontrolünü kıldığını duymamıştı.

"Sanırım yalan söylemeyi seviyorsun." Öne doğru eğilerek dudaklarını adamın göğsüne dokundurdu, dili uzanıp sıkı, sert erkek meme uçlarından birini yaladı, tadına ve sonra daha fazlasını istedi.

Elini kaldırdı, saçlarına doladı ve hafifçe gevşediğini hissetmeden önce uzun, gergin anlar boyunca onu hareketsiz tuttu.

"Yalan söylemem," diye nefes aldı, dişleriyle göğüs ucunu tırmıklamadan önce ona bakarken çenesi büküldü.

"Yeter." Parmakları bir kez daha kızın saçlarında düğümlenirken dudaklarından bir inilti koptu. "Beni kışkırtma Rachel. Şimdi çiftleşme sıcaklığından korkmayı bildiğini sanıyorsan, bu şekilde zorlamaya devam edersen gerçek korkunun ne olduğunu kesinlikle anlayacaksın."

"Ne gibi?" diye kabaca nefes aldı göğsünün ortasını öperken. "Bunun gibi mi?" Adamın etini ısırdı, çekiştirdi, amını ısıtırken karnının kendi karnına karşı titrediğini hissetti.

Onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaç bir fırtına gibi içinden geçti, dizlerini zayıflattı ve nefesi bu hisle sıkışırken rahminde nabız gibi attı.

Zevkinin bu en küçük göstergesi neredeyse onun kontrolünü kırmaya yetecekti. Onun gerildiğini hissetti, bakışlarının alevlenmesini, ısınmasını, erimesini izledi.

Başını geriye çekerken göğsünden bir inilti yükseldi, kendi başı da sanki onu öpmeye hazırlanıyormuş gibi alçaldı.

Hiç gelmeyen bir öpücük. Bunun yerine, dudakları onun çenesine bastırdı, parmaklarını saçlarından gevşetmeden önce serbest eliyle bornozunu omuzlarından iterken dudaklarından sessiz bir inilti koptu ve bu eliyle, elbisesinin ince askısını üzerine çekti.

Omzuna. O kadar şehvetli, o kadar seksiydi ki Rachel boğazından kopan iniltiyi tutamadı.

Yatak odası açlıkla ısınmıştı. Rachel bunu havada hissedebiliyor, paramparça olmuş hislerine tutunmak için savaşıırken aralarında demleniyordu.

"Sana dokunma ihtiyacı beni çıldırtıyor," diye homurdandı bornozu ve elbisesi ayaklarının dibine dökülürken.

Artık çıplaktı. Adamın önünde duruyordu, vücudu onun görmesi, okşaması ve sahip olması için çırılçıplaktı.

"Tanrım, şu haline bak." Bakışları göğüslerine kaydı, göğüs uçları sıkı ve sertti, o kadar hassastılar ki, hava bir zevk darbesiyle üzerlerinde geziniyordu.

Rachel gözlerini kapadı, adamın elleri göğüslerini kavrayıp okşarken zevkin içinde kayboldu. Şimdi aralarında zorunlu bir ihtiyacın yükseldiğini hissedebiliyordu, ilkel bir açlık duygusu aralarını yırtıyordu.

Rachel omurgasından aşağıya doğru inen, amcığının içinde titreşen ve söndürmenin bir yolu olup olmadığını merak ettiği bir alevi körükleyen ihtiyaç titremeleri hissetti. Onun dokunuşuyla hiç doyabilecek miydi, yoksa açlığı artmaya devam mı edecekti?

Başparmağıyla parmağı arasında göğüs uçlarını kavrarken, Rachel bu gecenin sadece kendisi için olmadığını dair kendine söz verdi. Jonas'ın, eşi için kendi isteklerini, kendi açlıklarını bir kenara bırakacağını anlamaya başlamıştı. Onun için.

Bu adil miydi? O kadar çok insan ondan bir şeyler almıştı ki; onları bu yönde manipüle ettiğinde bile, yine de almışlar, oynadığı oyunlar, elde ettiği sonuçlar ve kendisinden verdiği her şey için ona öfke duymuşlardı. Ve hiç kimse Jonas için kendisinden ya da hayatından bir şey sunmadı.

Ve bir kez daha, Jonas kendini vermeye ve karşılığında hiçbir şey istememeye hazırды.

İstediği bu muydu?

Dudakları boynundan aşağı inerken başı geriye doğru eğildi, kaba kadife, her sinir ucunda zevk okşuyordu, yine de yeterli değildi.

Sadece dudaklarıydı. Ne bir dil darbesi, ne de dudaklarından bir öpücük. Ve bunu çok istiyordu, umutsuzca.

Çiftleşme sıcaklığından dehşete düşmüştü ama bunu asla bilemeyecek da bir o kadar korkuyordu.

Dehşete kapılmıştı, nokta. Hayatı pek çok açıdan kontrolden çıkmıştı ama bazı açılardan da tam olması gerektiği gibi görünüyordu. Olması gereken yerdeydi. Burada, Jonas'ın kollarında.

Ve bir şeyin eksik olduğunu biliyordu: onun öpücüğü. Dudaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesi, dilinin onunkilere değmesi.

Dudakları göğüslerinin üzerindeydi, etini okşuyor, meme ucuna sürtünüyordu. Daha da yaklaşarak meme ucunu adamın dudaklarının arasına itmeye çalıştı. Onu orada istiyordu, orada hissetmek için can atıyordu.

"Jonas." Adını fısıldadı, onun olağanüstü kontrolünü kaybetmeye çok yakın olduğunu biliyordu.

Kırmalı mıydı? Kırabilir mi?

Sersemlemiş ve neredeyse daha fazlası için yalvarmaya hazır bir halde adamın karanlık kafasına baktı.

"Bunun yeterli olduğunu düşünüyor musun?" diye fısıldadı başını kaldırdığında. "Hayır, asla yeterli değil." Dudakları tekrar göğüs ucuna sürtündü. Tanrım, bu inanılmazdı, sadece bu kadar.

Elini karnına dayadı, parmakları aşağıya, daha aşağıya indi, Rachel amından akan suları hissederken kalçalarının arasındaki kıvrımlara bastırdı.

Düşünce akışını kaybetmeye başlamıştı, onun kontrolünü kaybetmesini sağlama kararlılığını. Muhtemelen parmakları klitorisinin etrafında çalışıp onu deliliğe sürüklediği içindi.

"Daha fazlasını istiyorum." Elleri göğsünden karnına, giydiği eşofmanın alt bandına hareket etti.

Onları çıkarmak istedi. Vücudunun her santimini çıplak olarak hissetmek istiyordu. Sert ve kalın sikinin kendisine, içine doğru bastırdığını hissetmek istiyordu.

İlk önce. Tanrım, önce onu ellerinde, dudaklarında hissetmek istedi. mi?

Daha önce hiç yapmamıştı çünkü çok utanmıştı. Çünkü şimdiye kadar neden yapmak istediğini hiç anlamamıştı. Şimdi bunu neden yapmak istediğini biliyordu. Onu

çok iyi hissetmek. Onun hırlamasını, hırlamasını duymak istiyordu. Onu mırıldatmak için ne gerektiğini bilmek istiyordu.

Jonas sarsılıp inerken ve onu kendine doğru çekerken elastik bant kalçalarından aşağı, şaftın ağır etinin üzerinden kaydı.

Adamın elleri kadının kalçalarına kilitlenmiş, onu kendine doğru kaldırırken başı geriye atılmış, göğsündeki o sert gümbürtüyü bir kez daha duyarken siki kadının amının tümseğine sıkıca ve sertçe bastırılmıştı.

Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve bir saniye sonra adam onu yatağa yatırmış, üzerine geliyordu, dudakları açlıktan yüzünü buruşturarak geriye çekilmişti.

Kesici ağzının kenarlarında güçlü ve keskin bir şekilde parladı.

Adamın dizinin kendi dizlerinin arasına girdiğini, kalçalarını ayırdığını ve üzerinde hareket ettiğini hissetti.

"Bu hiç adil değil." Zayıf, titreyen elleri, üzerine gelen adamın göğsüne bastırdı.

Onu memnun etmek istiyordu, sahip olması gerekiyordu.

"Adil olmayan ne? Ben adil yapacağım. Söz veriyorum, adil olması için ne gerekiyorsa yapacağım, sadece tatlı Tanrım, seni hissetmeme izin ver."

"Önce seni hissetmeme izin ver." Adamın omuzlarını

itti. Adamın gözleri kısıldı. "Yapma bunu Rachel."

"Ne yapmak?" Ona doğru kaydı, bacağı onunkinin üzerinde geziniyor, onu en yumuşak tüyler gibi kaplayan neredeyse görünmez, çok ince tüyleri hissediyordu.

Isı, dokundukları yerdeki deriyi diken diken etti, etini ısıttı.

"Bunu kontrol etmeme izin ver, Rachel," diye kabaca nefes aldı. "Söz veriyorum, çok iyi olacak."

"Belki ben de dokunursam çok iyi olur," diye önerdi, sesi gırtlaktan geliyordu, şaşırttı, içinde bir eğlence duygusu oluştu.

Onun eğlenmek istemesini sağladı. Sanki ona meydan okuması için ona meydan okuyordu. Kendini kontrol edebiliyordu. Bir kadının onu ezmek istemesine neden oluyordu.

"Öyle olacağından hiç şüphem yok." Yavaş bir gülümseme dudaklarını kıvırdı, ondan gördüğü nadir, gerçek gülümsemelerden biriydi. "Ama önce bunun nasıl bir his olduğunu görelim."

Onu yaladı.

Adamın dili, hava kadar hafif bir şekilde omzunun üzerinden geçerken Rachel donakaldı ve adamın dili bacaklarını okşadığında bacaklarına yayılan aynı sıcaklık hissini yaydı.

Dili törpülendi, sadece birazcık. Karanlık ve çılgınca ilkel hissetmeye yetecek kadar. Zihninde yasak bir heyecan yaratmaya yetecek kadar.

Üstünlüğü elinde tutmakta iyiydi: dilinin darbeleri, vücudunun kıvrımları, onu kendine doğru çekişi, elinin yumuşak bir tümseğin etrafında kıvrılıp kalçalarını kendi kalçalarına yaslayışı. Dişleri kızın kulak memesini ısırdı. Hafifçe. Çok hafifçe. Elleri kızın üzerinde geziniyor, bir parmağının ucu kıza sürtünüyordu. en ufak bir çimdik hissettiğinde meme ucu.

Tırnağının areolaya sürtünmesi gibi bir sıyrık, göğüs ucundan klitorisine doğru bir ısı dalgası gönderdi.

Onun altında kıvrıldı. Çok daha fazlasını istiyordu. Kalçalarının arasında sıcaklık oluşuyor, vücudunu yıkıyordu. Aletinin tümseğe baskı yapması, klitorisine karşı alev alev yanması onu çıldırtıyordu.

Kalçaları yuvarlandı, itildi, bir yandan diğer yana kaydı, sert, sıcak şaftı ağır, kaygan nemin içinden okşadı. Şişmiş ve hassas olan amının kıvrımları baskının altında ayrıldı. Klitorisi acı içindeydi, onun altında kavis çizerken serbest bırakılması ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

görmek, izlemek zorundaydı.

Gözlerini açarak yukarıya baktı. Alnında, omuzlarında boncuk boncuk ter vardı. Dudakları aralanırken, dili küçük bir damlacık nemi yakalamak için dışarı çıkarken başı kalkarken, göğsünden aşağı yavaş ve kolay bir şekilde, tembel bir duygusallıkla yuvarlanan bir dere akıyordu.

Tarçın ve karanfil. Zengin, karanlık bir fırtına. Gece yarısı ve delilik. Adamın hareket ettiğini hissettiğinde bu tatlar duyularına işlemişti. Uylukları daha da açılmıştı, adam prezervatifi sikinin sert uzunluğunun üzerine yuvarlarken bir tereddüt yaşadı. Bunda yanlış bir şeyler vardı. İtiraz etmesi gerektiğini biliyordu ama daha kelimeleri oluşturamadan, nedenini hatırlayamadan adam içine girmişti.

Ateşli, yoğun, zevk veren bir acı kadının içinden akıp geçti. Narin, hassas kasların gerilmesi, adamın kalın, sert etinin darbeleri

onun içinde. Enfesti. Kontrol edemediği ya da kaçamadığı ateşli bir fırtınanın içinde diri diri yanmak gibiydi.

İlk kez, ona zevk verirken arkasında değildi. Ona bakıyordu, gümüş gözleri kararıyor, bir cıva fırtınasına dönüşüyordu, şu anda duyuları boyunca yükselen orman yangınıyla eşleşen ateşli bir yangın.

Yavaş yavaş, her seferinde bir acı verici inç, kalçaları yuvarlandı, bastırdı ve sertleşmiş eti onun içinde daha derine işledi.

Bakmak zorundaydı. İzlemek için. Kalçalarının arasına bakarak, adamın ittiği nemden parlayan lateks kılıflı ereksiyonu görebiliyordu. Geniş ve karanlıktı, etinin kıvrımlarını ayırıyor ve içinde kayboluyordu.

Onu götürüyordu.

Adam daha derine iterken başı geriye savruldu; sert, zorlu bir itişin ardından, kadın adamın altına doğru eğilirken ve adamın sikinin uzunluğu tamamen içinde kaybolurken bir zevk iniltisi duydu.

Sıcaklık, coşku, tam teslimiyet, tam özgürlük hissi onu sarmıştı. Sanki uçuyormuş gibi hissediyordu, sanki tam bir kendinden geçme uçuşuna kilitlenmişler, güneşe doğru yarışıyorlardı.

Jonas hareket etmeye başladığında kapalı gözlerinin arkasında ışık ve renk patlaması oldu. Sanki her vuruşu zevk alınacak, hatırlanacak, sonsuza dek ikisinin de zihnine kazınacakmış gibi onu becerdi.

Kalçaları itti, yuvarlandı, bir yandan diğer yana kaydı, ereksiyonunun onu daha da germesine, serbest bırakma tırmanışlarında daha önce gizlenmiş sinir uçlarını ve erojen bölgeleri ortaya çıkarmasına neden oldu.

Nefes alamıyordu. Nefes nefese kalmıştı, bayılacağından emindi. Zevk o kadar yoğun ki, açlık içinde o kadar derin ve güçlüydü ki, doyamıyordu. Asla doyamayacaktı. Her zaman daha fazlasına ihtiyacı olacaktı.

Geçmişte sevgililerinden kurtulmanın bu kadar zor olmasına şaşmamalı, diye düşündü hayal meyal. Nedeni buydu. Çünkü bir rüya gibi sevişiyordu, karanlık bir fantezinin canlanıp ruhunu ele geçirmesi gibi bir şeydi bu. Bu sahiplenme.

Bacaklarını kaldırarak adamın beline doladı ve zevk kontrolden çıkmaya başladığında ona tutunmak için mücadele etti.

Kontrolünü kaybetmişti. Üstünde Jonas'ın hamleleri sertleşiyor, hızlanıyordu. Jonas'ın göğsünden gelen hırıltıları duyabiliyordu, hayvani, vahşi, siki içine dalıyor, altında kasılmaya başladıkça onu öfkeli bir hızla beceriyordu.

Duygular sisteminde hızla ilerliyor, kan dolaşımına karışıyordu. Havanın tenine değmesi enfesti; vücudunun onunkinin içine girdiğini hissetmek mest ediciydi.

Kalçaları havaya kalktı, başı battaniyeye doğru eğildi ve dudaklarından dökülen çığlık, aniden dudaklarının üzerine kenetlenen sert, nasırlı avuç tarafından zar zor bastırıldı.

Rachel patladı. Orgazmı zihnini ve bedenini yırtarak, kendisini bekleyen alev alev yanan, beyaz ateşten merkezi delip geçerken ruhuna kadar ulaştı.

Onun kollarında ölüyordu. Nefesini, iradesini, kim ve ne olduğunun tam kalbini kaybetmişti, coşku içine tırmanıyor, tekrar tekrar patlıyor, vücudunda ateşli patlamalar halinde nabız atıyordu.

Jonas onun üzerinde son bir kez, sertçe, derinlemesine, hareketsiz durarak, ereksiyonunun zonkladığını ve o kadar şiddetli hareketlerle vurduğunu hissetti ki, bir parçası onun kendi salıverilmesinden zevk mi yoksa acı mı duyduğunu merak etti.

Yine de bu kısım uzaktaydı, ışık ve renkle, asla durmaya istekli görünmeyen ama içinde tekrar tekrar titreşen hislerle korunuyordu.

Boşalmayı durduramıyordu. Adam her hareket ettiğinde, siki her zonkladığında, başka bir patlama patlıyor, başka bir zevk nabızı onu parçalıyordu.

Sonunda, hâlâ sert bir şekilde ondan kurtulana kadar, yanına yığılıp onu nazikçe kollarına çekerken nefesi hâlâ sertti. Sakinleştirici bir şekilde, son derece nazik bir şekilde, eli sırtını okşadı, nefes alış verişini nihayet yavaşlayana ve uzuvlarına bir ölçüde normallik gelene kadar onu rahatlattı. Artık kendini çok zayıf hissetmiyordu. hareket edemiyor, nefes alamayacak kadar zayıf.

Elini göğsüne dayadı, kalp atışlarını hissetti, şiddetli ve sert çarpıntılar hafifleyerek ölçülü bir ritme dönüştü ve ikisinin de bu deneyimden sağ çıkacağına dair ona güvence verdi.

Rachel uzun süre bunun gerçekleşmeyeceğinden korkmuştu.

"Benimle uyu," diye mırıldandı, ikisini de yastıklara yaslayıp çarşafı vücutlarının üzerine çekerken sesi uykuluydu. "Tam burada, Rachel. Gece boyunca seni bana karşı hissetmeme izin ver."

Bununla ilgili bir sorunu yoktu. Adamın göğsüne yerleşerek yorgun bir şekilde nefes verdi ve uykuya daldı.

Kadının uyuduğundan emin olunca Jonas yavaşça yataktan kaydı, battaniyeleri kadının vücuduna doladı, sonra yatağının yanındaki çekmeceden sterilize edilmiş bir poşet çıkarıp içine atmadan önce kırık prezervatifi sikinden sıyırdı. Ely'nin olağandışı bir şey olması ihtimaline karşı bunları ona vermeyi düşünmüş olması çok iyi olmuştu. Kesinlikle bir şey olmuştu, tıpkı başka bir şeyin olmadığı gibi: Boşalmamıştı.

Dövme demir kadar sertti.

Ağzındaki hormonun tadı ağzını yaktı, tadını eşiyle paylaşma talebine karşı çıktıkça hormonun özellikleri açıkça yoğunlaşıyordu.

Kontrolünü kaybediyordu. Onu hiç ısırmamıştı. Hormona onu işaretleme şansı vermek, çiftleşme ateşine atmak için derisinin en ufak bir şekilde kırılmasından daha fazlası gerekmezdi. Ve doğa da bunu yapmaya kararlıydı. şehvet şimdi kanını delice çarpıyor, keskin pençelerini açıktaki sinir uçlarına geçiriyordu. Onu istemek cehennem gibiydi. Aklını yok ediyordu, çünkü ona katlanamıyordu. Henüz alamıyordu.

Geri durmak onun tek seeneğiydi. Kızın ona aşık olmasını sağlamanın tek yolu buydu. Onun kollarına ve yatağına zorla girmiyormuş gibi hissetmeye dayanamıyordu.

Oturma odasından geçerek mutfak tezgâhının üzerindeki şari cihazından uydu telefonunu aldı ve odanın en ucuna doğru ilerledi.

"Jonas, sorun ne?" Ely hemen telefona sarıldı.

"Diken prezervatifi deldi." Çiftleşmiş bir Irkın prezervatif kullanması duyulmamış bir şeydi. Tıpkı karşılıklı bir çiftleşme olmadan dikenin uzamasının duyulmamış bir şey olması gibi. Henüz bunu deneyen olmamıştı.

"Prezervatife ihtiyacım var," dedi Ely kabaca. "Dikenin çok küçük hormonal özellikleri var. Eğer çok şanslıysak, prezervatif bir kısmını yakalamış olabilir."

"Oldukça fazla." Yüzünü buruşturdu. "Ben bırakmadım ama diken bıraktı." "Sana neler oluyor böyle?" Ely tersledi. "Onu eşleştir zaten."

"Henüz değil Ely." Boynunun arkasını ovuştururken başını salladı. "Onun sevgisini istiyorum. Rachel, doğal olmayan hayatlarımızın geri kalanı boyunca bana bağlanmadan önce beni sevdiğini fark etmezse bana karşı hissettiklerine güvenmeyecektir."

Çiftleşmiş bir Irkın gerçekte ne kadar yaşayabileceğini kim bilebilirdi ki? "Ayrıca," diye içini çekti, "burada hâlâ anlatılacak gerçekler var. Ben yapmayacağım onu onsuz çiftleştir."

Sessizlik hattı doldurdu. Ely'nin onunla aynı fikirde olmadığını biliyordu. Gerçeğin ancak gerçekleşirse kanıtlanabileceğini iddia ediyordu; o zamana kadar bu bir varsayımdan öteye gidemezdi.

Bilim adamlarının yarattıklarına hiç benzemeyen bir yaratığı doğurmak için yaratılmıştı. İnsan bedeninde gerçek bir hayvan. O gün geldiğinde ne doğuracağı konusunda onu uyarmadan eşini kendisine nasıl bağlayabilirdi?

"Prezervatife ihtiyacım var," diye tekrarladı. "Ve senin de hemen buraya gelmeni istiyorum. İnfazcılarını Rachel'a göz kulak olmaları için bırak. Ben laboratuvarda bekliyor olacağım."

Hat bağlantısı kesildi. Telefonu indiren Jonas ona eğlenerek baktı. Kahretsin, Ely her zamankinden daha otoriter olmaya başlamıştı. Bu iyi bir şey değildi.

Ama haklıydı. Şu anda ona verebileceği her şeye ihtiyacı vardı. Yakında testler, muayeneler ya da meraklı doktorlar için hiçbir şans kalmayacaktı. İçindeki hayvan kontrolden çıkmış, çiftleşme dürtüsü zihnini parçalıyordu. Ve Rachel'a sahip olduğunda, çiftleşme döngüsünü tamamladığında, gelmiş geçmiş en sahiplenici orospu çocuğu olacağını biliyordu.

Onun kendisinden nefret etmesine neden olmaktan korkuyordu.

BÖLÜM 14

Jonas ertesi sabah ofisine girerken yüzündeki gergin ifadenin ve tüm vücudunu saran gerginliğin farkındaydı. Çiftleşme sıcağının ona verdiği zararı fark etmemek mümkün değildi. Eğer gözden kaçırdıysa da Ely her sabah bunu hemen fark ediyordu.

Ely ile laboratuvarda geçirdiği saatler hiçbir cevap vermemiş, sadece daha fazla soru sormuştu. Çiftleşme menisindeki hormonun ne olduğu gibi sorular.

Çiftleşme menisi sadece dikenden gelir, ana salımdan sonra boşalır ve sadece birkaç insan spermi içeren İrk menisiyle karışırdı. Çiftleşme menisi insan spermini güçlendirmenin yanı sıra önemli İrk DNA'sı ve çiftleşme ısısını kısa bir süre için hafifleten bir hormon içeriyor gibi görünüyordu.

Jonas'ın boşalttığı çiftleşme hormonu diğer İrk eşlerinininkiyle aynı biyolojik bileşenlere sahipti ama birkaç eklemeye de yapmıştı. Ely'nin bir saat önce ayrıldığında hâlâ kaşlarını çatıldığı eklemeler.

Kulübeye döndüğünde Rachel'ı ofiste, tam vaktinde, Amber'ı yanındaki odada beşiğinde ve her şeyin Washington'da olduğu gibi aynı verimlilikle işlediğini gördü.

Doğru çalışmayan tek şey Jonas'tı.

"Lawe, Rule, benimle gelin," diye Rachel'ın ofisinde bekleyen iki İnfaz Koruma Memuruna çıktı.

Lawe ve Rule onu ofisine kadar takip ettiler, kapıyı arkalarından kapattılar, sonra durup sessizce onu izlediler. Onların hazır olduklarını, hissettikleri şeye gergin bir şekilde hazırlandıklarını hissedebiliyordu.

Jonas zor günler geçiren bir adamdı, çünkü içindeki hayvan her geçen gün daha da güçleniyordu.

"Devon Marshal hakkında tam bir araştırma yapılmasını istiyorum," diye emretti. "Daha önce gittiğimizden daha derine inin. O orospu çocuğunun soluduğu havayı ondan önce kimin bilmek istiyorum. I

Kafasındaki her saç telini ve uyuşturucuyu kimin temin ettiğini bilmek istiyorum. Ve dün akşam geldiğinde neden Brandenmore'un kokusunu üzerinde hissettiğimi bilmek istiyorum."

Jonas'ın bunu anlaması biraz zaman almıştı. Şu anda Rachel'la ilgili hisleri o kadar karışıktı ki, tehlikeliydi.

Lawe homurdanarak, "Crank piçin koktuğunu söyledi," dedi.

"Brandenmore'un," diye onayladı Jonas. "Tahminime göre o orospu çocuğu limuzindeydi. Kokuyu dağıtmaya çalışmışlardı ama koku oradaydı. Eğer o kadar yakındaysa, bunun tek nedeni Amber'ı Sığınak'tan çıkaracaklarından emin olmalarıydı. Onu neden istediğini ve neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum ve bunu hemen öğrenmek istiyorum."

İlaç konusunda bir dahi olan Brandenmore'un böylesine küçük bir çocuk için neler planlamış olabileceğini düşündükçe içi öfkeyle doluyordu. Özellikle de Jonas'ın almasına asla izin vermeyeceğini bildiği bir çocuk için.

"Jess Warden da sana ulaşmaya çalışıyor Jonas," diye sessizce bilgilendirdi Rule onu. "Horace Engalls'ın avukatları, onun da ülkeyi terk etmesini engellemek için gözetim altına aldığımız İnfazcılara karşı Sığınak'a bir protesto başvurusunda bulundu. Onu takip etmeyi bırakmamızı talep ettiler ve ayrıca iddialarının dinlenmesi için yönetim kurulunda acil bir duruşma talep ettiler."

Bu da Irk Yasası tüzüğüne göre Engalls'ın boku yediği anlamına geliyordu. Önce ön kabineye gitmesi gerekecekti; altı Irk ve üç insan, yönetim kabinesinin tartışmaları dinlemesi gerekip gerekmediğine karar verecekti. Ancak o zaman, Jonas'ın da üyesi olduğu yönetim kabinesine gidecekti. Talep geri çevrilip veto edildikten sonra, ancak o zaman mahkemeye gidebilirdi ve burada en az beş ya da daha fazla Irkın jüride yer alması gerekiyordu.

Bu yıl Engalls olmak berbattı.

Jonas, "Böyle bir şey olmayacak," diye . "İnfazcılara geri çekilmelerini söyle. Bakalım ne planlamış. Eğer bir uçağa binmeye kalkışırsa, onların da orada olmasını istiyorum. Ne yaptığını, nereye gittiğini ve erkekler her gittiğinde ne halt ettiğini bilmek istiyorum. Ve bunu yapmadan önce bilmek istiyorum."

Engalls sonra kaçmayı deneyecekti. Brandenmore, Orta Doğu'ya yaptığı küçük kaçışta şu ana kadar inanılmaz bir şans yakalamıştı. Ülke

Brandenmore'u içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için avukatlar ve mali kaynaklar da sağlıyordu.

"Köpek de sana ulaşmaya çalışıyor." Lawe sesini alçak tuttu. "Görünüşe göre Brandenmore'un kaldığı yerde küçük, güzel bir laboratuvarı var. Görebildikleri kadarıyla henüz kraliyet sarayından ayrılmamış, bu yüzden onu yakalama şansı olmadı ve Dog da henüz Brandenmore'un süitine girmenin bir yolunu bulamadı."

Jonas'ın dudakları inceldi. "Dog'a Brandenmore'u yakalayıp uçağa bindirmesi ve bana doğru çıkması için kırk sekiz saati olduğunu söyle. İçimden bir ses burada fazla zamanımız kalmadığını söylüyor."

E-postasını açarak hızla gözden geçirmeye başladı, dudakları daha da incelirken gözleri her konu başlığını tarıyordu.

Breed'ler, o sırada dedikodu gazetelerinde hangi haberin çıktığına ve kimin onları sevdiğine göre ya seviliyor ya da nefret ediliyordu. Şu anda, dünyanın en büyük gişe rekortmenlerinden birkaçı Breeds'in arkadaşları olmasının havalı olduğunu düşünüyor.

Tanner Reynolds harika bir film yıldızı hayranı olmuştu ama karısı Scheme biraz daha çekingendi. Tanner'ın dikkatli gözleri altında aynı açılardan çalışan, güven ve dostluğu sevdirmeye sanatında eğitilmiş başka Irklar da vardı.

Irklara karşı çıkan gruplar, yüzleşmek zorunda kalacakları bin kadar Irktan daha fazlası olmadığına inandıkları için bir savaş arayışındaydı.

Ne kadar da yanılıyorlardı ve Jonas birçok hükümetin Irkların gerçek sayıları hakkında ne kadar yanıldıklarını öğrendiklerinde nasıl bir paniğe kapılacaklarını merak ediyordu.

Lawe, Jonas'ın masasına yaklaşırken, "Köpek deneyecek ama ben bunun gerçekleşmeyeceğine bahse ," dedi. "Tıpkı Engalls'ın önümüzdeki kırk sekiz saat içinde aday olmaya çalışacağına bahse girdiğim gibi. Protesto ve kabine öncesi dosyalama sadece dikkatinizi başka yöne çekmek ve sizi bu işi kendiniz halletmek için Washington'a gitmeye zorlamak için bir girişim. Bu da Amber ve Rachel'ı ya burada, bir casusun onlara ulaşabileceği bir yerde ya da D.C.'de, iyi planlanmış bir kaçırma girişimi için daha erişilebilir bir yerde bırakacaktır." Eşler nadiren yalnız seyahat ederdi. Jonas Washington'a giderse, Rachel ve muhtemelen Amber da ona eşlik edecekti. Ve bu durumda

Onları koruyan tam bir İnfazcı birliğı olmadan bu gerçekleşemez.

Jonas'ın Engalls'ı koruyan birimi geri çekmesi, bir görevden bir ekip çekmesi ya da gölgede tuttuğı birimlerden birini çekmesi gerekecekti, böylece şimdiye kadar gizli kalmış daha fazla Breed olduğu ortaya çıkacaktı.

Orada burada başıboş dolaşan birileri topluma öyle ya da böyle zarar vermiyordu. Ancak birimler ortaya çıkmaya başlarsa, başları belaya girecekti.

"Alfa Takımı Bir'i beklemede tutun," diye emretti Lawe. "Görev Kontrol'e benim emrimde olduklarını bildirin."

Lawe hızla başını salladı. Alfa Takımı Bir'in bir üyesi olarak, onlara ne sıklıkta ihtiyaç duyulduğunu ve herhangi bir hafta içinde kaç göreve gönderilebileceklerini tam olarak biliyordu.

"Rule, Sherra ile konuşmanı istiyorum. Sığınak'ta sahip olduğumuz iki kadın birimini içeri çekin. Kimse bizi dışı birimleri kullanırken görmeye alışık değil. Sakıncası yoksa onları ne kadar güzel ve savunmasız gösterebileceğimizi görelim. Başka bir seçeneğimiz olmadığı sürece tehdit olarak görülmemelerini tercih ederim."

Bu "başka seçenek yok" sadece bir ölüm kalım durumuydu.

"Dağ devriyelerine daha fazla ekip eklenmesini istiyorum." Jonas getirdiğı Sığınak haritası üzerinde kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar Sığınak'tan her kaçırma girişiminde Mordecai'nin bir gözcüye dair kanıt bulunduğu buradaki vadiyi ya da daha yukarıdaki vadileri kullandılar." Jonas zayıf bölgeleri işaret etti. "Gizli sensörler şu anda yerinde ama bundan sonra bu bölgelerin her birinde birkaç ekibin devriye gezmesini istiyorum. Eğer Kane'in bu konuda herhangi bir sorunu olursa lütfen benimle irtibata geçsin."

Kane Tyler Sığınak'ın güvenlik şefiydi ve bunun için çok iyi bir adamdı. Ama Jonas şu anda önsezilerinin onu rahatsız ettiğini hissedebiliyordu. Bir sorun çıkacaktı ve bunun hangi yönden geleceğine dair hiçbir fikri yoktu. Cassie de bilmiyordu.

"Callan ve Leo, eşiniz ve çocuğunuzla birlikte bu akşam yemek için ana eve gelmenizi rica ettiler." Lawe bu bilgiyi aktarmakta tereddüt ediyor gibiydi. "Sanırım bu Leo'nun fikri olabilir."

Leo. Babası.

Jonas ensesini ovuşturdu. Sırf laf olsun diye sormuş olamazlar.

"Ne zaman olduğunu öğren," diye homurdandı, şimdi gerginliğinin daha da arttığını hissediyordu.

Lawe başıyla onayladı. "Bu arada, tebrikler."

Jonas bilgisayardan başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Ne için?"

Rule ve Lawe sanki delirmiş gibi ona baktılar.

"Çiftleştiniz. Tebrikler. Rachel kapıyı açıp bizi içeri aldığı anda bunun kanıtının kokusunu aldık. Özellikle güçlü..." Jonas şaşkınlıkla ona bakarken Lawe sözünü yarıda kesti.

"Çiftleşme olmadı," dedi diğer adama.

Olmamıştı. Eğer olsaydı, Jonas şu anda içinde bulunduğu fiziksel cehennemde olmazdı.

Lawe yanağını kaşdı. "Ondan çılgın bir şehvet kokusu gelmiyor, kabul ediyorum." Gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Ama çiftleşme kokusu orada, Jonas. Bunu gözden kaçıramazsın."

Tabii eş değilseniz. Kendi kokusu ona o kadar tanıdık geliyordu ki, çiftleşme kokusunu Rachel'in üzerinde algılayamazdı. Bu koku diğer erkekler içindi, eş için değil.

Ely haklıydı; Rachel'ı bir an önce test için laboratuvara götürmesi gerekiyordu. Çiftleşmeyi gerçekleştirirse, muayene acı verici, çok acı verici olacaktı. Gerçi İnfazcılarına göre çiftleşme çoktan tamamlanmıştı.

Ki bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Buraya başka kimse geldi mi?" diye sordu iki adama, bu kokuyu başka kaç kişinin duymuş olabileceğini merak ederek.

Lawe başını salladı. "Sadece biz. Ofis kapılarını açtığında buradaydık ve seni bekliyorduk."

Jonas dişlerini sıkarak oturduğu yerden kalktı. Rachel'ı testler için laboratuvara götürmek zorundaydı, bunun başka yolu yoktu. Ama bunu yaparken, kimsenin, özellikle de Vanderale's'in bilmesine hazır olmadığı bir açığını ortaya çıkarıyordu.

Eğer Rachel gerçekten de çiftleşme kokusu yayıyorsa, o zaman bu hormon Jonas'ın yaratılışında kullanılan DNA'yı ortaya çıkaracak farklılıklar gösterecekti. Elizabeth Vanderale'in DNA'sı. Bu aynı zamanda onun eserinin dosyalarında belirtilenden çok daha farklı olduğunu da gösterecektir. O

sadece bir Sürü lideri ve komutanı olmak için yaratılmamıştı. O, hem Irkların hem de insanların türün eninde sonunda dönüşeceğiinden korktuğu hayvanı yetiştirmek için yaratılmıştı.

Başkalarının da bu bilgiyi bildiği gerçeğini görmezden gelemezdi. Laboratuvarlarda bulunmuş ve Breed adaletinden kaçmış olan bilim adamları. Brandenmoreun en azından hâlâ Breed bilim adamlarının kendisi olduğundan şüphelenme ihtimali vardı. Alfa Bir olarak tanımlanan kişi.

Yaratılış sırasında benzersiz bir atama verilen birkaç erkek Irktan biriydi. Nihai Irk olmak için değil, nihai katili yaratmak için yaratılmıştı.

Bunun müthiş bir miras olduğunu düşündü vahşice.

"Köpek'i hazırla ve Alfa Takımı Bir'i denetle," diye emretti Lawe'a. "Akşam yemeği için bize ne zaman ihtiyaç duyulduğunu öğrenmek için Callan'ı arayacağım. Hazır başlamışken Marshal'a bir Cins atayın. Dişi bir cins olsun. Tehditkâr olmayan biri olsun."

"Ashley," diye mırıldandı Rule. "En azından tehditkâr görünmüyor."

Topuklu ayakkabı giyen bir katildi. Coyote Irklarından biri olduğu ve mahremiyetine çok önem verdiği için magazin basınında ne fotoğrafı ne de hakkında daha az bilgi vardı.

Lawe'a "Onu gizli göreve al," diye emretti. "Eğlence arayan küçük zengin bir kaltak. Şu anda Devon Marshal'ın sokağında olmalı. Ona destek verin. Kız kardeşi Emma işe yarayacaktır."

Takım olarak Ashley ve Emma cehennem .

"Ben de ikisini birden önerecektim." Lawe başını salladı. "Onunla konuşur konuşmaz Dog hakkında size bilgi vereceğiz ve Ashley ile Emma yola çıktıklarında size haber vereceğim."

Jonas kısa bir süre başını salladı, bekledi ve kapı iki adamın arkasından kapanırken sert bir nefes verdi.

Lanet olsun! Sandalyesinden sıçradı, odanın içinde volta atarken eli ensesine kenetlendi. İhtiyacı olan son şey buydu. Çiftleşme olmayan bir çiftleşme. Menisinde bilinmeyen hormonlar ve kıcını yerden kaldıramadığı bir zamanda kendisine, Büro'ya ve Sığınak'a karşı açılan çeşitli protestolar ve davalar.

Bu özellikle sinir bozucu sorunlara ek olarak, zihnini yırtan ve kontrolünü parçalayan neredeyse akılsız şehvet vardı. Geçmiş

Aylar cehennem gibiydi ve şimdi her gün daha da artıyordu, öyle ki dün gece Brandenmore'un kokusunu Marshal'ın bedeninde bile tanıyamamıştı.

Phillip Brandenmore, Dog'un ekibinin haberi olmadan Orta Doğu'dan çıkmayı nasıl başarmıştı? Uçup gitmek ve sonra geri dönmek ve kimsenin bundan haberdar olmaması büyük bir başarıydı. Özellikle de Dog'un bunu izliyor olacağı gerçeğini düşünürsek.

Ancak Irklar eğitildiği için, gerçekten imkânsız olan çok az şey vardı.

Rachel'ı gerçek bir çiftleşmeden önce bu testlere sokmanın o "imkânsız" şeylerden biri olmadığını gerçekten umuyordu. Eğer çiftleşme olmadan çiftleşme kokusu alıyorsa, Ely'nin bunun nedenini bilmesi . Ve daha fazla sürprizle karşılaşmadan önce, nedenini *şimdi öğrenmesi* gerekiyordu.

Rachel, Jonas'ın birkaç senatör, Breed ve yabancı büyükelçilerden oluşan bir panel olan Breed İşleri Bürosu Gözetim Komitesi'ne sunması gereken rapor günlüklerini bitirdi. Gözetim komitesi, Büronun işleyişini, Jonas'ın Büro yöneticisi olarak yaptıklarını ve Irkların Amerika ve müttefik ülkeler için katıldıkları resmi görevleri izlemekle görevlendirilmişti.

Her gün, bir önceki gün için bir rapor kaydı tutuluyor ve gözetim komitesi sekreterine gönderiliyordu. Her ayın sonunda, Jonas kalan sorular için onlarla bir araya geliyordu.

Raporlarda gerçeklere dayanan pek fazla bilgi yoktu. Ama Rachel bunları okurken, Jonas'ın daha hesaplı planlarının çoğunu çarpıtarak mükemmel bir şekilde kabul edilebilir ve mantıklı hale getirirken sergilediği yaratıcılık karşısında her zaman eğlenirdi.

Adam birden fazla Blarney Taşını öpmekte usta bir İrlandalının DNA'sına sahip olmalıydı.

Ofis kapısı açıldığında başını çevirdi. Nefesinin o tanıdık küçük şimdi daha güçlüydü. Onun kollarında geçirdiği gecenin anısı, vücudunun zevkle uğuldaması, duyularını yakaladı, hayalet gibi his parmaklarıyla etini kırbaçladı ve dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu.

Dosyayı imzalaması için elektronik not defterine gönderirken ona "Rapor kayıtlarınız daha iyiye gidiyor," dedi.

"Callan hâlâ onlara gülüyor." Masaya doğru ilerlerken omuz silkti, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Burun delikleri, ne olduğunu tam olarak kestiremediği bir kokuyu arıyormuş gibi alevlendi.

Rachel başını eğerek şaşkınlıkla ona baktı. "Bir sorun mu var?"

"Pek çok şey," dedi ona. "Bugün kendini iyi hissediyor musun?" Elini yumruğunun üzerine koyarak, bakışlarının onun gözlerindeki sıvı gümüşe kilitlenmesine izin verdi. "Ben iyiyim. Ya sen?"

"Daha iyi oldum." Gözlerinde her zaman onu çeken o tanımsız duygu şimdi öfkeliydi.

Kaşları çatıldı. Alışılmadık derecede gergindi ve Jonas için bu bir şey ifade ediyordu. Gerginliğe kötü bir isim takmıştı. Adam normalde bir yay teli kadar gergindi. Normalden daha gergin olması endişelenmesi gereken bir şeydi.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Birçok şeyi denemeye hazırdı. Adamın önünde diz çöküp dudaklarıyla adamın sikinin gergin uzunluğunu okşama düşüncesi ağzını sulandırmıştı.

"Aslında var." Sanki kendi içinde bir karar vermiş gibi omuzları dikleşti ve bakışları ona dikildi. "Bu akşam Ely ile senin için bir randevu ayarlıyorum. Tam çiftleşme gerçekleştiğinde katılman gereken muayene ve testlere başlamamız gerekiyor."

Rachel sessizce ona baktı. Bir zamanlar onun eşi olmayacağına karar vermişti. Olmaya karar vermedikçe olamayacağına.

Bu kararı vermiş miydi?

Verdiğini biliyordu.

Bir yanı ona ait olduğunu biliyordu, onu arzuluyordu. Çiftleşme ateşinin yaklaştığını bilen bir parçası vardı, bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Bu kadar erken mi?" diye sordu doğrudan reddetmek yerine. "Çiftleşmeden sonra diye düşünmüştüm..."

"Hemen başlamamız gerek Rachel." Ses tonu son günlerde olduğundan daha sertti. Onun daha yumuşak, daha nazik bir ses tonu kullanmasına o kadar alışmıştı ki, normal ses tonu tenine hafifçe çarpan soğuk bir su gibiydi.

Yine de başını salladı. "Muayeneyi Ely mi yapacak?"

Dr. Vanderale'i seviyordu ama diğer kadın onu korkutacak güce sahipti. Rachel, herhangi biri söz konusu olduğunda bu gücü kabul etmekten hoşlanmıyordu.

"Sadece Ely." Adam onun tereddütlerini anlamış gibi başını salladı.

"Pekâlâ." Sert bir nefes aldı, zihinsel olarak kendini hazırladı gelecek testler için. "Bunu yapabilirim."

Başını sertçe salladı. "Ayrıca bu akşam Leo, ailesi ve Callan ve ailesiyle birlikte yemeğe davet edildik. Merinus'la biraz vakit geçirmekten keyif alacağınıza eminim."

Kendisinden istediği şeyi kabul etmiş olmasına rağmen sesi garip bir şekilde soğuktu, bu da daha fazlası olduğunu gösteriyordu. Jonas'ın pek çok huyunu öğrenmişti ve bunlardan biri de isteklerinden birinden ne kadar çok komplikasyon ya da sorun beklerse, karşısındaki kişiye o kadar soğuk davranacağıydı.

Rachel tekrar başını salladı. "Amber'la kalabileceğinden emin olmak için Erin'e soracağım." Genç vaşak cinsi Amber'a şaşırtıcı bir sevgiyle yaklaşmıştı.

Jonas bu açıklama karşısında kaşlarını çattı. "Erin ve Amber bizimle gelecek. Sosyalleşme daha bebekken başlar Rachel. Yeni yürümeye başlayan bir çocukken bile başkalarıyla nasıl başa çıkacağını ve nasıl etkileşimde bulunacağını bilmesini istiyorsun."

Kaşları kalktı. Jonas'ın kaşları derinleşti.

"O benim bebeğim Jonas," diye hatırlattı ona. "Onu korumak için yaptıklarını takdir ediyorum..."

"O *bizim* bebeğimiz." Öne doğru eğildi, ellerini kızın masasının üzerine öyle bir koydu ki kız ona dikkatle baktı. "O çocuğu kendi çocuğum olarak görmediğimden asla şüphe etme. Onu birlikte büyüteceğiz, birlikte koruyacağız. Eğer başka fikirlerin varsa, o zaman belki de çiftleşmeyi reddetmekte haklıydın."

Öne doğru eğildiği kadar hızlı bir şekilde doğruldu, omuzları dikleşti, yüz ifadesi yasaklayıcı bir şekilde ona bakıyor gibiydi.

"Bu hakları talep edebileceğinizi düşünmeyin." Rachel hemen sandalyesinden kalktı.

"Onları talep etmiyorum. Onları aldım," diye hırladı ve neredeyse burun buruna gelene kadar tekrar eğildi. "Çocuk yetiştirmek bir ortaklıktır, dostum. Aksini hayal etme."

"Beni kızdırıyorsun." Elleri kalçalarına gitti. "Bir şey istemek, talep etmekten çok daha güzeldir. Senin derdin ne ve ne zamandan beri benim ya da Amber üzerinde herhangi bir hakkın olduğuna keyfi olarak karar verebiliyorsun?"

"Eşim olduğunu bildiğim zaman," diye hırladı ona. "Peki neden birdenbire bu kadar zor biri olmaya karar verdin? Çocuklar hakkında birkaç şey biliyorum. Cassie o kadar da kötü olmadı ve tüm Sığınak onun yetiştirilmesine katkıda bulundu."

"Cassie'nin mükemmel bir annesi var," diye belirtti, sakın olmak için çaba sarf ederken gözleri kısıldı. "Ve muhtemelen annesiyle çocuk yetiştirme konusunda hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuşmaması gerektiğini anlayan bir babası vardı."

Jonas kontrolü ele geçirmek için savaşıyordu; Rachel bunu hissedebiliyordu. Onu izlerken kalbi hızla çarpıyor, gözleri gümüşten cıvaya ve tekrar cıvaya dönerken içinde yaklaşan bir kıyamet duygusu yükseliyordu.

Ayartmak istemediği sınırları test ediyordu, şimdi değil, henüz değil. Muhtemelen, asla.

"Amber'ın mükemmel bir annesi var," diye homurdandı, kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından geçirdiği belliydi. "Aksini asla ima etmedim, Rachel. Basit bir tartışmayı, var olmaması gereken bir çatışmaya dönüştürdün."

"Ya da belki de öyle." Hâlâ burun burunaydılar, gözleri kısılmıştı, gerginlik boğucuydu. "Erin ve Amber'ın bize eşlik etmesine karar verdiğimizize göre, sen de hazırlıklı olmaya bakabilirsin."

Senatör Tyler ile yapacağınız telefon görüşmesine tam bir saat var. Ondan sonra, çeşitli grupların Sığınak'ın kuzey sınırı için avlanma izni almaya yönelik son girişimleriyle ilgili olarak ön kabine ile bir toplantınız var. Burada durup bana hırlayacak ve hırlayacak vaktiniz yok."

Kesici dişlerini ona doğru fırlattı. Kadın kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve çelik gibi bir kararlılıkla ona baktı.

"Çiftleşme ateşi yaklaşıyor, eşim." Sesi alçaldı, törpülendi, koyu kadife gibi duyularını okşadı. "Bakalım tüm bu öfke seni nereye ."

Topuklarının üzerinde dönerek ante ofisinden kendi ofisine doğru yürüdü ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Sessizce.

Rachel irkildi, sonra sessiz bir nefes verdi.

Şimdi onda daha önce görmediği bir tavır vardı. Yanılmıyorsa, onu öpmesine saniyeler, santimler, son bir kontrol ipliği kalmıştı.

Çılgın, heyecanlı bir an neredeyse onu öpecekti. Ve çok eğlenmişti.

Rachel gülümseyerek yerine oturdu ve bilgisayarına ve kendi işine döndü.

Çok az insan bir çılgılık maçında Irkların öcüsüyle karşılaştığını ve yara almadan çıktığını söyleyebilirdi. Rachel bu özel yeteneğe sahip olan tek kişinin kendisi olduğuna bahse giriyordu. Ve bir sonraki raundu dört gözle bekliyordu.

Bu düşünce karşısında durakladı.

Artık ona aşık olduğunu biliyordu, çünkü ona bağırmaya cesaret edebileceği tek kişi kız kardeşiydi. Diana'yla yıllar boyunca pek çok kez burun buruna gelmişlerdi ve Diana her zaman geri adım atmamıştı ama Rachel'in kendi deyimiyle onu "idare etme" tarzına her seferinde gülüp geçmişti.

Tekrar kapıya baktı.

Hemen oraya gidip onu kendisi öpmeliydi. Şimdi neden geri durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona sahip çıkmadığı için hangi şeytanların onu gölgelediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Onun istediğini biliyordu. Bunun olacağını biliyordu.

Yine de aldığı her nefeste bununla savaşıyordu.

Boğuluyordu.

Jonas masasına oturdu, gözlerini duvara dikti ve boğazında, göğsünde boğucu bir sıkışma hissetti. Tarçın ve karanfilin tadı onu boğuyordu; ona duyduğu ihtiyaç nefesini ve kontrolünü çalıyordu.

Kabaca nefes için dudaklarını araladı ve tutmaya çalışmasına rağmen dudaklarından bir hırıltı koptu.

Elleri masanın üzerinde düz duruyordu, pençeleri dışarı çıkmış, ahşabı kazıyordu. Dilinin altındaki bezler o kadar şişmiş, o kadar hassaslaşmıştı ki acı içindeydi. Sanki dili gibi hissediyordu.

Çekmecedен telsiz bağlantısını çıkarıp başına taktı ve Ely'nin ofisine giden doğrudan güvenli hatta bastı.

"Jonas," diye cevap verdi hemen.

"Rachel muayene ve testler için bu akşam burada olacak," diye bilgi verdi. "Fırsatınız varken almanız gereken her şeyi alın."

Sessizlik bağlantıyı uzun saniyeler boyunca doldurdu.

"Onu bekliyor olacağım," dedi. "Amburg daha önce buradaydı. Bebekten daha fazla kan istiyor. Yaptığı son testte hafif bir anormallik buldu ve bunu daha fazla araştırmak istiyor."

"Bunu Rachel'la konuşacağım."

Ely, "Eğer onu bu akşam getireceksen, Amber'a göz kulak olan kişi asistanımın kanı almasına nezaret edebilir," diye önerdi. "Reddetmesi için onu kışkırtmaya gerek yok Jonas."

Başını iki yana salladı. "Çok iyi öğrenmişsin." İçini çekti. "O benim eşim Ely, pek de inatçı bir İnfazcı değil. Onun arkasından iş çevirmeyeceğim."

Bir zamanlar Ely böyle bir şeyi asla önermezdi; tam tersine, Jonas böyle bir öneride bulunsaydı buna itiraz ederdi.

"Belki de senden yeterince hızlı öğrenemedim," diye mırıldandı Ely. "Hangisi olursa olsun, bu akşam seni bekliyor olacağım. O zamana kadar nasıl ilerleyeceğimi bana bildirin."

Hat kesildi ve Jonas'ı oyunlar, entrikalar ve İnfazcılarının tanışıp çiftleşmelerini ve sonsuza dek mutlu olmasalar bile en azından hayatlarında bir nebze yumuşaklıkla yaşamalarını sağlamak için geçmişte yaptığı hesapçı girişimleri düşünürken düşünceli bir şekilde karanlık odaya bakmaya bıraktı.

Bir an bile pişmanlık duymamıştı ama lanet olsun ki şimdi bunun bedelini ödemiordu.

BÖLÜM 15

Testler o kadar da zor değildi, Merinus'un çiftleşmeden sonra olacağı konusunda onu uyardığı gibi kesinlikle cehennem değildi. Rachel, Amber'dan kan alınmasına izin verdi, daha çok Jeffrey Amburg'un önceki testlerde bir "anormallik" bulduğunu düşünmesinden endişe duyuyordu.

Irkların hayatlarında bir bahçıvanın ekeceği tohumlardan daha fazla anormallik vardı.

Testler bittiğinde Rachel uykulu Amber'ı yeniden giydirdi ve onu bakıcı olarak görevlendirilen vaşak cinsine teslim etti. Sonra gecenin asıl sorunları başladı. Ve Leo ile başladılar.

Malikânenin geniş aile odasına giren Rachel, Jonas'ın elini sırtının alt kısmına koyarak, onu Leo ve karısı Elizabeth'in paylaştığı kanepenin karşısındaki büyük şöminenin yanındaki kanepeye yönlendiren ince yönlendirmeleri takip etti. Leo ve Elizabeth'in yanındaki iki büyük sandalyede Leo'nun oğlu Dane oturuyordu, Desalvo, Callan ve Merinus'la birlikte şömineye bakan bir kanepede, Kane Tyler ve çiftleştiği karısı Sherra da yanlarındaki aynı kanepede oturuyordu.

Akşam yemeği, Irklara karşı yapılan son protestolar, Sığınak kapılarındaki protestocuların artışı ve Irk barışı söz konusu olduğunda hala belirsiz olan bir gelecek hakkında tartışmalarla doluydu. Bu tartışma hala devam ediyordu.

"Kongo'da saklanacak çok yer var Callan." Leo kanepenin köşesine oturmuş, kolunu karısının arkasına atmış, altın rengi gözlerini oğlunun aynı gözlerine dikmişti. "Oradaki yerleşkem tamamen güvenli ve ulaşılması o kadar da kolay değil. Oradaki dostlar göreceli bir huzur içinde yaşıyorlar. Etrafımızdaki kabileler bize sadık. Çocuklarımızı yetiştirmek ve geleceğe hazırlamak için iyi bir yer."

Callan, "Virginia çocuk yetiştirmek ve eğitmek için de iyi bir yer," diyor.

Leo, "Torunum neredeyse iki kez kaçırılıyordu," diye itiraz etti. "David her seferinde kendisini koruması için emanet edilen bir arkadaşının ölümü ya da yaralanmasıyla yüzleşmek zorunda kaldı. Bu durum çocuğu etkilemeye başladı."

Bu hafif azap Callan ya da Merinus'un gözünden kaçmamıştı.

"David hayatındaki tehlikeleri kabullenmeyi öğrenmek zorunda." Callan'ın ses tonunda bir pişmanlık vardı. "Bizim için bir ütopya yok Leo, bunu biliyorsun. Nerede olursak olalım, tıpkı ikizlerimiz gibi o da tehlikede."

"Orada daha az tehlikede olacaklar."

"Bu tartışma tartışmaya açık," diye araya girdi Kane, ses tonu itiraz kabul etmiyordu. "Burada rotamızı belirledik Leo. Bunu değiştirmeye niyetimiz yok ve bu tartışma artık yorucu olmaya başladı."

Leo diğer adama doğru bakmadı bile, bakışları Callan'ın üzerindeydi ve ifadesi talepkârdı.

Callan başını salladı. "Kane haklı; geleceğimiz burada."

Leo, "Halkınız her gün ölüyor," diye karşı çıktı. "Geçen hafta Kaliforniya'da üç Breed kanlı bir şekilde dövüldü. Burada güvendedymişsiniz gibi davranmak istiyorsunuz ama değilsiniz."

"Kafamızı kuma gömmeyi ve saklanmanın özgürlükle aynı şey olduğunu iddia etmeyi tercih etmiyoruz," diye konuştu Jonas. "Buradaki ırklara Afrika'da size katılma ya da kalma seçeneği sunduk. Onlar kalmayı seçtiler."

"Callan'ı takip ediyorlar," diye tersledi Leo. "O nereye git derse oraya giderler, bunu hepimiz biliyoruz."

"Leo, bırak dinlensin." Elizabeth ona bakarken narin elini dizine koydu, yüzünde onaylamayan bir ifade vardı.

"Her ziyaretim bu tartışmayla geçiyor ve ben bundan bıktım. Başka seçeneğimiz olmadığı için ve çok mutlu olduğumuz bir toplum ve güven içinde bir yaşam inşa ettik. Callan basitçe, eğer böyle bir seçeneğiniz sizin de seçeceğiniz yolu seçti."

Gözleri Rachel'a dönmeden önce bu ifade karşısında homurdandı. Rachel onun burun deliklerinin genişlemesini ve gözlerinin kısılmasını izledi. Bunu akşam boyunca sık sık yapmıştı, tıpkı diğerlerinin daha az doğrudan bir şekilde yaptığı gibi.

"Bayan Broen, kızınızın güvenliği konusunda ne düşünöyorsunuz? Eğer o bir İrk çocuğu olsaydı, buradaki yaşamı mı tercih ederdiniz, yoksa topluma karışmasına ve yakalanma ve işkence tehdidi olmadan yaşamasına izin verilecek bir yaşamı mı?"

Hangisini seçerdi?

"Callan'a katılmak zorundayım," dedi üzüntüyle. "Özgürlüğün bedelini ve ne için savaştıklarını bilmeleri, saklanmayı ve yalan söylemeyi öğrenmelerinden daha iyi. Bu savaş bir gecede tamamlanacak bir savaş değil. Tıpkı tek bir insanın ya da İrkin birçokları için yapabileceği bir seçim olmadığı gibi."

"Ama bu hayatın," elini tüm İrk toplumunu kapsayacak şekilde salladı, "çocuğunuz için benim önerdiğim hayattan çok daha az güvenli olduğunu kabul ediyorsunuz."

Rachel kaşlarını çatı. "Böyle bir şeye katılmıyorum. Ben sadece bunun, bunu yapan insan ya da İrk kadar bireysel bir seçim olduğuna inanıyorum."

Sanki çok pahalı botlarının topuğu altında ezilmesi gerekiyormuş gibi ona baktı. Hiç şüphesiz, o da tam olarak böyle hissediyordu.

"Bu kadar konuşma yeter." Jonas ayağa kalktı, gün boyunca içinde yanan gerilim şimdi etrafında parıldıyordu. "Hazır mısınız?"

Yeterince kibarca sormuştu ama Rachel onun yüzünü gördü. Hazır olmak bir seçenek değildi; Jonas'ın gitme vakti gelmişti.

"Kendi fikrin dışında kimsenin fikrine kulak asacak biri değilsin, değil mi Jonas?" Leo da ayağa kalktı, bakışları Jonas ve Rachel arasında gidip geliyordu, gözlerindeki o sorgulayıcı bakış Rachel'ı son derece geriyordu.

"Leo, bu gece senin taleplerini ya da kendi yolunun en iyi yol ve ilerlemenin tek yolu olduğuna dair görüşlerini dinleyecek havada değilim. Bence, senin kibrinin düzenli olarak Sığınak'a bulaşması yerine, karın Ely'ye gizlice yardım ederken çok daha iyiydik." Bu açıklama sakın, hatta kibarca yapılmıştı. Odayı dolduran gerilim kibar ya da sakın olmaktan çok uzaktı.

Elizabeth yumuşak bir sesle, "Leo, yerine otur," diye emretti. "Şimdi bunun zamanı değil."

Karısına ters ters baktı. "Aylardır yaptığım her öneriyi görmezden geldi, her birimizi görmezden gelmek ve görmezden gelmek için kendi yolundan çıktı ve Irkların geleceğiyle ilgili hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi davranmaya çalışıyor."

"Eğer böyle hissetseydim, Irklarımızı yolunuzdan ve burada kendilerine bir hayat kurmaya çalıştıklarında radarınızdan uzak tutmak için kıcıımı yırtmazdım," diye karşılık verdi Jonas, sesi artık gibiydi. "Siz masum hayırseveri oynayıp normal bir hızda yaşlanıyormuş gibi yaparken onları bir ormanda eğilip saklanmaya zorlayamazsınız." Jonas küçümseyerek alay etti, bakışları Leo'nun gözlerinin etrafındaki geçici kırıxıklıkları, saçlarındaki yapay gri çizgileri kapsıyordu. "Sen insan değilsin Leo ve dünyadaki tüm dilekler bunu gerçekleştirmeyecek."

Elizabeth şok ve şaşkınlık içinde Jonas'a bakarken Lion'un gözleri kısıldı.

"Jonas, yeter." Callan sonunda araya girme ihtiyacı hissetti ama Rachel'in tahminine göre çok geç kalmıştı.

"Bana uyar." Jonas omuz silkerek elini Rachel'in sırtına koydu ve onu bir kez daha gruptan uzaklaştırmaya başladı. "Üstünlüğü mantığını aşan bir adamla tartışmaktan daha iyi bir şey bulabilirim her zaman."

Leo hırladı. Alçak, emredici bir hırıltı, anında saygı talep eden bir ses.

Jonas alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Bunu ben de yapabilirim Leo. Benimki kulağa daha hoş geliyor."

"Leo, hayır!" Elizabeth'in çığlığı sahip oldukları tek uyarıydı. Bir saniye sonra Rachel kendini Jonas'ın arkasından itilirken buldu; Jonas odanın öbür ucuna uçmuş, Leo yavaşça ilerlemeye başlarken bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşmüştü.

Jonas yavaşça ayağa kalktı. Callan ve Elizabeth Leo'nun önüne geçerken, "Callan, lütfen babamızın terbiyesini mazur gör," rica etti küçümseyerek. "Eminim Afrika'dan aceleyle ayrılırken yanına görgü kurallarını almayı unutmuştur."

Callan yüzünü buruştururken Leo, "Zaten batırdığından daha kötüsünü batırmadığından emin için acele bir çıkış," diye hırladı. "Tıpkı şimdi sıçıp batırdığın gibi, seni manipüle eden küçük ..."

"Whelp?" Jonas alay etti. "Doğar doğmaz boğulması gereken yanlış unutulmuş bir DNA yığını mı?" Belli ki birinin sözlerini tekrarlıyordu. Rachel bu sözlerin Leo'ya ait olmaması için dua etti. "Ben de oradaydım Leo, tişörsüz öldüm."

Hepsi donup kaldı. Rachel'ın dudakları dehşetle aralanırken Elizabeth yavaşça arkasını döndü ve şok içinde Jonas'a baktı.

Kesinlikle böyle bir şey olmamıştır.

"Şaşırdın mı?" Jonas'ın sesi alçaldı, tehlikeli bir şekilde yumuşadı ve Rachel irkildi. "Şaşıрма. Bilim adamı kimin DNA'sını taşıdığımı biliyordu. Kalbime küçük bir darbe indirdi ve tekrar geri döndüm." Gülümsemesi saf buz gibiydi. "Ve tekrar öldüm. Ve tekrar. Ve tekrar. Leo'nun yavrusu olduğumu kanıtlamak için." Bakışları Elizabeth'e kaydı ama sonra tekrar eşine döndü. "Siktir git, yaşlı adam. Yaratıldığım günden beri sana ihtiyacım olmadı ve şimdi de olmadığına eminim."

Jonas odanın içinde sinsice ilerlerken Rachel'ın önünde durdu ve elini kaldırarak ona uzattı. Rachel hemen elini tuttu ve odadan çıkmaya başladıklarında Jonas'ın onu kendi tarafına çekmesine izin verdi.

"O sözleri söylemek istememiştim," dedi Leo sert bir ifadeyle, yanından geçerken altın rengi bakışları Jonas'a kilitlenmişti. "O sözler öfkeyle söylendi Jonas. İkimiz de nedenini biliyoruz. Sadece ben bunu etmeye hazırım, sen değilsin."

Jonas odadan çıkmadan önce bir an dondu kaldı. Çift kapıyı iterek geçti, adımları Rachel'inkine benziyordu ama onları evden çıkarıp gecenin serin havasına sokacak kadar hızlıydı.

"Jonas!" Yolda duran Raider'a ulaştıklarında Leo'nun sesi onu bir kez daha durdurdu.

Rachel, Jonas'la birlikte döndü ve onları izleyen gururlu, inatçı Breed'e baktı.

"Sana her türlü şansı verdim," diye seslendi Leo, yüzü şimdi pişmanlıkla doluydu. "Bu konuda bir şeyler yap, yoksa meseleyi kendi ellerimle halledeceğim."

Jonas, DNA'sını taşıdığı adamla yüzleşirken yanında duran Rachel'ın şaşkınlığının arttığının farkındaydı. Ona baba demeye cesaret edemiyordu. Aynı odada beş dakikadan fazla kalsalar bile yumruklaşmadan duramayacaklarını bir tek Tanrı biliyordu.

Diğer İrk'in suçlamasına cevap vermek yerine, "Bana bir daha Leo, ben de sana karşılık vereyim," dedi. "Ben doğar doğmaz boğulması gereken bir yavru olabilirim, ama sen bana hiçbir zaman senin yavrun olmadığımı gerçeğiyle yetin."

Döndü, Raider'ın kapısını açtı ve Erin ile Amber Leo'nun etrafında dolaşırken Rachel'in koltuğa oturmasına yardım etti. Arka kapıyı açarak bekledi, bebeği Erin'in kollarından aldı ve Erin malikâneye dönerken onu bebek koltuğuna bağladı.

Sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerken, evin girişinde hâlâ kendisine ters ters bakan adama bakmaktan kendini alamadı. Elizabeth ve diğerleri de ona katılmış, şaşkınlıkla onu izliyorlardı.

"Gösteri sona erdi Prime," diye seslendi Callan'a. "Prima'nızdan ve ailenizden özür dilerim."

"Sen de ailedensin Jonas," diye net bir şekilde cevap verdi Callan, kan bağıyla bağlı olduklarını hatırlatarak.

Hayır, kan değildi; onları bağlayan sadece DNA'ydı.

Jonas araca binmeden önce başını salladı ve vitesi boşa aldı.

Kulübeye doğru hızlı bir yolculuk yapıldı. Ağaç sınırına ulaştıklarında karanlık etraflarını sarmıştı ve Jonas Raider'ı yukarıdaki kulübeye yönlendirdi.

"Neden ?" Rachel sonunda arabayı bitişikteki küçük garaja çekip motoru kapatırken sordu.

Loş ışıklı içeriye baktı ve geçmişin bir kez olsun unutulmasını diledi.

"Konuşacak çok şeyimiz var," dedi sonunda sessizce. "Bilmen gerektiğinden emin olduğum şeyler."

Kimseye söylemeyeceğine yemin ettiği şeyler. Gerçekler söylenebilirdi ama asla kendisi tarafından söylenmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Ne eşinin ne de bir başkasının gözünde kendini mahvetmek gibi bir arzusu vardı.

"Ve bu aramızdaki ilişkiyi değiştireceğini düşündüğün bir şey mi?" diye sordu.

Dudaklarından neşesiz bir kahkaha kaçtı. "Seni buraya getirdiğimden beri bir aptallar cennetinde yaşıyorum. Belki de bir bakıma, seni buraya getirdiğimden beri

Büro'nun yöneticisi olmama izin verdiğim gün. Geçmişin her zaman geri döner, Rachel."

Elinin çenesine dokunduğunu hissedince ona döndü ve kendisine bakmasını istedi.

Ve onun kendini kontrol edemeyeceği kadar yakındaydı. Dudakları çok yakındı. Derin, koyu yeşil gözleri onunkilere çok derinden bakıyordu. Bir an için, sadece bir an , onun içine gömülmesine, onunla bulabilmesi gereken huzuru ve memnuniyeti hissetmesine izin verdi.

"Ve bunun şu anda olduğun adamı değiştirdiğini mi düşünüyorsun?" Kadının sorusu onu şaşırttı.

"Hiçbir şey benim kim olduğumu değiştiremez." Ses tonundaki kibir neredeyse kendinden iğrenmesine neden oluyordu.

Rachel sadece gülümsedi. "Ben öyle düşünmemiştim."

Sonra daha ne olduğunu anlayamadan, daha ağzına karşı koyamadan, dudakları dudaklarına değdi, dili dudaklarının arasından geçip ağzının hormon bakımından zengin iç kısmına gitti. Ve içindeki azgın hayvanı serbest bıraktı.

BÖLÜM 16

Mantık. Akıl. Dili onunkine dokunduğu anda hepsi bir kenara itildi. O kadar tatlı, serin ve baştan çıkarıcıydı ki, kendi işkence etini Jonas tutunmaya çalıştığı küçük kontrolü de kaybetti.

Adam kenara itildiğinde ve asla dönüşmeyeceğine yemin ettiği hayvan onu ele geçirdiğinde son ipliğin de koptuğunu hissetti.

Odanın diğer tarafında huzur içinde uyuyan bebeğin sadece çok uzak bir farkındalığı vardı. Öyle bir farkındalık ki, eli başının arkasına kenetlenip onu öpücüğe tuttuğunda, diğer kolu kalçalarına dolanıp onu kaldırdığında, onu yatak odasına götürmesi gerektiğini biliyordu.

Oradaki yolculuk bitmek bilmiyordu, işkence gibiydi. Bir sonraki odaya tökezleyerek geçmeye çalışmak cehennem gibiydi; duyuları, tüm varlığı vücudunu saran adrenalin yüklü zevke odaklanmıştı. Bacağı sandığın köşesine takıldı. Şifonyere çarptı. Dili kızın ağzına pompalanırken eşini zarar görmekten dikkatle korudu, sert bir şekilde, "Em onu," dedi, ağzını çiftleşme hormonuyla doldurmadan önce çılgın bir açlık törpüsü.

Zarif, yırtıcı bir aşık olarak bilinirdi. Tüm doğru hareketleri bilen bir adam. Bir kadını saatlerce çılgına çevirebilecek sabır ve deneyime sahip bir cins.

İşte o adamdı.

Adam şu anda kontrolde değildi.

Geçmişin zarif, yırtıcı aşığı artık ilkeldi. Sahipleniciydi. Çiftleşme için açlık çekiyordu, bu kadının öpücüğünün tadına, ellerinin vücudunda gezinmesine takıntılıydı.

O, kendisinin bile korktuğu bir hayvandı.

İki taraflı şöminenin cam kapıları daha önce yatak odasından kapatılmıştı ama ateş sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor, yüzünde ve vücudunda kırmızı-altının titrek parmaklarını gezdiriyordu. Ateş

Oda sessiz ve serindi ama hiçbir şey vücudunu saran ateşin sisini delip geçemiyordu.

Sabah olduğunda pişman olacağını bildiği bir sıcaklık. Kendisinden önce gelen her şeyi gölgede bırakan bir zevk. Jonas hayatında hiçbir şeyin Rachel'in dokunuşunda bulacağı eksiksiz, şehvetli mutlulukla kıyaslanamayacağını biliyordu. Ona dokunmak. Onu okşamak. Dilini onun ağzına sokmak ve onun dilini hafifçe, belli belirsiz emdiğini hissetmek.

Yarın pişman olacaktı. Ona pişman olacaktı ve o da bunu biliyordu. Şimdilik, dili eşinin ağzına giriyor, onu vahşi, ilkel bir açlıkla beceriyordu. Hormon şimdi dilinin altındaki bezlerden serbestçe dökülüyordu, sanki ağzının sıcaklığı, dilinin dokunuşu, onu yakalamaya çalışırken nazikçe, titreşen emişler, aylardır çektiği acıyı sona erdirmek için gereken tek şeydi.

Onu kendisine doğru tutmak, dilinin acı çeken etine karşı yumuşak, tereddütlü küçük yalamaları ve emmeleri hissetmek kadar büyük bir zevk yoktu. Sanki her küçük vuruş o şişmiş bezlerden daha fazlasına dokunuyordu. Ruhuna dokunuyor, onu ısıtıyordu. Bir zamanlar soğuk bir boşluktan başka bir şey olmayan, içi boş, lanetli bir adam kabuğu olan içinde bir ateş yaktı.

Kadın ona ne kadar çok verirse, o da o kadar çok istiyordu.

Elleri kadının sırtından aşağıya, kalçalarının üzerinden yukarıya doğru okşadı. Bluzunun yumuşak malzemesi avuçlarını okşarken, parmak uçlarının altında sıkışmış pençelerin yavaşça öne doğru uzandığını, kendilerini açığa çıkardığını ve etinin serin zevkine ulaştığını hissetti.

Dilini yalayarak onu kendine yakın tutan Jonas, pençelerin aniden yumuşak beyaz bluzunu kestiğini hissetti.

Özür dilemek istedi. Ah Tanrım, o kadar sakin olmak istiyordu ki. Ona bir erkek olabileceğini, ona dokunabileceğini, onu sevebileceğini göstermek istiyordu, yapmayı çok arzuladığı gibi. Ama çok uzun süre beklemişti. Çiftleşme hormonu doğal kısıtlamalarına çok fazla zarar vermişti. Onun korkusunu koklamak istemiyordu. Onu hormonun içinde ateşleyeceği uyarılmadan koparmak istemiyordu.

Ama bekleyemezdi. Hormonun bir dişinin sisteminde reaksiyona girmesi için geçen birkaç dakika bile

Hayvan. Ona Şimdi ihtiyaçı vardı. Çok uzun zamandır açlık çekiyordu.

Bluzunun parçalarını vücudundan çekip aldı ve yere fırlattı. Sırada yumuşak etek vardı. Avularının hissi enfesti. Pençeleri eteği yırtarcasına geçerken siyah kadife tenini okşadı ve geri çekilip pcğnden kurtulmak için mücadele ederken kadından bir nefes aldı.

"Rachel." Sesi atallaŐmıŐtı, artık insandan çok hayvandı, sert, ilkel bir sesti ve ona zarar vermemek için kendini tutmaya çalışıyordu.

Sanki genetiğinin hayvani kısmı içinde ayrı bir canavarmıŐ gibi, zihni, bu tekil tam duyum dürtüsünün ortasında bile ona asla zarar veremeyeceği düŐüncesine öfkeleniyordu.

"Bırak nefes alayım." Nefes nefese kalmıştı, parmakları kalçalarını sıkmamak için mücadele ederken elleri bileklerini kavrıyordu. Etinin ipeksiliğini hissedebiliyor, pençelerinin jilet gibi keskin uçlarının altında ne kadar kırılğan olacağını biliyordu.

Elini çevirerek parmaklarının ucuyla kadının sırtını okşadı. Ona dokunmaya ihtiyaçı vardı, onu korkutmadan etinin sıcaklığını ve yumuŐaklıėını deneyimlemeye ihtiyaçı vardı.

Ona bir an verdi. Dudakları enesi boyunca hareket etti, kesici dişleri etine sürtündü, dili etini yaladı ve her dokunuşa bezlerden dökülen hormonun gücünü aŐıladı.

Onun ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Yavaş yavaş, baştan çıkarıcı bir Şekilde daha sıcak yanmaya başladıkça, vücudunun içinde zaten tutuŐan ateŐleri hissetti.

Kokusu, kadınsı Şehvet ve ihtiyaın tatlı telaŐı, duyularını parçalayacak bir güçle duyularını yırttı. Tüm yer ve zaman algısını kaybediyordu. Başka hiçbir Şeyin nemi yoktu; sadece bu dokunuşun, bu kadının, başka hiçbir Şeyin.

Dudakları tekrar onunkileri kapladı, kendi kıyafetlerini yırtarken dili bir kez daha onun ağzına girdi, onun kendi bedeniyle buluŐturmak için yanıp tutuşuyordu. Göğüslerinin ıplak bir Şekilde göğsüne yaslanmasını, kalçalarının ipeksi ve tatlı bir Şekilde onunkine doğru kaymasını, bacaklarının ayrılıp onunkine doğru açılmasını istiyordu.

Dilini kızın dudaklarının arasından geçiren adam, kız geri çekilmeye çalıştığında tekrar hırladı. Başının arkasındaki saçları kavrayan Jonas onu hareketsiz tuttu. Bir dakika daha. Dilinin altındaki bezeler az da olsa gevşemeye başladığında tatlı, serin rahatlamanın tadını çıkarmak için sadece bir saniye daha.

Ama bu rahatlamayla birlikte daha güçlü, daha ezici bir dürtü geldi. Sonunda, tamamen, ona sahip olma dürtüsü. Onu işaretlemek. Onun kendi eşi olduğundan emin olmak, başka hiç kimsenin ona ait olanı alma şansına sahip olamayacağından emin olmak.

Öpücüğünü geri çekerek ona baktı, onun tatlı ve esnek tadından zevk almak yerine, hepsini bir anda almak için pençeleyen hayvana karşı kendini biraz dizginlemesi gerektiğini biliyordu.

Parmaklarının arkası kadının omurgasında gezindi, sonra tekrar omuzlarının ortasına kadar çıktı. Onu izlerken, gözlerinde yanan ateşi görürken, pençesinin yumuşak kenarının göğsünün kıvrımında gezinmesine izin verdi, bilip bilmediğini, dokunuşun doğasında var olan tehlikeyi hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Yırtabilecek, parçalayabilecek pençelerin ona zevk vermekten başka bir işe yaramayacağına yemin etti.

Bu ona kesinlikle zevk veriyordu. Jonas'ın tüm vücudu ateşli bir zevkle alev alev yanarken, onu kendine doğru daha sıkı çekti ve karnının pürüzsüz, ipeksi etinin horozunun sert uzunluğunu yastıkladığını hissetti.

Sıcak, yumuşak et.

İnlemek istedi ama bunun yerine öpüşürken hırladı. Her ikisi de dönmüş olan elleri, pençelerinin körelmiş tarafıyla kızın dolgun göğüslerinin üzerinde gezinirken, kızın inlediğini ve bedeninin ihtiyaç içinde zayıfladığını hissetti.

Geri çekilen Jonas, olgun tepeciklere, sıkı, sert kiraz meme uçlarına, sert etin tepesine bakarken kendi nefesinin kısaldığını hissetti.

Tanrım, dayanamadı.

İçindeki açlıktan yüzünü buruşturarak elini pençesinin tersiyle sertleşmiş uca dokunabilecek kadar kaldırdı. Onu okşadı, taşaklarını yırtan ihtiyacı besledi ve yavaş yavaş tıpkı adam gibi, onu alt eden hayvanın da uzun zamandır beklediği eşini korumaktan başka bir düşüncesi olmadığını fark etmeye başladı.

Parmaklarının üzerinde gezindiği, ateş ışığının gölgelediği göğsünün solgun kabarıklığına bakarken, bu görüntü bir hayaldi. Gerçek olamazdı. Hayatında hiçbir şey bu kadar güzel görünmemiştir. Özgürlük bile hayatı için bu kadın kadar zorunlu olmamıştır.

"Jonas." Bakışlarını kaldırdı, kararmış yeşil gözlerini gölgeleyen bir şaşkınlıkla tekrar aşağıya, hassas ve savunmasız ete sürekli vuran pençeye baktı.

Kız onun önünde titrerken pençenin ucundaki hafif kıvrım göğüs ucunun üzerinde hafifledi. Jonas parmağının ucuna değen pençenin sıcaklığını, hayatında tanıdığı her şeyden daha yumuşak olan ipeksi hissini hissedebiliyordu.

Gözlerini kaldırarak onun savunmasız yeşil gözlerine baktı ve onun zevkinden daha fazlasını sağlayabilmek için canını verebileceğini biliyordu. Kız onun için hayatından, özgürlüğünden daha değerliydi. Ve daha da şaşırtıcı olanı, hayatı boyunca uğruna savaştığı insanların hayatlarından daha değerliydi.

Onun dünyasıydı.

"Sana zarar vermeyeceğim." Sesindeki açlığın acı sesini bastırmak istedi ama bunu yapmanın imkânsız olduğunu gördü.

Vücudunda yavaş bir titreme başlarken başını salladı ve sıcaklığının kokusu adamın duyularına orman yangını gibi hücum etti.

Onu istiyordu. Sularının ipeksi sıcaklığı kalçalarının arasından dökülüyor, onu ona hazırlıyordu.

Burun deliklerinin alevlendiğini hissetti. Vücudu daha da gerildi. Aleti sarsıldı, zonkladı ve onun kokusundan daha fazlasını arzuladı. Yüce Tanrım, onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu.

İstiyordu ama onu yatağa yatırmaya cesaret edemiyordu. Kendini bu kadar erken, bu kadar uzağa sürüklemeye cesaret edemedi.

Başını bir kez daha aşağı indirirken gözlerini kapatmak zorunda kaldı, dudakları boynundan aşağıya doğru okşayarak meme ucunun dolgun, olgun meyvesine doğru ilerledi.

Çağırıldı. Ayarttı.

Dilini bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve kendini tutmak için savaşmak zorunda kaldı çünkü tadı da görüldüğü kadar tatlı, mükemmeldi. Dilini üzerinde kıvrarak, insan ve canavar birleşti, kaynaştı ve tek bir varlık olarak tanıdığı tek eşini memnun etmek için çabaladı.

Rachel, Jonas'ın kollarında ürperdi, göğüs ucunun sıkı hassasiyetini daha da ısıtmak için törpülemeye yetecek kadar pürüzlendirilmiş dilinin hissi başını döndürmeye yetti.

Başı geriye düşerken elleri adamın omuzlarında sıkılaştı, dizleri zayıfladı. Daha fazla dayanamayacaktı. Böyle bir zevke dayanamazdı.

O kadar gücü yoktu. Dizleri daha da zayıfladı ve dişleri göğüs ucunu tırmalayıp inanılmaz bir zevk çığlığı atmasına neden olurken tökezlemesine neden oldu.

dudaklarından gözyaşı.

"Jonas." Düşüğünü hissettiğinde dudaklarından boğuk bir çığlık koptu, bacakları ağırlığını taşımayı reddediyordu.

"Sana sahibim, bebeğim." Ve sahip oldu. Kıpırdıyor, hareket ediyor, dudakları hâlâ göğüslerinde, dili bir meme ucundan diğerine okşarken, kendini alçaldığını hissediyordu.

Hareket etti, eğildi, diz çöktü. Rachel, külotunun ipeğinin ve kalçalarının çıplak etinin altında komodinin serin tahtasını hissetti.

Küçük lamba yere yuvarlandı. Kalçaları birbirinden ayrılırken sert, hırıltılı bir homurtu odanın ateşle aydınlanan gölgelerini doldurdu. Bir ayağını hızla yatağın kenarına, diğerini de masanın yanındaki sandalyenin minderine koydu. Açılmıştı, açılmıştı; adamın ürkütücü, parlayan bakışlarında titreşen açlık için ortaya serilmişti. İhtiyaç, şiddetli arzu, tanımlamaktan korktuğu duygular ve saklamak için hiçbir şey yapmadığı bir zevk, bakışlarındaki korkuya benzer bir şeyle savaşıyordu.

Rachel bir yaprak gibi titreyerek ona baktı. Ateş ışığı üzerinde titreşiyor, bronz yüz hatlarını altın rengi ve gölgelerle boyuyordu. Gümüş gözleri karanlıkta parlarken, elleri Rachel'in kalçalarına uzandı ve pençeleri yavaşça, çok yavaşça kalçalarını tırmıkladı.

Şimşek hızında, karıncalanma hissi o savunmasız bölgeden doğruca amına doğru ilerledi ve şehvetli bir darbe gibi amına çarptı. Kasları sıkıştı, doldurulmak için çaresizdi. Klitorisi zonklıyor, dokunulmak için can atıyordu.

"Oh Tanrım." Şiddetli bir his vajinasını yırttı, öylesine inanılmaz bir coşkuyla yandı ki kendini nefessiz, uzanırken, özlerken buldu. Zevk kırıntıları o kadar yoğun, o kadar inanılmazdı ki, kalçalarını kapatmak, sonsuza dek ona tutunmak için savaştı.

Karşılığında bir hırıltı duydu, kalçalarını daha da ayırırken güçlü beyaz dişleri parladı. O itiraz edemeden pençeler külotunun bandına takıldı ve kumaşın yırtılma sesi etrafında yankılandı.

"Aman Tanrım, Jonas." Başı duvara yaslandı ve adamın nefesini sıcak kıvrımlarında hissetti; bir fısıltı, şehvetli, erotik bir açlık esintisi, adamın dilinin amına girmesinden bir saniye önce. Sevgi dolu, tatlı bir açlık darbesi gibi, meyve suyu dolu yarığı delip geçti.

Sürtünme. Zımpara gibi sertliğin en ufak bir ısırtığı bile başını tekrar kaldırmadan önce onu neredeyse uçurumun kenarına getiriyordu.

"Tadın çok tatlı, çok tatlı ve yumuşak." Adamın sesi kızın duyularını tırmalıyordu.

Başını tekrar eğen Rachel, onun dudaklarının samimi bir öpücük bahşettiğini hissetti. Dudaklarının hemen yanından klitorisini emdi, bırakmadan önce diliyle fiskeledi. Yumuşak, emici öpücükler daha aşağılara indi. Dili baştan çıkarmak ve kızdırmak için ortaya çıktı, doymuş etin kıvrımlarına doğru her küçük itişte tadına baktı.

"Buna dayanamıyorum," diye nefes nefese kaldı.

Yapamıyordu. Bu erotik öpücükler onu çılgına çeviriyor, adamın sikini içinde hissetmek için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Ellerini kadının kalçalarına doğru kaydırarak, pençe uçlu parmaklarıyla kıvrımları nazikçe ayırdı. Çok nazikçe. Sivri uçların batması başka bir zevkti, onu daha da açıp yaladığında bir dilim enfes his.

Onu bir ikram gibi yaladı, bulduğu her tadın tadını çıkardı ve duyularını kaosa sürükledi.

Hırladı, her dokunuşu ezberlemek için savaşıırken sesi amının girişinde titreşiyordu.

Yalarken, okşarken, dili kıvrımlarla örtülü kıvrımlarda aç bir taleple çalıştı. Girişe daldı, hassas duvarlar boyunca itti ve fiskeledi. Bu onu, içinde boğulacağından korkacağı kadar yoğun, ateşli bir zevk girdabına sürükledi.

Klitorisinin şişmiş, hassas tomurcuğuna dönerek, dili onun etrafında kıvrıldı, dudaklarının arasına çekti ve dili onu okşarken dudaklarının yavaş, yıkıcı hareketleriyle onu öptü.

Adamın yüz ifadesindeki tamamen vazgeçmişliğe, onu çökmekte olan bir açlıkla yerken duyduğu zevke inanamıyordu. Pençeleri kalçalarını okşuyor, gizli bir tehlike unsuru veriyor, insan ve hayvan olan ve tamamen onun zevkine adanmış bir yaratık olduğunu hatırlatıyordu. Kalbini, duygularını öylesine tahrip eden bir zevkti ki, kendini içindeki her şeyle ona uzanırken buldu.

Buna dayanamayacağından korkuyordu. İhtiyaç öylesine itici ve derin bir açlıktı ki, ona sahip olmak dışındaki her düşünceyi, her içgüdüyü bastırıyordu.

Uyluklarının arasından aşağıya bakarak, dilinin şişmesini ve parlayan etin içinde kaymasını izledi. Klitorisinin etrafında gezinip dururken, bu his karşısında boğazından bir çığlık koptu. İçinden zevk akıyordu. Omurgasından yukarı, sinir uçlarına doğru karıncalandı, vücudunun her hücresi onunla kızarana kadar kan dolaşımında hızlandı.

Bu çok fazlaydı. Bacaklarını birbirinden uzaklaştırıp kendi çaresizliğini ima eden bir yoğunlukla onu yutmaya başladığında, elleri dizlerini kavrayarak daha da yaklaşmak için mücadele etti.

Daha iyi olabileceğini düşünmemişti. Ama oldu. Dilini içine soktu, aniden onu mutluluğun sınırında tutan bir taleple amını sikti. Her vuruş bembeyazdı; her itiş törpüledi, karıncalandı, tam bir sahiplik için yanan ateşi sürekli artırırken onu yırtan acı verici bir zevk dalgası gönderdi.

Hepsine ihtiyacı vardı. Onun her şeyine ihtiyacı vardı.

"Jonas, lütfen," diye inledi, pençelerinin bir kez daha kalçalarını okşadığını hissederken.

Alnında, omuzlarında ter parlıyordu; gürleyen bir hırıltı etinde titreşti. Klitorisini tekrar ağzına çekti ve emmeye başladı. Canlı bir açlıkla dolu gümüş gözler onunkilere dikildi ve onu uçurumun kenarına fırlattı.

Tamamen serbest kalmanın sınırıydı. İçini bir ateş fırtınası sardı, onu bir renk kaleydoskopunun içine fırlattı ve kalan son nefesiyle onun adını haykırmasını sağladı.

Titriyor, ürperiyor, acı çekiyor, ona ulaşmaya çalışıyordu. Adamın ayağa kalkışını izledi, elleri kadının omuzlarını kavrayarak

onu ona doğru kaldır.

Daha fazlasını istiyordu. Onun tadına bakmış, zihnini yok edene kadar onu yiyip bitirmişti.

Sıra ondaydı.

Aletinin ağır, kalın boyu önündeydi, kızarmış tepesi koyu ve genişti, ateş ışığıyla dağlanmıştı, dudaklarını cezbediyordu.

Daha da yaklaşarak, adam onu ayağa kaldırmaya çalışırken dilinin başının üzerinde gezinmesine izin verdi.

Donmuş gibiydi. Sanki o en hafif dokunuş onu askıda tutmuş, olduğu yere kilitlemişti.

Tadı vahşi, dağların kendisi gibi. Taze, canlandırıcı. Ön meninin nemi dilinin üzerinde patladı ve dağların tadıyla birlikte öpücüğünün tadını dolduran tarçın ve karanfilin bir ipucu vardı.

Bu sarhoş edici bir iksirdi. İçinde zaten yanmakta olan ihtiyacı besliyordu; alevlere benzin dökmek gibi, duyularına doğru patladı ve içinden geçen enfes zevkin ateşli kirpiklerini gönderdi.

Bu nazik bir şey değildi. İçinde uyanan ihtiyaç evcil ya da sakın değildi, gözlerinde, ifadesinde öfkelenen açlık kadar vahşiydi. Genetiğini paylaştığı hayvan kadar vahşiydi.

Dudakları aralanırken bir zevk iniltisi boğazını terk etti ve şişmiş başı ağzına çekti.

Neyi serbest bırakmıştı?

Jonas'ın elleri kızın başına doğru uçarken başı geriye düştü, parmakları onu kavradı, hareketsiz tuttu, içindeki her şey kızın dudaklarının hınzır pençesinden kurtulmak için savaşıyordu.

Lanet olsun ona. Sikinin üzerinde hareket etmesini engellemek için onu sabit tutuyordu ama kadın hâlâ onu mahvediyordu. Ağzını açgözlü bir şekilde esneterek şişmiş kafasını emiyor, sanki çok sevdiği bir ikrammış gibi sikinin tepesini yalıyordu.

Karşı koyamadı. Kalçaları esnedi, yer değiştirdi. Kızarmış, geniş tepenin dudaklarına kadar kaymasını izledi, sonra bir kez daha içeri bastırdı.

Tekrar. Tekrar ve tekrar yaptı. Bu o kadar yoğun, o kadar şiddetli bir zevkti ki, dizlerinin bir an için titrediğini hissettiğine yemin etti.

sıkılaştırdı. Tüm vücudu gergin, şimşek hızında, erotik his parmaklarıyla gergindi.

Yavaş, kolay vuruşlarla onun ağızını beceriyordu. Sıkı, ıslak tutuşu, titreyen dili onu ihtiyaçtan, açlıktan çılgına çeviriyordu.

Ah Tanrım, buna dayanamadı. Mücadele etti. Bu şekilde gelemezdi. Bilinmeyen sonuçları riske atamazdı.

Elleri tekrar kızın başına kilittlendi ve ağızının hızlı vuruşlarını durdurdu. Bu onu durdurmadı. Bir kez daha emdi, dilini oynattı, kendini geri çekmeye zorlarken, dudaklarının kendinden geçirici kavrayışından kendini zorlarken, taşaklarını sarsan ısıtılmış, titreşen zevk perileri.

Hırlayarak içindeki açlığı dizginlemek için mücadele etti ama kaybetti.

"Sana söylemem gerekiyordu. ." Onu çevirdi, ellerini ahşap masaya bastırdı ve için teşvik etti.

İşte böyle. İçindeki vahşilik başka türlüsünü istemiyordu. Sadece burada, sadece arkasında, onu istediğı gibi kavrayabilir, dişleri omzuna kilitlenebilir ve dilindeki hormon maksimum sonuçla onun sistemine yayılabilirdi.

Aletinın şaftını kavrayarak ona doğıru bastırdı, kızın sularının tepeyi yağıladığını ve daha kolay nüfuz etmesini için kayganlaştırdığını hissedince yüzünü buruşturdu.

Vajinasının küçük girişi ayrıldı, başını emerek yaklaştırdı, sıktı, onu içeri çağırdı.

kokusu etrafını sararken sırtı kavislendi. başını tatlı amının kaygan, ateşli portalına daha sıkı bastırdığında haykırdığında bir kükremeye engel olmak için savaşmak zorunda kaldı.

Eğılerek içeri doğıru itti, sıkı kavrayan kasların kendisi için ayrılmaya başladığını hissetti, amının zarif sıcaklığına ilerlemeye başladığında siki çıplaktı.

"zr dilerim, Rachel." Yüzündeki terin damladığını hissetti ve dudakları boynunun hassas kıvrımına gitmeden bir saniye önce omzuna düşmesini izledi.

Onu ısıracaktı. Bunu hissedebiliyordu. Hayvani, vurucu, hayvanın keskin talebini görmezden gelmek imknsızdı.

Tam şurada. Yaşam ya da ölüm anlamına gelen ağır damara yakın. Kadın titriyordu. Vücudunun onu kavrayan rahat, ıslak sıcaklığını hissederken bile titrediğini hissetti.

Tüm kısıtlamalarını kaybediyordu. Sahip olduğu azıcık farkındalık üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu. Kadından başka bir şey yoktu, zevkten başka bir şey yoktu. Dudaklarından bir hırıltı çıkarken ve kadının içinde güçlenirken sikini saran yumruk kadar sıkı kavramadan başka bir şey yoktu.

Rachel'in sırtı kamburlaştı.

Hassas dokuyu ayıran ve onu enfes, kör edici bir sıcaklıkla dolduran ani, şiddetli itiş hissettiğinde zevk-acı içinden geçti.

Dayanamadı. Hareket etmeye başladığında tırnakları masanın kenarına battı, kalçaları geriye doğru itildi, adam arkasında hareket etmeye başladığında kasları ona sıkıştı.

Kalçaları yuvarlandı, dizleri büküldü. Pençelerini kalçalarında hissetti, yakıcı bir sıcaklıkla kazıyordu, onu derin, sert bir şekilde becerirken vücudunun içindeki derin, itici itişlere eklenen bir zevk-acı.

Sırtı adama dönük olduğu için zevke konsantre olmaktan başka çaresi yoktu. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Adamın gözlerini göremiyordu, yüz ifadesini izleyemiyordu ve tüm bunlar birleşince zevk çılgılık çılgılığa vücuduna yayılıyordu.

Coşku içinde uçuyordu. Gerçekliğin ötesine, yakıcı, itici açlıktan başka hiçbir şeyin var olmadığı bir dünyaya fırlatılmıştı. Bu andan, bu adamdan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir yere. Bu zevk.

İçinde bir şeyler birikti, sıkılaştı, gerildi, yandı. Sarsıcı titremeler omurgasına doğru ilerledi. dünyanın çözülmeye başladığını hissederken acı klitorisini kavradı.

Meydana gelen patlamayla soluk soluğa onun adını haykırdı. Daha önce hiçbir şey böyle olmamıştı. Hiçbir şey böylesine hararetle yanmamış, böylesine zevkle okşanmamış ya da böylesine sarsıcı sonuçlarla patlamamıştı.

Jonas bunu hissetti. Sıkışmayı, sadece daha da sıkılaştıran, daha da sıcaklaştıran yumruk sıkılığını. Sıvı sıcaklığın hücumunu, vücudunu saran titremeleri.

Aletini nabız gibi atan, emici bir şekilde kavraması çok fazlaydı. Zevk alevlendi. Ateşli bir his fırtınası omurgasını yırttı, karnını sıkı ve taşaklarında patladı.

Dürtüsünü durduramadan dişleri omzunun o tatlı, yumuşak bölgesine kilitlendi. Keskin uçları eti deldi, kanının demir gibi keskin tadı hızla yalayan dilinde patladı.

Serbest bırakılması onu yırtarken, diken horozunun başının altından çıktı, uzadı, onu sağım amının içine kilitledi ve içinde patlayan güçlü, dakikalık salınımla tüm vücudunu ısıtmaya başladı.

Vücudu kendinden geçmiş bir zevk kütlesiydi. Güçlü, acımasız, ilkel bir yoğunlukta, kafası kadının boynundan geriye doğru sarsılana ve dudaklarından sert, boğuk bir kükreme çıkana kadar içinde birikip yanıyordu.

Eşi.

Onun.

Onun hediyesi. Onun hayatı.

Onu öpmesine izin verdiği anda ona ihanet etmişti. Şimdi, bu saniyede, tohumunu onun içine dökerken, Rachel olmadan, onun dokunuşu, kahkahası, sıcaklığı olmadan hayatının hiçbir anlamı olmadığını dehşetle fark etmişti.

Bu düşünceyle birlikte, sabah olduğunda onun sıcaklığını olduğu kadar kahkahalarını da kaybedebileceğini anladı, bildi.

Hangi kadın bir canavarla çiftleşmeyi kabul eder ki?

BÖLÜM 17

Rachel Jonas'ın kollarında uyandı, parmakları omurgasını okşarken başı Jonas'ın göğsüne yaslanmıştı. Bir gece önce sergiledikleri ölümcül, güçlü pençelerden yoksun olan parmaklar.

Tehlikeli uçlu uzantıları daha önce görmüştü ama bir kedininki gibi çalışıp çalışmadıklarını öğrenmek için uzun, geniş parmakları gerçekten keşfetmeye hiç cesaret edememişti. Yine de itiraf etmek zorundaydı, kalçalarını okşadıklarını hissetmek, seksinin çekirdeğine doğru fırlayan şehvetli heyecan okları göndermişti.

Bakışları çıplak karnının üzerinde duran güçlü, geniş ele kaydı. Aşağı uzanarak işaret parmağını kaldırdı, bir saniyeliğine okşadı ve gücüne hayran kaldı. Acaba buna cesaret edebilir miydi? Bunu yaparken ona bakmaya cesaret edemediğini biliyordu. Dudağını ısırarak geniş, bakımlı tırnağın hemen altına sıkıca bastırdı ve ölümcül derecede güçlü pençenin ortaya çıkışını izledi.

Sonra tüm eli büküldü ve yavaşça her parmağında bir gece önce kalçalarında hissettiği bakımlı, ölümcül derecede keskin uçlu pençeler belirdi. Dudakları kıvrıldı. Sadece Jonas'ın pençeleri manikürlü ve tehlikeli noktalara kadar bilenmiş olabilirdi. Konu ırkların medeni olması fikrine geldiğinde, Jonas Oscar'a layık bir performans sergilemişti.

Parmağını sivri ucun üzerinde gezdirirken sessizdi, bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde gümüş gözleri sessiz bir yoğunlukla onu izliyordu.

Keşke onun gözlerinde dolaşan duyguları deşifre edebilseydi. Onları görmenin kalbini neden acılı bir hüznle sızlattığını anlayabilmeyi diledi.

"Bütün ırklar bunu yapabilir mi?" diye sordu parmağıyla bir pençenin ucunu oynatırken.

Başını salladı. "Sadece bir ilkel."

"İlkel mi? Bu tanıımı daha önce duymamıştım." Hepsini duyduğunu sanıyordu.

Gözlerindeki renk bir anlığına titredi. "Bu bir alt tanımlama ve dikkatle sessiz tutuluyor. Birçok ırk bizim varlığımızdan haberdar bile değil. Bizler gerçekten de türün canavarlarıyız. İlkeller daha az merhametli ve şefkatli olacak şekilde yetiştirilir. Bizim hayvanlarımız deriye daha yakındır diyebiliriz ve insanın zalimlik ve bencillik içgüdüğü insan genetiğinde en üst seviyede olacak şekilde yetiştirilmiştir."

"Mükemmel asker," diye mırıldandı, Breed kurtarmalarına eşlik eden haber bültenlerini hatırlayarak.

"Hayır, ırklar mükemmel askerlerdir," diye düzeltti. "Primaller mükemmel katillerdir. En iyi yalnız çalışmak, asla bir sevgili ya da arkadaş olamamak ve o kişiyi emir üzerine ya da gerektiğinde öldürmek için yaratıldık. Kalpsiz ve merhametsiz olarak yaratıldık. Ve iki ayak üzerinde yürüyen hayvanlar olan melezler üretmek için yaratıldık."

O zaman bakışlarında daha fazla bir şey titreşti: belki de endişe? Bu noktada onun korku hissetmesini mi bekliyordu? Ona kalırsa, bunun için biraz geç kalmıştı. Artık onun yatağındaydı, gerçekten onun eşiydi. Bu kadar geç bir zamanda korkmak dram olurdu. Ve Rachel cidden dramaya inanmıyordu.

"Üreme kısmına ne oldu?" Asla sevmemek, asla gülmemek üzere yaratıldıkları bilgisi kalbini parçalıyordu. Yok etmek, öldürmek için yaratıldıklarını ve dünyanın neden yaratıldıklarını bildiğini bilmek ne büyük bir ağırlık olmalıydı. Pek çok kişi var oldukları için onlardan nefret ediyor ve korkuyordu. Irkların da bu sebepten ne kadar pişman olduklarını bilmiyorlardı.

Dudaklarından kısa, acı bir kahkaha kaçtı. "O kısmı asla iyi çalıştıramadılar. Çoğunlukla, bilim adamları çiftleşme ihtiyacının farkında değillerdi. Ama yine de sonunda üretmek istedikleri yaratıklar için zemin hazırlanmıştı."

Yaratıklar, çocuklar değil. Rachel onun kullandığı kelimeler karşısında gözyaşlarını zor tuttu. Jonas pek sempati duymazdı. Her şeyden önce gerçekliği ve dürüstlüğü tercih ederdi. Onun bir ya da iki kez, sempatinin, bir haksızlığa karşı gerçekten mücadele etmek için çaba harcamak istemeyenler için boş bir duygu olduğunu söylediğini duymuştu.

"İnsan ya da hayvan olması fark etmez," dedi yumuşak bir sesle ona bakarken. "Kimsenin öldürmek için doğduğuna ya da yaratıldığına inanmıyorum."

Bu onlara öğretilir. İstedığınız tüm genetiği kullanabilirsiniz, ancak bu çocuklarınıza ne öğrettiğinize bağlıdır. Tıpkı bildiğiniz her şeyi öğrettikten sonra o çocuğun ne olmak istediğine bağlı olduğu gibi. Doğru ve yanlış bilgisi doğuştan gelir Jonas. Irklar bunu kanıtladı."

O anda adamın bakışlarındaki kararsızlığı ya da belki de inançsızlığı gördü.

Adamın kollarında yatarken, vücudu sıcak, sert ve gergin bir şekilde ona yaslanmışken, sonunda önceki gece onu rahatsız eden konuyu açtı.

Jonas ve Aslan'ın zaten çelişkili bir ilişkileri vardı ama dün gece ikisi de normalden daha gergindi.

"Leo'nun sorunu nedir? Sizin için çalıştığımdan beri sizinle uğraşıyor ama dün gece daha da kötüydü."

"Senin benimle birlikte olduğundan çok daha uzun süredir seçiyor," diye homurdandı.

"Neden?"

"Leo'nun yaptığı şeyi neden yaptığını ya da bundan ne elde etmeyi umduğunu kim bilebilir?" İfadesinde gerçek bir kafa karışıklığı vardı. "Açıklamak istemediğı bir şey için zorlamaya devam ediyor ve ben bu açıklamayı istemeyi reddediyorum. Ben sadece onun yaratmamış olmayı dilediğinden emin olduğum bir yavruyum."

Ses tonu gerçekçi ve kabul ediciydi ama Rachel onun gözlerinde ihanetin ipuçlarını gördü. Leo'nun tavrı onu kızdırmıştı ve onu kim suçlayabilirdi ki? Breed'lerin tek hayali aileydi. Leo onun babasıydı ama yine de Jonas'ın varlığından utanıyormuş ya da pişmanlık duyuyormuş gibi davranıyordu. Yine de gözleri başka bir hikâye anlatıyordu, diye düşündü Rachel. Jonas gibi Leo'nun gözleri de duygularla doluydu.

"İnatçısın," dedi.

"Ve o çıkarıcı bir piç kurusu," diye .

"Baba gibi, oğul gibi, belki de?" diye sordu gülümseyerek, tembelce gerinirken, vücuduna saldıran şefkati hissederek, bir gece önce iyi sevildiğinin kanıtı.

"Benim genetiğim onunkinden çok farklı," diye karşılık verdi. "Onunki bir temel oluşturdu, diyebiliriz. Bilim insanları daha sonra istedikleri hayvanı yaratacağını düşündükleri şeyleri eklediler. Leo ilkel değil, ama ilkel olarak yaratılması gerekirdi."

Neredeyse gülecekti. Ne yazık ki, kahkahanın şu anda pek de iyi gitmeyeceğini hissediyordu.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Jonas ama genetik olarak babandan o kadar da uzak değilsin," diye onu bilgilendirdi. "İkiniz Callan ile babanızdan daha çok birbirinize . Hatta gözlerinin şekli gibi annenin bazı fiziksel özelliklerine bile sahipsin."

Yüz ifadesi karardı. "Elizabeth benim annem değil. Babam, yaratıldığım Fransız laboratuvarlarını yöneten Bilim Adamı LaRue'ydu. Elizabeth Vanderales ile hiçbir genetik ortaklığım yok."

Ona yalan söylüyordu. Rachel doğruldu, döndü ve gözlerini ona dikti. Elizabeth Vanderales'in onun annesi olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Jonas'ın pek çok hareketi onunkini yansıtıyordu; sinirlendiğinde boynunu ovma alışkanlığı ya da gözlerini kısması gibi. Son aylarda kadının bu hareketleri sergilediğini defalarca görmüştü.

Yalanlar ve hilekârlık Rachel'in kesinlikle hoş görmeyi reddettiği şeylerdi. Jonas'ın, içinde hareket ettiği siyasi çevrelerde sık sık yaptığı gibi, kendisine karşı daha az arzu edilen özelliklerini kullanmasına izin vermesine asla göz yumamazdı.

"Bak, bu çiftleşmenin nasıl olacağını düşünüyorsun bilmiyorum Jonas Wyatt, ama bana yalan söylememeyi de içerecek. Yalan söylediğini nasıl anlayacağımı şimdiye kadar öğrenmediğimi sanma. Dur tahmin edeyim: Elizabeth Vanderales'in senin annen olmaması gerekiyordu, bu yüzden ona annen olduğunu hiç söylemedin mi?"

Çenesi gerildi. Ondan saklamaya çalıştığı duygu, saklamak istediği bilgi her neyse, belli ki kendine saklamak için savaştığı bir şeydi.

"Sana yalan söylediğimi nereden biliyorsun?" Adam ona neredeyse masum bir çekicilikle baktı. O kadar bariz bir şekilde yapmacıktı ki neredeyse gülecekti.

Gözlerini devirdi. "Nedense kadın sezgilerim devreye giriyor. Yalan söylediğinizde, panik atağın kenarları gibi hissediyorsunuz."

Bunu anlayacağını düşündüğü tek bir kişi varsa, onun da Jonas olduğunu biliyordu.

Sanki bu bilgi rahatsız ediciymiş gibi gözlerini tavana iç geçirdi. "Tam da ihtiyacım olan şey, nasıl dinleyeceğini bilen bir eş."

içgüdülerine göre."

Rachel yataktan kalkmadan önce hafif bir kahkaha attı, çarşafı da yanına çekip etrafına sardı.

"Ateş sönüyor. Yakında hava soğuyacak," dedi ona, şafağın ufukta yeni yeni başladığı pencereye bakarken. "Ve Amber her an uyanabilir. Ben duş alırken onu dinler misin?"

Jonas onun yatak odasından banyoya geçişini izledi ve sonunda neyin yanlış olduğunu kaşları çatıldı.

Rachel artık onun kokusunu taşıyordu. Bir gece önce ona verdiği ısırdıktan sonra vücuduna karışan hormonu algılayabiliyordu. Onda doğal, ince bir cazibe sezebiliyordu. Ama diğer eşler gibi seks için yanıp tutuşmuyordu. Yalvarmaya yakın değildi ve onu almasının üzerinden en az altı saat geçmişti.

İçindeki ateş parıltıyordu. Tahrik olmuştu. Kukusunun tatlı giritisinde kaynayan açlığın kokusunu alabiliyordu. Ama ateş kontrolden çıkarken, ateşin onu kontrol etmesinden ziyade o ateşi kontrol ediyordu.

Orada yatarken, gebe kalmadığı sürece çiftleşmeden sonraki birkaç ay boyunca eşleri etkilediğini bildiği yakıcı, acı verici uyarılmayı hissetmeye çalıştı. Ya da Ely dişiler için semptomları hafifletmeye yardımcı olacak gerekli hormon dozajını bulamadığı sürece.

Yataktan kalkıp hızla giyinirken bunun sınırlı olduğunu fark etti. Tahrik olmuştu. Aleti bu sabah da bir önceki gece olduğu kadar sertti. Onu elde etme, kendini onun içine boşaltma ihtiyacı hâlâ oradaydı. Ama artık acı verici değildi. Artık aklını kaçırmış gibi hissedecek kadar acı verici değildi.

Dilinin alt tarafını dişlerine sürterek bezlerdeki küçük şişliği hissetti. Hormon oradaydı ve bir kez daha vücuduna salınmaya hazırdı. Bezler aşırı genişlememişti ama ateşlenmiş gibi de yanmıyorlardı.

Oturma odasına geçerek bebeğin biberonunu hazırladı, ardından beşiğine geçerek altını değiştirdi ve kahvaltı için hazırladı.

Onun yeşil bakışlarıyla karşılaştığında dudaklarında küçük bir sırıtma belirdi ve geniş bir gülümseme dudaklarını böldü.

"Selam ufaklık," diye fısıldadı yaklaşıp bezleme işlemine başlarken. "Beni bekliyordun, değil mi?"

Rachel'dan önce kalkmak onun alışkanlığı haline gelmişti. Bu boş anları sık sık bebekle kimsenin göremeyeceği bir yerde oynamak ve onlarla ömür boyu süreceğini bildiği bağı geliştirmek için kullanırdı.

Kız ona mırıldanarak baktı ve her ne kadar kendini buna karşı korumaya çalışsa bu onun kalbini anında eritti. Bu kadar savunmasız olan bu küçük kız, ona kendini ve büyüdükçe yaptıklarının onun tarafından nasıl görüleceğini sorgulatma yeteneğine sahipti.

Annesi onu tanıyordu, belki de kendisinin bile bilmediği bir şekilde, diye düşündü. Kesinlikle hayal ettiğinden daha güçlüydü. Gebe kalabileceği çocuğu öğrendiğinde şok olmasını, dehşete düşmesini beklemişti. Bunun yerine, geleceklerinin neler getirebileceğine dair bilgisine sakince karşı çıkmış ve onun korkularını da yatıştırmıştı.

Bu kadar basit olabilir miydi? Merak etti. Çocuğu bir katilden daha fazlası olabilir miydi? Onu Jonas'ın yapmaya çalıştığı gibi hayata değer verecek şekilde yetiştirme şansı var mıydı?

Amber'in kıyafetlerini düzeltirken, minik ayağı elini tekmelerken, küçük kolları heyecanla sallanırken tekrar sırtlamak zorunda kaldı. Amber onu kucağına alma, ona sarılma zamanının geldiğini biliyordu ve acele etmesini istiyordu.

Birkaç dakika sonra onu beşiğinden kaldırıp biberonu verirken, "Kıçına tekmeyi basacaksın," dedi. "Bunu şimdi görebiliyorum. Diana gibi bir teyzen, kızıl saçların ve benim gibi bir baban olunca başka seçeneğin olmayacak."

Ona kendini korumayı öğretmek zorunda kalacaktı. Irkların dünyası güvenliğin norm olduğu bir dünya değildi. Tehlike normaldi ve tüm çocukları buna hazırlıklı olmalıydı, Irk DNA'sıyla doğmamış olanlar bile.

Yakındaki bir sandalyeye oturarak çocuğu göğsüne yasladı ve ona bakarken şişeyi rahatça hazır dudaklarına götürdü. Annesine benziyordu. Onda babasına dair hiçbir şey yoktu. Ne görünüşünde ne de kokusunda.

Kokusunu test etti ve Rachel'ın genetiğinin Mareşal genlerinden çok daha güçlü olduğunu gördü. Sonra kaşlarını çattı ve havayı tekrar test etti.

Orada yeni bir şey vardı, daha önce fark etmediği bir şey. Ama henüz o kadar hafifti ki kaynağını tam olarak belirleyemiyordu.

Elbette bir bebeğin kokusu olgunluk döneminde değişirdi, bunu biliyordu. Bebeklik kokuları yetişkinlik kokularından çok daha farklıydı, her ne kadar bebeklik kokuları hafif bir alt ton olarak kalsa da.

Ama yine de Amber'ınki bu kadar çabuk değişmemeliydi. Değişimin başlaması için birkaç ayı daha vardı ve tespit edilebilir hale gelmesi için biraz daha zaman geçmesi gerekiyordu.

Şişesini bitirdiğinde gözleri kapandı ve Jonas onu nazikçe sallarken uyku onu tekrar ele geçirdi. Birkaç dakika içinde kız kıpırdandı, inledi ve lanet olsun, ama Jonas yine sırtıtmak zorunda kaldı.

Kısıtlamalarını gevşeterek, çiftleşmiş bir Cins'in memnun mırıltısının göğsünde gürlemesine izin verdi. Rachel'ı evine getirdiği geceden beri mırıldanıyordu. Başka bir anormallik, diye düşündü. Çoğu Irk, tam cinsel birleşme sırasında diken ortaya çıkana kadar mırlamazdı.

Ama Jonas duymuştu. Ve Rachel'ın bunu duymaması için çok dikkatli davranmıştı. Kendisinin ne kadar büyük bir hayvan olduğunu görmesine izin vermeden önce çiftleşme konusunda rahat olmasını istiyordu.

Amber'la birlikte gardını düşürmüştü. O ilk gece Rachel bitkin bir halde uyurken, Amber annesi için huzursuz olmuştu. Mırıltının kaçmasına izin vermişti çünkü Rachel'ın çocuğunu kucağına aldığı anda duyduğu gibi nasıl mırıldanacağını bilmiyordu.

Amber bu mırıltıdan hemen etkilenmişti, öyle ki artık Jonas onu sallarken bu eşsiz sesi kullanmadığı sürece uyumayı reddediyordu.

Annesinin küçük parmağına sarıldığı gibi onun küçük parmağına da sıkıca sarılmıştı.

Çocukta artık uyanıklık hissetmediğinde, onu beşiğine geri yatırdı ve tuttuğu iletişim bağlantısını aldı.

"Komuta, ikinci seviye laboratuvara güvenli bir hat istiyorum," diye güvenlik komuta merkezine emir verdi. "Kanalın kilitlenmesini ve şifrlenmesini istiyorum."

"Evet, Bay Wyatt," diye cevap verdi Kontrol Uygulayıcısı.

Bir dizi statik bip ve ping sesi güvenli hattın devreye girdiğini işaret etti ve saniyeler sonra ilk zil sesi hatta yankılandı.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum," diye hızlıca cevap verdi Amburg, ses tonu dikkat dağıtıcıydı. "Uydu telefonuna ya da iletişim bağlantına daha sık cevap vermelisin, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Jonas ilgisizmiş gibi davrandı. "Neye ihtiyacın vardı?"

"Senin ve eşinin mümkün olan en kısa sürede birlikte laboratuvara dönmenizi istiyorum. İkiniz birbirinizin yanındayken örnekleri alıp önceki örneklerle karşılaştırmak istiyorum," Jonas'ı bilgilendirdi. "Ely dün gece testlerinizi yaptı ve birkaç şaşırtıcı anormallik içeriyorlardı. Bunları daha fazla incelemem gerekiyor ve eklenen uyarıcıların testleri nasıl etkileyeceğini görmek istedim."

"Hmm," diye mırıldandı Jonas, daha hesapçı olan tarafının, dakikalar önce hissettiği dinginliğin önüne geçtiğini hissederken.

"Amber'in kokusundaki değişiklik de bir ilgisi var mı?"

Sırayı uzun dakikalar boyunca sessizlik doldurdu. Jonas daha önce olmayan bir gerginlik hissetti ve iyi kalpli doktorun yüzünün düşünceli bir ifadeyle buruşacağını biliyordu. Bu da Jonas'ın ihtiyaç duyduğu cevaplar için iyiye işaret değildi.

"Çocuğu da getirin." Bilim adamının sesinde bir endişe notası vardı. "Değişen kokunun ne olduğunu bilmiyorum ama eğer gerçekten değişiyorsa Ely, Elizabeth ve benim bunun nedenini bulmamız gerekiyor."

Jonas'ın kaşları çatıldı. Amburg, Ely ve Elizabeth Vanderale ne zamandan beri birlikte bu kadar iyi çalışmaya başlamışlardı ki Amburg Elizabeth'e Dr. Vanderale yerine kendi adıyla hitap edecek kadar rahat hissediyordu?

Jonas sesini alçaltmadan önce, "O halde yakında laboratuarlarda görüşürüz," diye onu bilgilendirdi. "Dikkatli ol Amburg. Eğer testlerle öğrenirsem, söz veriyorum, pişman olursun."

"Unutuyorsun galiba Wyatt, ben bir bilim adamıyım," dedi Amburg, ses tonu artık muhteşemdi. "Cehennem donana kadar senden hoşlanmayabilirim ama Breed

Genetik ve evrim benim hayatım oldu. Bu testlerle oynamak aklımın ucundan bile geçmedi, çünkü sonuçlarla oynayabilirdim. Siz de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

Jonas'ın dudakları kıvrıldı. Elbette yapamazdı. Her test yapıldığında kendi testleriyle oynardı. Öz annesinin kim olduğuna ışık tutacak her teste baştan sona bir göz atıyordu ama neden bu kadar uğraştığından her zaman emin olamıyordu.

Leo, Dane ve Callan, Irkların öcüsünün Leo'nun deyimiyle genetik bir yan darbe değil de öz kardeş olduğunu öğrenseler dehşete düşmezler miydi?

Kahretsin, o lanet kadının ağlayacağını bildiği için bunu açıklamamıştı. Orospu çocuğu, bir yıl önce Callan yaralandığında, neredeyse ölmek üzereyken onun ağlayışını izlemişti. Leo'nun kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı, sesi kırıktı, oğlunu sevmek için yeterli zamanı olmadığı için acı içinde kıvranıyordu. Çok uzun süre ayrı kalmaya zorlanmışlardı. Daha fazla zamanı hak ettiğini, oğlunun daha fazla yaşamayı hak ettiğini.

Konseynin bir parçası olduğu dönemde Konsey tarafından dondurulan yumurtalarının ve Leo'nun sperminin onu yarattığını öğrense ne yapardı? Genetiği ancak yaratıldıktan sonra manipüle . Ebeveyn kokusunun silinmesine neden olacak kadar manipüle edilmişti. Sadece Leo'nun kokusunun temeli korunmuştu.

"Bitirdim." Rachel yatak odasından çıktı, uzun saçları omuzlarında nemli bir şekilde uzanıyordu, yeşil gözleri biraz daha koyu, uyarılmışlığı biraz daha sıcaktı. Yine de hiçbir sıkıntı kokusu alamıyordu.

Önce ondan kendisiyle birlikte yatak odasına dönmesini rica etmek istedi. Taşaklarını sıkkan ağrıyı dindirmek istiyordu ama kadın çok taze ve yumuşak kokuyordu ve kızını görmek için endişeli görünüyordu.

Hızlı adımlarla odanın karşısına geçti, küçük meleğine gülümsedi, sonra onu nazikçe kucağına aldı ve mırıldanmaya başlarken ona sarıldı.

Jonas ensesini ovuşturdu, oradaki ağrı onu rahatsız ediyordu. Gerginlik onu harekete geçirmişti. Baş ağrısına benzer bir ağrıya neden oluyordu. Laboratuarda bu ağrının dayanılmaz olduğu zamanlar olmuştu.

"Duş alacağım," dedi ona, şehvetine karşı koyarak. Onu bekleyebildiği kadar bekleyecekti. "Mümkün olduğunca çabuk laboratuvara dönmemiz gerekiyor. Biraz kahvaltı yap, ben hazır olunca yola çıkarız."

Kaşlarını çatarak ona döndü. "Daha dün gece oradaydık Jonas. Neden geri dönmek zorundayız?"

"Çiftleşme ısısı diğerlerinden o kadar farklı ki, çiftleşmeyi tamamladığımıza göre Ely'nin daha fazla örneğe ihtiyacı olacak," diye onu bilgilendirdi. Amber'a baktı, Rachel'a ne kadarını söyleyeceğini düşünüyor, onu üzmekten korkuyordu. Zaten yeterince şey yaşamıştı, daha fazla endişelendiğini görmek istemiyordu. "Amber'ı da bir kez daha kontrol ettirmek istiyorum."

Sustu. Artık korkunun kokusunu alabiliyordu.

"Neden, Jonas? Ve bana yalan söyleme zahmetine girme."

Yüzünü buruşturdu. Evet, kadınların sezgileri konusunda aşırı gelişmiş bir eşe sahip olması onun şansıydı.

İç çekerek kokuyu ve çocuktaki değişikliklerin zaman çizelgesini açıkladı. Kadın çok az soru sordu, sadece onu izledi, yeşil gözleri aniden solgunlaşan yüzünde büyümüştü ve çocuğuna daha sıkı sarılmıştı.

"Tehlikeli bir şey değil," diye onu temin etti. "Öyle olsaydı, Rachel, bilirdim." Bilmesi için dua etti. Bir ilkel olarak, koku alma duyusu diğer Irklarla karşılaştırıldığında alışılmışın dışındaydı. Yine de bu onu yanılmaz yapmıyordu ve bunu biliyordu.

Rachel endişeyle dudaklarını yaladı. "Peki bu değişikliğe neyin sebep olduğunu bulabilecekler mi?" diye sordu.

"Amaç da bu." Başını salladı. "Başka bir şey yoksa, herhangi bir sorunu eleyebilirler."

"Eğer hasta olsaydı bilirdin, değil mi Jonas?" diye sordu birden korkuyla. "Eğer gerçekten hasta olsaydı."

Sonra ona doğru ilerledi. Onun gözlerindeki korkuyu görmeye dayanamadı.

Ona uzanarak parmaklarıyla yanağına dokundu ve başını eğerek onu nazikçe öptü. "Bilirdim," diye söz verdi, dudakları onunkilere değerken. "Herhangi bir insan ya da Irk hastalığı, hem Ely hem de

Algılayabiliyorum tatlım, sana söz veriyorum. Ve hiçbir hastalık kokusu , sadece kontrol ettirmek istediğim bir değişiklik."

Ona söyleyebileceği başka bir şey yoktu ama hayatında ilk kez, içinde dolaşan korkuyu hafifletmek için cevapları kışından çıkarabilmek istiyordu.

Onun yerine dönüp duşa yöneldi. Onu cevapları bulabilecek kişilere götürmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ve haklı olması için dua etmekten başka.

Rachel onun odadan çıkışını izledi, Amber'ı yavaşça sallıyor ve paniğini yatıştırmaya çalışıyordu. Tıpkı Diana'nın onu her zaman suçladığı gibi, korkağın tekiydi, diye düşündü.

Adrenalin bağımlısı değildi ve endişeliydi. Rachel endişeliydi, Diana ise gözüpek. Ama Amber'da bir sorun olabileceği, Phillip Brandenmore'un çocuğuna zarar vermiş olabileceği düşüncesi midesinin korku ve öfkeyle dolmasına yetmişti.

Amber'ın alnına bir öpücük konduran Rachel, onu beşiğine yatırdıktan sonra şömineye doğru ilerledi ve ateşin alçak, rahatlatıcı sıcaklığına baktı.

Jonas'ın o piçi Orta Doğu'dan çıkarıp Breed'in gözetimine vermeyi başaracağı gün için yaşıyordu. Orada olmak istiyordu. Kızının hissettiği aynı korkuyu, aynı güvenlik eksikliğini ve dehşeti onun da hissetmesini sağlamak istiyordu.

Onun kanını istiyordu, yavaşça. Onun acı içinde çığlık attığını duymak, yalvarışını izlemek istiyordu - Amber onun için ağlayıp sızlarken yalvardığı gibi.

Amber'in çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu, bebek annesinin sesini duyuyordu, annesinin yanında olduğunu biliyordu ama bir yabancı onu şefkat ve özen göstermeden tutuyordu.

Rachel ona nasıl sarıldığını hâlâ hatırlıyordu. Elini ensesine koymuş, göğsüne yaslamıştı.

Bebeğine zarar vermişti. İkisini de dehşete düşürmüştü ve Rachel onun ölmesini istiyordu. Rachel, gerçek ortaya çıktığında, onun canını almak için tetiği çekmekten hiç çekinmeyeceğine dair çok kötü bir hisse kapılmıştı. Kadın sezgileri artık onu hasta ediyordu. Jonas Amber'in kokusundaki değişiklikten bahsettiğinden beri böyleydi. Sanki bilinmeyen bir hastalık düşüncesi, içinde tam olarak çözemediği bir bilgiyi tetiklemişti.

Beşiğe geri dönerek bebeğini hızla soydu, onu çevirdi ve herhangi bir sorun belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Brandenmore'un Amber'a bir şey enjekte ettiğini biliyordu. Elizabeth Vanderale ve Jeffrey Amburg bunun sadece bir yatıştırıcı olduğundan emindi. Bu mantıklı gelmişti. Amber çılgılık atıyordu, kızının sesindeki korku yüzünden kendi sinirleri de gerilmişti. Bu Brandenmore'u sinirlendirmiş olmalıydı. Onun sessiz olmasını isterdi.

Peki neden onu öldürmemişti?

Rachel bu düşünce karşısında elini karnına bastırdı. Brandenmore küçük bir çocuğu umursamıyordu ve zaten döndüğünde Rachel'ı öldürmeyi planlamıştı. Amber için planları yoksa, neden onu canlı bırakmıştı? Ve eğer onun için planları varsa, o zaman bir annenin içinde kâbuslardan başka bir şey bulamayacağı bir şey olurdu.

Brandenmore bir bilim adamıydı. Kendini sakinleştiricinin içinde saklayan bir şey yaratabilirdi. İlk testler yapıldıktan çok sonra çalışmaya başlayacak bir şey. Onun hakkında okuduğu dosyaya göre bu şekilde çalışıyordu. Zekice ve kötü niyetliydi. Tamamen ve tamamen aldatıcı.

Titriyordu. Hâlâ uyuyan kızına bakarken dünyasının başına yıkıldığını neredeyse hissedebiliyordu. Bebeğine bir şey olursa hayatta kalabilir miydi?

Yapamazdı. Amber onu olgunlaştırmıştı. Kızı ona, doğumundan önce var olmayan bir yaşama nedeni vermişti.

Dudağını ısırarak korkusunu ve gözyaşlarını tutmak için mücadele etti. Jonas kokuyu . Duşta olabilirdi ama bunu kim söyleyebilirdi ki?

koku alma duyusu, onu parçalamakla tehdit eden paniği hissedecek kadar güçlü değil miydi?

Amber korkuyu çok erken tanımişti. Acıyı çok erken tanımişti. Elbette bu, kızına öğretmek istediği değerler için iyiye işaret olamazdı: kabullenme, şefkat, dünyanın en azından bazen nazik olabileceğine dair küçük bir güven.

Ve belki de dünya Rachel'a aksini göstermeye çalışıyordu.

"Her şey yoluna girecek, Rachel."

Jonas'ın yumuşak sesi kızın dönüp göğsünün üzerinde uzanan gömleğinin koyu renkli kumaşıyla sağladı. Başını kaldırıp Jonas'ın gözlerinin içine bakarken, Jonas yanağından aktığını bile fark etmediği bir damla gözyaşını sildi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye fısıldadı Jonas'ın kolları ona dolandığında. "Ona zarar verecek bir şey yapmışken onu nasıl koruyabilirim Jonas?"

Kalbinin atışını kontrol etmeye çalışırken parmakları gömleğinin kumaşına sıkıştı, titremeler vücudunu sarsmaya başladı.

Bu onun bebeğiydi. Onun çocuğuydu. Çok masumdu, zarar görmemesi için annesine çok bağımlıydı. Onu çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Çünkü bunu sağlayacağım." Ses tonu çok kesin, kendinden çok emindi. "İrk araştırmalarında çalışan en iyi beyinlere sahibiz. Son derece zeki olan bilim adamları, Rachel, Brandenmore'un ne yaptığını, eğer bir şey yaptıysa, bulacaklardır. Ve eğer bulamazlarsa" - Rachel'in kollarını kavradı, ona bakarken onu geride tuttu, ifadesindeki kibir ve saf kararlılık gözlerini neon gümüşüne çevirdi

- "Eğer yapmazlarsa Brandenmore'u buraya getireceğim ve inanın bana, onu kendi bölgeme getirdiğimde konuşacaktır."

Bu güven onun içine işlemişti. Jonas'ın verdiği bir sözü tutmadığını hiç görmemişti. Breed kabinesine söz verdiği bir şeyi çalıştırmasının mümkün olmadığından emin olduğu zamanlarda bile bunu başarmıştı.

Manipüle etti, dolandırdı. Tehdit etti, kandırmada pek iyi değildi ama bir insanı nasıl korkutacağını biliyordu. Ve her zaman, her zaman dediğini yapardı.

"O sadece bir bebek," diye fısıldadı korkusunu açıklamaya çalışarak.

"Şşşt." Parmağını onun dudaklarına dayadı. "O bizim çocuğumuz. Benim kanımı paylaşmıyor olabilir Rachel ama senin ruhumu ele geçirdiğin gibi o da kalbimi ele geçirdi. Bedeli ne olursa olsun, çocuğumuzu koruyacağımdan asla şüphe etme."

Onun çocuğu değil. Onun çocuğu değil. *Onların* çocuğu.

Rachel hayatında ilk kez onun kollarında dururken, uzun zamandır gömülü olan terk edilme korkusunun yavaş yavaş yok olduğunu hissetti.

Jonas'la yaşamak asla kolay olmayacaktı. Asla sakin olmayabilirdi. Ama orada dururken, kolları ona sarılmışken, sıcaklığı onu korurken, her zaman tam olarak olmak istediği yerde olacağını biliyordu. Ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin ondan çalamayacağı bir şey.

BÖLÜM 18

Leo, Elizabeth Vanderaale; oğulları Dane; Dr. Ely Morrey ve Dr. Jeffery Amburg ile birlikte laboratuvarı onları bekliyordu.

Rachel daha önceki ziyaretlerinde laboratuvara pek dikkat etmemişti, dikkati hep Jonas'ın üzerindeydi ve karşı karşıya oldukları tehlike dışında pek bir şey düşünecek zamanı olmamıştı.

İlk gece Amber'ın doğal olmayan uykusu dikkatini sadece ona vermişti. İkinci kez oraya gittiğinde, Ely'nin yaptığı muayene sırasında hissettiği rahatsızlık ve Jonas'ın doğal olmayan değişken ruh hali dikkatini dağıtmıştı.

Şimdi Jonas, Leo ve Dane birbirleriyle yüzleşiyor gibi görünürken Amber'ı tutuyordu.

Laboratuvarın, Irklar tarafından ilk ele olduğu gibi bembeyaz değil, artık sessiz yeşiller, bronzlar ve sonbahar kırmızılılarıyla boyanmış olduğunu gördü.

Sedyenin çarşafı parlak renkliydi, bir ucunda gerçek yastıklar vardı. Rahat görünümlü sandalyeler, bir okuma koltuğunun bulunduğu uzak köşede tavandan yere kadar inen şeffaf perdeler ve bilim insanlarına yardımcı olmak için gerekli ekipmanı gizleyen ağır, parlak renkli ekranlar vardı.

"Siz ikiniz sinirlerimi bozmaktan vazgeçebilirsiniz." Dane sonunda Leo'dan Jonas'a bakarken içini çekti; beyaz kaşları parlak, zümrüt yeşili gözlerinin üzerine inerken kaşları çatıldı.

Leo'nun dudakları sinirlenerek inceldi.

"Leo, bunun için zamanım yok," diye ekledi Elizabeth oğlunun tiksintiyle söylediği sözlerle. "Yardım etmek için buradasın, herkesi olduğundan daha fazla tedirgin etmek için değil."

Leo homurdandı ama altın rengi bakışları Rachel'in kucağındaki çocuğa kaydı. Dudakları sırtmak ister gibi görünürken yüz ifadesi gevşedi. "Çok sevimli bir çocuk." Rachel bakışlarını başka yöne çevirince bir adım daha yaklaştı.

Jonas'a, sinirleri onu hasta ediyordu.

"Sakin olun Bayan Broen." Leo gülümsedi. Jonas'ın burada kötü bir şey olmayacağına dair yeminine ağırlık katan belli belirsiz bir dudak büküşü. "Değerli meleğinizi tutabilir miyim?"

Rachel, Amber'ı uzun boylu, kabaca yontulmuş patriğe çevirmeden önce dudaklarını yaladı.

Amber yatışmadan önce birkaç saniye mızızmızlandı, Leo onu tutarken küçük, neredeyse mırıltılı bir ses çıkarırken gözleri tanımadığı erkeğe bakıyordu. Bu, bir gece Jonas'ı Amber'ı beşiğinden alıp biberon ve bez verirken uyuyormuş gibi yaparken kazara yakaladığı bir sestti.

Leo ona bakarken, "Mırıltı kendine özgüdür," dedi. "Çiftleşen bir Cinsin çiftleşmeden önce çıkarmadığı pek çok farklı sesi vardır. Eşleri için çıkardıkları mırıltı. Çocukları için çıkardıkları ses." Bakışlarını Jonas'a çevirirken parmağını Amber'ın yanağında gezdirdi. "Sığınak'a mükemmel bir katkı sağlayacağına inanıyorum."

Jonas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak omuz silkti ve bekler gibi yaptı.

"Neredeyse yüz otuz yaşındayım, Bayan Broen." Ona bakarken gülümsemesi hızlı ve eğlenceliydi. "Anlayabiliyor musunuz?"

"Kibrinin sadece bir yüzyıl için oldukça tanımlı olduğunu sanıyordum," diyerek gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı.

Leo kıkırdadı, belli ki alınmamıştı. "Bu, Afrika'nın vahşi doğasında sert başlı, kaba saba, pek de cana yakın olmayan Irklardan oluşan bir Sürü'nün lideri olmaktan geliyor," diye onu temin etti. "Ya onlardan daha iyi gelişirsin ya da acı çekersin."

"Övünme sanatının inceliklerini de öğreniyorsun," diye homurdandı Elizabeth, ama bunu eşine bakarken saf bir sevgiyle yapmıştı. "Devam et, Leo. Rachel'in bugün bir ara buradan neler olup bittiğini öğrenmiş olarak ayrılmak isteyeceğine eminim."

Dane ona, "Leo'nun zamanı boşa harcamak için çok iyi bir yolu var," diye bilgi verdi. "Sözlerine dikkat et, Dane." Jonas kaşlarını çattı, kaşlarını indirdi.

karanlık bir uyarı ile.

Dane'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ama yeşil gözlerinde anlayış vardı. "Elbette kardeşim. Beni affet."

Bir Irk'tan özür dilemek, ne kadar ilginç. Ama bu küçük oyun sinirlerinin bir nebze olsun yatışmasına yardımcı oldu.

"Buraya gel ufaklık," diye mırıldandı Leo, dönüp sedyenin diğer tarafında duran sallanan sandalyeye doğru yürürken göğsündeki nazik mırıltı artıyordu. "Leo'nun burada kokunu hissetmesine izin ver. Gerçi kendi meleklerim, babam üzerinde başka bir bebeğin kokusuyla döndüğünde biraz itiraz edecekler. Biraz sahiplenicidirler, bilirsiniz."

Sallanırken onunla konuşmaya devam etti, başını eğdi, burun delikleri açıldı, belli ki onun kokusunu içine çekti.

Rachel, Jonas'ın arkasında hareket ettiğini hissedince kollarını ovuşturdu. Elleri omuzlarına yerleşti, arkasındaki gücü ve sıcaklığı ona cesaret verdi.

Leo kaşlarını çatı, sonra kaşları açıldı. Biraz gülümsedi, Amber'dan bir kıkırdama almayı başardı ve Dr. Amburg sahneyi merakla izlerken kaşlarını tekrar çatı. Elizabeth eşinin arkasına geçti, Amber'ın Leo'nun omzuna düşen uzun saç tellerine uzanmasını izlerken elleri onun omuzlarına yerleşti.

Kaba, siyah, russet ve altın kahverengilerle harmanlanmış zengin bir alaca.

Leo, Elizabeth'e, "Annesinin kokusu çok güçlü," diye mırıldandı.

"Tahmin etmiştim," dedi Elizabeth sessizce. "Annesine çok benziyor. Büyüdüğünde onun bir kopyası olacak."

"Gün gelecek, yabancılar sizin anne-kız değil de ikiz olduğunuza inanacak." Aslan, Rachel'a bakarken kıkırdadı.

Rachel konuşamıyordu. olduğunu biliyordu. Leo, çocuğunda değişen her neyse onun kokusunu içine çekmek için kendi duyularını kullanıyordu.

"Dane, buraya gelebilir misin?" Dane ona doğru ilerlerken Leo sandalyeden kalktı. "Onu tut."

Rachel midesinin yeniden panikle düğümlendiğini hissederken Dane hafif ağırlığı kabul etti.

Dane bebekle nazikçe, kolayca konuştu. Belli ki çocuklarla ilgili deneyimi vardı. Birkaç dakika içinde Amber'ın gözleri ışıltı ışıltı, dudakları gülümseyerek gerilmiş bir şekilde mırıldanmasını sağladı. Kızı, küçük yaşına rağmen, erkeklerin ilgisinden oldukça memnundu.

Rachel, Jonas'ın başını kendi başının yanında hissederken, "Buna dayanamıyorum," diye fısıldadı.

"Sakin ol aşkım," diye fısıldadı, sanki orada duran beş kişi ona bakmıyormuş gibi kulağına bir öpücük kondurdu, yüz ifadeleri dikkatlerini Amber'e çevirmeden önce anlık bir şok geçirdiklerini gösteriyordu.

Elizabeth, "Hafif fiziksel değişiklikler var," dedikten sonra Rachel'a baktı. "Önlüğünü çıkarabilir miyim?"

Rachel sarsakça başını salladı.

Muayene onun sinirlerini bozmuştu. Jonas olmasaydı Rachel bu çileden sağ çıkabilir miydi, bilmiyordu. Amber'ı yumuşak, kızıl renkli bir battaniyeyle örtülü sedyeye yatırmaları sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Ely ve Amburg yaklaşırken Elizabeth birkaç basınçlı kan şişesi aldı, Amber'ın ağzını temizledi, sonra şaşırtıcı bir şekilde kollarının altını, dizlerinin arkasını ve tekrar boynunun arkasını temizledi.

Elizabeth numuneleri steril kaplarda saklarken, "Ter sürekli olarak kolların altında, dizlerin arkasında ve bebeğin boynunun arkası ve önü boyunca toplanır," diye açıkladı. "İdrar örneği için bezini kullanabiliriz. Bu noktada bu şart. Onda herhangi bir değişiklik olup olmadığını görmek için mümkün olduğunca çok sayıda farklı örneğe ihtiyacımız var."

Leo, Rachel'a tekrar bakarken, "Kesinlikle bir hastalık ya da rahatsızlık yok," dedi. "Yine de Jonas'ın kokusunun değiştiğine dair tespitine katılıyorum. Onu getirdiğiniz gece buradaydım ve o zaman kokusunu kontrol etmek için biraz zaman ayırmıştım. Farklı ve bu değişim doğal değil."

Onlar kendisine dönüp bakarken Dane sessiz kaldı.

"Dane." Leo kaşlarını çattı. "Bebeklerle aran genelde benden daha iyidir. Ne hissettin?"

Dane başını salladı. "Bulduğunuz şey, Peder. Yine de doktorların aldığı örneklerin sonuçlarını görmek isterim."

"Jonas'ın kokusu çok ağır," dedi Ely, bebek parmaklarını yakalamaya çalışırken eli Amber'ın başını okşuyordu. "Onu sık sık kucağına alıyor musun?" diye sordu Jonas'a.

"Sık sık." Arkasında Jonas'ın hafifçe başını salladığını hissetti.

"Değişen koku bir tür işaret olabilir mi?" Elizabeth kocasına ve oğluna döndü.

"Bir çeşit." Dane başını salladı, ifadesi Rachel'ın her zaman hissetmiş olduğu adama göre fazla soğuk, fazla ölçülüydü.

"Siz ikiniz şimdi hazır mısınız?" Elizabeth onlara döndü, yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme vardı. "Sonuçları biraz zaman alacak ve sizinkilere de ihtiyacımız olacak."

Rachel sedyeye doğru ilerledi; Amber bir kez daha Dane'e bakıp kıkırdıyordu.

"Fiziksel olarak iyi durumda Bayan Broen," diye güvence verdi. "Size söz veriyorum, eğer bu kadar sağlıklı kalırsa, o olgunlaşana kadar sizin ancak bir ya da iki yıl yaşlanacağınız gerçeğine rağmen, size gri saçlar verecek kadar büyüyecek."

Onların güvencelerini kabul etmek zorundaydı; başka seçeneği yoktu. Büro'da çalıştığı aylar boyunca Leo ve Dane'i tanımaya başlamıştı. Sığınak'ta epey zaman geçirmiş ve onlarla sık sık sosyalleşmişti. Jonas'ın olabileceği kadar açık sözlü ve dürüstlerdi. Cehennem gibi manipüle ediciydiler; bu bir aile özelliği olduğu kadar bir Irk gibi de görünüyordu. Ama bu konuda ona yalan söylemezlerdi. Ayrıca, midesi nihayet yatışmaya başlamıştı ve dikkat etmesi gereken bir yalan olmadığına dair ona güvence veriyordu.

Amburg, "Elizabeth, lütfen Bayan Broen ve Jonas'ın örneklerinden daha önce konuştuğumuz testleri yapabilmem için yeterli miktarda al," diye sordu.

"Hangi testler?" Rachel hızla ona döndü.

Amburg soğuk bir şekilde gülümsedi. Sıcak bir adam değildi. "Sadece bir dizi tıbbi test, Bayan Broen. Irkların aksine benim koku alma duyum yok ve başka cevaplar aramaya başlamadan önce kendi güvencelerimi almak isterim."

Yalan söylüyordu.

Rachel Jonas'a dönüp baktığında, onun bakışlarını doktorun üzerinde yoğunlaştırdığını gördü. Jonas onun da yalan söylediğini biliyordu. Yine de ona döndüğünde bakışları endişeli ya da kaygılı değildi. Doktorlar her zaman kaçamak cevaplar verir, dedi kendi kendine, yine de her şeyin yoluna gireceğine kendini pek inandıramıyordu.

İyi olması gerektiğini biliyordu. Başka bir şey kabul edilemezdi.

Kendisi ve Jonas üzerinde yapılan testler hızlı ve sorunsuz geçti. Birkaç saat içinde kulübeye geri dönmüş, Ely ve Elizabeth'in onu muayene ederken dokunuşlarının etkisiyle cildinde hâlâ devam eden rahatsızlığı gidermeye çalışıyordu.

Amber beşiğine yatırılmış, Rachel'in ofisinin yanındaki odada rahatça dinleniyordu. Bakıcı Erin, beşiğin yanındaki sandalyede dinleniyor ve odada tuttuğu kitaplardan birini okuyordu.

Irklar okuyucuydu. Jonas'ın bile kulübedeki raflara yığılmış yüzlerce kitabı vardı. Sığınak, Buffalo Gap'teki geniş koleksiyona ek olarak iyi stoklanmış bir kütüphaneye sahipti.

Rachel ofisinde volta atarken, cinsel organının göbeğinde giderek artan sızıyı görmezden gelmeye çalıştı. O kadar tahrik oluyordu ki neredeyse acı verecekti. En tuhafı da Jonas'ın öpücüğünün tadına ihtiyaç duymasıydı. Ağzı bunun için sulanıyordu.

Yerde volta atıp Amber için endişelenmekle Jonas'ın ofisine girip onu bilgisayarın başından kaldırmak ve kendisini becermeye zorlamak arasında gidip geliyordu.

Masasının yanında durakladığında bu düşünceyle gözleri kapandı. Ona binmek istiyordu. O sert, kaslı vücuda binmek ve onun ağır sikini içine almak istiyordu.

Hayır. Önce onun dudaklarına, diline dokunmak istedi. Sıkıca yutkundu. Önce bir öpücük.

Önce öpücüğünü, dilinin ağzına dalmasını, umutsuzca ihtiyaç duyduğu o tadı yaymasını istedi, sonra geri kalanını istedi. Hepsini.

Amber iyi görünüyordu. Bu onun kokusuydu ve Jonas, Leo ve Dane'e göre değişim o kadar hafifti ki, büyüdükçe vücudunda meydana gelen değişikliklerden kaynaklanıyor olabilirdi. Jonas'ın kokusunun onun üzerindeki etkisi ve artık Amber'ın annesinin eşi olduğu gerçeği de olabilirdi. Çeşitli nedenler olabilir.

Şu anda endişelenmesine gerek yoktu. Ve bunu asla aklından tamamen çıkaramasa da, vücudu onu

Jonas'a konsantre ol.

Vücudu artık eşini talep ediyordu. Onun öpücüğünü, dokunuşunu talep ediyordu. Onun sahipliğini. Çiftleşme ısı devreye girmek için çok uygun bir zaman seçmişti. Her taraftan kuşatılmış hissediyordu. Kızı için korku ve endişe, Jonas için nasıl başa çıkacağını bilemediği duygular ve gerçek barış ya da güvenlik şansı olmayan bir gelecekle yüzleşmek. En azından önümüzdeki on yıllar boyunca.

Gelecek on yıllarda orada olabileceği gerçeğinin iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Öğrenebildiği şeye göre, yaşlanma gecikmesi her on yılda bir yıl olarak takip edilmişti. Yüz yıl sonra sadece on yaş almış olacaktı.

Çiftleşme sıcaklığı yüzünden. Vücudunda güçlenen ihtiyaç yüzünden, rahmine sıcak pençeler kazıyor ve klitorisini, amını, inkar etmenin imkansız olduğu kadar şiddetli bir açlıkla dolduruyor.

Ve açlığın onu beslediği dürtüler.

Elini karnının alt kısmında gezdirdi, rahminin esnediğini ve sıkıştığını hissetti. Bu sadece seks ihtiyacı değildi. Bu tam bir yakınlık ihtiyacıydı. Bu ihtiyaç ezici ve vahşiydi. Parmaklarının ucundan geri çekilen pençeler kadar ilkeldi.

"Rachel."

Gözlerini açtığında onu ofisinin kapısında dikilirken gördü.

Şimdi nefesi duyulabilir bir şekilde kesilmişti. Ona verdiği tepkiyi artık gizleyemiyordu. Kukusu sularıyla doldu, ona verebileceği zevkin anısı sisteminde hızla ilerledi.

Kendisi gibi hissetmiyordu. Her zaman dikkatle dizginlediği dürtülerinin içinde yükseldiğini, özgür kalmaya çalıştığını hissetti.

Rachel her zaman barışı sağlayan kişi olmaktan son derece mutlu olmuş, vahşi kız kardeşi için durmadan endişelenirken arkasına yaslanıp güvenli davranmıştı.

Eğer macera ihtiyacı hissetse bile, bunu her zaman çabucak bastırırdı. Diana ikisine de yetecek kadar vahşiydi ve bu maceralardan sağ çıkabilecek kadar zeki ve kendine güvenen biriydi.

Şimdi odanın içinde yavaşça hareket ederken onu izlerken, bir kez daha onun nasıl bir hayvan olduğunu hatırladı. Çok güçlü. Orada

zaman zaman yenilmez görünüyordu.

Gözleri kısılmıştı, yüzünün kararmış hatlarında canlı cıva kaynıyordu. Açlık ve duygu bu bakışları dolduruyordu. Henüz çözmeği öğrenemediği ama cevaplara yaklaştığını hissettiği duygular.

"Sadece bana gelmen yeterliydi," diye homurdanarak ona ulaştı, elini tuttu ve onu ana evin girişine doğru çekmeye başladı.

Durakladı, geri döndü.

"Erin, Rachel ve ben bir süre müsait olamayacağız," diye seslendi bakıcıya.

"Evet, Bay Wyatt," diye karşılık verdi Erin, ses tonunda neler olup bittiğini bildiğine dair hiçbir ipucu yoktu ama Rachel bilmesi gerektiğini biliyordu.

Geri döndüğünde onu ofis kanadından konuta, oradan da mutfığa, oturma odasına ve yatak odasına çekti.

Ve onu takip etti. Kalbi ilkel, çaresiz bir ritimle atarken onu takip etti. Her zaman savaştığı açlıklar zihnini ve bedenini parçalamaya başladı.

Bu ihtiyacı aklından çıkaramıyordu. Onun üzerinde vahşileşme ihtiyacı. Kendine ait olanı sahiplenme ihtiyacı.

Yatak odasının kapısı kapandığında ona döndü, burun delikleri alevlendi ve şaşkınlığa benzer bir şeyle ona baktı.

Ona şaşıracak daha çok şey vermek niyetindeydi.

Ellerini kaldırarak avuçlarını adamın göğsüne dayadı, dudaklarını araladı ve sert bir nefes aldı.

"İpekler içinde çok medeni görünüyorsun," diye mırıldandı.

Ellerini kömür rengi ceketin altına sokarak ceket yavaşça adamın vücudundan geriye doğru itti; ceket adamın omuzlarından kayarken kumaşın çıkardığı yumuşak sesi duyduğunda kirpikleri aşağıya doğru kayd.

Bu ses tüm duyularını harekete geçirdi, kan dolaşımını hızlandırdı ve doğrudan meme uçlarına, klitorisine, amının sıkılan kaslarına ateşli bir sıcaklık yaydı.

"Medeni mi?" Onu izlemeye devam etti, kokusunu içine çekerken burun delikleri alevlendi. "Bu kelimenin bana yakıştırıldığını hiç duymamıştım Rachel."

Dudaklarını yaladı, elleri gömleğinin kenarlarını kavramak için bir kez daha göğsünü yumuşattı.

"Medeni *olduğunu* söylemedim," diye nefes aldı, sesi daha sertti, açlıkla doluydu, daha fazla tutmak istemediği bir ihtiyaçla. "Ve bir saniye içinde sen de medeni görünmeyeceksin."

Gülümsedi. Çıplaktı. Onu çıplak istiyordu, sert, ateşli ve kendisi kadar vahşi olmasını istiyordu.

BÖLÜM 19

Jonas'ın Rachel'in içinde hep hissettiği kadın buydu. Dünyasını sarsacak, kalbini ve ruhunu bağlayacak ve onu ayaklarına kapamaya istekli bırakacak eş.

Bir zamanlar eşinin dişi bir İnfazcı olması gerektiğini düşünmüştü. Ve eğer insansa, belki de avukat Jess Warden gibi bir kadın ya da Rachel'in kamikaze kız kardeşi gibi bir savaşçı. Eşinin kısa boylu, sakin, sessiz ve soğukkanlı, küçük bir paket halinde geleceğini hiç düşünmemiştir. Başkalarını asla kontrol edemediği şekilde onu idare edebilecek bir kadın.

Parmaklarının gömleğinin kenarlarında sıkıştığını hissetti, düğmeleri yerlerinden koparıırken gözlerini izledi ve koyulaşan yeşil irislerde yansıyan öfkeli heyecana neredeyse hırlayacaktı.

Her zaman, her yerde mükemmel bir hanımefendiydi. Ama şimdi, eşini almaya hazır bir kadındı.

Elleri sadece kenara itilmek için kalktı.

"Dokunma bana," diye emretti gömleğinin yırtık kenarlarını kollarından iterken. "Seni soymama izin ver."

Cehenneme kadar yolu var. Bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Sakince, boş boş durup dünyasının bu kadının ellerinde yeniden şekillenmesini izleyip izleyemeyeceğini bilmiyordu. Hayır, katılmak istiyordu.

Yine de ona elinden geleni yapacaktı.

Kıpırdamadan durdu, elleri çıplak göğsünde gezinirken yumruklarını sıkı, parmak uçları düz meme uçlarının üzerinde gezinirken o baştan çıkarıcı, siren gülümsemesi dudaklarını şekillendirdi.

Bir saniye sonra, tırnakları karnını törpülüyor, taşaklarını sıkılaştırmak ve aletini zonklatmak için inanılmaz bir ısı gönderiyordu.

"Bu oynadığın tehlikeli bir oyun," diye kabaca nefes aldı. "Serbest bıraktığın şeyle başa çıkamayabilirsin, dostum."

Parmakları kemerini çözerken kirpiklerinin altından ona baktı.

"Ayakkabılarını çıkar." Emredici ses tonuyla gözleri kısıldı, içindeki hayvan öfkelenerek onu itaat etmeye zorlamasını istedi.

Onu teslim olmaya zorlamak gibi bir niyeti yoktu. Onun teslim olması istediği şey değildi. İsteddiği kadın buydu.

Onu izlerken ayağındaki pahalı ayakkabıları itti, parmaklarının pantolonunun tokasını gevşettiğini hissetti.

"Seni almak istiyorum." Öne doğru eğildi, dili adamın göğsünü yaladı ve dişlerinin öfkeli bir tahrikle sıkılmasına neden oldu.

Sonra dişlerinin keskin kenarını bir meme ucunun yanında hissetti, samimi, yakıcı küçük bir ısırıkla etine battı.

Vücudu sarsıldı, dişlerinin onu ısırıldığını, dilinin onu tattığını hissettiğinde sinir uçları boyunca zevk isyan etti. Elleri ona dokunmak, omuzlarını kavramak ve onu yatağa çekmek için kalktı.

"Hayır!" Elleri onun bileklerini yakaladı.

Çok narindi. Tutuşunda güç yoktu, ama bunun yerine açık bir amaç onu durdurdu.

Ona bakarken, onu almamak, içinde yükselen cinselliğe hükmetmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Bu benim," dedi ona, adam onu izlerken kaşları meydan okurcasına kalktı. "Bunu gerçekten kaçırmak istiyor musun?"

Yok artık!

Kollarını indirdi ve kızın küçük ellerinin pantolonunun tokasına gidip yavaşça açmasını izledi.

Aleti daha sert, daha kalın olamazdı. Yine de kadın pantolonunu kalçalarının üzerinden itmeye başladığında tam da öyle olduğuna yemin etti.

İç çamaşırı giymiyordu. Irklar yıllarca kıyafetsiz olarak yaratıldı ve yetiştirildi ve onlara uyum sağlamak kolay değildi. İç çamaşırı, giymeden yapmayı tercih ettikleri bir şeydi. Şimdi, neredeyse onları giymeyi diliyordu.

Aleti serbest kaldı, acı verici derecede sert, kalın, geniş, ağır tepesi kızarmış ve nemliydi.

Kendini yerinde durmaya zorlarken ipek pantolon kalçalarından, bacaklarından aşağı düşerek ayaklarının dibinde birikti.

Rachel geri adım attı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri en inanılmaz fanteziyi kuruyorum," diye fısıldadı boğucu bir sesle, adamın duyularını saf seks gibi taradı.

"Peki bu fantezi ne olabilir?" Sesi o kadar sert, o kadar karanlıktı ki neredeyse irkilecekti. Sonra parmakları gömleğinin düğmelerine gittiğinde gözlerini açmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Düğmeler teker teker, yavaş ve kolay bir şekilde çözüldü. Giydiği eteğin uçlarını çekti. İpek bir etek. Jonas ipeği severdi. Dizlerinin hemen yanında bitiyor, inanılmaz kalçalarını zar zor örtüyordu.

Arkadaşının kalçalarını çok seviyordu.

Omuzlarını hafifçe silkip sarsarak bluzunu çıkardığında, bluz yere döküldü ve onu, göğüslerinin dolgun, tatlı tümseklerini zar zor örten, neredeyse hiç sütyenle bıraktı.

Sıkı, sert meme uçları dantel örtüyü dürtüyor, dudaklarını, dilinin altında hemen şişen bezleri ve içinden geçen açlığı cezbediyordu.

Hayvan hırladı ve dudaklarının geri çekilmesine, pençelerinin parmaklarının ucuna batmasına neden oldu, ancak geri çekilmediler.

Sonra elleri çok yavaş bir şekilde eteğin yan tarafındaki fermuara gitti. Fermuar gıcırdarak indi, sesi odayı doldurdu. Bir saniye sonra kalçalarının üzerine düştü, yere kaydı ve adamın nefesini kesti.

Masum, beyaz dekolteli külot sütyenle uyumluydu. İpek çoraplar o muhteşem, yuvarlak kalçalarda bitiyordu. Güzel, krem rengi çoraplar neredeyse külot ve sütyenle uyumluydu. Ama minicik, narin ayaklarında son derece yüksek siyah topuklu ayakkabılar vardı.

Eli pürüzsüz karnının üzerinde gezindi. Hamileliğinden kalma sadece birkaç küçük, tespit edilmesi neredeyse imkânsız iz vardı. Bunlar öpmek, diliyle okşamak istediği izlerdi.

"Bana fantezinin ne olduğunu söylemedin." Boğazını temizledi.

Jonas yerinden kıpırdamadı, şimdi nefis küçük arkadaşının ne yapacağını merak ediyordu.

Bir adım daha yaklaştı, elleri uyluklarını okşarken göğüsleri neredeyse göğsüne değiyordu, o şeytani tırnaklar uyluklarının iç kısımlarını tırmıklamadan ve taşaklarını alevler sarmadan önce bir kez daha etini sıyırdı.

Sikinin artık işkence gördüğünü hissediyordu, o kadar sertti ki, serbest kalmak için o kadar çaresizdi ki, acıya karşı dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

"Televizyondaydınız," diye mırıldandı. "Çok yakışıklı, medeni." Tek bir tırnak taşaklarının sıkı kesesini tırmıkladı ve aldığı zevkin şiddetiyle nefesinin kesilmesine neden oldu. "Muhabir sana döndüğünde, dilin neredeyse gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. Hafifçe dışarı çıktı ve yemin ederim neredeyse ilk orgazmımı yaşıyordum."

Tırnakları adamın sikinin üzerinde geziniyordu. Boşalmaya fırsat bulamadan zevkten ölecekti.

"Ergenlik çağındaydım." Nefesi adamın göğsüne doğru üfledi. "Ve arkadaşlarımdan kıs kıs güldüğü bir şeyi yapmak istiyordum. Yüzüne oturmak istedim."

Jonas irkildi, göğsünden beklenmedik bir hırıltı yükseldi. Ona doğru uzanıyordu, onu kaldırmaya ve tam da hayalini kurduğu şeyi ona vermeye hazırды.

Adam kollarını kavrayamadan eğildi, sikini yaladı, onu olduğu yerde dondurdu, sonra kızarmış, gerilmiş tepeyi ağzının sıcak derinliklerine çekti.

Yaladı, emdi. Dili girdap gibi dönüyor, tadına bakıyor ve tüm vücudunu şimdiye kadar bildiği en inanılmaz zevkle sıkıyordu.

Kendini tutamayacağından emin olduğunda, taşaklarında serbest kalmanın vücudunu sıkılaştırdığını hissettiğinde, kadının ağzı gitmişti.

Doğruldu. Gözleri yosun yeşiliydi, koyu ve canlıydı. Açlık gözlerinde dönüyor, yüz hatlarını kızartıyor ve ona en tatlı, en baharatlı kokuyu veriyordu. Uyluklarının arasından akan suların gür nemi, adamın narin kıvrımları örten danteli kıskanmasına neden oldu.

Kız durmasını ya da hareketinden kaçmasını isteyemeden Jonas onu yatağa, sırt üstü yatırdı. Tırnaklarının omuzlarına battığını hissettiğinde dili kızın ağzına daldı. Kalçasını onunkinin arasına soktu, amının ıslak tümseğine sert ve sıkı bir şekilde bastırırken dilini ağzına soktu, onun dili yakalamaya çalıştığını hissetti, dudakları onunkilerin üzerinde hareket ederken çiftleşme hormonunu emdi.

Kız onun kıızıydı. Ona hak iddia etmesine, fantezilerini yaşamasına izin verecekti. Ama önce içindeki vahşiliği körükleyecek, onu yakacak ve istediğini almasını sağlayacaktı.

Rachel tırnaklarını Jonas'ın sırtında gezdirdi, sıcaklık ve şimşek Jonas'ın içinden geçerek erojen bölgelerine çarptı, öpücüğüne ve arzuladığı o inanılmaz tada tutunmak için savaşıırken kanını yaktı.

O bir bağımlılıktı ama aralarındaki çiftleşme ateşini körüklemeden çok önce de bir bağımlılıktı. Onunla yüz yüze tanışmadan önce de bir bağımlılıktı.

Tarçın ve karanfilin tadı duyularını doldurdu. Ateşli bir zevk vücudunu sarstı ama o görüntüyü aklından çıkaramıyordu. Bu ihtiyacı aklından çıkaramıyordu.

İçindeki ateş yanarken, içinden geçerken, yükselirken ve hala barındırabileceği son utangaçlığı yutarken, kollarında çırpındı.

Omuzlarını iterek, sert erkek kalçasını yumuşak kalçalarının arasına sokarak, sırt üstü yuvarlanana kadar adamın kendisini tutmasına karşı koydu.

Adam onu kaldırırken kadın hareket ediyordu. Bacakları adamın başının üzerinde sallanıyor, çaresizlik ve açlık onu ele geçirirken dizleri yatağa gömülüyordu.

Kadın onun üzerine boşalırken, adam onu bekliyordu. Sert elleri kalçalarını kavradı, onu kendine çekti, dili orada biriken yoğun suların arasında geziniyor ve onu zevkten çılgına çeviriyordu.

Başını geriye atarak, dili klitorisinin etrafında kıvrılırken dudaklarından alçak bir feryat yükseldi. Kız yanıyordu. Kendinden geçmeye başlamıştı ve bu yolculuk hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Ellerini göğüslerine doğru kaldırdı, başını eğdi, elleri kalçalarının etrafında kıvrılırken ve ürkütücü gümüş gözleri ona bakarken aşağıya baktı.

Dilinin klitorisini okşadığını hissettiğinde parmakları meme uçlarına süründü. Dilin hışırtılı dokusu kanın başına hücum etmesine neden oldu, baş dönmesi neredeyse onu ele geçirecekti ki meme uçlarını sıkarak hissi artırdı.

Onu izliyordu. Adam küçük tomurcuğu ağzına alıp emerken, kız kalçalarını ona doğru çevirmeye başladığında dili tomurcuğun etrafında dolaşırken alçak, hırıltılı bir inilti odada yankılandı.

"Çok iyi," diye inledi sutyenin kopçasını göğüslerinin arasından çekip çıkarırken. "Oh Jonas, bu çok iyi. Dilin ateş gibi."

O alevli zevk aleti şimdi klitorisine saldırıyor, onu emerken etrafında, üzerinde okşuyordu. Dilindeki hormon, bu ateşli öz olmalıydı, etin küçük düğümüne batmış gibi görünüyordu, onu daha da sıkılaştırdı, yüzünü sürmeye başladığında onu mutluluğa daha da . Kalçaları yuvarlandı, büküldü, uylukları onu yırtan ihtiyaçla büküldü.

Sert bir öpücük, onu serbest bıraktığında son derece hassas ette titreşti, sadece yalamak, okşamak, daha aşağıya inmek için. Rachel şimdi ihtiyaçtan neredeyse çılgın atıyordu, elleri göğüsleriyle doluydu, orgazm için savaşıırken parmakları meme uçlarını ovuyor, okşuyor, çimdikiyordu.

Bir saniye sonra, dili kızın amına girdi.

Sırtını kamburlaştırdı, kasları davetsiz misafirin üzerinde sıkıştı, onu emdi, boşalmayı talep etmeye başladığında etrafında spazm geçirdi.

Bunu şimdi istiyordu. Onu kendinden geçiren o vahşi sürüşü hissetmek istiyordu.

Dili onu aç darbelerle beceriyor, yalamak, tatmak, onu zar zor nefes alabileceği kadar çaresiz bir ihtiyaçla doldurmak için amının içine bastırıyordu.

Daha fazlası için ölüyordu. Özlemin ezici parçaları klitorisine, amına ilerliyor, onu asla hayal edemeyeceği bir samimiyet ve terk edilmişlikle yalarken rahminde sıkılaşıyordu.

"Hayır. Durma." Adamın dili içinden kayarken neredeyse çılgın atıyordu.

Kalçaları yuvarlandı, aşağı doğru bastırdı, sonra tam bir zevk içinde hareketsiz kaldı. Elleri göğüslerinden yatağın başlığına düştü. Parmakları kenetlendi.

Dudakları tekrar klitorisini kapladı, ancak bu sefer zevk neredeyse acı vericiydi. Onu içine çekti, yalamaya, okşamaya, tüm vücudunun patladığını hissederken diliyle o sürtünme şeyini yapmaya başladı.

Onun adını haykırdı. Vücudu gergin bir şekilde sarsıldı, kalçaları titremeye başladı, vücudunda titremeler hızlandı ve serbest kalmasının sıcak dalgası amından aktı.

Ve bu yeterli değildi. İlk sert titremeler içinden geçtiğinde bir nefes daha almak için ancak zamanı vardı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun içinde olmasını, onu doldurmasını istiyordu.

Koordine olamadan, sadece serbest kalmanın verdiği açlığı doyumak için çok istekli olan Rachel yan tarafına düştü, ayağa fırladı ve bacağını adamın kalçalarının üzerine attı. Onu şimdi içinde istiyordu. Onun sahip olma arzusuyla kasılmış kaslarının arasından, sikinin o sert, ateşli uzunluğunun geçmesini istiyordu.

Adam ellerini kadının göğüslerine koyup başını kaldırdığında kadın daha fazla yükselmemişti. Ağzı, işkence görmüş sıkı bir meme ucunu emerek kadının hareketlerini durdurdu.

Elleri ağırlığını korumak için adamın omuzlarına dayanırken kendi kendine, bir dakika içinde onu alacağını söyledi. Sadece bir saniye. Bir saniye. Bu çok güzeldi. Dili şimdi meme ucuna saldırıyor, dişleri üzerinde geziniyor, acımasız mutluluk parçalarını amına doğru hızla ilerlemeden önce rahminin kalbine çarpmaya gönderiyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Başı titriyordu. Onu şimdi istiyordu ama bunun bitmesini de istemiyordu. Meme uçlarını emmesini istiyordu. Onun sıcak ağzını üzerinde ve daha da sıcak olan sikini içinde istiyordu.

Jonas içindeki hayvani içgüdülerin kendisini ele geçirmesini engellemek için savaştı. Kendisinin insani kısımlarına tutunmak, kendini tutacak kadar duyularını korumak, bunu onun için o kadar iyi hale getirmek için savaştı ki bunu tekrar tekrar yapacaktı.

Ve lanet olsun ki neredeyse başarmıştı. Akıl sağlığının son ipliğine tutunmayı başarmıştı. Sonra kadın hareket etti, adam meme ucunu emerken kalçaları aşağı kaydı ve tadını sevdi.

Kadının kaygan ve ıslak amcığı, sikinin dar ve dolgun başının üzerinden ayrılmıştı ve adam kendini kaybetmişti. Kahretsin, hiçbir şey kaybetmemişti, o bir deliydi, saf bir hayvandı, onun içine girmeye o kadar hevesliydi ki kalçaları hemen yukarı doğru fırladı, hiçbir özen veya kısıtlama olmadan birkaç inç içine girdi.

Ve kadın buna bayıldı. Aminin onun etrafında sıkıldığını hissetti, onun sessiz mutluluk iniltisini duydu ve tırnaklarının omuzlarına battığını hissetti.

ona tutundu.

Kalçaları hareket ediyor, çalkalanıyordu. Vahşilik onu kavradığında eşi kolay bir aşık değildi. Vermek zorunda olduğu her şeyi talep ediyor, kendini sert şaftın üzerinde çalıştırıyor, amcığı onu sağıyor, yıkıcı bir hisle taşaklarına çarpına kadar tam bir ecstasy'nin beyaz sıcak parmaklarını horozunun üzerinde ve altında okşuyordu.

Kalçalarını sıkıca kavradı, onu geride tutmaya çalıştı. Onu incitmek istemiyordu. Onu, yaratılışında bildiğı bir hayvan gibi almak istemiyordu.

Ama kadın bunu kabul etmiyordu. Adam kendini tutmaya çalıştıkça, kızın amı sikini emdikçe daha da ısınıyordu. Adam kalçalarının umutsuz hamlelerini kontrol etmek için aynı güçle mücadele ederken, kadın da ona karşı dönmek, ona kendisi binmek için mücadele etti.

Onu sert ve derin bir şekilde becermek istiyordu. Sikini onun içine sokmak ve daha fazlası için yalvarışını, çığlıklarını duymak istiyordu.

"Becer beni!" Tam da bunu yaparken kollarında sarsıldı. "Lanet olsun sana Jonas, bırak beni." Ellerini tokatlamaya, onu tutmaya zorlamaya çalıştı.

"Rachel. Bebeğim. Henüz değil," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Henüz değil."

Nefes almak için savaşıyordu, zevk çok yoğun. Dikenin ortaya çıkmaya çalıştığını, taşaklarında serbest kaldığını hissedebiliyordu.

Sonra başını eğdi ve onu ısırđı. Lanet olsun ona, dişleri adamın omzuna batarken dudaklarından vahşı, tamamen terk edilmiş bir ihtiyaç çığlığı döküldü ve adamın onu sakinleştirme kararlılığını çaldı.

Elleri kadının kalçalarından düştü. Avuç içleri yatağı çarptı, pençeleri ortaya çıkıp kumaşı ısıtırken parmakları battaniyeye sıkıştı ve onun istediğini yapmasına izin verdi.

Başını geriye atıp zevkini kükreyerek haykırırken onun kalbini, ruhunu, varlığını çalmasına izin verdi. Yoğun, uçucu hisler omurgasını ve kaslarını sarmıştı. Zevk, vücudunu çevreleyen beyaz, sıcak bir küreydi ve Rachel bunun merkeziydi.

Rachel, içinden geçen mutluluğun sert, ürpertici titremeleri gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Jonas'sikinin içinde güçlendiğini hissetmek, derinlere ve sertçe bastırmak, hassas

doku ve hassas sinir uçları, vücudunu çevreleyen ateşli bir girdap gibiydi.

Diri diri yanıyordu. Vücudunda biriken terler onu kayganlaştırıyor, diğerlerine eklenecek başka bir his yaratıyordu. Dudaklarını Jonas'ın omzundan kaldırarak ona baktı, terin yüzünün kenarından aşağı yuvarlandığını gördü, gümüş gözleri ona parlıyordu, onu tamamen terk edilmiş bir şekilde becerirken boynu geriliyordu.

Ona sahipti. Tam burada, şu anda. Bu adam ve hayvandı ve ikisi de tamamen ona ve içlerinden geçen zevke odaklanmıştı.

Özellikle yoğun bir saf his fırtınası amını zonklatırken, klitorisinin üzerinde tekrar tekrar okşarken sırtı kamburlaştı. Bundan kaçamıyordu, kaçmak da istemiyordu. Kendini kaldırıp indirirken başı omuzlarına düştü ve Jonas'ın vücudunun altındaki sert, itici ritmiyle eşleşti.

fırtınanın koptuğunu hissedebiliyordu. Saf ateşin baş kıvrımları gibi, vücudunun içine doğru inmeye başladı, onu sardı, etrafını sardı, Jonas'ın adını haykırmaya başladığında onu erotik ıstırabın giderek sıkılaştıran bantlarıyla çevreledi.

Gelmek zorundaydı. Gelmezse ölecekti. Peki ya ölürse, hayatta kalabilir miydi? Kasları esnemeye başladı, rahmi kasıldı, amcığı kasılmaya ve sıkılmaya başladı, sıkılaştı ve içine girerken çelik gibi sertleşmiş sikini . Daha sert, daha hızlı. İnşa ediyordu. Sıkılaşıyordu. Yanıyordu.

Çığlık atmaya çalıştı. Çığlık mı atıyordu? Onu geriye doğru büken bir güçle patladığını hissetti, onu yerde tutan tek şey Jonas'tı, fırtına içinde patlarken elleri yukarı kalktı, sırtını kucakladı, onu kendine çekti.

Titreyen, ürperen beyaz-sıcak his kasılmaları omurgasını tırmandı. Sinir uçlarını yırtıp geçti. Onun adını haykırmak istiyordu ama nefesi yetmiyordu. Merhamet için çığlık atmak istedi ama fısıldayamadı bile.

Adam onu aniden öne doğru çekerken tırnakları adamın kollarını ısırdı, dişleri omzunu ısırırken başı adamın omzuna düştü, kilitlendi ve zevk-acı kadının içinde hızla yayılan volkanik hislerin başka, daha sert bir tutulmasını uyandırırken onu hareketsiz tuttu.

Sonra hissetti.

Ani bir kalınlaşma, bir şişme, başparmak ucu büyüklüğündeki dikenin, sikinin başının altından uzanıp çok hassas, çok acı verici bir şekilde hassas bir noktaya kilitlendiğini ve onu kabarcıklı bir zevkle yakmaya başladığını hissettiğinde, onun serbest bırakılması beyaz ateşliydi, içine fıskırıyordu.

Rachel aklını kaybetti. Gerçi o noktada pek bir şeyi kalmamıştı ama bu his, beyaz-sıcak titreşim, sürtünme, sinir uçlarının merkezindeki küçük, sert zonklama aklını başından aldı.

Uçuyordu. Kolları onu sımsıkı sarmış, dili omzundaki yarayı yalıyor, o diken saf, çiğ bir sinir demetini okşuyordu ve Rachel sanki uçuyormuş, tamamen özgürmüş gibi hissediyordu. Hiçbir kısıtlama olmadan, doğrudan güneşin kavurucu sıcaklığına doğru.

Sanki onunla birleşmiş gibi hissetti. Onun etinin gözeneklerinde eridi, onun içine kilitlendi ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

Jonas nefes almak için mücadele etmek zorunda kaldı. Zevkin dünyayı avuçlarından söküp alabileceğini, bir serbest bırakmanın onu bu kadına bağlamaktan daha fazlasını yapabileceğini hiç düşünmemişti.

Hayatında ilk kez o kadar eksiksiz, o kadar geniş bir özgürlük hissetti ki, hayatının sonsuza dek değiştiğini anladı.

Tüm benliğini ona vermek için savaşmıştı ve o anda, ona karşı hiçbir şansı olmadığını fark etti.

Adamın omzuna yaslanmış hıçkırıyordu, aldığı zevk o kadar yoğun ki. Adını fısıldıyor, yalvarıyor, taşaklarına keskin pençelerini geçirdiklerini hissettiğinde titremeleri hâlâ omurgasında .

Hiç bitmeyecek gibiydi. Sanki kendisini şiddetle kavrayan ve bırakmayı reddeden kadının ruhuna doğru ateş etmiş gibiydi. Ve onun kendisini bırakmasını istemiyordu. Onu sonsuza dek içinde tutmasını istiyordu.

Ve yapardı.

Bu zevk azalacak, bedenleri ayrılacaktı ama ondan ve bu gecenin etkisinden asla kurtulamayacağını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu.

Kollarını ona dolayarak yüzünü saçlarına gömdü ve hislerin hafiflediğini hissederken sadece nefes almak için savaştı.

Diken yavaşça geri çekilirken rasyonellik geri dönüyordu. Aleti yumuşamıştı ama çok az. İçinde tutulan kalın genişlik onu hâlâ geriyordu. Birkaç saniyede bir savunmasız dokuya saldıran hassas küçük titremeleri hâlâ hissedebiliyordu.

Kadın bu son, telaşsız inişin tadını çıkarıyordu ve adam onu rahatsız etmek istemiyordu, çünkü o da bu durumdan çok hoşlanmıyorsa lanetlenmişti.

Bir huzur kuyusunda kilitli kalmak gibiydi. Jonas hayatı boyunca gerçek huzuru hiç tatmamıştı. Ta ki bu ana kadar, zevk acıya dönüşene, onu bunu talep eden kadının içine ruhunu dökmeye zorlayana kadar.

"Seni seviyorum." Kelimeleri kulağına fısıldarken, dudaklarından beklenmedik bir şekilde yükseldi. "Hayatım boyunca, Rachel, sana kadar hiç gerçekten sevmemiştim."

Fedakârlık yapmıştı. Sorumluluk sahibiydi. Liderlik etmiş, manipüle etmiş ve yönlendirilmişti. Ama tek bir varlığı bile gerçekten, olması gerektiği gibi sevmemişti.

Kız kardeşini seviyordu ama ona ihtiyacı olan güvenliği sağlamak için kendini açacak kadar değil ve bunu ancak şimdi fark ediyordu. Harmony'nin yeğeni doğduktan sonraki aylarda onu yanına yaklaştırmamasına şaşmamalı. Diğerlerinin onu korku ve nefretle izlemesine şaşmamalıydı.

Bunu hissettiler. Bunu biliyorlardı. Jonas son derece usta bir manipülatördü ve kendisini en çok ihtiyaç duyduğu kişilerin hayatlarından çekip çıkarmıştı.

Kız kardeşi.

Kardeşleri.

Babası.

Annesi.

Başarısızlıklarına rağmen onun yanında duranlar. Onu hem özlemle hem de güvensizlikle izleyenler. Rachel bile. Bu ana kadar, bir parçasının hâlâ manipölasyon yaptığını, kullanabileceği bir aç, kontrol edebileceği bir yol aradığını fark etmişti.

Bu kadını asla kontrol edemezdi.

"Seni çok seviyorum. Sensiz öleceğimi biliyorum."

Eşi ona doğru yığılırken göğsüne fısıldanan yumuşak ve yorgun sözcükleri duydu. Hâlâ onun içinde gömülüydü, onun yumuşak ağırlığı asla kaybetmek istemediği bir sıcaklıktı, sözleri onu sonsuza kadar istekli bir tutsak olarak tutmak için ruhuna batıyordu.

Duyguları onu neredeyse boğuyordu. Kalbini sıktı, göğsünü daralttı. Birkaç dakika önce onları ateşleyen şehvetten daha parlak, daha sıcak bir ısı dalgası gibi içinden geçti.

Hayır. Bu şehvet değildi. Saf açlıktı. Paylaşmak ve kendisini kurtarması için ona verilmiş olan tek kişiye, tek kadına kendini vermek için duyulan yakıcı bir ihtiyaç.

Kişisel olarak kendini yok etme yoluna girmiş, etrafındakilerden tamamen soyutlanmıştı. Rachel ve çocuğu onu geri getirmişti. Sonra Rachel onun ruhunu, kırılmaz bir güçle dövülmüş zincirlerle kendi ruhuna bağlamıştı.

Kadının bedeninden uzaklaşırken, daracık amcığı, içini dolduran hâlâ sertleşmiş etin üzerinde sıkışmaya çalıştığında neredeyse yüzünü buruşturacaktı. İpeksi etin amcığa değmesi, kaybetmek istemediği bir zevkti.

Arkadaşı çok yorulmuştu.

Gözleri kapalı, sutyeninin askısı bir omzundan sarkmış bir şekilde adamın onu koyduğu yerde yatıyordu. Külotunu yine yırtmış ve fark etmemiş olmalıydı, çünkü kalçalarının üzerinde sadece bir parçası duruyordu. Çorapları mahvolmuştu. Bir ayakkabısı eksikti.

Jonas sırtıttı. O, bitkin bir kedi yavrusuna dönüşmüş vahşi bir kediydi.

Dikkatle yataktan kalktı ve banyoya gidip nemli bir bez ve kuru bir havlu aldı. Yatağa onu nazikçe soydu, kalan son giysilerini yere attı ve daha önce yapabileceğini bilmediği bir şefkatle temizledi.

Rachel'a karşı her zaman nazik davranmıştı ama şimdi onu okşuyor, sevip okşuyor, banyoya dönüp kendini temizlemeden önce vücudundaki teri ve şehvetli fazlalıkları temizliyordu.

Onun yanındaki yatağa çöküp onu göğsüne çektiğinde, mırıltısını durduramadı. Şimdiye kadar onu uzakta tutmayı başarmıştı. Yanağının altından göğsüne gümbürdüyordu, içinde kabaran saf memnuniyet, onu tutma çabalarına rağmen sesini alıyordu.

Küçük bir memnuniyet mırıltısı dudaklarından ayrılırken, onun etine nazik bir öpücük kondurduğunu hissetti. Bir saniye sonra, vahşi küçük arkadaşı huzur içinde uykuya daldı.

Karmakarışık kızıl saçları göğsüne dökülürken parmaklarını gömdü. İpeksi uzuvlar onunkilerle sarmaş dolaş olmuş, kollarını ona dolamış ve aynı sıklıkta sarılmıştı.

Ve Jonas hayatı boyunca ilk kez gerçekten ve derin bir uyku çekti. İlk kez içini bir hoşnutluk kapladı, sıcaklık ruhundaki buzu kırdı ve Jonas bir Irktan daha fazlası oldu.

O bir dosttu.

BÖLÜM 20

Şafak ufukta belirmeye başlamıştı ve Jonas'ı oturma odasının malikâneye bakan geniş penceresinin önünde dururken buldu. Bu onun sabah ritüeliydi. Amber beslenmiş, bezi değiştirilmiş, inanılmaz yumuşak bir battaniyeye sarılmıştı ve Jonas'la birlikte Sığınak'a bakıyordu.

Mırıldandı. Hoşuna gittiğini fark ettiği bir mırıltıydı bu. Bu bir rahatlık ve güvenlik sesiydi, oysa bebeğin annesi için göğsünde titreşen mırıltı daha güçlüydü, tutkuyla renklenmiş ve sıcaklıkla baharatlanmıştı.

Burada, Amber'la geçirdiği bu anlarda, çiftleşme ateşi yoktu. Rachel'la çiftleşmesini tamamlayana kadar bulduğu tek huzur buydu. Sanki çocuk içindeki bir şeyi tetiklemiş, ateşi hafifletmiş ve bunun yerine onu nezaket ve koruma ihtiyacıyla doldurmuştu.

Rachel ve bebeklerinin ortaya çıkmasıyla hayatı nasıl da değişmişti. Tüm varlığı değişmiş, dengesi bozulmuş ve hiç beklemediği bir şekilde kendini düzeltmişti.

Güneş ışığının parmakları üçüncü katı okşuyor, pencerelerde ve çatı boyunca uzanan dul yürüyüşünde parlıyordu. Çatının kendisi ile orada konuşlanmış dört Irk arasındaki en ufak farkları bile zar zor seçebiliyordu. Callan ve Kane ile muhafızlar hakkında konuşması gerekecekti. Irk gözleri için bile tamamen görünmez olmalıydılar.

Belki de Hayalet Takım'ın komutanı Jag'la yeni bir takım eğitme konusunu görüşmesinin zamanı gelmişti. Sığınak, Jag ve Irklarının sahip olduğu yeteneklere sahip birkaç ekip kullanabilirdi. Jonas onların orada olduğunu biliyordu; dört adam ana ev ile Jonas'ın kulübesi arasında yayılmışlardı.

Ya da belki de hobi olarak edindiği yeteneklerle oynamak yerine, eğitimini aldığı yetenekleri kullanmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Büro onun tutkusu değil, oyunuydu. Breed topluluğuna katkılarda bulunmaya ikna edilebilecek politikacıları, kodamanları ve finansal hamleleri manipüle ederek kendini eğlendiriyordu.

Jonas'ın bu pozisyona kaymasının nedeni buydu. Kolayca yapılmıştı. Hiç meydan okuma olmamıştı. Ve eğlence değeri hızla azalıyordu.

Geçtiğimiz aylarda Büro müdürlüğü görevinin gerçekten inandığı bir şey haline geldiğini fark etmişti ve bu korkutucuydu. Jonas'ın şimdiye kadar inandığı çok az şey olmuştu.

Şimdi, Irkların yarattığı ve kendisinin de yaratılmasına yardım ettiği topluluğa bakan Jonas, daha önce hep hissettiği o boş acıyı artık hissetmiyordu.

Yıllarca gerçekten ne için savaştığını merak etmişti; Irklar için mi yoksa sadece onların yaratılışının ve maruz kaldıkları zulmün intikamını almak için mi?

Göğsüne yaslanmış uyuyan çocuğa baktığında, şimdi tam olarak ne için savaştığını biliyordu: insanlığın bu küçük kırıntısı ve onun çok narin annesi. Irklar özgürdü, bu sonsuz bir gerçektir ve bir daha asla hapsedilmelerine izin vermeyeceklerdi. Eşleri ve çocukları şu anda tehlikeydi. Nesli tükenmekte olan bir türdüler ama hayatta kalmak için gerekli iradeye sahiptiler.

Yavaş yavaş aydınlanan manzaraya karşı bakışlarını daraltan Jonas, zamanın birçok açıdan tükenmekte olduğunu fark edince sert bir nefes aldı. Çiftleşmeyle birlikte farkındalık da gelmişti. Artık görmezden gelemeyeceği farkındalıklar.

O orada dururken, Erin'in cipi yavaşça ilerleyerek Jonas'ın ona tahsis ettiği küçük park alanında durdu.

Bebek bakıcısı cipten atladı, eli koruyucu bir şekilde lazer tabancasının kabzasına indi, etrafına şüpheyile bakarken gözleri kısıldı.

Bunu her sabah yapardı. Hayalet Ekibi koklamasa ya da görmese bile orada olduklarını biliyordu. Bu Jag'ın gevşek güvenliğinin ya da yeteneklerinin bir göstergesi değildi. Aksine, Jaguar'ın gücünün bir göstergesiydi.

kendi yetenekleri. O, dikkatle gözetim altında tutmayı planladığı bir lık'tı.

Hâlâ gençti; daha büyümesi gereken çok şey vardı. O zamana kadar Jonas'ın kendi çocuğu olduğunu iddia ettiği bebek için mükemmel bir muhafızdı. Amber'ın gayretli ve içgüdüsel bir korumaya ihtiyacı olacaktı çünkü onun çocuğu olarak Cassandra Sinclair kadar tehlikede olacaktı.

Hâlâ şüphelenen ve dışarıda bir şeyin gizlendiğinden emin olan Erin, dikkatle kapıya doğru ilerledi, kilidi açtı ve ileri doğru itti.

Jonas geride durdu ve bekledi.

Kadın içeri girdiğinde onu şaşırtan bir sessizlikle ve Jonas'ı pencereden hemen tanıyan hızlı bir verimlilik ve dar gözlü bir kararlılıkla içeri girdi.

Kılıfından çıkardığı silahı hemen geri verdi; kapıya doğru yürürken vücudu dikleşti ve aynı sessizlikte kapatıp yeniden kilitledi.

Evin girişlerini kontrol etmeye başladığında, "Pencereler emniyete ," diye onu temin etti.

Jonas'ın uyarısını dikkate almayarak odadan odaya, hatta Rachel'ın uyuduğu kendi odasına bile geçti. Jonas'ın uyuyan Amber'ı beşiğine geri yerleştirdiği oturma odasına geri dönerken kilitlerin hepsi yerindeydi, ev açıkça güvendedi.

"Ne hissettin?" diye sordu ona, karanlıkta neyin gizlendiğini tam olarak biliyordu.

"Her sabah hissettiğim şeyin aynısı," diye cevapladı soğukkanlılıkla, odanın kenarında dururken, bakışları sorgulayıcıydı. "Biri izliyor, karanlıkta pusuda bekliyor."

"Bir koku aldın mı?" Kadın

başını salladı.

"Bir iz ya da varlık belirtisi?" Bir kez

daha başını salladı.

"O zaman hiçbir şey hissetmiyorsun," diye suçladı onu.

Dudakları kıvrıldı. "Oradalar. Senin mi?" Onun olduklarını varsaymıyordu, sadece soruyordu.

"Sezgileriniz sizi geliştirebilir ya da bozabilir," dedi ona. "Ne hissediyorsan onu bul."

Başını iki yana salladı. "Hissettiklerimi size söylemek benim sorumluluğum, Müdür Bey. Amber'ı korumak benim işim. Yoksa bana verdiğiniz parametreleri mi değiştiriyorsunuz?"

Jonas sanki onun sorusunu düşünüyormuş gibi durakladı. "Dışarıya fazladan muhafızlar yerleştireceğim. Dediğiniz gibi, sizin işiniz çocuğu korumak. Bu sabah daha fazla test için Rachel ve benimle laboratuvara geleceksin. Bebek de bir kez daha doktorlara görünecek. Gitmek için her şeyi hazırlayın."

"Çantamı bir daha karıştırmadığından emin olacağım."

Jonas neredeyse sırtıyordu. Bu göreve ilk geldiğinde hazırladığı çantayı karıştırmaya meyilliydi. Tedbirli ve hazırlıklıydı. Çantaya yedek kıyafetler, silahlar, bebek bezi, mama, biberon, pediatrik ilk yardım çantası ve bebek için sıcak tutacak giysiler koymuştu. Acil bir durumda ihtiyaç duyacağı her şey.

Jonas'ın hazırladığı çantaya çok benziyordu. "Rachel uyandığında ."

Kısa bir süre başını salladı.

yatak odasına yöneldi. "Lawe ve Rule'a ana eve gideceğimizi bildirin."

Eşini uyandırmaya gitti. Huzur içinde, rüya görmeden uyuyordu.

Aşık bir kadının uyuması gerektiği gibi, sevgilisinin gözetiminde güven içinde uyudu.

Leo'nun kendi eşinin güvenliğini sağlamayı başardığı gibi, o da hayatları boyunca bu güvenliği sağlayabilmek için dua etti.

Jonas odanın kapısını kapatırken durdu ve gözlerini kapadı. Leo'nun eşini, ailesini koruduğu gibi. Onları Kongo'nun derinliklerinde saklamış, eski bir antik harabeyi hem üs hem de ev olarak kullanmıştı.

"Çocuklarını", kendisinin ve Elizabeth'in genetiği kullanılarak yaratılmış olan Irkları toplamıştı. Eğer yanlarında başka Irklar da varsa, onlar da kurtarılmıştı. Ancak Leo, kendisinin ve eşinin genetiğiyle yaratılmamış olan Irkları kurtarmak için nadiren yolundan sapardı.

Bunu düşününce yumrukları sıkıldı. Harmony, Leo Fransız laboratuvarları konusunda harekete geçmediği için yıllarca acı çekmişti. Kız kardeşi işkence görmüş, cezalandırılmış, dövülmüş ve öldürmeye zorlanmıştı çünkü

Jonas, kurtarılması gerekirken onu korumanın bir yolunu bulamamıştı.

Harmony ne Leo'nun ne de Elizabeth'in çocuğuydu. LaRue'nun gerçek çocuğu Jonas'tan ziyade Harmony'ydi. Jonas doktor tarafından taşınmış, LaRue'nun "çocuğu" olduğu iddia edilmişti ama gerçekte o, çiftleşmiş bir Irk çiftinin sperm ve yumurtaları kullanılarak yaratılmış bir melezdi.

İşte Jonas bu yüzden ondan nefret ediyordu. Bu yüzden Aslan'a bulabildiği her sözlü okla saldırdı ve bu yüzden onu sorgulayan, şüpheli gözlerle izleyen annesini görmezden .

Elizabeth, Jonas'ın inkârlarına ve buz gibi reddine rağmen çocuğunu hissetmişti.

Belki de Leo, Jonas'ın sandığı kadar yanılmamıştı, çünkü gözlerini açıp kendi eşine bakarken Jonas onun da aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etti.

Yüzyıl önce bir Irk topluluğu yoktu. Irkların yaratılması ve işkence edilmesi için kefarete ödemeye istekli uluslar yoktu. Hayatta kalmak için savaşan bir adam, bir kadın vardı.

O da aynısını yapardı. Eşini gizler, kendisine sadık olacağından emin olduğu Irkları ve kendisi ile eşi tarafından yaratılanları kurtarmak için savaşırdı.

"Jonas?"

Odanın öbür ucuna, kendisine uykulu gözlerle bakan Rachel'a baktı. Bir kez daha çiftleşme kokusu açık ve netti ama sıcaklık azalmıştı ve bunun biyolojik, hormonal ya da başka bir nedeni yoktu.

Bu özel anormallik ve Jonas'ın sisteminde bulunan alışılmadık hormon, bilim adamlarını anlamaya çalışırken çılgına çeviriyordu.

"Günaydın bebeğim." Odanın karşısına geçti, ona doğru eğildi ve onu yavaşça öptü.

Dilinin altındaki bezeler şişmemişti. Öpüşmeleri doğaldı, farklı bir sıcaklıkla doluydu, aynı anda onu alçaltan ve güçlendiren duygusal bir alt ton vardı.

"Günaydın." Gülümsemesi adamın kalbini aydınlattı. Dudakları kıvrıldı, yeşil gözleri ısındı ve çarşaf göğüslerinin nazik kıvrımlarından uzaklaşırken yanakları kızardı.

Omzunu işaretlemişti ama göğsünün üst kıvrımında da bir iz bırakmıştı.

Uzanıp küçük ısırik izine dokundu, açtığı yarayla hem gurur duyuyor hem de endişeleniyordu.

Rachel yere baktı ve dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Bunu yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Tüm vücudu kasılmıştı. Adam sanki ölmüş gibi içinde patlayana kadar sikini sıkıyordu.

"Yine de daha dikkatli olmalıyım." İç çekti.

"Evet, bir dahaki sefere tekrar yapmak için daha dikkatli ol." Yataktan kaydı, omzunun üzerinden gülümseyerek çıplak bir şekilde yataktan kalktı ve duşa doğru ilerledi. "Kahvaltı hazır mı?"

Gözlerini ona dikti. "Bu testlerin yemekten önce yapılması gerekiyor," dedi ona. "Callan ve Merinus ile kahvaltı edeceğiz."

Banyo kapısında durakladı ve kaşlarını çatı.

"Testlerden bıktım."

Sadece o değildi.

"Umarım yakında biterler." Eğer bitmemişlerse, o zaman bunu iyi idare edemeyecekti.

"Hayır, bu sabah bitmiş olacaklar," dedi ona dönüp banyoya girerken. "Çünkü işim bitti."

Kapı onun arkasından kapandı ve Jonas sırtıtmaktan kendini alamadı. Eşinin kendisinden ya da ününden zerre kadar korkmamasından oldukça hoşlandığını söylemeliydi.

Onun sevgilisi, eşiydi. Onun diğer yarısıydı ve yerini almakta hiçbir sorun yaşamıyordu.

Rachel bir başka muayeneye daha katlandı, daha fazla örnek alındı. Kan örnekleri, tükürük örnekleri, vajinal örnekler. Bu kez taramalar, eski moda röntgenler, deri örnekleri, tırnak örnekleri ve saç örnekleri vardı.

Sanki bilim adamları ondan bir daha örnek alamayacaklarının farkındaydılar.

"Rahatsız olmadığınızdan emin misiniz?" Ely Morrey on ikinci kez sormuyordu. Belki de daha fazla.

Rachel ona sinirli bir bakış attı. "Çok rahatsızım," diye cevap verdi tatlı tatlı. "Burada kıcıımı gösteren kâğıttan bir önlükle oturuyorum ve üçünüz de" -klinik bir tavırla onu izleyen Ely, Elizabeth ve Jeffrey Amburg'a baktı- "hiçbir anlam ifade etmeyen ve açıkçası sinirlerimi bozan bilimsel jargondan bahsediyorsunuz."

Elizabeth'in dudakları seğirdi.

"Çiftleşme ısısı için çok fazla anormallik gösteriyorsun." Ely kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak Rachel'a baktı. "Jonas da çok fazla anormallik gösteriyor. Bu durum normalin o kadar ötesinde ki, her ihtimale karşı emin olmalıyız."

"Neden?" Bu kısım biraz kafasını karıştırmıştı. "Çünkü en iyisi bu-" diye başladı Ely.

"Ona gerçeği söyle Ely." Elizabeth Ely'nin yanına gitti, ses tonu sertti.

"Bu herkesin sahip olması gereken bir bilgi değil." Ely'nin dudakları onaylamaz bir ifadeyle inceldi.

Rachel kaşlarını Elizabeth'e doğru kaldırdı.

Elizabeth, "Çiftleşme ısısı dişiler için inanılmaz derecede acı vericidir," diye söze başladı.

"O kısmı biliyorum," diye araya girdi Rachel. "Acı verici. Dildeki afrodizyak, ateşi durduran sperm ve daha da kötüleştiren bir öpücük. Çiftleşme ısırığı sonsuza dek sürer ve ancak o ısırık verildikten sonra ateş düşmeye başlar. Ama yine de bir eş başkalarının dokunuşuna dayanamaz ve çoğu dişi yatak dışında işlevini yerine getiremez." Gözlerini devirdi. "Erkekleriniz için cennet gibi görünüyor."

"Jonas hariç hepsi," diye homurdandı Ely.

Rachel merakla ona baktı. Diğer kadın öfkeliydi ve bunu gizlememek için büyük çaba harcıyordu.

Elizabeth ona, "Sen ve Jonas, nasıl çalıştığını çözebilirsek dişilerimizdeki ateşi hafifletmeye yardımcı olabilecek bir hormon ürettiniz," dedi. "Ben bile her üç ayda bir, vücudum beni gebe kalmaya zorlamaya çalışırken o mantıksız, işkence gibi ihtiyacı yaşıyorum."

"Hamileyken bile mi?" Rachel sordu.

Elizabeth durakladı. "hormonlar farklıydı."

"Emziriyor musunuz? İlk birkaç ay emzirdim, beslenmeme çok dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Bu çiftleşme sıcaklığında bir sorun yaratır mı?"

Elizabeth başını salladı. "Yıllarca bir ilişki olması gerektiğini düşündüm. Eşime duyduğum arzunun normal olduğu nadir zamanlar vardı Rachel. Ama o zaman da olağandışı bir şey bulamadım."

Rachel omuz silkti. "bir bilim adamı değilim Dr. Vanderale, burada neyle uğraştığınızı anlıyormuş gibi de davranmıyorum. Ama size söyleyeyim, artık bununla uğraşmayacağım. Benden alacağınız her şeyi aldınız."

"Sen bencilsin." Ely'den gelen bu suçlama onu şaşırtmıştı ve belli ki Elizabeth'i de şaşırtmıştı. "Jonas, hayatı boyunca halkı için yaptığı fedakârlıkları yapmayı reddeden bir eşten daha iyisini hak ediyor."

"Kesinlikle," dedi Rachel soğukkanlılıkla. "Hayatı boyunca çok az anlayış ve çoğunuzdan daha da az ilgi görerek fedakârlık yaptı. Jonas'tan en son ne zaman biri için fedakârlık *yapmaması* istendi? Mucizeler yaratmak ya da manipüle etmek için bir yol bulmaması? En son ne zaman bir erkek olmasına izin verildi?"

Ely, "O bir insan değil, o bir Cins," diye karşılık verdi.

"Ve sen ona aşıksın." Bu bilgi kanıta dayanmaktan çok sezgiye dayanıyordu. "Ama sen onun eşi değilsin."

Elizabeth keskin bir nefes aldı.

Ely sert bir tavırla, "Jonas sadece bir arkadaş," diye itiraz etti.

Rachel sedyeden kalktı, yakındaki bir tezgâhtan giysilerini topladı ve banyoya doğru ilerledi.

"Ve bu tartışmayla işim bitti. Seninle tartışmayı reddediyorum Ely." Gözlerindeki öfke ve şaşkınlığı görerek doktora döndü. "Jonas senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor ama ben olsam

onu eşi olmadığırna ikna etmeye çalışmak. Eğer bunu yaparsan bu dostluk yüzleşmek istemeyeceğin şekilde zarar görebilir."

Küçük banyoya adım atan Rachel, duygularıyla başa çıkmak için mücadele ederken yeniden giyindi. Ely, Jonas'la olan ilişkisine bir tehdit oluşturmuyordu, kendini ikna etmeye çalıştı. Onlar arkadaştı; bu ömür boyu sürecekti. Bunu bozmanın hiçbir yolu yoktu. Ve Jonas onu seviyordu. Onu sevdiğini söylemişti. Kız onun hayatıydı.

Ana laboratuvara geri döndüğünde, kendisini beklediği belli olan tek bir kişiyle karşılaştı. Elizabeth Vanderale tezgahın üzerinde duran karmaşık makinelerden birinde çalışıyordu.

"Ely, Jonas'ı beyaz atlı prensi olarak görüyor," dedi Elizabeth dönüp tezgha yaslanarak Rachel'ı izlerken. "Ona karşı korumacı, Rachel. Ve belki de kendi duyguları yüzünden kafası karışık."

"O benim." Onun gitmesine izin vermeyecekti.

Elizabeth başıyla onayladı. "Onun için daha iyi bir eş isteyemezdim. Onu tamamlayacaksın Rachel. nemli olan da bu."

Diğer kadında zgn, pişmanlık duyan bir şeyler vardı.

"Bu senin için neden bu kadar önemli? Leo'nun umursadığını fark etmedim. Yapabildiği en iyi şey, eline her fırsatta Jonas'ı kesmek."

Elizabeth gözlerini kaçırdı ve sert bir nefes aldı. Bakışları Rachel'a döndüğünde keder ve özlemle doluydu.

"Jonas bunun cevabını biliyor, Rachel," dedi. "Ve Leo'nun durumunu sadece o düzeltebilir. Ben yapabileceğim her şeyi yaptım."

"nk ocuk çok fazla inatçı."

Rachel etrafında döndü. Aslan ana kapının hemen içinde durmuş, odanın öbür ucundaki arkadaşına doğru ilerlerken yüzünde bir parıltı belirmişti. "Bizi dışarı atmaya ve Afrika'ya geri göndermeye çalışıyor," diye tersledi. "Beni burada istemediğini hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor."

Elizabeth'in bakışlarında bir kez daha o acı parıltısı belirdi.

"İkinizin Jonas'la nasıl başa çıkacağınız konusunda hiçbir fikriniz yok." Rachel onlara sadece başını sallayabildi.

"Ve sen yapabileceğini mi sanıyorsun?" Leo'nun sesi sinirli bir şekilde gürledi. "Kimse o yavruyla başa çıkamaz."

"Jonas'ı tam olarak idare edemiyorsun. Ona karşı dürüst olmayı dene. Ve ona yan darbe ve yavru demeyi bırak. Bir baba kendi oğluna karşı ne kadar aşağılayıcı olabilir? Evinin burası yerine Afrika'da olduğunu iddia ettiğini sana hatırlatmak için her fırsatı bulmasına şaşmamalı."

Rachel içindeki öfkenin arttığını hissedebiliyordu. Aylar boyunca Jonas ve Leo arasındaki çatışmalara kulak misafiri olmuş ya da izlemek zorunda kalmıştı ve bir o kadar uzun süre de Leo'nun, oğlu izlerken ne kadar soğuk ve duygusuz olabileceğini düşünmüştü.

Jonas'ın arkasını dönmesine izin ver. Bunu yaptığında Leo'nun bakışları pişmanlık, öfke ve üzüntüyle kararır. Jonas onu her izlediğinde soğuk ve duygusuz bir tavır takınıyor, ancak daha sonra pişman bir baba oluyordu.

Leo ona ters ters baktı. "Sığınak'ın Vanderale Industries olmadan hayatta kalabileceğini düşünüyorsunuz, değil mi genç bayan?"

Jonas gerçekten yapamayacaklarını mı düşünüyordu?

Kaşları çatıldı. "Hayatta kalabileceklerinden hiç şüphem yok Leo. O kadar kolay olmayabilir ama hayatta kalmaktan daha iyisini yaparlar. Senin yardımınla ya da yardımın olmadan gelişirler."

"Hepsi Jonas yüzünden mi?" Leo tersledi.

Elizabeth'in elini arkadaşının koluna koyarak onu uyardığını fark edince gözleri kısıldı. "Ben öyle bir şey demedim Leo."

"Sen onun eşisin. Tüm kadınları gibi sen de adamın hiç hatası olmadığını düşünüyorsun."

Elizabeth'e döndü. "Eşiniz kontrolden çıktı, Dr. Vanderale. Yapabileceğini bildiğim kadarıyla mantıklı bir adam olabildiğinde lütfen göğsüne bir uyarı asın; aksi takdirde geri kalanımız bunu asla öğrenemeyebilir." Leo'ya sıkı bir gülümseme attı. "Affedersiniz ama eminim kızımın yakında beslenmesi gerekiyor."

"Emziriyor olmalıydın," diye hırladı Leo, kadın dönerken. "Ona verdiğin o hanım evladı maması besleyici değil."

Rachel dişlerini sıktı ve kapıya doğru ilerledi. Öfkesi pek de iyi durumda değildi. Çiftleşme ısısı her ne yapmıyorsa, bunu takdir ediyordu ama görünüşe bakılırsa bu durum onda

kesinlikle beklemiyordu. Bu tepkilerden biri, yıllar önce, çok daha gençken ustalaştığı öfkeydi.

"Eğer onu düzgün bir şekilde beslemezseniz, o çocuğun bir İrk için uygun bir eş olmasına imkan yok."

Rachel arkasını döndü. Leo kollarını kavuşturmuş, Rachel'a o ürpertici yoğunluğuyla bakarken, Elizabeth eşine ters ters bakıyordu.

"Umarım senin için uygun bir eş değildir." Bir adım ilerledi, öfkesi yavaş yavaş onu ele geçiriyordu. "Çünkü sizin fikrinize tamamen güvenmiyorum Bay Vanderaale. Ve bunu sizden duymak, ebeveynlik konusunda sahip olacağınız herhangi bir fikir tamamen ikiyeüzlü olacaktır."

Kaşları ağır bir çatıklığa dönüştü. "Ben hiçbir zaman ikiyeüzlü olmadım."

"Sen kesinlikle berbat bir babasın," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Üzgünüm Leo, ama karın olmasaydı bebeklerine acırdım."

Ateş bakışlarını aydınlattı. "Benim için çocuklarımdan daha önemli bir şey yok."

"Gizliliğiniz, gururunuz ve kendi doğru ve haklı fikirleriniz dışında hiçbir şey," dedi alaycı bir şekilde. "Zavallı Dane, bu kadar manipülatör olmasına şaşmamalı. Radarınızın altında kalmak ve sevginizi korumak için öyle olmak zorunda. Muhtemelen Jonas gibi o da senin saygını kaybetmek ve ilgisizliğinin acısını çekmekle ilgili kâbuslar görmüştür."

"Kiminle konuştuğun hakkında bir fikrin var mı?" diye homurdandı, başını eğdi, dudakları korkutucu bir hırıltı olduğundan emin olduğu bir şekilde geri çekildi.

"Bir pislik, sadece başlangıç için," diye bilgilendirdi onu. "Devam edeyim mi?" "Senin davrandığından daha az küçük sonradan görmeyi yok ettim," dedi.

Jonas'ın bitmek tükenmek bilmeyen oyunlarından birini oynarken bakışlarının kayması gibi, ifadesi değişerek hesapçı bir hal alarak onu uyardı. Yine de bu özel oyunu ve bunun nedenini çoktan anlamıştı.

Alaycı bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Beni korkutmuyorsun, Leo. Beni eğlendirmekten başka bir şey yapmıyorsun."

Şaşkınlık neredeyse onu alt edecekti. Rachel onun gözlerinin şaşkınlıkla genişlemesini, hayal kırıklığıyla neredeyse hırlarken dudaklarının incelmesini izledi.

"Sık sık işe yarıyor mu Leo?" diye kibarca sordu. "Nasıl tepki vereceklerini görmek için oğullarınızın arkadaşlarını kızdırmak? Bir Vanderale 'get'ine eş olmaya layık olup olmadıklarını görmek için mi?" Alay etti. "Sadece çocukların için üzülüyorum. Karınız için de üzülüyorum. Ve söylemeliyim ki, onları doğuran piç kurusuna rağmen harika oğulları var."

Topuklarının üzerinde döndü, omurgası dimdikti ve kapıya doğru yürüdü.

"Bütün çocuklarımı seviyorum, Bayan Broen." Leo'nun sesi onu kapıda durdurdu. "Ve siz oğlum için layık bir eşten daha fazlasısınız."

"Sen hâlâ berbat bir babasın." Kapıyı sarsarak açtı ve laboratuvarından çıktı, tüm vücudu içinde kabaran öfkeyle titriyordu.

Manipüle edici piç. Jonas'ın bunu dürüstçe yaptığını söylemek zorundaydı ama o bu konuda çok daha nazikti. İnfazcılarının iyiliği için manipülasyon Bir bütün olarak Irk topluluğunun iyiliği için manipüle eder ve hesap yapardı. Hiçbir zaman, hiçbir zaman, onda zalimliğin bir ucunu görmemişti.

Irklar başlangıçlarından itibaren kendilerini geliştirmişlerdi. Leo hâlâ bilim adamlarının yaratmaya çalıştığı hayvandı. Jonas, bu vahşi yeni insan ırkına gizemli ve romantik bir hava katan Irk'tı.

Leo hala saklanmanın tek seçenek olduğu ve hayatta kalmanın tek yolunun oyunlar olduğu bir dünyada yaşıyordu. Jonas, geleceğin Irklarının sokakta huzur içinde yürüyebilecekleri, komşularıyla kağıt oynayabilecekleri ve çocuklarını diğerleri gibi yetiştirebilecekleri bir dünya yaratıyordu.

Rachel'in parçası olmak istediği bir dünya.

Ely, Leo ve Elizabeth yumruklarını tokuşturmaya hazır savaşçılar gibi birbirlerine bağıırken, kapısı açık olan ofisinin gölgelerinden sessizce onları izledi.

Geçtiğimiz haftalarda aralarında bir çatışma olduğundan şüphelenmişti ama şimdiye kadar bundan emin olamamıştı.

Rachel Broen'a öfke kusan Leo'nun arkadaşını izleyen Ely, patlamanın yaklaştığını görmüştü; patlamanın gökyüzüne yükselmesi uzun sürmemişti.

Ely eğlenme yeteneğini aylar önce kaybetmemiş olsaydı, bu eğlenceli olabilirdi. Şimdi ise Elizabeth Vanderale'in hissettiği acıyı ve sızlayan hüznü görmezden gelmeye çalışarak onu dinlerken sadece soğukkanlıydı.

Elizabeth'in sesi güçlü ve netti. Gözyaşlarından eser yoktu, sesini gölgeleyen öfke dışında hiçbir şey yoktu.

"Ne zaman duracaksın?" diye bağırdı ona, küçük yumruklarını öfkeyle iki yanında sıkıyordu. "Senin neyin var Leo? Çiftleştiklerimizden beri seni hiç böyle görmemiştim. Dişi ağrıyan bir aslan gibisin ve ben kendi adıma bundan bıktım."

"Bıktırmaya çalıştığım kişi sen değilsin," diye bağırdı Leo. "Piç kurusu sanki kanımızdan değilmişiz gibi bizi görmezden geliyor. Bize Sığınak'ta misafirden başka bir şey değilmişiz gibi davranıyor."

"Peki sen ne bekliyorsun?" Elizabeth'in sesine şimdi duygu da karışmıştı. "Ne kadar Leo? Onun LaRue'nun oğlu olmadığına dair fısıltıları ne kadar görmezden geldin? Breeds'i o laboratuvardan kurtarmayı ne kadar erteledin?"

"Çünkü onları koruduğumu biliyordum," diye suçladı Leo, şimdi öfkeliydi. "Bunu biliyorsun Elizabeth, bunu konuşmuştuk. Diğerleri Jonas gibi bir Gurur liderine sahip oldukları için o kadar şanslı değillerdi. Diğerleri daha çok acı çekiyordu."

"O bizim oğlumuz!" Elizabeth şimdi acıyla dolu bir çığlık attı. "Bunu kabul etme nezaketini bizden esirgemesine şaşmamalı. Sadece laboratuvar arkadaşlarının acı çekmesine izin vermekle kalmadınız, aynı zamanda onunla yüz yüze geldiğiniz anda ona hakaret etmekten başka bir şey yapmadınız."

Elizabeth arkasını döndü ve Ely onun gözyaşlarını yüzünden silmesini izledi. "Buna daha fazla dayanamayacağım. O benim oğlum. Onunla oynadığınız oyunun başladığını bilseydim, hemen buna bir son verirdim."

"Biz Irkız, hanım evladı değiliz," diye hırladı Leo. "O bir erkek Elizabeth, çocuk değil. Bizim dünyamız diğerlerinden farklı ve bunu sen de biliyorsun. Önemli olan güçtür."

"Bu senin dünya." Elizabeth laboratuvar önlüğünü omuzlarından çekip sedyeye fırlattı. "Ben insanım ve çocuklarımız da

yarı insan. Onları hayvan gibi yetiştiremezsiniz."

"Onlar hayvan." Leo'nun sesini şimdi hayal kırıklığı besliyordu. "Hepimiz . Bunu görmemiz için daha kaç on yıl geçmesi gerekecek?"

Tekrar ona döndü, gözyaşlarının kokusu artık laboratuvarın içinde güçlüydü. "Öyle olmadığını anlamak ne kadar zaman alacak Leo? Bu hepinizin kendi huysuzluğunuz ve herhangi bir duyguyla baş edememeniz için kullandığınız bir bahane. Özgürlük istiyorsunuz. Huzur istiyorsunuz. Ama tanıştığım erkek ırklardan herhangi biri, diğer insanlardan talep ettiklerini isteyecek kadar insan olmaya istekliyse lanetleneyeğim. Onlardan daha iyi değilsin, sadece farklısın."

Arkadaşına itiraz etme şansı vermedi. Bunun yerine, kapıyı arkasından çarparak laboratuvardan çıktı. Ely laboratuvara açılan kapıdan dikkatlice geri çekildi ve ofisinden çıkmak için odanın arkasındaki diğer kapıyı kullandı.

Bu kendine saklayamayacağı bir şeydi. Rütbelerdeki bir bölünme rapor edilmeyecek kadar önemliydi.

BÖLÜM 21

"Birinin ağız çok bozuk. Kim olduğunu tahmin edeyim mi?" Rachel, Jonas'la buluşmak üzere Callan Lyons'un ofisine adımını attığı anda, Dr. Morrey'nin Jonas'a laboratuvarda olanları tam olarak anlattığını biliyordu.

Buraya daha önce gelmeliydi, diye düşündü. Ana kata geldiğinde Merinus'la karşılaşmıştı. Merinus Amber'i kucağında taşıyor, ona mırıldanıyor, bebeğin kıkırdamasına ve yaptığı surat ifadelerine gülmesine neden oluyordu.

Rachel Amber'ı alıp ofise gitmeden önce durup konuşmuşlardı. İçeri adım attığında Jonas'ın yüzünü ve Ely Morrey'nin soğukkanlı, sakin yüz hatlarını gördü.

Ely yarı yarıya Jonas'a aşıktı. Jonas'ın birkaç ay önce geçirdiği travmatik bir dönemde ona gösterdiği ilgiden kaynaklanan bir kahramana tapma duygusuydu bu. Rachel bunu anlıyordu; kıskanmıyordu ama bunun bir soruna dönüşebileceğini görmeye başlamıştı.

Odanın köşesindeki, normalde Callan'ın kendi bebek kızı için kullanılan küçük bebek yatağına geçen Rachel, Amber'ı yatağa yatırdı, üzerini nazikçe örtüp başını okşadıktan sonra doğruldu ve Ely'ye döndü.

"Ely, bir süreliğine benimkinden uzak dururken kendine tutunacak bir eş bulmanı öneririm," dedi. "Onun bir arkadaş olduğunu anlıyorum, ama şimdi bu arkadaşlığın sınırlarını aşmaya başlıyorsun."

Jonas'ın gümüş gözlerindeki çıplak öfkeye bakarken içini yorgunluk kapladı.

"Ona asla gerçeği tam olarak söylemezdin." Ely omuz silkerek kapıya yöneldi, ellerini beyaz ceketinin ceplerine soktu. "Sen gittikten sonra neler olduğunu bilmeyi hak ediyordu."

"Çok iyi bir bahane." Rachel iç geçirdi, hâlâ Jonas'a bakıyordu. "Bunu söylemekten çekiniyorum ama söyleyeceğim: Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Arkadaşıma yaptığı hakaretlerin beni ilgilendirmediyini mi düşünüyorsun?" Jonas, Callan'ın masasına yaslanırken homurdandı

ve çapraz onun kollar üzerinde onun göğüs ile bir hava . kibirli bir güven ve öfkeyle. "Bana ihbarda bulunmaya hakkı vardı."

"Size rapor vermiyordu, ispiyonluyordu." Tanrım, ocuklarla uğraşmak gibi olduğu zamanlar vardı.

Ely odadan çıkarken kapı kapandı ve Rachel ile Jonas odanın diğer ucunda karşı karşıya kaldılar.

"İspiyonculuk ocuka bir şey," diye karşı ıktı Jonas. "Raporu mantıklı, kısa ve zd. Hiçbir süsleme yoktu."

"Yalan söylediğini söylemedim."

"Sana hakaret etti." Jonas masadan doğruldu. "Bir kez değil, defalarca."

"Ve ben de ona bir kez değil, defalarca hakaret ettim," diyerek onu temin etti. "Her şey bitti."

Jonas ona baktı, Ely sadece Leo ile Elizabeth arasındaki değil, Leo ile Rachel arasındaki tartışmayı anlatmak için ona geldiğinde hissettiği şaşkınlık duygusuyla hâlâ savaşıyordu.

Bu onun eşıydı ve muhtemelen Leo'yla burun buruna gelip ona kendi kibri ve manipülasyonları hakkında hesap soran tanıdığı tek kişıydı. Cinsi tam olarak tarif etmişti. O imknsızdı. Bir oyunbazdı ve Jonas'ı dize getirebileceğinden çok emindi.

Callan Lyons'un bir yıl önce neredeyse ölmek üzere olduğu hastaneye adım attığı günden beri bundan emindi.

Onlardan çok fazla vardı. Leo ve Elizabeth'in çocukları olmadıkları için diğerlerinin sahip olduğu şansa sahip olamayan ırklar.

Elizabeth Jonas'ın umursamazlığını hak etmemişti ve Jonas o sabah güneş doğarken bu sonuca varmıştı. Ama Leo, Jonas'a karşı savaşında Rachel ve Amber'ı kullanmaya kalkıştığı için çok daha kötüsünü hak ediyordu.

"Kendini çok iyi korudun." Jonas döndü ve Callan'ın masasının diğer tarafına doğru yürüdü. Oradan, hâlâ terk edilmiş laboratuvarı gösteren bilgisayar monitörüne baktı. "Ely'nin raporunu takdir etsem de, zaten raporun sonuna yetişmiştim."

Monitörü ona bakacak şekilde çevirdi. "Bil diye söylüyorum, o piçi öldürdüğümde bunun nedeni Ely'nin söylediği herhangi bir şey olmayacak. Kendi gözlerimle gördüklerim yüzünden olacak."

Gördükleri onu gururla doldurmuştu. Eşi, o kadar gururluydu ki, öfkesi yeşil gözlerinde parıltıyor, Cins türünün en güçlü erkeklerinden birine karşı koyarken yüzü kızarıyordu.

Annesi gittikten sonra hem babasında hem de annesinde beklemediği bir şey görmüş olsa da, her ikisinin de bir şekilde onu manipüle ettiği gerçeği ona pek uymuyordu. Sessizliği sayesinde annesi de Leo ile aynı oyunu oynuyordu.

Jonas'ı dize getirmek.

Jonas bir köpek değildi ve komutları pek iyi almazdı.

Rachel bakışlarını monitörden kaldırıp baktı, bakışları artık kederle doluydu. "O seni seviyor, Jonas," diye fısıldadı. "Tıpkı onun sevdiği gibi."

Dudakları kıvrıldı. "Bu aşk değil Rachel, çünkü benim nasıl bir adam olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok, gördükleri adama saygı da duymuyorlar. Pişmanlık duyuyorlar. Olabilecek ama olmayan şey için acı çekiyorlar. Asla olamayacak şeyler için acı çekiyorlar ama bu senin Amber'a ya da onların Dane'e hissettikleri gibi bir aşk değil. Pişmanlık da hayal kırıklığı kadar derin acı verebilir, tatlım."

Buna ne demesi gerekiyordu? Vanderales'i savunamazdı, çünkü onun gözünde onlar hatalıydı. Ama bir parçası Elizabeth'in çocuğunu sevdiğini biliyordu, çocuk ister kendi bedeninden çıkmış olsun, ister bir laboratuvarı yaratılmış olsun.

Ofisten çıktılar ve kulübeye dönmeden önce Erin ile Amber'ı aldılar. Amber derin bir uykuya dalmıştı ve Rachel tarafından nazikçe beşiğine yatırılmıştı. Jonas, Breed dışısını kışlaya geri göndermeden önce Erin'e ertesi gün için emirlerini verdi.

Amber'ı alnından nazikçe öpen Rachel bebeğin üzerini örttü ve sessizce odadan çıktı. Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra bir an durdu ve gözlerini ateşe dikmiş Jonas'a baktı.

Sanki alevlerin içinde cevaplar varmış gibi, diye düşündü. Kaşlarını çatarak yeni yanan ateşe baktı ve içinde kaynayan ikilemi ima eden bir konsantrasyonla baktı.

"Bir annenin sevgisi her şeyi kapsar ve eksiksizdir," dedi başını kaldırırken sessizce. "Bir babanın sevgisi genellikle hayal kırıklığı ya da zorlayıcı beklentilerle örtülüdür. Bu pişmanlık, hayal kırıklığı ya da sizin görmek istediğiniz başka bir şey değildir. Bu bir ebeveyn sevgisidir ve şu anda bile, medeniyetin örtüsüne rağmen, onu dolduran duyguları nasıl idare edeceğini ya da göstereceğini bilmeyen bir ebeveynidir."

Dudakları büküldü. "Tanrı kadını, erkek için bahaneler bulmasına yardımcı olsun diye yarattı."

"Kadını erkeği sevmesi için yarattı," diye karşılık verdi.

"Evet, muhtemelen başka hiçbir şeyin yapamayacağını bildiği için," diye homurdandı.

Bunu tartışmayacaktı. Rachel hafif bir gülümsemeyle başını salladı ve adamın yavaşça kendisine doğru ilerleyişini izledi.

İçinde yeni bir amaç vardı, şehvetten çok saf, kafa karıştırıcı duygularla ilgili bir açıklık

Aslan gibi Jonas da hissettiği duygulardan ya da onlarla ne yapacağından her zaman emin değildi. Bu adamlar, ırklar, kadınlarını ve çocuklarını zaman zaman aşırıya kaçan bir adanmışlıkla seviyorlardı, ama iş başka birini sevmeye gelince, tamamen inkâr eden çelişkili kitleler haline geliyorlardı.

Kadının önünde durdu, ellerini yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdı ve öpücüğü için onu sabit tuttu. Uzun, yavaş bir öpücük. Dili onunkine dokundu, yaladı, onunla çiftleşti.

Çiftleşme hormonu salgı bezlerini doldurmuyor, öpücüğe tat vermiyordu ama yine de Jonas ona açlığı ayak tabanlarına kadar hissediyordu.

Onun kadınıydı. Onun hayatıydı. Ondan önce bir hayatı olup olmadığını bile merak ediyordu. Onun gözlerindeki masumiyeti ve berraklığı görmeden önce, onun ruhunu dolduran nezaketi ve cesareti öğrenmeden önce.

Jonas, Rachel'in parmaklarını boynunda hissedip, ensesinde uzayan saç tellerini kavradığında, Rachel'a kadar bir an bile huzur bulamadığını anladı.

Onu alçaltacak, öfkesini dindirecek güce sahipti ama aynı zamanda onu zayıflatacak güce de sahipti.

Onu kendine doğru çekip şömineye doğru ilerlerken alacağı zevkin düşüncesiyle dizleri neredeyse titriyordu.

Alevler cayıp cayıp yanıyor, Jonas'ın çukura yerleştirdiği ağır kütükleri yiyip bitiriyor, yakıtı açgözlülükle yalıyor, içinden akan ısıya rağmen yavaş yavaş tüketiyordu.

Parke zemine serilmiş ağır, inanılmaz yumuşak sahte kürk halı onları bekliyordu. Onu bu ateşin önüne götürme hayalleri kurmuştu. Onun soğukkanlı, sakin bir dışıdan, uzun zamandır hayalini kurduğu ateşli, aç bir eşe dönüşmesini izleme hayalleri.

Onun için mükemmel bir eşti. Onun çoğu zaman zayıf olduğu yerde güçlü, kabullenmekte zorlandığı duyguları anlayan biriydi. Onu sıcak tutacak, kalbini sabit tutacaktı.

Yine de artık ısınmaya başlamıştı. Kadının öpücüğü eşsiz ırk çiftleşme ısınıp ateşlemeye başladığında, Jonas sikişinin acil bir taleple zonkladığını hissetti.

Onun için her zaman sertti, için her zaman açtı. Ofisine girdiğinden beri onun için sertleşmediği bir gün olmadığına yemin ediyordu.

Ellerini kadının sırtında gezdiren Jonas, arkadaşının kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekerek kaldırdı, yarağının acımasızca sert uzunluğu için hazır bir yer buldu.

"Seni becermek için beni deli ediyorsun," diye hırladı. "Senin içinde olmak istemediğim tek bir dakika bile yok."

Parmakları kızın giydiği kısa eteğin içinde kıvrıldı. Her zaman çok hanımefendi, çok düğmeli ve düzgün giyinirdi. Diz üstü koyu renk etek hem muhafazakâr hem de kışkırtıcıydı.

Tıpkı onu kışkırttığı gibi kalçalarına salladı.

Beyaz ipek bluzunun üzerine giydiği beyaz, uzun kollu siyah hırkası yere düştü. Bluzu bedeninden söküp atmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Göğüslerinin tatlı kabarıklığı baştan çıkarıcıydı; üstlerindeki sıkı, kiraz meme uçları içinde hem zevk hem de acı veren bir açlık yarattı.

"Ayakkabılarını çıkarma," diye emretti, kadın ayakkabılarını çıkarmak için hamle yaparken sesi sertti. "Yine çorap mı giyiyorsun?"

Bal rengi dudaklarında bir siren gülümsemesi belirdi. "Senin için başka bir şey giyebilir miyim Jonas?"

Bağırsaklarında bir şey sıkıştı, bir duygu, baskın bir doğruluk duygusu.

"Yani bunları benim için mi giyiyorsun?" Gömleği omuzlarından sarkıtarak, göğüsleri dantelli sütyeninin kupları üzerinde şişerken, Jonas kendi giysileri üzerinde çalışmaya başladı.

Parmakları gömleğinin düğmelerini çözmeye yardım etmek için hareket ederken, "Senin için giyiyorum," diye onayladı. "Senin için çalışmaya başlayana kadar hiç çorap giymemiştim."

Bu yalan değildi. İfadesinin doğruluğunun kokusunu alabiliyordu. "Ve bu." Parmağını sütyeninin yumuşak taraklı dantel kenarına sürttü.

"Senin için," diye nefes aldı, gömleğinin son düğmesi de çözülürken nefes alış veriş daha da sertleşti, derinleşti.

Kızın parmakları pantolonunun kapağına giderken Jonas omuzlarındaki kumaşı silkti. Kadının içindeki açlığı görebiliyor, her geçen saniye daha derin ve daha parlak yanan kokusunu alabiliyordu.

Pantolonu gevşediğinde ayakkabılarını ayağından çıkardı, parmakları hâlâ sütyeninin danteline sürünüyor, taraklı kenarından altındaki meme ucunun sıkı tepesine doğru ilerliyordu.

Kadının sıcaklığını, vücudunda dolaşan ve sikinde yankılanan kanın zonklamasını hissedebiliyordu. Açlığın ve ihtiyacın doruk noktasıydı.

Pantolon bacaklarından aşağı kaydı, başı kadının göğsüne doğru inerken, aniden hassaslaşan dili sert ucunu yoklarken, sikinin iškenceli uzunluğunu serbest bıraktı.

Adamın kollarında kaskatı kesildi, elleri adamın omuzlarına gitti, dişlerinin hassas tepeyi törpülemesine izin verirken parmakları sıkıca kavradı.

"Seni böyle becermek istiyorum," diye inledi, dantellerin arasından kızın şeftali ve krema tadına bakarken ihtiyaç taşaklarını parçaladı.

"Giyindin mi?" Sesi sertleşirken tırnakları adamın omuzlarına battı, içinde küçük bir inilti titreşiyordu.

"Biraz giyinik." Eli eteğin altına girdi, külotunun yanını kavradı ve kırılğan danteli kalçalarından söktü.

"Bana külot al," diye kabaca nefes aldı, amından taşan sularının kokusu şeftali ve sıcak bir ipucu ile duyularına yayıldı. Kahretsın, onu acıktırmıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü, elleri kalçalarını tutuyordu, dilinin altındaki şişmiş bezler çiftleşme hormonuyla doluydu.

Kalçasını kavrayarak diğer elinin parmaklarıyla ona dokundu. Parlak, kıvrımlarla örtülü kıvrımları ayırdı, pembe etinin içinde parıldayan küçük klitoris tomurcuğunu görmek için onları birazcık ayırdı.

Kokusu bağımlılık yapıyordu.

Onun önünde diz çökerek, yumuşak yuvarlak kalçalarının titremesini, vajinasının girişini kendisinden saklayan minik bukleler boyunca sularının yoğunlaşmasını izledi.

Oraya ulaşacaktı. Ama önce, onun hassas klitorisinin tadına bakmak istiyordu.

Öne doğru eğilip diliyle ucuna dokundu ve Rachel'in ellerinin başını kavradığını, tırnaklarının kafa derisine battığını hissetti. Başını kaldırıp baktığında, Rachel'in yüzündeki kızarmış, şehvetli ifadeyi, gözlerinde parıldayan uyarılmışlığı görünce neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

Tekrar klitorisinin etrafını yaladı, vücudunda dalgalanan hazzın titremesini hissetti, nemin tatlı kızarıklığını kokladı ve göğsünde bir mırıltı hissetti.

Kahretsın, sesini durduramıyordu. Kadın çok iyiydi; onu memnun etmek çok iyi hissettiriyordu. Kendini tutamıyordu. Kulaklarında bir inilti yankılandı ve kalçaları bu sesle daha da ayrıldı.

Mırıltıyı serbest bıraktı, titreşmesine izin verdi, sesin dilini ve klitorisini yıkamasına izin verdi.

"Jonas." Parmakları adamın kafa derisinde gezinirken onun adını haykırdı. "Şşşt, güzel kız," diye fısıldadı klitorisine karşı, parmaklarını küçük sert, şehvetli bir öpücük kondurdu.

"Jonas," diye tekrar fısıldadı onun adını, sesi şehvetli bir açlıkla doluydu. "Bu çok iyi."

Parmaklarını yarıktan aşağıya doğru gezdirirken bacakları daha da açıldı, dili inci gibi tomurcuğu yalayıp okşarken iç etini okşayarak ayırdı.

Her okşayıŖta kabarıyor, parmakları kızın amının sıkıca kapanmıŖ açıklığını buldukça taleple zonkluyordu.

Kadın sıkı ve ipeksiydi. Hassas kasların zarif sıcaklığı parmaklarını kavrayıp içeri doğru bastırđıđında boğazında bir inilti gmbrdedi.

O tatlı etin aletini nasıl kavradığını biliyordu. Yumruk kadar sıkıydı, dalgalanıyor, esniyordu. Ŗık etin her küçük kasılması taŖaklarına doğru bir sıcaklık gönderiyordu.

Parmaklarının kavrayan kaslara her küçük darbesi, duyularını yırtan saf bir açlık dalgası gönderdi.

Dudaklarında onun tadı, dilinde klitorisi, parmaklarını kavrayan amının inanılmaz sıkı sıcaklığı vardı. Kahretsin, bu çok iyiydi. Hem de çok iyiydi.

Küçük tomurcuğu Ŗiddetle emdi, parmaklarının sert bir taleple onu becermesine izin verirken dilini üzerinde gezdirdi.

Ona ne kadar çok verirse, kız o kadar ıslanıyor, saçlarını tutuğu o kadar güçleniyor, amı o kadar ısınıyor, tatlı nem parmaklarını yıkıyor, dilini baŖtan çıkartıyordu.

Emdiği minik tomurcuğu bırakan Jonas kendini daha aŖađılara inerken buldu, yaladı, yumuŖak kıvrımların tadına baktı ve dili hatasız bir Ŗekilde kızın amının kenetlenmiŖ giriŖini buldu.

Sanki dilini canlı bir Ŗehvetin içine gömmek gibiydi. Jonas dilini derinlere sokarak inanılmaz bir zevkle, onun tatlı-baharatlı tadıyla inledi.

Onu sonsuza dek bu Ŗekilde alabilirdi. Duyularını onunla doldurabilir ve yine de yetinmeyebilirdi. Bağımlılık yapıyordu. YemyeŖil, tatlı ve o kadar ateŖliydi ki, sikini içine sokmayı bile baŖaramadan boŖalacaktı.

Aleti kalın ve sertti. Ŗiddetli bir açlıkla zonkluyordu, onu alma talebi artık neredeyse acı veriyordu.

"ok iyi," diye inledi onun üzerinde, bacakları titriyordu Ŗimdi, Ŗehvetli bir zayıflık dalgalanıyordu içinde. "ok iyi, Jonas. Oh Tanrım. Dilini seviyorum."

Dilini kızın içine daha sert soktu, kızın uyarılma kokusu derinleŖip güçlendikçe altındaki bezlerden hormon salgısının hafiflediğini hissetti.

Tırnakları Şimdi onun kafa derisini ısıırıyordu, titremeler onu yıkıyordu. Çok yakındı, çok yakındı. Orgazmının hissedebiliyor, vücutunda hızla yayılan kokusunu alabiliyordu.

Zevke, onun dokunuşuna kendini kaptırmaya başlamıştı. Kalçaları dönüyor, amını daha da yaklaştırıyordu.

Onunla sarhoş olmuştu. Daha fazlası için ölüyordu. Ondan fazlasını istiyordu.

Jonas onu bacakları tutmazken yakaladı ve yere düşmeye başladı.

Kendini daha fazla tutamadı. Sanki yüksek topuklu ayakkabılar birden lastiğı eritmiş, dengesini bozmuş ve onu Jonas'ın kollarına fırlatmış gibi hissetti.

Onu yakaladı, yere indirdi, dudakları karnında gezindi, yaladı, okşadı, dilinin törpüsü çıplak teninde inanılmaz hisler uyandırdı.

Yaladı, okşadı. Dilinin ucu sıyırdı, dudakları öptü, kendini onun üzerine kaldırdı ve kalçalarının arasına itti.

Vücutunda gerçek kıllar yoktu, sadece vücutunda neredeyse görünmeyen seyrek, ipeksi, neredeyse kürk benzeri kıllar vardı. Kalçalarını birbirinden ayırırken iç uyluklarına sürtünüyor, içinden yayılan gıdıklayıcı zevk hislerine yol açıyordu.

Kalçaları kavislendi. Parmakları sütyeninin kaplarını göğüslerinin altından çekip çıkardıktan sonra onları yutmaya başladığında, Rachel yanlarında yanan ateşten daha güçlü bir sıcaklık hissetti.

Adamın kalçaları kadınınkilerin arasındaydı. Aletinin sert uzunluğu kadının seksine baskı yapıyor, klitorisinin şişmiş tomurcuğuna sürtünüyor ve neredeyse onu orgazma sürüklüyordu.

Elleri adamın omuzlarını okşadı. Adamın kendisininkinden daha sert olan etini avuçlarının içinde hissettiğinde saf bir mutlulukla inledi. Dilinin meme uçlarını okşadığını hissetmek onu kendinden geçiriyordu. Meme uçlarından klitorisine, oradan da amına doğru ilerleyen küçük, çarpıcı zevk şokları.

Birlikte oldukları her seferinde, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine, hislerin ne kadar inanılmaz olabileceğine inanamıyordu.

"Tatlı Rachel." Başını göğüslerinden kaldırdı, gümüş gözleri açlıkla parlıyordu. "Sana dokunarak ve tadını alarak yaşayabilirim."

Kalçaları sarsıldı, başı halının inanılmaz yumuşak kürküne çarparken parmakları adamın omuzlarına doğru büküldü.

Kadın adamın kalçalarına yükselirken adamın eteğini vücudundan ittiğini hissetti. Etek yavaşça kurtuldu ve sonra ona geri dönerken bir kenara fırlatıldı.

Isı, inanılmaz, kabarcıklı ısı, horozu ona doğru bastırırken, ağır şaft klitorisine sürtünürken amının hassas etini yaktı. Dudakları saf tarçın ve karanfil tadında bir öpücükle onunkini yakarken, şişmiş kafa karnının alt kısmına karşı sıcak bir damgaydı.

İnanılmazdı. Dudakları onunkilere doğru büküldü; dili onunkilere dolandı. Elleri vücudunun üzerinde gezindi, kalçalarını kaldırdı, tekrar yer değiştirirken kalçasını onunkine yasladı.

Rachel dondu kaldı. Gözleri fal taşı gibi açılarak adama baktı ve adamın kendini onun üzerine kaldırışını izledi. Kalın tepesi çiy yüklü kıvrımları ayırdı, sonra da seksinin sıkılmış girişine bastırdı.

"Diri diri yanacağım," diye soluk soluğa söylenirken, adamın sikinin yavaş ve ağır istilasını için rahat giriş kısmının gerildiğini hissetti.

"Seninle birlikte yanacağım," diye inledi. "Birlikte alevler içinde kalacağız." Yavaş, kontrollü hamlelerle onu içine alırken ona bakıyordu,

Rachel onun yüzünün vahşi hatlarına, gümüş gözlerinin ışıltısına, yüzünün kenarından aşağı süzülen ter damlacıklarına bir kez daha kapıldı.

Bir mırıltının titreşimi, duyularını okşayan, onu hayrete düşüren ve uyarılmasını inanılmaz derecede ileriye götüren sabit bir ritimdi.

Bacaklarını kaldırarak adamın kalçalarına doladı, yukarı doğru gerildi ve daha fazlasını, hepsini içine almak için savaştı. Adamın sikinin onu gerdiğini hissetmek, sürekli daha derine ilerlerken kısa, sert içe doğru vuruşlarla onu okşamak, neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Onun kollarında uçuyordu. Onun gözlerine bakarken, alevlerin onu sardığını, üzerinden, içinden geçtiğini hissetti. Kaybetmek istemediği bir zevk harikalar diyarında kaybolmuştu.

"Bu." Sıkıca yutkundu, yüzünü buruşturdu. "Bildiğim en büyük zevk bu."

Adam daha derine, daha sert bir şekilde içine girerken bacakları kalçalarının etrafında sıkılaştı. Adam daha derinden sikerken içinde zevk-acı patladı, siki bastırdı, amının hassas girintilerini gerdi, daha da yaklaştı, onun etiyile birleşmek için savaştı.

Son, ağır bir vuruşla kabzasına kadar içine gömüldü, onu gerdi, yaktı, Rachel'ın başka hiç kimsenin onu dolduramayacağını bildiği şekillerde doldurdu.

Demir gibi sert, demir gibi sıcak, yumuşak dokuyu gererek, sikinin darbelerine ve zonklamasına tepki olarak alevlenen çıplak sinir uçlarını ortaya çıkardı. Sıcaklık onu doldururken zevk de etrafını sardı. Duygusal ve fiziksel zevkin inanılmaz karışımı bir araya geldi ve duyularını mutlak bir mutluluğun hiçlik diyarına gönderdi.

Parmakları adamın omuzlarında kenetlendi, kollarını okşadı. Çıplak teninde boncuk boncuk ter birikirken sırtı avuçlarının altında kaygandı.

Dizleri büküldü, elleri onu kendine çekti, dizlerinin üzerine yükselirken kalçalarını kaldırdı, ona baktı, ifadesi vahşiydi, şehvet ve şaşırtıcı bir şekilde ... aşkla gergindi.

Aşk vücudundaki her darbeyi dolduruyordu. Bakışlarını, yüz ifadesini doldurdu. Irkların öcüsü, her zaman olabileceğini hayal ettiği sevgilisiydi.

Vahşi. Hırladı. Mırıldandı.

Onu derin ve sert bir şekilde becerirken elleri kalçalarında kenetlendi, ruhunu sarsan ve onu kendi vahşi vahşiliğiyle dolduran umutsuz bir zevkle içine girdi.

Tırnakları adamın kollarına batıyor, kalçaları altında kıvranıyor, ona doğru itiliyor, onu olabildiğince derine alıyordu. Bacakları onun kalçalarından geriye düştü, halının içine gömüldü ve onu daha fazla içine alarak daha yükseğe kalktı.

Her vuruş şiddetli bir şekilde hassas ete saplanıyordu. Geriyor, okşuyor ve onu kontrol edemediği bir güçle, bir mutlulukla dolduruyordu. Kontrol etmek istemiyordu.

Onun hırıltılarını duyabiliyordu. Mırıltılarını duyuyordu. Vücudunun kasıldığını, amının spazm geçirdiğini hissetti. Sarsıldı, kendinden geçti.

içinden geçti. Onun üzerinde, onunla birlikte sıkılaştı. Adam sessiz bir kükreme çıkarırken, bedeninde coşkunun hızla yayıldığını hissetti.

Aleti kadının içine çarptı, derinlere gömüldü. İçinde fışkıran salıverilme hissi bir başka orgazmı tetikledi, bu seferki bir öncekinden daha yoğundu.

Diken ortaya çıkıp amının en hassas bölgesine kilitlendiğinde ve ince, yıkıcı bir zevkle okşandığında, Rachel ruhunu ona kaptırdığına yemin etti.

Gözleri açıldı, neredeyse görmüyordu. Bakışları onun yaşayan gümüşüne kilitlendi. Onu hissetti, hissettiğine yemin ediyordu, ruhu onun bedenine kilitlendiği kadar kesin bir şekilde içine kilitlendiğini hissediyordu.

Onun bir parçasıydı. Onun diğer yarısı.

"Seni seviyorum." Sözcükler ondan kopmuş, kalbinden sökülmüş, ruhunun içinde kilitlenmişti. "Tanrım, Jonas, seni seviyorum."

Onu seviyordu.

Jonas onun üzerine geldi, şimdi onu kollarının arasına almıştı, aleti hâlâ onun derinliklerine gömülüydü, zonkluyordu, her parçasını eşine verirken onu salıvermesiyle dolduruyordu.

, zaten ona vermişti, sadece yeniliyordu.

Çiftleşmenin onu zayıflatacağından korkmuştu. Bunun yerine onu güçlendirmiş, yumuşatmış, bazı şeyleri daha net görmesini sağlamıştı ve şimdi Irklar için bir ölçüde barış sağlamaya her zamankinden daha kararlıydı. Çünkü eşinin ve çocuğunun güvenliğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bundan başka hiçbir şeyin

önemi yoktu. Onu tutmak.

Onu

sevmek. .

Irkların öcüsü Jonas Wyatt seviliyordu.

BÖLÜM 22

Ertesi sabah Jonas ve Rachel malikânenin ana bilgisayar ve güvenlik kontrol odasına girdiler. Aşağıdaki laboratuarlara doğrudan erişimi olan uzak kanatta yer alan oda, Sanctuary'nin ev için güvenlik operasyonlarının bağırsaklarını barındıran ve depolayan monitörler, sunucular ve harici terminallerle donatılmıştı.

Tüm internet, telefon ve kablosuz iletişimler, evin dışındaki iletişim sığınağına yönlendirilmeden önce iletişim merkezinden geçiyordu.

Üç kontrol bilgisayarının bulunduğu küçük antreye adım atan Jonas, Rachel'in arkasından geldiğinin farkında olarak onları çalıştıran dışı aslanın yanından geçip teknisyenlerin molalarını verdikleri ya da ara sıra vardiya uykusuna yattıkları teknik odaya, oradan da başka bir kapıdan geçerek odanın kalbine doğru ilerledi.

Burada sunucular iletişim sığınağıyla çeşitli bağlantıları sürdürüyor, internet ve kablosuz telsizleri çalıştırıyor, uydu telefonlarını ve kurum içi uydu iletişimlerini izliyor ve acil durumlarda iletişim sığınağını, Haven'daki Kurt ve Çakal topluluklarını ve Afrika'daki Vanderale güvenlik sistemini bilgilendiren yedek bir güvenlik sistemi bulunduruyordu. Kendi kendine yeten bir acil durum yedekleme sisteminin yanı sıra bir son müdahale bildirim sistemiydi.

Ana ev sığınaktan bağımsız olarak çalıştırılıyordu, ancak evdeki tüm sistemler sığınakta kurulan daha gelişmiş ağ tarafından izleniyordu.

Yine de bu oda vazgeçilmezdi.

Jonas, operasyonun beyninin çalıştığı odanın arka tarafına doğru ilerledi; narin yüzünde çatık kaşlar vardı, beyaz-sarı saçları başının tepesine gelişigüzel toplanmıştı, uzun teller yüzüne ve omuzlarına dağınık bir şekilde dökülüyordu.

Siyah görev pantolonu ve kolsuz bir tişört giymişti, nefesinin altında bir denizci gibi küfrediyor ve monitöre ters ters bakıyordu.

"Elimizde ne var, Sherra?"

Jonas onun arkasına geçerek omzunun üzerinde durdu, bir saat önceki raporunda tarif ettiği taramadaki anormallikleri seçerken bakışlarını sonuçlara dikti.

Parmakları öfkeyle tuşların üzerinde gezinirken, "Bir böcek var," diye mırıldandı. "Belirleyebildiğim kadarıyla belki bir hafta önce aktif hale geldi. Sessiz bir hata; taramaların hiçbiri onu yakalayamadı. Zaman kazanmak için tam teşhis ve sistem yönlendirmesi ile birlikte derin seviye taraması yapma uygulamasına başlamamış olsaydım, asla yakalayamazdım."

Durakladı ve mevcut ekranı yanındaki monitöre çekmeden önce arkasına yaslandı. Saniyeler içinde, ana monitörün etrafındaki beş monitör, altı ana sonucun yanı sıra beş farklı teşhis seviyesi gösterdi.

"Burası ve burası." Ana ekrana ve onun sağ üstündeki ekrana dokundu. "Anomaliler burada başladı. Teşhisler ilk anormalliği yakaladığında, saklanmaya çalışmaya başladı." Diğer birkaç teşhis sonucunu işaret etti. "Şu anda tamamen ortadan kaybolmuş durumda." Ana ekranın sağındaki ve solundaki ekranları işaret ederek, mevcut okuyucuları görüntülemek için bir komuta bastı. "Rüzgârdaki toz gibi, dostum. Yok oldu."

Döndü ve masmavi gözlerinde yansıyan vahşi öfkeyle ona baktı. "Bir böceğimiz var ve çok zeki."

Jonas Rachel'a dönmeden önce gözlerini ekranlara dikti. "Böyle bir şey hakkında herhangi bir istihbaratımız var mı?"

Büro tüm yeni virüsleri, nanovirüs söylentilerini ve derin seviyeli böcekleri izledi.

Rachel ekranı dikkatle izliyordu, yeşil gözleri kısılmıştı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, sonra taşıdığı elektronik pedi çalıştırdı. "Üzerinde istihbarat yok ama bu bir şey ifade etmiyor. Çoğunlukla, sadece keşfedilenler ya da yapılmakta olanlarla ilgili söylentiler hakkında bilgi alıyoruz. Ana bilgisayarımıza ya da iletişim ağıma yönelik saldırılarla ilgili aldığımız istihbaratta buna benzer bir şey yoktu." Not defterine yazdığı arama sonuçlarına kaşlarını çatarak baktı. "Elimizdeki tek şey, bulunduğu kendini yok eden ve izini silerek kimliğinin tespit edilme olasılığını ortadan kaldıran bir araçla ilgili doğrulanmamış istihbarat. Bunların

Yine de manuel olarak yüklenmesi gerekiyor." Jonas'a dönüp baktı, ona bilgileri verirken bakışları endişeyle kararıyordu.

"Sistemimize dinleme cihazını kim yerleştirdiyse o zaman bu odadan çalışmış olmalı." Sherra başka bir arama başlatmadan önce manikürlü tırnaklarının ucunu masaya vurdu.

"Casuslardan payımıza düşeni almadık değil," diye hatırlattı Rachel ona. "Birkaç ay önce yakaladığımız tıbbi asistanın burada oynanan poker oyunları sırasında ve odada çalışan teknisyenleri öldürdüğü gece odaya erişimi vardı. Bunu herhangi bir zamanda başlatmış olabilir."

Biz. Kendisini bir yabancından ziyade topluluğun silinmez bir parçası olarak konumlandıran bir dil kullandı. Bunu ilk kez yapıyordu ve bunu duymak Jonas'ın içinde bir memnuniyet dalgası yarattı.

Rachel ekranlara dönüp düşünceli düşünceli bakarken, "Yine de kendi kendini yok ettiğini varsaymayalım," diye devam etti. "Bunu incelemek için yıkıcı teknoloji konusunda deneyimli birine ihtiyacımız var."

"Tüm Irklar yıkıcı teknoloji konusunda deneyimlidir." Sherra homurdandı. "Bu bizim eğitimimizin bir parçası. Bunu ergenlik çağında öğreniriz."

Rachel konuşurken bir yandan başını sallıyor, bir yandan da tek eliyle kullandığı tablete komutlar yazıyordu. Birkaç saniye içinde ekranda bir bilgi listesi kaymaya başladı.

"Yıkıcı teknoloji, nanoteknoloji ve iletişim gizliliği konularında A+ derecesine sahip dört Irkınız var. İhtiyacınız olan Irklar bunlar."

Jonas kaşlarını kaldırdı. Lanet olsun, bu bilgiyi nereden almıştı?

"Ne zamandan beri?" Sherra şaşkınlık dolu bir ifadeyle sordu. Bu bilgiyi neden bilmediğini merak ediyormuş gibi Jonas'a baktı. Ya da daha doğrusu, baş Pride'ın neden bundan haberdar olmadığını.

Rachel, "Bilgiler Konsey'in bazı şifreli dosyalarının arasına gizlenmiş," diye bilgi verdi. "Şifreleme kolay bir şey değil. Kodlar çok zor olduğu için pek çok bilgi yanlış okunuyor ya da tamamen gözden kaçıyor."

"Peki bunu nasıl başardınız?" Sherra sandalyesinde döndü ve Rachel'ı şüpheyle izledi.

Jonas, Rachel'ın yavaşça gülümsediğini görene kadar Sherra'nın ses tonuna sinirlendi. "Bulmacaları severim. Şifrelenmiş dosyaları, çeşitli kodları alıyorum ve Jonas yokken biraz oynuyorum." Jonas'a baktı. "Bazen, sık sık uzakta oluyor."

Ondan daha fazla uzak kalamazdı.

"Peki usta teknoloji Irklarımız kimler?" Sherra hala açıklamadan tam olarak tatmin olmamış bir şekilde sordu.

"Burada listelenen tek isim Asya kökenli bir Bengal Kaplanı Irkı olan Lee." Dosyayı taramaya başladığında kaşlarını çattı, sesi daha sessiz, daha düşünceli hale geldi. "İskoç kökenli bir Kurt Irkı var, ismi yok, sadece dosya numarası var." Daha fazla bilgi için ekrana dokundu. "Büro'ya kayıtlı değil." Ama kim olduğunu biliyordu; Jonas onun yüz ifadesini görebiliyordu, Irk hakkındaki bilgileri bir araya getirirken değişen şüphe örüntüsünü. "Styx olduğundan şüpheleniyorum." Yüzünden eğlenceli bir gülümseme geçti. "Eğer öyleyse başımız belada demektir."

Öyleydi.

"Ayrıca, henüz hakkında herhangi bir bilgi bulamadığım ya da bulduğum bilgilerin şifresini çözemediğim, sadece laboratuvar numaraları olan iki Cinsimiz var. Bunun üzerinde çalışmam gerekecek."

Başını kaldırdı. "Lee hakkında bilinen bir yer ya da bilgimiz yok. Ancak Styx'e ulaşılabilir."

"Styx bir baş belası." Sherra bilgisayara dönmeden önce gözlerini devirdi. "Muhtemelen öfke nöbetlerinden birini geçirecek ve sahip olduğumuz tüm bilgisayarları yok edecek."

Jonas bu düşünce karşısında neredeyse sırtacaktı.

Rachel ona, "Bu bilgiyi aldığım dosyaları ," dedi. "Bakalım çabucak birini bulabilecek miyiz? Şüphesiz, sistemin içinde şüpheli bir hata varken daha fazla çalışmasına izin veremeyiz."

"Bilgisayar kayıtlarını kullanarak parametrelerini takip edebildim," dedi Sherra ona. "Yine de kolay değil. Kayıtlar bile önemsiz." Başını iki yana salladı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum ama çok akıllı."

Rachel, "Kayıtları izole edin ve bağımsız, bağlantısız bir sistemde üzerinde çalışın," diye önerdi. "Bu şekilde oluşturuluyorlar."

Sherra tekrar ona döndü. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Jonas'la bir yıldan az bir süredir çalışıyorsun ve benden daha çok şey biliyorsun."

"Bundan oldukça şüpheliyim." Rachel'ın gülümsemesi uzlaştırıcıydı. " ıvır zıvırda iyiyimdir, bu yüzden birbiriyle bağlantısız çok sayıda bilgiyi aklımda tutarım. Bu bir yetenek." Sherra'ya doğru sevimli bir sırıtış fırlattı.

"Bir yetenek, ha?" Sherra Jonas'a baktı. "daha çok aynı madalyonun farklı bir yüzü gibi geliyor. Sen ve Jonas düşündüğümde daha iyi eşleşiyorsunuz."

"İyi bir çift olacağımızı hep biliyordum." Rachel ona öyle bir baktı ki neredeyse sırtı acıyacaktı. Sanki tüm çiftleşmeyi o manipüle etmişti.

"Herkesin kendine göre, sanırım." Sherra Jonas'a dönmeden önce kıkırdadı. "Gitmeden önce Callan'ın seni Sit Comm One'da görmesi gerekiyor." Malikânedeki durum iletişim odası. Dışarıdan gelebilecek herhangi bir elektronik ya da uydu parazetine karşı tamamen korunaklı bir oda.

Jonas başıyla onayladı. "Nöbetçi İnfazcı ile temasa geçip yolda olduğumu bildirebilir misin?" Sit Comm One kullanımdayken Callan'ın kişisel koruması ve asistanı her zaman yanında olurdu.

"Bağlantı kuruldu." Sherra konsolda bir tuşa bastıktan sonra ona gülümseyerek karşılık verdi. "Ayrıca, haberiniz olsun, Lance Jacobs ayağa kalktı ve dolaşmaya başladı. O, Harmony ve oğulları bu hafta içinde evlerine dönmeyi planlıyorlar."

Jonas kısaca başını salladı. Kız kardeşi ve yeğeni söz konusu olduğunda duygularını kontrol altında tutuyordu. Harmony çocuktan uzak durmasını istemişti ve bu onun içinde bir şeyleri parçalayan bir talepti.

Çocuğu dikkatle takip etmesine rağmen uzak durdu. Joseph Leopold Jacobs. Ona Joey diyorlardı. On iki aylık olmuştu. Siyah tonlarında kumral saçları ve babasının mavi gözleri vardı. Mutlu bir çocuktan ve Harmony de coşkuyla seven bir anneydi. Çiftleştiği kocasının ve çocuğunun üzerine titriyordu.

"Hazır mısın?" Rachel elektronik defterine bir not alırken ona döndü.

"Hazır." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ama bakışları, ona yakın dururkenki tüm tavırları, onun farkında olduğunu gösteriyordu.

Onun farkındalığını, vücudunun hassasiyetini, yüzeyin hemen altında kaynayan ve kontrolden çıkmaya hazır olan uyarılmayı hissedebiliyordu.

Vücudunun tatlı, yumuşak kokusu, aldığı rahat nefesler, hatta Callan'la konuşmaya giderken takındığı düşünceli tavır bile onu kendisine çekiyordu.

İletişim odasından çıkıp evin diğer tarafına, yeni inşa edilen Sit Comm One'a doğru ilerlediler. Oda, altı aileden oluşan yönetici Pride'ın aile kanadındaydı, ancak Pride lideri Callan Lyons ve güvenlikten sorumlu ikinci komutan Sherra Tyler dışında hepsi aynı anda nadiren orada bulunuyordu.

Callan'ın kişisel İnfazcısı, gelişmiş güvenlik ve koruma eğitimi almış bir Aslan Irkı olan Fallon, odanın kapısını sessizce açtı.

Callan, güvenlik şefi ve Sherra'nın çiftleştiği kocası Kane Tyler, Sığınak'ın icra şefi Taber Williams ve Sığınak Halkla İlişkiler Şefi Tanner Reynolds, Rachel'la birlikte içeri girdiklerinde uzun konferans masasında oturuyorlardı.

Rachel, Jonas'ın yanından ayrılarak eski asistan rolüne mükemmel bir şekilde büründü.

"İyi günler beyler." Rachel Jonas'ın önüne geçti, ona kahve ve su doldurup sandalyesine koydu. Jonas neredeyse sırtıyordu. Rachel onun için mükemmel bir eşti, hem iş hayatına hem de eş rolüne uyum sağlayabiliyordu.

Her fırsatta onu tamamlıyordu ve geçtiğimiz aylar boyunca onun yıllar boyunca karıştırdığı ya da tamamen dağıttığı pek çok tüyü yatıştırmayı başarmıştı.

"Dosyalarımız var." Callan dosyayı Jonas'ın yanı sıra Rachel'a da göndermek için elektronik pedi kullandı.

Jonas'a elindekini verdi ve elektronik defterindeki bilgileri çıkardı.

"Senato'nun Cins Ödenekleri Komitesi, gelecek yılın harcamaları için halihazırda oylanmış ve kabul edilmiş fonları gözden geçirmek üzere özel bir oturum çağrısında bulundu. bilgilere göre Büro'nun yanı sıra Sanctuary de fonları sağlayan hükümetlere karşı herhangi bir askeri ya da kişisel savaş ya da saldırı eyleminde bulunma konusunda imzaladığımız anlaşmayı ihlal etmiştir."

Jonas Callan'a dönmeden önce önündeki bilgileri taradı. "Hiçbir hükümete karşı saldırganlık ya da askeri tasarım eylemi olmadı, nokta. İstihbaratları sahte, Callan. Her zamanki gibi."

Büro kendisini besleyen eli ısırmadı. En azından doğrudan değil ve kesinlikle suçlayacak başka biri ya da bir şey olmadan değil.

Callan, "Bildiğiniz gibi Senatör Tyler o komitede yer alıyor," dedi. "Elindeki bilgilerle ilgili bir uyarı gönderdi; derhal komitenin huzuruna çıkmanızı talep ediyor, aksi takdirde bu iş halledilene kadar fonlar süresiz olarak durdurulacak."

"Onların lanet parasına ihtiyacımız yok," diye homurdandı Tanner, Bengal yeşili gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bu parayı İrklara borçlular," diye belirtti Rachel, ses tonu sertti. "Yapmanız gereken şey, parayı ödenek komitesinin elinden alıp her çeyrekte belirli bir miktarda doğrudan Breed kontrolünde tutmak için harekete geçmek."

Callan koltuğunda arkasına yaslanıp parmağını çenesinde gezdirirken homurdandı: "Onlara sırt çevirmemizden çok korkuyorlar." "O parayı durdurmanın bizi çeşitli ülkelerini ele geçirmekten alıkoyacağını düşünüyorlar."

"Sanki kendi saçmalıklarımızın yanı sıra onlarınkilerle de uğraşmak istermişiz gibi." Tanner bu düşünce karşısında homurdandı. "Sığınak'ı yönetmek bile yeterince baş ağrıtıyor, öyle değil mi?"

Bu gerçeğe ilgiliydi. "Rachel."

Jonas ona döndü.

"Bir heli-jet hazırlanıyor ve Lawe'a görev dosyalarını alması için önden gitmesini söylüyorum," dedi ve yüzünde endişeli bir ifadeyle ona döndü. "Gidiyor muyum?"

Callan'a dönmeden önce aniden başını salladı. "Biz yokken Erin'in Amber'ı Sığınak'a getirmesi için hazırlıkların yapılmasını istiyorum. Cassie şu anda burada kalıyor, doğru mu?"

Callan dik oturdu, gözleri kısıldı. "Cassie o çocuğu mahvedecek. Amber ve bakıcısı için bir oda ayarlayacağım. Yirmi dört saatlik bir görev üstlenebilir. Ona yardım etmesi için birini görevlendireceğim ama Cassie bebekleri annelerinden daha şımartıyor. Onun yanında olmasını istemezsin."

"Yanlış." Jonas aslında Cassie'den başka kimsenin yanına yaklaşmasını istemiyordu. "Cassie'yi yedek olarak atayın. Erin'i birincil bakım olarak kabul ediyorum."

Jonas bunun bilerek ayağa kalktı.

Rachel onun önüne geçerken, "Jonas, Amber benim çocuğum," dedi sessizce. "En azından bana danışman gerekmez mi?"

İronik bir eğlence ses tonunu doldurdu, ancak bir miktar öfke tehdit ediyordu.

"Sen olsan farklı mı yapardın?" Gerçekten daha iyi bir alternatifi olup olmadığını merak ederek başını yana eğdi.

Not defterlerini toplamaya başlarken ona "Önemli olan farklı şekilde yapmak değil," dedi. "Mesele şu ki," dedi ona dönerek, "bir dahaki sefere bana danışın. Ve ayrılmadan önce kızıma veda edeceğim."

Omuzları dik, başı dik bir şekilde ofisten çıktı.

"Bunu bir uyarı olarak kabul et, dostum." O ve diğerleri ayağa kalkarken Callan arkasından kıkırdadı. "Çıkar uğruna bile olsa, eşinizin doğrudan katkısı olmadan asla ama asla ailevi kararlar almayın. Aksi takdirde sonuçlar ölümcül olabilir."

Belli ki olabilirlerdi. Jonas çenesinin kenarını kaşırken diğer adamlara hoyratça gülümsedi. Odadan çıkmak için döndüğünde dünyanın bugün biraz daha aydınlık olabileceğini düşündü.

Callan ve eşleri tarafından birden fazla kez azarlanmalarını izlemiş ve bunun için her zaman garip bir kıskançlık duymuştu. Nasıl bir ailenin parçası olacakları, bir ırk birliği içinde bir ırktan daha fazlası olacakları konusunda onlara sevgiyle rehberlik eden eşlere sahiptiler. Nasıl asker ya da katilden daha fazlası olacakları konusunda.

Yıllar geçtikçe, bu yol gösterici etkinin sonuçlarını görmüştü. Bir zamanlar ölümden başka bir şey bilmeyen adamlar gülebiliyordu; çocuklarıyla oynuyorlardı; bebeklere aptal suratlar yapıyorlardı ve kan, ölüm ve cezadan daha fazlasını içeren bir dünyada hareket ediyorlardı.

Jonas o dünyayı özlemişti. Kan ve ölümden, peşini bırakmayan geçmişten daha fazlasının bir parçası olmayı arzulamıştı. Artık buna sahipti. Ve bunu korumaya niyetliydi. Helikopterin arkasına geçtiklerinde Rachel, "Senatör Tyler, bize zaman kazandırmak ve bilgi toplamak için ödenek komitesiyle yapılacak toplantıyı erteledi," diye onu bilgilendirdi. "Sözde kanıtlarının ayrıntılarına sahip değil ama Irklara duyduğu sempatiyi gizli tutan diğer üyelerden biri, şu anda ellerinde ikinci derece kanıtlar olduğu ve Senatör Racert'in bunun üzerine bir şeyler inşa etmeye çalıştığı konusunda bizi uyarmasını tavsiye etti."

"İyi şanslar," diye homurdandı Jonas, kendi emniyet kemerini takıp kalkışa hazırlanmadan önce onun kayışını bağlamasına yardım ederken. "Tyler'ın yanımızda hangi bilgileri getirmemiz gerektiği konusunda bir fikri var mı?"

Aldığı raporlar arasında gezinirken kaşlarını çatıyordu. Elektronik not defterinin holografik tuş takımını kullanmaya ve öfkeyle yazmaya başlarken, "Şu anda bağlantısı, geçen yıl boyunca ve bu yıla girerken ABD ve İsrail ordusuyla yürütülen tüm görevlere odaklandıklarından oldukça emin," diye kısaca cevap verdi. "Mossad'la yürüttüğümüz toplam bir düzine görev var Jonas, ama hiçbirisi bize ABD'ye ya da Breeds'in finansmanına katkıda bulunan diğer uluslardan herhangi birine karşı askeri bir manevra ya da saldırı eylemi gerçekleştirme şansı vermeye yaklaşamaz bile."

Çantasından kendi E-pad'ini çıkarırken ona "Olasılıkları araştırmaya başla," dedi. "Hangi görevlerin bu tür fırsatlar sunmaya yakın bilmek istiyorum. Parametreleri İsrail misyonlarıyla sınırlamayın; Breed mali anlaşmasının bir parçası tüm ülkelere yayılın."

O konuşurken başını sallıyor, heli-jet D.C.'ye doğru hızla ilerlerken bilgileri pede aktarmaya çalışıyordu.

"Büro ofislerinde durmamız gerekecek," dedi ona. "Lawe biz oraya varana kadar dosyaları hazırlamış olur. Senatörlerin toplandığı Adalet Bakanlığı'na gidebiliriz."

Jonas kendi defterinde bilgi toplamaya devam ederken hafifçe başını salladı. Fonlarına yönelik bu ani soruşturmanın bir nedeni olmalıydı. Bunun nedeninin tamamen sahte olduğuna şüphe yoktu ama ödenek komitesinde yer alan senatörler bile Irkların mali anlaşmadan tahsis edilen fonlara bağımlı olmadığını biliyordu.

Jonas görevleri gözden geçirmeye başlarken Çakal, "Tahmini varış süresi on dakika, Müdür Wyatt," diye bilgi verdi. "Burada herhangi bir sürpriz olasılığını ortadan kaldıralım."

"Son on sekiz ay içinde kaç görev yapıldığına dair bir fikriniz var mı?" Kadın, sanki adam bir şekilde aklını kaçırmış gibi şüpheyile ona baktı.

"Tam olarak üç yüz elli dört görev; on yedi planlama aşaması iptali ve yirmi altı rota iptali. Bu sayıya aynı süre içinde verdiğimiz dört yüz elli yedi ret yanıtı dahil değil. Size aynı süre içinde aldığımız özel destekli görevlerin sayısını da vereyim mi?" diye sordu.

"Yetmiş iki ret, elli üç planlama aşaması iptali ve on üç rota iptali olmak üzere yüz otuz altı özel destekli görev. Bunları kaçırma, tahliye ve özel güvenlik olarak ayırmalı mıyım?" Kadın sırtarak ona baktı.

Lanet olsun, eğer iyi değilse. Onun için çalışmaya başladığında onu hemen etkileyen şeylerden biri de buydu. Yaptığı işin çeşitli ayrıntılarının yanı sıra bilgileri nasıl takip edeceğini de biliyordu. Bu yetenek, bazen bazı faaliyetleri kısıtladığı için can sıkıcı olsa da, işinin birçok bölümünü çok daha kolay hale getirmişti.

Başını salladığında dudakları sırtmak için kıpırdandı ama bunu serbest bırakırsa lanetlenenecekti. Sırtmakla kalmayabilirdi. Yüzünde tam teşekküllü bir aptal gülümsemesine dönüşebilirdi. Ve Çakal zaten oyuna fazlasıyla dikkat kesilmişti.

Şüphesiz, ilişkilerinin belirli aşamalarının zamanlaması konusunda bahisler oynanıyordu. En yaygın bahisler, bir Cins'in eşinin onu ne kadar sürede gülümsetecekti. Bir de onu ilk kimin sırtırken yakalayacaktı. Çakal muhtemelen bu gülümseme üzerine bahse girmişti.

"Lawe bizi ofisinizde bekliyor olacak," dedi Rachel ona, E-pad'e tekrar bakarken. Dosyalar komiteler için kullandığımız okuyucuda hazır, yüklenmiş ve şifrelenmemiş durumda. Başka bir şeye ihtiyacı var mı?"

Jonas başını salladı. "Bizimle otoparkta buluşsun. Limuzinle Adalet Bakanlığı'na gideceğiz. Daha ne kadar vaktimiz var?"

"Duruşmadan bir saat önce."

Hâlâ zaman vardı.

Başını sallayarak E-pad'i kapattı ve Rachel'in çantasına geri koyduktan sonra D.C.'nin bulutlarla kaplı ufuk çizgisine baktı. Hava kar fırtınasına işaret . Bu akşam kar fırtınası önce eve varmayı umuyordu. Şöminenin önünde şampanya içmeyi, şöminenin üzerindeki tavan penceresini açmayı ve eşiyi sevişirken kar fırtınasının etraflarında esmesini planlamıştı.

İptal etmek istediği bir plan değildi.

"Keskin nişancılar her şeyin yolunda olduğunu bildiriyor," diye seslendi Çakal kokpitten. "Tüm alanlar iniş için emniyete alındı."

"onu," diye emretti Jonas, olası tehditleri değerlendirmek için bakışlarını bölgede

Heli-jet çatıdaki iniş pistine yerleşti. Jonas Rachel'in uçuş kayışlarını hızla çözdükten sonra kendi kayışlarını da çözdü. Çakal kapıyı açtı ve Jonas dışarı fırladı, sonra döndü, eşinin belini kavradı ve onu nazikçe çatının zeminine bıraktı, bir yandan da vücudunu kendi vücuduyla koruyordu.

Çakal'a dönerken, "Burada kal," diye emretti. "Hava kararmadan önce uçmaya hazır olmalıyız. Kar önce geri dönmek istiyorum."

Kesinlikle kar yağacaktı. Jonas havadaki hava tehdidini hissedebiliyor, neredeyse dilindeki buz kristallerinin tadını alabiliyordu.

Geri dönmek ve Sığınak'a geri uçmak için karşı konulmaz bir istek vardı.

"Burada olacağım," diye güvence verdi Çakal, uzanıp Jonas'a Rachel'in yanlarında getirdiği ağır evrak çantasını uzatırken.

Binanın girişine dönen Jonas, çatıya çıkmadan önce İnfazcılarının yerlerinde olduğundan emin olmak için kontrol etti. Jonas heli-jet'in sunduğu kalkanın güvenliğinden ayrılmaya hazır olduğunu belirttiğinde hızla çifte doğru ilerlediler.

Etrafları üç İnfaz Koruma Memuru tarafından sarılınca hızla çatıdan geçip asansöre doğru ilerlediler.

Yanındaki Breed Jonas'a, "İnfazcı Justice garajda bekliyor," diye bilgi verdi. "Limuzinin asansörün dışında beklediğini ve yola çıkmaya hazır olduğunu haber vermenizi istedi."

Jonas elini Rachel'in beline koyarak hızlıca başını salladı ve onu hızla limuzine bindirmeye hazırlanırken evrak çantasını ona uzattı.

Bodrum katındaki kapılar kayarak açıldı. Bir İnfaz Koruma Memuru dışarı çıktı, arka kapıyı açtı ve Jonas Rachel'in limuzine binmesine yardım ettikten sonra kendisi de bindi.

Kapı kapandı, kilitler yerine oturdu.

Jonas sesle birlikte irkildi ve eli hızla kapı koluna giderek kapıyı açmaya çalıştı. Gücüyle ve içindeki öfkeyle, kapıdaki mekanizmayı harekete geçirmek büyük bir başarı sayılmazdı.

"Eşini öldürmemi mi istiyorsun?" Dahili telefon sisteminden gelen ses iyi biliniyordu ve eğlendirici bir memnuniyetle doluydu. "Dışarıdaki Irklara bir sorun olduğunu haber ver, sana söz veriyorum ölecek."

Jonas'ın bakışları Rachel'a kaydı. Rachel sessizdi, eli evrak çantasının açık bölmesine yavaşça kayarken şaşkın gözlerle Jonas'a bakıyordu.

Sırtını şoför mahalline dönmüş oturuyordu, çanta kucağındaydı ve adam onun ne yaptığını biliyordu. E-pad'lerin silme tuşuna basıyor ve içerdikleri tüm bilgileri siliyordu.

Elini çantadan çekince bölme aşağı kaydı ve Phillip Brandenmore'un koruması Josef Svenson ortaya çıktı. Gelincik suratlı, siyah saçlı Svenson boncuk gibi gözlerle onları izliyor, ince dudaklarını bir gülümseme kaplıyordu.

"Bayan Broen, sakıncası yoksa lütfen Bay Wyatt'ın yanına geçin."

Rachel evrak çantasının sessizce limuzinin zeminine kaymasına izin verirken, Jonas'ın yanına oturup sessizce korumaya baktı.

"Öyleyse söyle bana." Ölümcül, siyah lazer tabancasını Rachel'in kafasına doğrulttu. "Velet nerede? Annenin onu almadan evden çıkmadığını sanıyordum."

BÖLÜM 23

Jonas, Rachel'a doğrultulmuş silaha bakarken öfke Jonas'ın damarlarında gürleyen, beynini parçalayan yakıcı bir damgaydı.

Brandenmore. O piç güvenlikten geçmeyi nasıl başarmıştı? Lawe'a ne olmuştu? Jonas İnfazcılarını tanıyordu; böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezlerdi. Limuzinin Brandenmore'un korumalarının elinde olması Lawe'un büyük ihtimalle öldüğü anlamına geliyordu.

Yanında Rachel sessizce oturuyordu ama Jonas onun korkusunun kokusunu alabiliyordu. Bu onun kontrolünü yiyor, içindeki canavarı öfkeliendiriyor ve mantığını parçalıyordu.

Svenson'ın vücudunda çarpan kanın kokusunu alabiliyordu, neredeyse tadını alabiliyordu, ona duyduğu ihtiyaç çok güçlüydü.

"Bunu nasıl başardın, Svenson?" diye sordu, sesi kontrol edilemez bir şekilde daha derin, daha sertti. Hayvan saklanmayı reddetti.

Svenson yine gülümsedi. Dudakları yavaşça, soğuk bir şekilde kıvrıldı. "Kolay olduğunu söyleyemem ama sakinleştiriciler için söylenecek çok şey var, öyle değil mi?"

Jonas bu kez kendi memnuniyetini gizledi. İrk İnfazcıları bayıltıcılara karşı aşılanmıştı. Ely ve Kurt İrk bilim adamı bu çözümü yıllar önce Konsey bilim adamları en iyi askerlerini sakinleştirip kendi taraflarına çekerek yeniden ele geçirebileceklerini düşündüklerinde bulmuşlardı.

"Evet, hakkında söylenecek çok şey var." Jonas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve göğsünden yükselen hırıltıları bastırmak için mücadele etti.

İlaç sadece dakikalar sürmüş olmalıydı. Lawe'u bir şekilde bağlamış, Breed'in anında karşılık vermesini engelleyecek şekilde etkisiz hale getirmiş olmalıydılar.

"Peki, kaltağın veledi nerede?" Svenson tekrar sordu.

Jonas, Rachel'in yanında titrediğini hissedince, "Sığınak'ta," diye cevap verdi. "Yaklaşan bir fırtına var. Onu kısa sayılabilecek bir yolculuğa çıkarmaktansa orada tutmanın daha iyi olacağını düşündük."

Svenson kaşlarını çattı, ince, kısa dudakları öfkeyle kıvrıldı.

"Bay Brandenmore bundan hiç hoşlanmayacak," diye Jonas'ı uyardı. Jonas, "Ve onu memnun etmek yapılacaklar listemin en başında yer alıyor," diye alay etti.

O piçlerin hepsi ölmüştü. Bu küçük kaçırma planına katılan herkes bedelini en acı şekilde ödeyecekti.

Svenson o sırada Rachel'a baktı. Jonas onun vücudundaki hafif titremeleri hissedebiliyor, içinde yanan öfke ve korkunun kokusunu alabiliyordu. Brandenmore'un Amber'ı gerçekten ele geçirmeyi başardığı geceyi hatırlıyordu. O anı hâlâ ruhunun derinliklerinde net bir şekilde yaşıyordu.

"Çocuğu da getirmeliydin," diye homurdandı Svenson üzüntüyle. "Onun hoşnutsuzluğu Jonas'ı endişelendirmeyebilir ama sonunda sana zarar verebilir. Oldukça acı verici bir şekilde. Geçen sefer küçük sürtüğü elinden almayı başardıktan sonra hiç memnun olmadı."

Yumruklarını kucağında sıktı. Öfke, koruma bebeğine hakaret ederken annelik öfkesinin çiğ, yakıcı kokusuydu.

Jonas'ın pek işine yaradığı söylenemezdi ama diğer adam lazer silahını Rachel'a doğrulttuğu sürece yapabileceği pek bir şey yoktu. Mermi gücünde değildi. Kullandığı silahtan çıkacak öldürücü bir patlama Rachel'ın vücudunu parçalayacak, yakıp kavuracak ve muhtemelen asla onarılamayacak bir hasar bırakacaktı.

"Bebeği neden istiyor?" Jonas ses tonunu buz gibi tuttu, sadece merak ediyordu. Irklarla ilgili önyargılar vardı, bunlardan biri de Kedi Irkı erkeklerinin -ve bu arada dişilerin de- eşlerinin önceki ilişkilerinden olan çocuklarını kabul etmemeleriydi.

Konsey bilim adamları, aslanların ele geçirdikleri bir sürünün içindeki yavruları öldürdüklerini belirttiler. Diğer erkeklerin yavrularını beslemeyi reddediyorlardı. Bilim adamları Cins Kedigil erkeklerinin de farklı olmayacağını belirtmişlerdi.

Alt türleri ne olursa olsun, Irkların hâlâ insan olduğunu sürekli unutuyorlardı.

"Onun için planları var." Svenson omuz silkti, bakışları Rachel'ı öyle bir yaladı ki Jonas bölgesel bir hırıltıyı geri püskürttü. "İkinizi içermeyen planlar."

Jonas, Rachel'ın içini kemiren öfkeyi bastırmak için mücadele ettiğini hissedebiliyordu. Bebeği güvendeydi, onun için önemli olan tek Şey buydu. Gerekirse Amber için lebilirdi. Tıpkı Jonas'ın ikisi için de öleceği gibi. Sadece işin o noktaya gelmeyeceğini umuyordu.

"Onunla ilgili planlarını bilmeden ona pek yardımcı olamam, değil mi?" Jonas koltuğuna geri oturdu, kolunu Rachel'ın arkasına attı ve onu kendine çekti. "Kestirmek için zamanım var mı?"

Başkalarının iyiliğini umursamayan biri olarak bilinirdi. Brandenmore'u çiftleşmenin sadece biyolojik olduğuna inandırabilir miydi? Rachel'ı tutarak, zayıflatıcı bir öfke yerine sadece hayvan mantığını kışkırtabilir miydi?

"Amber'ı alamayacak." Dehşet içinde hızla ilerliyordu. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğine söz vermiŐtin Jonas."

İçine bir tatmin duygusu yayıldı. Asla böyle bir Şey için söz vermemişti, en azından bu Şekilde. ocuk üzerinde hak iddia etmişti ve Rachel bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"İrkları pek iyi tanımıyor, değil mi Wyatt?" Svenson kıkırdadı. "İŞine yarayacak olsa orospu ananı bile satarsın."

"Sadece bana hizmet ederse, ama yaratımımın bu özel bileŐenini kimin tedarik ettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığđı için, size bu konuda fazla yardımcı olamam, değil mi?"

"Anne yoksa baba da yok." Svenson güldü. "Siz piçler sandığınızdan daha Őanslısınız. Şimdi güzelce ve sessizce oturun. Birazdan varış noktamızda olacağız ve tüm bunları Bay Brandenmore'la konuşabilirsiniz."

Bölme kalktı ve araç Őehrin içinden hızla geçerken onları yalnız bıraktı.

Rachel konuşmadı. Limuzinin arkasında, Svenson'ın kesinlikle kullanacağı iki yönlü bir dahili telefonun yanı sıra gerektiğinde etkinleŐtirilebilecek bir kamera olduğunu biliyordu.

Limuzin Őehirden çıkıp dağlara doğru ilerledi, ancak tek Őeritli küçük bir yola, ardından da yaklaşık bir mil boyunca çakıllı bir patıkaya saptıklarında henüz çok uzaklaŐmamıŐtı. Sonunda küçük bir kulübeye benzeyen bir yerin önüne yanaştı.

Jonas yan pencerelerden kulübenin dıŐını incelerken, Brandenmore'un alışık olduğu kadar görkemli ve lüks olmadığđını düşündü.

Ormanın am aalarıyla kaplı olması Rachel ve onun için bir avantajdı. Rachel'in düzgün siyah pantolonuna, koyu gri kaşmir kazağına ve uzun deri montuna baktı. Alçak topuklu ayakkabılar giymişti, iş ortamı için mükemmeldi ama koşmaları gerektiğinde o kadar da iyi değildi. Ama onu sırtında taşıması bunu telafi edebilirdi.

Bölme bir kez daha aşığı kayarken Svenson hevesle, "Geldik çocuklar," diye duyurdu. Onlara kaşlarını çatarak baktı, belli ki Jonas'ın ağılamaklı Rachel'a sarılmadığını fark etmişti. "İkinizin arkadaş olduğuna emin misiniz? Bana yabancı gibi davranıyorsunuz."

Jonas ona soğuk ve sessizce baktı.

Svenson, kendisi ve şoför araçtan inmeden ve arka kapı açılmadan önce homurdandı.

"Şimdi, kibar olalım ve şu Breed-going-nuts saçmalığına kalkışmayalım, tamam mı?" diye uyarırken bir eliyle onları kulübeye doğru yönlendirdi, diğer eliyle de silahını onlara doğrulttu.

Kibar mı? Jonas hiç kibar değildi.

Rachel, Jonas onu kulübeye götürürken eli sırtının alt kısmına indiğinde korkuyla karışık sert bir ürpertiye karşı koydu. Kaba taş verandaya adım attıklarında ve ön kapı yavaşça açıldığında avuç içi sıcak, ağır bir yükü.

Panik yapmıyordu, diye düşündü Rachel. Brandenmore'un evinde olduğu gece eve dönerken hissettiğı gibi bir tehlike önsezisi yoktu.

Kulübeye adımını atan Rachel öfkeden başka bir şey hissetmiyordu ve Jonas için büyük bir korku duyuyordu. Amber'a bir şey olmasına izin vermektense tercih ederdi. Jonas'ın ilgisiz görünmeye çalıştığını bilse de, çocuklarının zarar görmesine izin vermesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Onların çocuğı. Şöminenin sıcaklığı yüzüne tokat gibi çarparken Rachel, Amber'ın her zaman onların çocuğı olduğunu fark etti.

Sonra Amber'ın babası olan adamla bir kez daha yüz yüze geldi.

Devon, Phillip Brandenmore'la birlikte kabinin açık oturma alanında oturuyordu. Deri koltuğunda dinlenirken, belli ki biraz fazla

Sarhoş olan Devon, Jonas'la birlikte odaya götürülürken kendini beğenmiş ve muzaffer görünüyordu.

Öte yandan Phillip Brandenmore memnun görünüyordu. Nedense kazandığını düşünüyor gibi görünüyordu. Ve eğer yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, zaferinin iyi niyetli olduğuna inanıyordu.

"Otursana Jonas." Brandenmore, Devon'ın sandalyesinin karşısında ve Brandenmore'un oturduğu kanepeye paralel duran deri koltuğu işaret etti.

Köşede oturan diğer adam dizine dayadığı içkisini kaldırmadan önce kolunu kolçak boyunca uzattı. Altın rengi likörünü yavaşça yudumlarken bir yandan da Jonas'ı, vahşi bir hayvanla yolları kesiştiğinde insanların gösterdiği dikkatle izliyordu.

"Müdür Wyatt." Brandenmore elini kanepeye doğru uzattı. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Size bir içki ikram edebilir miyim?"

Rachel, Brandenmore'un samimi ses tonu karşısında neredeyse eğleniyordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Jonas'ın ses tonu buz gibiydi. "Bunun yerine asıl konuya gelelim mi?"

Brandenmore bir iç çekti. "Programımı biraz hızlandırdığınızı söylemeliyim. Sığınak'taki casusumun ihtiyacım olan bilgileri toplayabilmesi için birkaç hafta beklemek niyetindeydim."

Rachel şaşkınlığını gizledi. Kalan casusları bulmak için yorulmak bilmeden yapılan aramalardan eli boş döndüğünü biliyordu.

"Bilgisayarlarımıza programladığın böcekleri mi kastediyorsun?" Jonas'ın sözleri onu daha da şaşırtmıştı. Bunu henüz bir araya getirememişti.

Virüsün mantıklı olmadığını biliyordu. Sherra, bilgisayarları işleten dişi aslanlar ve bilgisayar güvenlik personelinin geri kalanı gibi bilgisayarlar konusunda çok titizdi, özellikle de bilgilerin zararsız e-postalara sırlar gizleyen yeni bir program aracılığıyla çalındığını keşfettikten sonra.

"Evet." Devon ona sinirli bir bakış fırlatırken Brandenmore gülümsedi. "Böcekler. Söylemeliyim ki oldukça ustacaydılar. Ben de içindeydim

Siz onları buldu unuzda topladıkları bilgileri paraya çevirmek için gün sayıyorlardı."

" zlerini silmeye ve kendilerini imha etmeye programlanmışlar." Jonas bunu zaten tahmin etmişti.

"Bunun için bana borçlusun, Phillip," dedi Devon hırsıyla. "O program oldukça pahalıydı."

Brandenmore kızgınlıkla, "Babana borçluyum," diye karşılık verdi.

Rachel, iki adam arasında bir gerginlik, tam olarak anlaşılamayan bir öfke olduğunu düşündü. Yine de, en başta birlikte ne anlamaya gücü yetmiyordu.

" ocu um nerede?" Devon döndü ve Rachel'in bakışını yakaladı. Ka ları u ursuzca a a ı indi. "Sana o küçük piçi aldırmanı söylemiştim ama hayatımı cehenneme çevirmek zorunda kaldın, değil mi?"

"Bunu hayatımın amacı haline getirmeye karar verdim," diye hoş bir şekilde kabul etti, içinden nefret geçerken. "Hayatımı cehenneme çevirmek için burada olduğunu bilmek çok hoşuma gidiyor."

"Ukala sürtük." Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

Jonas hırladı. Ses alçaktı, g   ve tehlikeyle zonkluyordu. Öyle ki Devon irkildi.

" ocuk hiçbir zaman görgü kurallarını   renemedi. Babası sık sık bunları a ılamaya  alı sa da, annesi babasının ba armaya çalıştığı tüm iyi şeyleri geri aldı." Brandenmore açıklamasını bitirirken Devon'a bir kez daha tiksintiyle baktı.

" ocu u istiyorum." Devon b y   n n susturucu bakışını görmezden geldi.

Rachel ona sakince, "Amber benim çocuğum," dedi. Uzanıp tırnaklarını onun gözlerine geçirmek istedi. Onun dilini koparmak istiyordu.

"Bu kadar saçmalık yeter. Sadede gelelim," diye  ıkı tı Jonas, eli Rachel'in kolunda gev ek e kenetlenirken, Rachel'in vermek istediğini bildiği görüntüyü sürdürüyordu: Rachel'in artık biyolojik bir çiftleşme yoluyla ba lı olduğu bir kadından fazlası olmadığını.

Rachel, Jonas'ın parmaklarının bile ine yaptığı küçük, belli belirsiz vuru lara ya da onu kendi bedenine nasıl yakın tuttu una dikkat etmediklerini umuyordu; aksi takdirde ikisini de ele vermişti.

Rachel onun gücüne yaslandığı gerçeğini saklayamıyordu. Orada ne kadar uzun süre oturlarsa, içinde o kadar derin bir korku hissi oluşmaya başlıyordu.

"Mesele şu ki, ben çocuğu istiyorum." Brandenmore önündeki masaya koydu ve arkasına yaslanıp soğuk, değerlendirci bakışlarla onları izledi. "Aslanlar etraflarında başka erkeklerin yavrularının olmasından hoşlanmaz," diye devam etti. "Size bir iyilik yapacağım ve bu süreçte küçük bir sorunumu çözeceğim."

"Hayır!" Rachel içgüdüsel inkârına engel olamadı. Vücudu sıkıştı, Jonas'ın kolundaki parmaklarının uyarı niteliğindeki kavrayışını zar zor hissedecek kadar gerildi.

"Peki bir bebeğin senin için çözebileceği ne gibi bir sorunun var Brandenmore?" Jonas sordu, ses tonu o kadar buz gibiydi ki Rachel neredeyse ürperecek ve neredeyse onun bu teklifi gerçekten düşündüğüne inanacaktı.

"Annesi bir Cins eşi." Başını Rachel'a doğru salladı. "Eğer ön testlerim doğruysa, bu onun çocuğunu da Irk fizyolojisine uygun hale getirecektir. İlk yıllarından yetişkinliğine kadar bazı basit, oldukça acısız testler yapmak istiyorum. Ona iyi bakılacaktır." Öne doğru eğildi, yüz ifadesi samimiydi. "Hem iyi bir hayatı olur hem de paha biçilmez bir hizmet sunar."

"Peki bu hizmet ne ?"

Jonas'ı tanıyordu. Ruh halini, ifadelerini, sesindeki buzun ilerleyişini biliyordu ve şu anda içindeki hayvanın özgür kalmaya hiç olmadığı kadar yakın olduğunu biliyordu.

"Irkların çiftleşme yaşı fenomeni." Heyecan sesini renklendirdi, gözlerini daralttı ve ifadesine fanatizm ışıltısı kattı. "Çiftleşme gerçekleşikten sonra ne Irklar ne de eşleri yaşlanır. Bunu artık biliyoruz. Nedenini bilmek istiyorum. Bunu kopyalayabilirim, bir serum yaratabilirim. Tek ihtiyacım olan biyolojisi uyumlu, yaşayabilir, sağlıklı bir çocuk."

"Peki bu çocuğun ihtiyacınız olan çocuk olduğunu nereden biliyorsunuz?" Jonas sordu.

"Onu tutarken kan ve idrar örnekleri aldım," diye böbürlendi. "Onu saatlerce tuttum - uygun testler için gerekenleri toplamaya yetecek kadar zaman. Rachel ve Devon'ın çocuğu uyumlu. Devon'ın ailesi projeye milyonlarca dolar bağışta bulundu ve Orta Doğu'daki dostlarım çalışmak için mükemmel bir laboratuvar sağladı."

"Onu test etmek için bir ırka ihtiyacınız var. Bunu nasıl başardınız?" Jonas sorularla doluydu.

Rachel, Devon'ın isyankâr yüz ifadesine bakarken dehşetine ve gözyaşlarına engel olmak zorunda kaldı. O ve ailesi çocuklarını bir canavara satmışlardı. Ne için? İşe yarayıp yaramayacağı belli olmayan bir yaşlanma karşıtı serum için mi?

Şu anda içten dışa doğru titrediği gerçeğini saklayamadığı gibi, onu sarmaya başlayan öfkeyi de gizleyemiyordu.

"Bunu başarmak oldukça kolaydı." Brandenmore sonra omuz silkti. "Hem benim hem de Genetik Konseyi tarafından muhafaza edilmiş çok sayıda ırk kan, idrar ve meni örneğimiz var. Onu bunlarla test etmek o kadar da zor olmadı."

Jonas, "Sadece belirli bir Cinsle eşleşebilirdi," diye belirtti. "Eşiyile."

Amber'ın bir eşi var mıydı? Bu nasıl mümkün olabilir? O sadece bir bebektir.

Jonas, "Çiftleşme testleri yetişkinliğe kadar güvenilir değildir, Brandenmore," diye devam etti. "Bunu kanıtladık."

"Bir çiftleşme testi, doğru." Başını salladı. "Ama benim yarattığım gibi bir uyumluluk testi değil."

Şimdi kendini o kadar önemli görüyordu ki, Amber'i vermeyi kabul edeceğinden emin bir şekilde Jonas'a bakarken zafer kazanmış gibiydi.

"Jonas, durdur şunu," diye fısıldadı, Brandenmore'un önerdiği şeyin dehşetini silmek için çaresizdi.

Devon ona tiksintiyle bakarken Brandenmore ona acıyan bir bakış fırlattı.

"Kapa çeneni Rachel," diye tersledi Devon. "O benim de çocuğum. Burada sevgilinle daha fazla velet doğurabilirsin. Amber'ı bana bırak."

"Onu öldürebilesin diye mi?" diye bağırdı, ona bakıyordu ve yaşadıkları süre boyunca ona bulaşmış olan kötülüğü neden görmediğini merak ediyordu.

Birlikte.

"Kimse onu öldürmeyecek. Ölüsü bir işe yaramaz." Devon alaycı bir şekilde güldü. "Kendine gel. Her zaman olayları gülünç duruma düşecek kadar dramatize ediyorsun."

"Yeter." Jonas'ın sesi alçaktı, Devon'ı hemen susturan, zonklayan bir güç sesiydi.

"Eşine hakaret ettiğin için seni öldürecek, oğlum." Brandenmore güldü. "Onu sevmeyebilir, ayak bileğinde bir pranga olabilir ama içindeki hayvan onu son nefesine kadar koruyacaktır." Jonas'a baktı. "O çocuk başka bir mesele, değil mi Bay Wyatt?"

"Yani tam olarak neyin karşılığında Amber'ı sana vermemi öneriyorsun?" Jonas sordu.

Brandenmore tekrar öne eğildi, gözlerinde hâlâ o fanatik ışık parlıyordu. "Pekala, bir numara, hayatlarınıza karşılık." Gülümsedi. "İkinci olarak, araştırmamı bilim adamlarınızla paylaşacağım. Anladığım kadarıyla çiftleşme ısısı hiç de azımsanmayacak miktarda rahatsızlığa neden oluyor, en azından kısa bir süre önce bana yardım ederken yakaladığınız tıbbi asistanlara göre. Bu senin için bir kazan-kazan durumu Jonas."

Kazan-kazan durumu mu? Kim kaybetti? Kesinlikle , çocuğunu, hayatındaki en değerli hazineyi. Amber, bu sözde araştırmamanın ilk haftalarında olmasa bile, sonraki yıllarda hayatını kaybedecekti.

Rachel önce Brandenmore'a, sonra da Devon'a baktı.

"O senin kızın," diye fısıldadı, Amber'ın babası hakkında soracağı sorularla şimdi nasıl yüzleşebileceğini merak ediyordu. "Bunu nasıl yapabildin Devon?"

İçkisini çabucak bitirdi ve ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Sana çocuğu aldırmanı söylemiştim Rachel. Yapmadın. Phillip en azından onu verimli bir şekilde kullanabilir."

Rachel irkildi. Jonas alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde hırlarken, Phillip Brandenmore sesteki doğal tehlikeyi fark etmiş gibi şaşkınlıkla Jonas'a baktı.

"Bay Wyatt," dedi Brandenmore dikkatle, "bunu düşünmek istersiniz. İkimiz de çocuğun sizin için bir şey ifade etmediğini biliyoruz, ama eşiniz

Yapar. Sığınak'arayacaksın ve çocuğu sana vereceğim bir yere uçuracaksın. Onu aldıktan sonra serbest bırakılacaksın."

Rachel arkasında güçlenen lazer silahlarının alçak uğultusunu duydu.

Başını sallıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu; o ana kadar içten dışa titriyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sana izin vermeyeceğim. ."

"Ama bu senin seçimin değil," diye bilgilendirdi Brandenmore onu. "Bu senin eşinin seçimi. Ve söyleyin bana Bayan Broen, sizce içindeki hayvan ondan ne yapmasını istiyor? O çocuktan kurtulmak istiyor çünkü onun değil. Onun kanı ya da onun türü değil; bu nedenle Sürüsüne bir engel, liderliğine ve hak sahibi çocuklarının gelecekteki liderliğine bir tehdit."

"Burası Orta Çağ değil," diye haykırdı.

"Kapa çeneni, seni aptal küçük orospu." Herkes ona bakarken Devon'ın bardağı odanın diğer ucuna uçtu ve duvarda paramparça oldu. "O küçük veledi ona vereceksin ya da onu öldürteceğim. İsteddiğini seç."

"Hayır, yapamayacaksın," diye hırladı Jonas, sesinin sert ve tehlikeli gürültüsü sessizliği tüyler ürpertici bir kötü niyet dalgasıyla dolduruyordu.

"Elbette yapmayacak." Brandenmore şu anda odayı dolduran ölümcül alt akımların kesinlikle farkındaydı. "Jonas, Amber zarar görmeyecek. Yemin ederim. Bu işte kaybetmeyeceksin ve eşin senden nefret edemez. Onu kurtarmanın tek yolu çocuğu onunla takas etmek. Bu kadar basit."

Jonas yavaşça, kurnazca nefes aldı, kimsenin içine çektiği kokuların farkında olmadığından emin olmaya dikkat etti. Dışarıda birden fazla ırk vardı. Dördü Hayalet Takımı'ndandı. Dakikalar önce Devon'ın başının arkasındaki pencerede Jag'ın yeşil gözlerinin parıltısını görmüştü.

Başkaları da vardı. Lawe oradaydı, Rule, Mercury ve garip bir şekilde Jonas Leo ve Dane Vanderale'in kokusunu alabiliyordu. Dane'in pek bir kokusu olduğundan değil; her zaman dikkatle gizlenirdi. Ama Jonas'ın asla yanılmayacağı çok hafif bir aile kokusu vardı.

Beklemiş, özgür olmak için acımasız, morartıcı bir güçle içini tırmalayan hayvanı dizginlemişti. Diğerleri yerine oturana kadar kontrolünü elinde tutmuş, öfkeyle savaşmıştı.

Brandenmore'un yalanlarının kokusu Irklarinkine karıştı. O bir canavardı. Jonas onun Amber için ne planladığını bilmiyordu ama bu onun tarif ettiği gibi bir varoluş değildi. Amber acıdan başka bir şey bilmeyecekti. Adamın yıllar boyunca yaptığı bazı deneylerle ilgili söylentiler doğruysa, bırakın yetişkinliğe kadar yaşamayı, haftalarca yaşadığı için bile şanslı sayılırdı.

"Eşini bile elimden geldiğince yatıştıracağım." Brandenmore gülümsüyordu, boncuk gözleri samimiyetle gizlenmiş bir kötülükle doluydu.

Adam aktör olmalıydı. Oscar kazanabilirdi. "Fotoğraflar göndereceğim, çocuğun gelişiminden onu haberdar edeceğim. Belki bir süre telefonla bile arayabilirim." Rachel'a doğru yardımseverce gülümsedi.

İçinden dehşet akıyordu. Gözyaşları solgun yanaklarını lekeledi; öfke onu yiyip bitirdi. Kontrol ondaydı. Jonas gibi o da öldürme isteğini dizginlemeyi başarmıştı.

Eli kızın bileğinde sıkılaştı, parmakları kızın gerginliğini hissedene kadar etinde bir uyarı deseni çizdi, kız parmağının ucunun çok kısa bir mesajın harflerini dikkatle çizdiğini fark ettiği anı hissetti. *Hazır ol.*

O zaten hazırды. Bunu hissetti. Kendini tutuş şeklinden, gerginleşip harekete geçmeye hazırlanırken içinde katılaştan öfkenin ani kokusundan.

Pencereye doğru baktı ve karanlık bir elin belli belirsiz dış hatlarını gördü. Beş parmak. Dört. Üç. İki . . . BİR.

"Yere yat!" Koruma Svenson'un kafasının arkasındaki pencere kırılıp lazer ateşi odayı doldurmaya başladığında onu yere yatırdı. Genç adamın göğsünden ve kafasından fışkıran kanı izlemek, gözlerinin açıldığını görmek ve odayı doldurmaya başlayan ölüm kokusunu almak sadece bir nefes aldı.

Rachel'ı ağır bir sehpanın altındaki görece güvenli yere sürükleyerek Brandenmore'a doğru gitti. Svenson yerde yatıyordu, saçlarına kan bulaşmıştı, Devon Marshal ise yüzüstü yatıyordu, omzu kan içindeydi. Brandenmore, Jonas'ın onun yaşındaki bir adamdan bekleyebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde yerde sürünüyordu.

Yaşlı adamın önüne fırlayan Jonas onu omzundan yakaladı, pençeleri olması gerekenden çok daha dayanıklı bir ete, tahmin edebileceğinden çok daha güçlü bir kasa saplandı.

Ama o hâlâ insandı ve Jonas'ın sahip olduğu Irk genetiğiyle boy ölçüşemezdi.

Onu ayağa kaldıran Jonas, Brandenmore'u sersemletecek kadar sert bir şekilde duvara sonra bir avuç saçını kavradı ve tekrar geriye çekerek yaşlı adamı önüne yatırdı.

Alfa Takımı Bir ve Hayalet Takımı, Rachel'in hayati tehlikesini saniyeler içinde sona erdirmişti. Acımasız, hızlı ve etkili. Soğuk gece havası odanın içinde dönüyor, kan ve ölüm kokusu odun dumanı, dehşet ve acıyla karışıyor, yaşlı adamı gecenin işiyle yüzleşmeye zorluyordu.

"Bitti," diye bağırarak Brandenmore'u ani Breed saldırısının sonuçlarına bakmaya zorladı.

Korumaları ölmüştü. Yerde yatarken vücutlarından kanlar akıyordu, bakışları boştu ve hiçliğe bakıyorlardı.

"Daha bitmedi."

Jonas başını yana çevirdiğinde Devon'ın Rachel'i saçlarından tuttuğunu gördü; Rachel'i sertçe kavramış, lazer tabancasının ucu Rachel'in savunmasız başına dayanırken başını geriye doğru çekiyordu. Genç adam şaşkın ve öfkeli görünüyordu. Öfkesinin ve korkusunun kokusu gibi, kanının kokusu da odada .

Jonas donakaldı. Yerden yavaşça kalkan Irklar sanki duygusuz bir ilgiyle sahneye bakıyorlardı ama Jonas onların ani niyetlerinin kokusunu alabiliyor, olasılıkları tarttıklarını ve seçenekleri değerlendirdiklerini hissedebiliyordu.

Rachel yönetmenin eşiydi. O olmadan, Jonas çalışıp çalışamayacağını bilmiyordu. Adamları da onun çalışıp çalışamayacağını bilmiyordu. Eğer Rachel ölürse, sonsuza dek onun hissedeceği kadar büyük bir öfke olmayacaktı. Kendini öldürene ya da biri ona iyilik yapıp onu öldürene kadar.

"O küçük piçi istiyorum." Devon onu kapıya doğru itti, Jonas'a bakarken gözleri nefretle parlıyordu. "Bırak onu gitsin. Küçük sürtük utançtan başka bir şey değil. Marshal servetinin Marshal olmayan bir varisi olamaz."

Ve kimse Amber'ı bir Marshal olarak görmüyordu. Çok az seçenek vardı.

"Anne yaşamak zorunda." Brandenmore'un sesi yumuşaktı, çok yumuşak. "Bilime bir miras bırakacak."

Onun çocuğu.

Jonas'ın elleri saçlarında sıkılaştı.

"Silahında hiç güç yok." Brandenmore, duyularının bile algılayamayacağı kadar sessiz bir sesle fısıldadı. "Ona asla işe yarayan bir silah vermezdim."

Devon namluyu Rachel'in kafasına dayamıştı. Silahın yanındaki küçük ışık kırmızıydı. Gücü yoktu. Yoksa bu bir numara mıydı?

"Eğer ölürse seni öldürürüm. Hem de çok yavaş bir şekilde," diye uyardı yaşlı adamı.

Çok daha genç bir adamın bedenindeki yaşlı adam.

Devon, Rachel'ı kapıya doğru iterken, "Çıkarın beni buradan," diye sertçe emretti. "Onu öldüreceğim."

Jonas başını çevirdi ve hâlâ dışarıdaki gölgelerde duran Breed'e yavaşça başını salladı. Hayalet Takım saklanırken Alfa Takımı Bir odaya dalmıştı.

Jag o piçin kafasının arkasında bir boncuk vardı. Onu haklayacaktı. Ortalık karışacaktı. Rachel bu karmaşa için onları asla affetmeyecekti.

Sessizlik geceyi doldurdu, ta ki boş bir patlama sesi odayı titretene ve Devon Marshal'ın kafasının yan tarafından fışkıran kan ve beyin maddesi patlayana kadar.

Adam düşerken Rachel sarsıldı. Adamın elini tutmuş, parmaklarını saçlarından çekmeye çalışıyor, bir yandan da ona tekme atıyor, bağırıyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı; öfkesi sesini yırttı.

"Seni piç!" diye bağırды, Jonas onu yakaladığında saçlarını gevşetmeyi başarmıştı.

Ayağı bir tekme attı ve ölü adamın karnına indi. "Seni lanet canavar. Seni piç. O bir bebek. O bir bebek."

Jonas onu göğsüne doğru çekti, eliyle başını kapattı, şimdi Lawe tarafından kolayca tutulan Brandenmore'a bakarken gözleri yanıyordu.

Jonas yaşlı adama döndü ve yavaş, soğuk bir gülümsemenin dudaklarını izin verdi. Brandenmore artık onun olmuştu. İşlerin gitmeye başlaması inanılmazdı. Genetik Konseyi'nin en büyük beyinleri artık Jonas'ın malı olmuştu: önce Amburg, şimdi de Brandenmore. Breed'e "Onu laboratuvara götürün," diye emretti. "Laboratuvarda kendini test etti."

Brandenmore'un gözleri dehşet içinde açıldı. "Sana yardım ettim. Ama ben sana yardım ettim," diye itiraz etti şok olmuş gibi.

"Kendi ölümüne kendin yardım ettin," diye küfretti Jonas. "Az önce ortadan kayboldun Brandenmore. Sen ve arkadaşlarının başlattığı bu sessiz küçük savaşta bir kayıp daha. Ve artık benimsin," diye söz verdi ölümcül bir hırıltıyla. "Berbat ettin. O benim kızım. Sevgiyle evlat edinildi, görevle değil. Kızım olarak sahiplenildi, velet olarak değil. Ve onun saçının teline bile zarar vermeyi düşünmeye cüret etmenin bedelini ödeyeceksin."

O orospu çocuğunu parçalamak istedi. Yapmak istediği son şey onu Irk topluluğunu iyileştirmek için kullanmaktı ama başka seçeneği yoktu. Amber'da meydana gelen değişiklikleri yalnızca Brandenmore açıklayabilirdi.

Yavaşça odaya dönerken Lawe'a adamı dışarı çıkarması için başıyla işaret etti; göğsüne hıçkıra hıçkıra ağlayan eşini kollarıyla sarmaya devam ediyordu. Öfke gözyaşlarıydı, korku ya da rahatlama gözyaşları değil. Bunlar öfke, acı ve dehşet gözyaşlarıydı.

Leo ve Dane başka bir odadan çıkıp zar zor hayatta kalan bir korumayı sürüklerken, "Temizleyin," diye emretti.

Sonra Jonas gözlerinin şaşkınlık ve tiksintiyle açıldığını hissetti. Orospu çocuğu, artık hiçbir şey için onları saçından uzak tutamıyordu.

Leo uzun boylu, gururlu ve neşeliydi. Bir elinde lazer silahı tutarken altın rengi gözleri heyecanla parlıyor, diğer eliyle Brandenmore'un en iyi korumalarından birinin saçlarını kavrayıp onu sürüklüyordu.

Dane eğlenerek, "Annem burada olduğunu öğrenecek," diye uyardı onu. "Kıçına tekmeyi basacak ve aylarca bana surat asacak."

Leo, "Yanlış, o senin kıçını tekmeliyor ve bana surat asıyor," diye karşı çıktı.

"İkinizin de kışına tekme basmasını sağlayacağım." Jonas tersledi, nihayet ikisi söz konusu olduğunda ipin ucunu kaçırmıştı. Geçtiğimiz aylarda sülük gibiydiler. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın onları bir türlü sırtından atamıyordu.

Sonra, sanki aynı cevabı hemen verecekmiş gibi Jonas'a döndüler.

Jonas'a başlarıyla onay verirken hep bir ağızdan, "Hepsi onun suçuydu," dediler. Jonas'ın içinde neyi kabul ettiklerini tam olarak bildiğine dair çok kötü bir his vardı.

"Mükemmel." Leo sırtıttı ve Dane'in sırtına bir tokat attı. "Suçu atabileceğin başka bir oğlunun olması güzel. Geri kalanınız bu yüzden çok sinirleniyor."

Muhafızı odanın içinde sürükledi, Jonas'ın omzuna bir tokat attı ve Jonas öfkeyle ona bakarken geceye devam etti. Birden o soğuk, sert Leo kayboldu ve Jonas'ın diğer adamdan yayılan kokusu doğru olamazdı. Kabullenme mi? Neden? Neden şimdi ve Leo bu sefer neyin peşindeydi?

Dane'e döndü, ancak bu noktada gerçekten cevap beklemiyordu.

Dane bir iç çekti. ", " diye Rachel'a başını salladı, "belli ki kışını çiğnemiş ve ona yeni bir hayat vermiş.

Siz çiftleşmiş piçler neden bundan zevk alıyorsunuz?"

Sanki bu bir açıklama mıydı? En azından bu noktada biraz mantıklı geliyordu. Rachel, hak ettiklerinde bir erkeğin ya da Breed'in kendini iki santim kadar uzun hissetmesini sağlamakta oldukça başarılıydı.

Jonas sert bir nefes verdi. "Önemsiyorlar," dedi sonunda, Rachel burnunu çekerken, gözyaşları hafifledi, öfkesi azaldı. "Bu önemsedikleri anlamına geliyor, Dane. O kış çiğnemenin gücünü ancak laboratuvarlarda yetişmiş bir Cins anlayabilir."

Rachel bunu sık sık yapardı.

Onu sık sık severdi. Ona sık sık öfkelenirdi.

Başını kaldırdı, gözleri hâlâ ıslaktı, dudakları titriyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. ", "

Başını eğdi ve kan ve ölümün ortasında, bir tüy kadar hafif olan başını onunkine dokundurdu ve "Senin için yaşıyorum" diye fısıldadı.

Dane arkasını dönmeden önce sadece bir saniye izledi. Yüzünü buruşturdu ve göğsünde bir ağrı hissetti. Acaba o kış çığnemenin gücünü kendi başına deneyimleyebilecek miydi?

EPILOG

Kar yağıyordu.

Sığınak'a döndükten saatler sonra Jonas, yeraltı laboratuvarlarının girişinin üzerinde bulunan sorgu merkezinin parmaklıklı pencerelerinden karlı manzaraya baktı. Yerde üç santim kar vardı ve onlara doğru gelmekte olan iki metre kar bekleniyordu. Yere, ağaçlara, kulübelerin çatılarına yığılan iri, ıslak, kabarık taneler Sığınak'ı karla kaplı bir harikalar diyarına çevirmişti.

Kar yağışındaki güzelliği, bozulmamış masumiyeti daha önce nasıl fark etmemişti?

Bir çocuğun gülüşündeki, bir eşin gülümsemesindeki ya da "aile" kelimesindeki güzelliği hiçbir zaman gerçekten fark etmediği gibi, her kar yağdığında doğanın yere serdiği harikalar diyarını, neredeyse masalsı vaadi görmeye hiç zaman ayırmamıştı. Brandenmore'un Rachel'a saldırdığı o ilk gece onu kaybetmekle yüzleşene kadar ne için savaştığını hiç fark etmemişti.

"Beni burada tutmak istemezsin, Wyatt." Brandenmore'un sesi boğuktu, odanın diğer ucundaki pozisyonundan konuşurken dehşetten boğuluyordu.

Elizabeth Vanderale, Ely ve Amburg, hepsi de maskeli ve kimlikleri gizli bir şekilde, gerekli kan örnekleri şişelerini çıkarmışlardı. Ağızının içinden ve vücudunun diğer bölgelerinden örnekler alınmıştı. Kendisinden zorla idrar örnekleri alınmış ve çığlık atıp her işleme karşı koyarken bir dizi test yapılmıştır.

Bilim adamları işlerini tamamlarken Leo ve Dane gölgeli bir köşede durmuş, yüzlerini siyah maskelerle kapatmışlardı. Hava, İrk öfkesi ve insan korkusuyla ağırlaşmıştı.

Bilim adamları odadan çıkınca Jonas yavaşça ona döndü ve kendisi gibi maskeli olan Jag'a başıyla işaret etti.

Elektrotlar Brandenmore'un başına, kalbinin üstüne ve şakaklarındaki nabız gibi atan damarlar boyunca bağlandı. Elektrik

İçlerinde dalgalanacak olan dürtüler diğer adamın gözünden kaçmamıştı.

"Jonas, lütfen," diye bağırdı. "Bu yanlış. Beni tutuklamak zorundasınız. Avukatımı görmek istiyorum."

Jonas ona, "Burada avukat yok," diye söz verdi, sesi sabit ve soğuktu. "Burası Sığınak, Brandenmore. Burada benim sözüm kanundur. Burada yaşamana ya da ölmene ben karar veririm."

"Yapamazsın," diye bağırdı yaşlı adam umutsuzca. "Bu doğru değil Jonas. Sen zaten bana karşısın. O senin eşin, senin çocuğun. Bu kararı veremezsin."

"İrklara karşı işlediğin suçlardan dolayı yargılandın ve suçlu bulundun, o kadar iğrenç ve merhametten yoksunsunsun ki Phillip Brandenmore, suçlarının kefareтини ancak ölüm ödeyebilir. Sözle, Irk Yasası'yla ölüme mahkum edildin."

"Hayır." Brandenmore hırıltılı bir ses çıkardı, gözleri hiçbir merhamet, hiçbir açık kapı, yaklaşan acıdan kaçmanın hiçbir yolu olmayacağı bilgisiyle şişmişti.

"Evet." Jonas kollarını göğsünde kavuşturdu ve Brandenmore'un arkasındaki Breed'e baktı. "Son bir sözün var mı?" Piç kurusuna elektrik verilmesi emrini verecekmiş gibi elini kaldırdı.

"Eğer beni öldürürsen, kızına ne yaptığımı asla öğrenemezsin."

Brandenmore'un bir Irk olmaması iyi bir şeydi, çünkü aksi takdirde odadaki Irklardan yayılan saf zaferin kokusunu alırdı.

Jonas ona, "Kızımın hiçbir sorunu yok," diye güvence verdi. "Tamamen test edildi. Oyunlar sona erdi. Artık ölme zamanı."

"Gecikmiş tepki." Brandenmore'un sesi boğuk ve çaresizdi. "Ne yaptığımı biliyorum. Onun üzerinde dünyadaki tüm testleri yapacağımı biliyordum; bunu sakladım. Onu daha sonra nasıl kurtaracağımı bilmenin tek yolu sana söylemem. Eğer yaşarsam."

"Yalan söylüyorsun ..."

"Yalanın kokusunu alabiliyorsun." Brandenmore'un gözlerinden yaşlar boşandı. "Yalan söylemediğimi biliyorsun Jonas. Yalan söylemediğimi biliyorsun. Ve sana söz veriyorum, bensiz o ölecek. Bunu garantiledim. Sana karşı elimde bir koz olduğundan eminim."

Yalan söylemiyordu.

"Bana bir şey söyleyeceğini nasıl garanti edebilirim?" Jonas alay etti. "Her zaman yaptığın gibi oyun oynayacaksın."

"Ben burada olacağım. Beni koruyun. Bırakın yaşayayım," diye .

"Gençleşip gençleşmediğinizi görecektik kadar uzun yaşamak mı? Yaşlanma serumunun işe yarayıp yaramadığını görecektik kadar uzun yaşamak mı?" Vücudu olması gerekenden daha gençti ve Jonas yüzünün son hatırladığı kadar çizgili olmadığını biliyordu.

"Her şeyi," diye yemin etti Brandenmore. "Sana her şeyi anlatacağım."

Jonas, "Evet, yapacaksın," diye mırıldandı. "Ya da acı çekeceksin. Bu gece çekeceğinden çok daha kötüsünü. Senin yönetiminde herhangi bir Breed'in çektiğinden çok daha kötü Brandenmore. Sana söz veriyorum. Tam bir işbirliği yapacaksın, yoksa çekeceğin acı, göreceğin cehennemin yanına bile yaklaşamaz."

Lawe ve Rule'a başını sallayan Jonas dönüp odadan çıktı, Leo ve Dane de onu takip etti. Kısa koridorda yürüyerek Callan ve Pride ailesinin diğer üyeleriyle birlikte Ely ve Elizabeth'in beklediği gözlem odasına gitti. Rachel, Jonas'ın yeryüzündeki her yerden daha çok olmak istediği kulübede Amber'la birlikteydi.

Kapı arkalarından kapanırken Callan, "Orospu çocuğu," diye küfretti. "O bebeğe ne yaptı?"

Jonas elini ensesinde gezdirdi, kendine karşı savaşıırken oradaki ağrı daha da şiddetlendi. Brandenmore'a gitmek ve kalbini göğsünden söküp çıkarmak istiyordu.

Jonas ona, "Ely, ona üzerinde çalıştığın doğruluk serumunu ver," diye emretti.

Serum hem insan hem de Irk biyolojisi için tasarlanmıştı. Sisteme tam olarak entegre olması ve çalışmaya başlaması haftalar, bazen aylar alıyordu. Yine de işe yarayacaktı ve Brandenmore söylemek istese de istemese de gerçek onun dudaklarından .

"Geliştirilmesi gerekebilir," dedi Elizabeth. "Eğer şüphelendiğimiz şey doğruysa ve yaşlanmayı azaltacak bir serum bulduysa, o zaman serumun kendi biyolojisiyle nasıl çalıştığını değiştirebilir."

"O halde bir süre daha kalacağız gibi görünüyor." Leo kısa bir süre başını salladı, altın rengi bakışları Jonas'a kilitlenmişti, Jonas'ın emin olmadığı bir mesaj vardı bakışlarında.

"Afrika'ya geri dönüp dönemeyeceğimizi merak etmeye başladım," dedi Dane. "Amerika'yı sevmem çok iyi bir şey."

Jonas yine boynunu ovuşturdu. Eşinin ve çocuklarının yanında olması gerekiyordu.

Jonas onlara, "Serumun ilk tepkisini vermesi için zaman geçtikten sonra onu sorgulamaya başlayacağız," dedi. "Ben şimdi eve gidiyorum."

Yuvası. Artık bir evi vardı. Sadece bir kulübe ya da ev değildi. Sıcaklığın yaşadığı, geliştiği bir yerdi. Huzurun bulunabileceği bir yerdi.

"Jonas, bir dakikanı alabilir miyim, lütfen?" Kapıya doğru ilerlerken Leo onun geçti. "Özel olarak."

"Leo, bu gece seninle uğraşmak istemiyorum," dedi Jonas bıkkın bir ifadeyle. "Daha sonra deneyelim."

"Şimdi deneyelim." Leo ona sert bir bakış sorgu odasından çıkarken kapı açıldı.

Sorgulamanın yanındaki oda bir dosya odasıydı. Ağır çelik dosya dolaplarıyla kaplı oda soğuk ve sessizdi, ışık yandığında Jonas içeri girip türünün ilk örneğiyle karşılaştı. Beş yaşından sonra yaşayan ilk Kedi Irkı. Hepsi için bir yol açmıştı. Onun genetiği yaşayan her Irk için bir temel oluşturmuştu.

O Irkların Adem'i, Elizabeth de Havva'sıydı.

"Ne istiyorsun Leo?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Jonas diğer Irkı yorgun bir merakla izledi.

Leo derin bir nefes alırken göğsü kabardı, bakışları bir şeyle ağırlaştı - kederle mi? Ne?

"Fransız laboratuvarlarından haberdar olmam yıllar önceydi," diye başladı sonunda. "Bunu duymak istemiyorum." Jonas gitmek için döndü.

Arkasından gelen sert ve öfkeli hırıltı onu duraklattı, Jonas yüzünü buruşturup yavaşça dönerken içindeki hayvan temkinli bir şekilde göz kırptı.

Hayvan genetiği çok köklüydü. Leo onun Sürü lideri değildi ama öyle de olabilirdi. O ilkti; o en güçlüydü. Onun babasıydı.

Leo ona, "İstesene de de duyacaksın," diye bilgi verdi. "Senden haberdar olduğumda tamamen büyümüşün. Genetiğin seni Madam Bilim İnsanı LaRue ve eşinin çocuğu ilan etmişti."

birkaç genetiğimle birlikte. Daha acil başka meselelerim vardı. Oğlum tehlikede idi, eşim hastaydı ve Konsey'in Kongo'da hepimizi arayan avcıları vardı. Yapmam gerekenden daha fazla dallanmak yerine ulaşabildiğim Irkları kurtarmaya odaklandım."

"Senden ve Elizabeth'ten olma bir çocuk bulunmadığı sürece," diye ısırdı Jonas, sesi soğuktu. "O zaman kendi yolundan çıktın, değil mi Leo?"

Leo'nun başı kalktı. "Ben yaptım. O Irklar benim çocuklarım olmalarının yanı sıra en tehlikeli olanları. Tanrım, onlar bizim çocuklarımızdı." Kabaca nefes verdi. "Gerçek genetiğinizi öğrendiğimde artık çok geçti. Kurtarmalar çoktan başlamıştı. Siz çoktan özgürdünüz ve Harmony güvendeydi. Harmony'nin tehlikede olduğuna dair mesajınızı aldığımızda, Dane'i hemen onun için gönderdim. Neredeyse çok geçti ama ona ulaştık."

Jonas başını öne eğdi. "Mesajı aldınız mı?" Bundan haberi yoktu.

Leo ona sert bir gülümseme verdi. "Afrika'ya göndermeyi başardığın mesajı aldığımı Dane bile bilmiyor. Onun için orada olacak şekilde ayarladım, onu bana getirecekti. O benim çocuğum değildi ama bir Cins'ti, karşılaştığı şey için çok gençti ve Dane'in eşi olmasını umuyordum."

Jonas uzun zaman önce o mesajı gönderdiğinde, Harmony hakkında sadece Leo'nun anlayabileceği şifrelenmiş, kodlanmış bir dosya da göndermişti. Bu bir testti ve aynı zamanda kız kardeşini kurtarmak için bir girişimdi.

"Onu oradan çıkarmaya çalıştığını ona hiç söylemedin, değil mi Jonas?" Leo onu sorguladı.

"Ona hiç söylemedim." Omuz silkti. "Hiç önemi yoktu. Kaçtı ve hayatta kaldı."

Jonas kendini geçmişten ve orada yatan pişmanlıklardan uzaklaştırmaya çalışırken Leo, "Dane ve Rye olmasaydı ölecekti," dedi.

Jonas başını salladı. "Onu kurtardı. Ona teşekkür ettim."

"Ve sen de onun için eşini buldun ve onu ondan aldın," dedi Leo. "Dane birkaç kez neredeyse onu geri çalışıyordu."

Jonas başını salladı. "Kalmazdı."

"Hayır." Leo içini çekti. "Ve şimdi, kendimi ona açıklamak yerine gizli kaldığım yıllarda kaybettiğimden korktuğum oğlumu bulmak için kullandığımdan başka bir yol bulmalıyım. Onu gururla izlediğime dair kanıtı asla kabul etmeyecektir. Çoğu zaman kendi iyiliğim için fazla kibirli olduğum ve oğullarımın inatçılıkları ve manipüle edici yollarıyla dürüstçe geldikleri açıklamasını da kabul etmeyecektir."

"Bunu asla inkâr etmedim." Jonas gözlerini ona dikti. "Bak, affedilmek mi istiyorsun? Tamam, seni affediyorum."

Leo'nun bakışları ağırdı. "Affetmek mi? Hayır Jonas, ben oğlumu arıyorum. Eşim ve yetiştirdiğim çocuklarım için duygular kolay geliyor ama büyümüş, benden etkilenmemiş ya da benim yöntemlerimi anlamamış için bunun daha zor olduğunu fark ettim. Eşimin bana doğurduklarından bile daha çok benzeyen bir oğul arıyorum. Bana kadar benziyor ki, en iyi zamanlarımda bile bana ne zaman meydan okuyacağını merak ediyorum."

"Asla," diye cevap verdi Jonas Leo'nun şaşkınlığını okurken. "Sana meydan okumak gibi bir niyetim yok Leo. Ne sen, ne Callan, ne de Dane, benim olanı tehdit etmediğin sürece. O zaman sana meydan okumayacağım; seni öldüreceğim."

Leo şüpheyile, "Sığınak'ı ya da benim üssümü kolayca ele geçirebilirsin," dedi. "Yeterince güçlüsün, yeterince manipülatifsin."

"Buna meydan okuyacak bir şey yok." Jonas babasıyla yüzleşti, bunun gerçek olduğunu biliyordu. Pride lideri olmanın Büro'yu, onun bir parçası olan insanları ve İnfazcı olarak görev yapan Irkları kontrol etmekten çok daha kolay bir iş olduğunu biliyordu.

"Şaka yapıyorsun." Leo homurdandı. "Yüzlerce Irkın liderliğini üstlenmekten daha zor bir şey yoktur."

Jonas başını salladı. "Herkes kendi yoluna, Leo."

Leo başını salladı. "Ya Elizabeth? O senin annen. Senin için ağlıyor."

Jonas'ın gözleri şimdi şaşkınlıkla açılmıştı. "Biliyor mu?"

Leo merakla onu izledi. "O senin annen. Seni hep sahiplendi. Senin bizim çocuğumuz olmadığına inandığım zamanlarda bile Elizabeth biliyordu. Biliyordu ve senin için ağladı, tıpkı benim yatağımı terk ettiği gibi."

kanıtlandığı aylar. O beni henüz affetmedi Jonas, senin de beni affedeceğini sanmıyorum."

Kahretsin, bunun için zamanı yoktu.

Kapıyı sarsarak açtı, Leo'nun aniden öfkelenen hırıltısını duymazdan geldi ve tepinerek gözlem odasına geri döndü. Leo peşinde, kapıyı iterek içeri girdiğinde, Ely'nin söylediği bir şeyden dönen Elizabeth'le karşılaştı.

Omuzlarını kavradı, eğildi ve alnından nazikçe öptü. "Ben eve gidiyorum anne. Sakıncası yoksa lütfen babamı bir günlüğüne hayatımdan çıkar. Şu anda ilgilenmem gereken aile meselelerim var."

Onun şaşkınlığını görmezden gelerek döndü ve Leo'nun yanından geçerek koridora geri döndü ve Sığınak'ın ön gözaltı binası olarak hizmet veren küçük binadan çıktı.

Leo'ya "baba" demek pek hoş değildi ama o bir İrk'tı, doğmamıştı, yaratılmıştı, yetiştirilmekten ziyade eğitilmişti. O Jonas değildi. Bu geceden sonra Leo'ya belki bir daha asla "baba" demeyecekti ama onu daha fazla inkâr da etmeyecekti.

Mordecai Raider'la birlikte bekliyordu ve eve dönüş yolculuğunu çabucak yaptı. Jonas'ın eşine ve çocuğuna ihtiyacı vardı. Eşine karşılaşılabilecekleri savaşı ve çocuklarının karşılaşılabileceği savaşı anlatması gerekiyordu. Ve ona sarılmaya ihtiyacı vardı.

Adam kapıdan içeri girdiğinde kadın onu bekliyordu. Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce içeride kar fırtınası esti, sonra da eşine doğru yürüdü.

"Amber nerede?" Parmakları cüppesinin kemerine gitti. "Uyuyor."

Nefesi anında sertleşti, sesi nefes nefese ve omuzlarındaki kumaşı sıyırırken alçak sesle. "Sana ihtiyacım var." Dudakları onunkilere değdi. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Dudakları onun için aralandı, dili dudaklarının arasından kaydı, altındaki bezeler dilinin dokunuşuna ihtiyaç duyarak sızladı.

Kadın onun için oradaydı. Adam onu kollarına alıp yatak odasına taşıırken hormon ona yayıldı ve hevesle aldı.

İkisini de ayıran giysileri soyamak biraz zaman aldı. Adam belindeki küçük düğmeleri çekiştirirken elbisesi yırtıldı. Adam pantolonunu sıyırıp ayakkabılarını çıkarırken elbisesi ayaklarının dibinde birikti.

ayaklarından. Pantolonunu ve gömleğini çıkarıp onu yatağa çekti, dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, dili ağzına girdi, geri çekildi ve onu elde etmek için çaresizce kalçalarının arasında ilerlerken tekrar doldurdu.

Onun dokunuşu, onun tadı duyularını doldurdukça, ensesindeki ağrı azalmaya ve ruhunu dolduran ağırlık hafiflemeye başladı.

Aletini kavrayıp amının yumuşak sıcaklığına bastırırken yenilendiğini hissetti. Onun içinde çalışmaya başladığında, sadece yaşamak için duyduğu açlığın hafiflemeye başladığını hissetti. O onun hayatı, kalbi, ruhuydu.

Başını kaldırarak, onu içine alırken gözlerinin içine baktı. İnç santim, yavaşça ereksiyonunu onun ruhunu doldurduğunu hissederken amının sıkı tutuşunun içinde çalışıyor.

Zevk hiç bu kadar büyük olmamıştı. Hayatında hiçbir şey ona huzur vermemişti, ta ki bu kadınla karşılaşana kadar - ta ki onun gözlerine bakıp kendisi için yaratılan kadını hissedene kadar.

"Kalbim," diye homurdandı, kabzasına kadar içine girerken, kolları omuzlarının etrafında sıkılırken ve bir zevk nefesi onun etrafında fısıldarken, onun sıcak kaslarının horozunun etrafında dalgalandığını hissetti. Şimdi onun kollarında yanıyordu ve kendini onunla birlikte alevlerin içine atmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir eliyle onun kalçasını kavrayarak içinde hareket etmeye başladı. Derin ve sert bir şekilde, çaresiz, kör edici bir açlıkla, kendini sonsuza dek onun içinde tutma, onunla birlikte uçma, kollarında parçalandığını hissetme ihtiyacıyla onu becerdi.

Patlama gerçekleştiğinde, uçmaktan çok daha fazlasıydı. Yüzüyordu, öylesine inanılmaz bir his deniziyle çevriliydi ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun içine kilitlenmişti, diken titreşiyor, ısınıyor, onun titremesini izlerken zevkini daha da artırıyordu, gözlerinin görmez hale gelmesini izledi ve ruhunu titreten bir memnuniyetle adını haykırdığını duydu.

Burası evimdi.

Kalbin olduğu yerde.

Daha sonra, o uyurken Jonas eşofmanlarını giydi ve sessizce kızlarının odasına doğru yürüdü. Onu uyurken yakalamayı düşünmüştü. O bir bebektir; eğer yemek yemiyorsa, normalde annesini istiyor ve bu isteğini yüksek sesle dile getiriyordu.

Uyumuyordu. Cassie'nin ona hediye ettiği küçük periler merkezi havalandırma sisteminin yarattığı hafif esintide dönerken, beşiğinin üzerindeki cep telefonuna bakıyor, neredeyse düşünceli görünüyordu.

Yeşil gözleri gibi koyu renkliydi, yüzünün şekli ise daha çok teyzesininkine benziyordu. Burnunun kıvrımı saf Rachel'dı.

İçeri uzanarak onu aldı ve oturma odasına geçip pencerenin önünde durmadan önce göğsüne yasladı. Bebeği çevirerek, pencerenin ötesinde biriken karı izlemesine izin verdi.

"Seni koruyacağım," diye söz verdi onu kollarının arasına alırken. "Son nefesime kadar anneni ve seni koruyacağım Amber."

O zaman onu hissetti. Annesini. Rachel yatak odasından çıkıp onlara katıldı ve yağın karın kalın, tembel taneler halinde yere yığılmasını izledi.

"Brandenmore bir şey yaptı, değil mi?" diye sordu usulca, kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekerken.

"Ne yaptığını bulacağım," diye yemin etti pencereden onun yüz ifadesini izlerken, gözlerinde parlayan korkuyu gördü.

"O iyi olacak," dedi. "Cassie bundan emin." Yüzünü ona doğru kaldırdı. "O hiç yanılır mı?"

Jonas başını salladı. "O asla yanılmaz." Ama bazen tam olarak haklı değildi.

Kesin olan bir şey vardı: Gelecekleri ve çocuklarının mutluluğu artık en büyük düşmanlarından birinin elindeydi. Ve Jonas bu durumdan hiç hoşnut değildi.

"Jonas?" Rachel onun kucağında döndü ve ona baktı, eli kızının küçük koluna yerleşti. "Ne olursa olsun, biz birlikteyiz ve seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Ve birdenbire dünya çok daha aydınlık oldu.

"Sen benim hazinemsin," diye nazikçe dudaklarına dokundu, "sonsuza dek, Rachel."

Amber'ı beşiğe yatırıp eşini yatağa götürürken elini tutarak onu da yanına çekti.

Yatak odalarının kapısı kapandıktan sonra çıkan küçük sesi kimse duymadı: yumuşak, tatlı, kedi yavrusu gibi küçük bir mırıltı.

Özel bir önizleme için okumaya devam edin
IÇİMDEKİ ŞEYTAN

tarafından Michelle Rowen
Mayıs 2010'da Berkley Sensation'dan geliyor!

BÖLÜM 1

"Sen Eden Riley'sin, değil mi? Vay canına, gerçek bir medyumla tanışmak çok heyecan verici!"

Eden irkildi ve yavaşça döndüğünde saçları dökülmüş, iri gözlü bir adamın kendisine umutla baktığını gördü. Zorla gülümsedi. "Bu ben oluyorum."

O da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Ben Memur Santos. Dedektif Hanson gelene kadar size eşlik etmem için önden gönderildim. Kendisi biraz gecikecek."

Zaten yarım saattir beklediği için bunu tahmin etmişti.

"Dedektifin biraz şüpheli olduğu konusunda sizi uyarmalıyım. Soruşturmaya medyumları eklemek konusunda o kadar da istekli değil." "Bana güvenin memur bey, bu tür tavırlara alışkınım."

Bir el salladı. "Canını sıkmasına izin verme. Ona ne kadar anlayışlı olduğunu gösterecek ve onu kendine inandıracaksın."

Eden gülümsemesini korumaya çalıştı. "Yeterince makul." "Peki bu nasıl çalışıyor?" diye sordu.

"Ne nasıl çalışıyor?"

"Çözülmemiş davalarımızı çözmek için psişik bir şey. Herkes hâlâ geçen ay yaptığın şeyi konuşuyor."

Eden'in midesi tatsız bir şekilde burkuldu. Geçen aya kadar ve şehre taşınmadan hemen önce, Toronto'nun iki saat kuzeyinde bulunan ve sadece eğlence amaçlı -astroloji okumaları, aşk hayatı ve iş tavsiyeleri- telefon tabanlı bir hizmet olan Psychic Connexions'da çalışıyordu. Doğru zamanda doğru şeyi söyleme ve müşterilerini tekrar aramalarını sağlayacak kadar mutlu etme konusunda yetenekliydi.

İnsanlara sadece duymak istediklerini söylüyordu, biraz içgörü ve tarot kartlarını okuma becerisinin de yardımıyla. Herkes mutluydu.

Ama bu onun gerçekten psişik olduğu anlamına gelmiyordu.

Müdavimlerinden birinin Toronto'nun şimdiki polis şefinin eşi ve Mistik Olan Her Şeye inanan Meredith Holt olduğunu bilmiyordu. Eden'i tesadüfen (ya da daha sonra anlatacağı gibi *kader*) keşfetmişti, her zamanki falcısı tatildayken ve gazetenin Eğlence bölümünde ilan edilen numarayı aramak için "bir önsezi" duyduğunda. Eden onu sadece Merry olarak tanıyordu, günlük yirmi dakikalık seanslarını her zaman "en parlak kutsamalar" dileğiyle bitiren sevimli bir kadındı.

Bir gün Merry ağlayarak ve neredeyse histerik bir halde aradı. Çok sevdiği Maltese terrier cinsi köpeği Sunny kaybolmuştu ve Merry endişeden kendini kaybetmişti.

Bazı anlar vardı. ... Eden'in kart destesine danışmadan bile psişik olarak bir şeylerin yerine oturduğu *anlar* oldu. Merry telefonda dakikası 1,99 dolardan duygularını dökerken, küçük beyaz bir tüy yumağının çok net ve kesin bir görüntüsü Eden'in kafasına bir Mack kamyonunun tüm inceliğiyle çarptı.

Köpeğin Merry'nin komşusunun nadiren kullandığı alet deposunda kilitli kaldığını, iki gündür kuş yemi ve yağmur suyuyla yaşadığını ve endişeli bir rakun ailesi tarafından sahiplenilmek üzere biliyordu.

Haberi yumuşatmak için son kısmı uydurdu.

Merry ona bol bol teşekkür etti ve Eden histerik bir Kova'ya İkizler sevgilisinin yakında soruyu soracağına dair güvence vermeyi de içeren gününe geri döndü. Ancak, sorunun tam olarak ne olabileceğini belirtmemişti.

Ertesi gün patronu, köpek takıntılı karısının minnettarlık dolu saçmalıkları nedeniyle Eden ile temasa geçmek isteyen polis şefinden bir telefon aldı. Eden'ı gelecekteki polis işleri için psişik danışmanlar listesine almak istiyordu.

Adam hayır cevabını kabul etmedi.

Eden'in Psychic Connexions'daki patronu o hafta onu işten çıkardı ve işlerinin polisin yakın incelemesi olmadan daha iyi olacağını açıkladı.

Bu talihsiz sonucu psişik olarak öngörebilseydi, kötü günler için biraz para biriktirebilirdi.

İlk kez iki hafta önce bir polis vakasına resmi olarak danışmanlık üzere çağrıldığında, tam bir fiyasko olmuştu. Her ne kadar

Kafası patlayacakmış gibi konsantre olmuşken, kayıp kişiyle ilgili kesinlikle işe yarar hiçbir şey hissetmemişti. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi, özellikle de ona o çok tanıdık, sert, alaycı bakışlarla baktıklarında. Çoğu insan medyumların, hatta onun gibi hafif medyumların bile büyük sahtekârlar olduğunu düşünürdü ve yanlışlıklarını kanıtlayamamak daha da sinir bozucuydu.

Bu sefer daha iyi olacağına dair hiçbir garantisi yoktu. Şu anda önünde durduğu ev yakın zamanda bir seri katile ev sahipliği yapmıştı ve polis, katilin şu anda nerede olduğuna dair "bir şeyler hissedip hissedemeyeceğini" görmek istiyordu.

Elinden geldiğince yardım etmek istiyordu ama belki de boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Aslında, bundan oldukça emindi.

Eden gergin bir şekilde boğazını temizledi. Ekim ayının ortalarında hava o kadar serinlemeye başlamıştı ki bugün yanında hafif bir ceket getirmediğine pişman olmuştu. "Sizce Dedektif Hanson daha ne kadar kalacak?"

Santos bir an için soru karşısında afallamış gibiydi ama sonra sol tarafına baktı. "Oh, işte geliyor. Ama psişik olduğun için muhtemelen buraya gelmek üzere olduğunu biliyordun, değil mi?"

Çok yanlış. Eden derin bir nefes aldı, tuttu ve yaklaşan figüre baktı.

Dedektif Ben Hanson, Yunan tanrısı gibi bir vücuda ve film yıldızı gibi bir yüze sahip, bir metre iki santim boyunda *muhteşem* biriydi. Soyadının "yakışıklı" anlamına gelmesinin bir nedeni vardı. O yanından geçerken kadınların bayıldığını -cidden *bayıldığını*- fark etmişti. Ve onun bir polis olması, üstelik *bekâr* bir polis olması, seksi adam ateşini daha da körüklüyordu. Eden onu daha önce şefin ısrarı üzerine polis merkezini ziyaret ettiğinde iki kez görmüştü. Bu davada ona yol gösterecek kişinin o olduğunu öğrendiğinde, her şeyi bırakıp hemen oraya koştu.

Bu onu tamamen üzgün ve zavallı mı gösterdi?

Evet, diye düşündü Eden nefesini uzun bir iç çekişle dışarı verirken. *Gerçekler acıtır.*

Adam yaklaştı ve kalbi sinir bozucu *bir ka-thunk-a-thunk* yaptı. Evlenmelerini ve bir sürü çocuk sahibi olmalarını beklemiyordu.

ama onu kontrol hoşuna gidiyordu.

Kendisini on altı yaşında bir liseli gibi hissetmesine neden oluyordu; çirkin, sivilceli ve lig dışı futbol oyun kurucusuna ağzının suyu akan bir çocuk.

Eden otuzuna yaklaşıyordu. Artık sivilceli değildi. Ancak, ineklik meselesi hâlâ tartışmaya açıktı. Güzel erkeklerin onu tamamen ve utanç verici bir şekilde dili tutulmuş hale getirme eğilimi vardı.

"Medyum daha gelmedi mi Santos?" diye sordu. *Alo?* Birdenbire görünmez mi olmuştu?

Santos başıyla onu onayladı. "Bu Eden Riley."

Bu nihayet ona bir bakış kazandırdı, ama arkasında hiç sıcaklık ya da mizah yoktu. "O zaman şu işi bitirelim."

Belli ki, diye düşündü alaycı bir tavırla, bana çoktan deliler gibi aşık olmuş ama bunu göstermekte zorlanıyor.

"Kulağa süper geliyor," dedi Eden, heyecanını gerginliğinin önüne geçirmeye çalışarak. "Yolu gösterin, Dedektif."

Bu yorumun ardından yüzünde beliren asık surat ifadesi her şeyin resmileştiğini doğruluyordu: O hâlâ bir inekti.

Onu ortalama görünümlü eve kadar takip etti. Ön kapının üzerinde polis şeridi gibi bir şey vardı. Onu yırtıp attı ve küçük bir mutfağa açılan ön koridora girdi.

"Şöyle olacak. Şüpheli yaklaşık altı gün önce burayı terk etti. Nereye gittiğine dair bulduğumuz ipuçlarından bir şey çıkmadı. Komiser yardımcısı senin" -ona baktı- "biraz büyü yapabileceğini ve bize nerede saklandığını söyleyebileceğini düşünüyor."

Eden kaşlarını kaldırdı. *"Mojo?"*

Elini küstah bir tavırla salladı. "Yapabileceğini düşündüğün her neyse. Hokus pokus. Mojo. Bilirsin işte."

Bu kadar seksi olduğu için şanslıydı yoksa kaba ve küçümseyici tavrından rahatsız olabilirdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Dedektif, burada olmayı ben istemedim. Bu benden talep edildi." Boğazını temizledi. "Eğer tercih ederseniz, şeyimi başka bir yere *götürebilirim.*"

"Şef yardım edebileceğinizi düşünüyor." "Ama sen etmiyorsun."

"Hayır, aslında bilmiyorum."

"Çünkü medyumlara inanmıyorsun."

Mavi gözlü bakışlarını sabit bir şekilde onunkilere dikti. "Bu doğru."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de pek ikna olmuş değilim." Kollarını kavuşturdu.

"Affedersiniz?"

Alt dudağını çiğnedi ve kendini koca bir sahtekâr gibi hissetmemeye çalıştı. "Bir şeyleri nerede ve ne zaman göreceğimi kontrol edemiyorum. Bu, açıp büyük bir bardak köpüklü psişik su alabileceğim bir musluk değil. Bunu önceden bilmeni istiyorum ki bugün bir şey olmazsa hayal kırıklığına uğramayasın."

"Hayal kırıklığına uğramayacağım. Hiçbir şey olmasını *beklemiyorum*." Başını yana eğdi. "Şef bu konuda ne hissettiğini biliyor mu?"

"Beni dinlemedi." Onlara pek bir faydası olacağının şüpheli olduğunu açıklamıştı ama adam ısrar etmişti - her ne kadar Eden bunun hevesli karısını yatıştırmakla çok ilgisi olduğundan şüphelense de. "Eğer fazla yardımcı olmazsam, beni rahat bırakmaya başlayacağını düşündüm. Belki de sadece kayıp köpekleri bulma yeteneğim vardır."

Ben şaşkın görünüyordu. "Yani sen medyumlara inanmayan bir medyum musun?"

"I . . . Gerçekten bilmiyorum." En azından gerçek buydu. "İstedığın zaman beni buradan kovmaktan çekinme."

Bu bilgiyi neden onunla paylaşıyordu? Tam olarak emin değildi, ancak bazen insanın zayıflıklarını hemen itiraf etmesi daha iyiydi, böylece daha sonra yanlış anlamalara yer kalmazdı. Bunun Dedektif Hanson'ın içindeki liseli kız gevezeliğini ortaya çıkarmasıyla da çok ilgisi olabilirdi. Ağzından kelimeler dökülmeye başladığında, seli durdurmak zordu.

Kaşları çatılmadan önce en az otuz saniye boyunca onu inceledi ve yüzünde gördüğü ilk gülümsemeye dönüştü - ve vay , harika bir gülümsemesi vardı. "Sanırım sen tanıdığım tek şüpheli medyum olabilirsin."

Sonra onu, sağ omzuna dökülen uzun kumral at kuyruğundan yeşil köylü tarzı ipek gömleğine ve giydiği koyu renk kotla uyumlu olması için daha dün aldığı taba rengi deri botlarına kadar taradı.

Söylediği her şey -yani *gerçek*- yakışıklı Dedektif Hanson'ın ona biraz farklı bakmasına yetmişti. *İyi* bir

Farklı bir şekilde. Mutfak tezgahına yaslandı ve olabildiğince çekici görünmeye çalıştı ama dirseği kayınca doğruldu. Bir seri katilin - görünüşe bakılırsa çok düzenli ve tertipli bir katilin- evinde olmaktan biraz rahatsızdı ama Dedektif Hanson'ın bakışlarının onu içine çektiğini hissettiğinde rahatsız değilmiş gibi davrandı.

"İlginç," dedi sonunda.

Bunu iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı söylediğini anlayamadı. "Zamanınızı boşa harcadığımı düşünüyorsanız özür dilerim."

Sırıttı. "Aslında bugün buraya gelmenin zaten zaman kaybı olduğunu düşünüyordum. Senin bununla hiçbir ilgin yok. Ama bana karşı dürüst olduğun için minnettarım."

"Dürüstlük bir erdemdir, Dedektif Hanson."

"Lütfen bana Ben de." Duvardaki saate baktı, neredeyse beşi gösteriyordu ve sonra dikkatini tekrar Eden'a verdi. "Peki bundan sonra bir yere gitmen gerekiyor mu yoksa akşam yemeği yemek ister misin?"

Sakin ol Eden, diye emretti kendi kendine, zevkten yanakları kızarıırken. Dedektif Yakışıklı ona çıkma teklif ediyordu. Ve ona Ben demesini istiyordu.

Boş midesi coşkulu bir şekilde onayladı. "Kulağa hoş geliyor-" Sonra garip bir his çökünce donup kaldı. Kollarındaki tüyleri diken diken eden bir ürperti. "*Kahretsin.*"

Ben kaşlarını çatı. "Ne?"

Zihninde garip, bulanık bir görüntü titreşirken elini başına götürdü. *Kahretsin, şimdi olmaz.*

Ben'in onu az önce tarif ettiği gibi "şüpheli medyum "du. Ama işte oradaydı - istese de görmezden gelemeyeceği, omurgasından aşağıya doğru sürünen bir his. Bu duyguyu küçüklüğünden beri defalarca yaşamıştı, ama gelip geçmişti ve hiçbir zaman yönlendirebileceği ya da kontrol edebileceği bir şey olmamıştı. Her zamanki beş duyusundan hiçbirine dayanmayan bir farkındalık.

Birdenbire tek konsantre olabildiği şey mutfakın hemen ötesindeki vestiyer oldu. Orada bir şey vardı - muhtemelen polisin aradığı manyağı bulmasına yardımcı olacak bir ipucu.

"Bu ucube tam olarak ne yaptı?" diye sordu sessizce.

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Yaptığı şey, pizzacı kılığına girerek her hafta bir kadını öldürmektir. Sekiz hafta ve sekiz ölüm. Sonra üç hafta önce aniden durdu, o zamandan beri başka cinayet yok. Bu garip çünkü genellikle seri katiller bir düzen kurduktan sonra cinayetlerini arttırmaya başlarlar. Tekrar ne zaman başlayacağını bilmiyoruz ama bu sadece bir zaman meselesi."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Eğer bir şey yapabilirse, *herhangi bir şey*, o zaman buna değerdi. Tezgâhtan uzaklaştı ve doğrudan vestiyere doğru yürüdü.

"Daha önce yeteneklerime gerçekten inanmadığımı konusunda ne söylediğimi biliyorum," diye başladı, "ama şu anda garip bir titreşim alıyorum."

"Tuhaf bir his mi?" O soğukkanlı, alaycı tavır geri gelmişti.

Bu dürtü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. "Bu sadece bir saniye sürecek. Muhtemelen önemli bir şey değildir."

Onun bakarsak, belki de adamın köpeğiydi.

Eden parmaklarını kapının koluna doladı. Kapıyı yavaşça açarken menteşeler gıcırdadı.

Gözlerini kırıştırdı ve gördüğü şeye inanamayarak baktı. Haklıydı. İçinde bir ipucu vardı. *Büyük* bir ipucu.

Yaklaşık bir metre boyunda, 250 kilo ağırlığında ve elinde büyük bir bıçak tutan bir ipucu.

Uzun, donuk bir saniye boyunca öylece bakakaldı, hareket edemedi ya da konuşmadı, aklından sadece tek bir düşünce geçiyordu-

Aradıkları seri katilin evde olma ihtimali neydi ki? Dolapta mı saklanıyordu?

İyi bir oran, ki. *Çok iyi oranlar.*

İri adam elini uzatıp onu yakaladığında Eden çığlık attı. Onu kendi etrafında döndürdü ve bir koluyla sıkıca yerinde tuttu. Bıçağın keskin ucu boğazını sıyırdı.

"Bunu yapmamalıydım," diye homurdandı. "Bir fare gibi sessizce saklanmaya çalışıyordum."

"Silahını bırak!" Ben silahını çıkarmış ve şu anda Eden'in sırtına dayanmış olan dost canlısı mahalle seri katiline doğrultmuştu.

Bıçağın keskin kenarı tenine yaklaştı. "Sadece birkaç şey almak için geri döndüm, hesaplaşmak için değil. Sen

beni bırakmalıydı."

Eden Ben'e paniklemiş bir bakış attı ve sonra hareket etmemeye odaklandı. "Lütfen bırak beni."

Onu kabaca geriye doğru sürükleyerek oturma odasına açılan açık kemerli geçide götürdü. Cumbalı pencerenin perdeleri çekilmiş, onları gölgeler içinde bırakmıştı. "Yardıma ihtiyacım var. Seni konuşurken duydum. Sen bir medyumsun. Beni bu şekilde fark ettin."

Şimdi ona gerçekten yakın olduğu için kelimenin *tam anlamıyla* kokusunu alabiliyordu. Evinin ne kadar temiz ve düzenli olduğuna bakılırsa, adam belli ki birkaç gündür deodoranttan ya da duştan uzak kalmıştı. Tüyleri diken diken oldu ve boğazında safra düğümlendi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye .

"Bir iblis tarafından ele geçirildim," diye tısladı kulağına. "Ve içimden çıkmasını istiyorum."

"Bir iblis mi?" diye tekrarladı, ona inanıyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Sana insanları öldürten şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu sana şeytan mı yaptırıyor?"

Bir metre önünde duran Ben'le kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Ucubenin ona söylediği her şeyi duyabilecek durumdaydı. Polisin ifadesi sertti ama mavi gözlerinde belirgin bir endişe titreşimi vardı. Onun düşündüğü şeyi düşünüyordu. Bu adam deliydi -seri katil standartlarına göre bile.

"Konsantre olamıyorum." Katil onunla birlikte daha da geriye kaydı. "Kafamın içindeyken düşünemiyorum. Birkaç hafta önce evsiz bir adamı öldürdüm ve iblis o zamandan beri benimle birlikte."

"Seni tekrar uyarıyorum," diye hırladı Ben. "Kadını *hemen* bırak."

Adam gerildi. "Bana seni söylüyor."

"Bu doğru," dedi Eden, sesi titreyerek. "Kibar polisi dinle. O da ben de size yardım etmek istiyoruz. Burada kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"Hayır, polis değil, *iblis*. Gitmene izin vermemi istiyor."

Tamam. "O zaman güzel iblisi dinle. Sana yardım edebilirim. Ben psişğim. Çok güçlüyüm. Bu benim. İblisinle konuşabilir ve onu bedenini terk edip *cehenneme* geri dönmeye ikna edebilirim... ve sonra her şey yoluna girecek."

"Bana inanmıyorsun. Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Karnı korkuyla sıkıştı. "Hayır, inanıyorum. Tamamen inanıyorum."

"Dünya garip şeyler ve garip varlıklarla dolu. Onlar . dolaşıyor, yiyor, içiyor, insanlarla yan yana yaşıyorlar. Onları daha önce göremiyordum ama şimdi görebiliyorum. Her yerdeler. Sen de onları görüyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Kulağa yalan gibi geliyordu. Çoğunlukla öyleydi çünkü. Bu piçin bir sonraki cinayet kurbanı o olabilirdi. Şu anda hayatı berbat ama bu bitmesini istediği anlamına gelmiyordu. Bacakları zayıfladı ve eğer adam onu sıkıca tutmasaydı bej halı kaplı zemine doğru düşecekti.

Bıçak yaklaştıkça nefesi kesildi.

"Belki boğazını kesersem iblis gider," diye kulağına hırladı katil. "Benim üzerimde hiçbir gücü olmadığını göreceksin."

Eden, Ben'in kararlı ama endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Adam silahını seri katilin göğsüne doğrultmuştu ama o anda kadın yolu kapatıyordu.

"Bu sana son uyarım," diye tersledi Ben. "Seni vuracağım."

Katil aniden Eden'i bıraktı ve Eden arkasını döndüğünde adamın son derece üzgün görüldüğünü gördü.

"Kapa çenen!" diye bağırdı ve ellerini başına götürdü. "Seni dinlemiyorum iblis. Onu öldüreceğim."

Bakışları Eden'in durduğu yere yöneldi, gözleri geniş ve çılgındı. Bıçağını kaldırdı ve ona doğru hamle yaptı.

Çığlık attı, sendeleyerek geri çekildi ve halının kenarına takılarak sertçe poposunun üzerine düştü.

Bir el silah sesi duyuldu, ardından bir tane daha ve seri katil yere yığıldı.

Bir daha hareket etmedi.

"Eden, iyi misin?" Ben sertçe sordu.

Tamam mı? diye düşündü, sersemlemiş ve ürpermiş hissediyordu. Tabii ki hayır, iyi değildi. Ama en azından hâlâ nefes alıyordu.

"İyi olacağım." Elleri titriyordu, bu yüzden onları önünde kavuşturdu. Bacaklarının ayakta duramayacak kadar titrediğinden emin olduğu için yerde oturmaya karar verdi. Omurgasından aşağıya doğru bir ter çizgisi yayıldı. "Seri katili bulmama yardım etmemi istediniz-" Titreyerek nefes aldı. "Görev tamamlandı."

Midesi çalkalandı ve o anda hasta olacağından korktu. Sakinleşene kadar bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştı. Bakışları, haftalarca -belki *de yıllarca*- kâbuslar göreceğini bildiği ölü adamın yüzükoyun yatan bedenine doğru dikkatle ilerledi.

Kaşlarını çattı. "Hey, şunu görüyor musun?" "Neyi görüyorum?"

"Bu." Seri katilin açık ağzından çıkan ve siyah bir eşarp gibi yere uzanan ince, koyu bir gölgeye benzeyen şeyi işaret etti.

Bu kesinlikle normal değil, diye düşündü.

Ben başını salladı. "Tek gördüğüm bir ceset. Artık her şey yolunda Eden. Güvendesiniz."

Gölge, Ben ile onun arasında yerde ilerlerken durakladı. Sonra, başka bir şey yapamadan ya da ne olduğunu anlayamadan yön değiştirdi ve bir saniye içinde havada ona doğru uçtu. Çığlık attı ve her neyse onu engellemek için içgüdüsel olarak ellerini kaldırdı, ama gölge ona dokunduğu anda ..kayboldu.

Ellerine baktı.

Az önce ne oldu öyle?

Bu sadece onun hayal gücü müydü?

Ben ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "İyi olduğuna emin misin?"

Sertçe yutkundu. "Olacağım -biliyorsun- eninde sonunda."

Adam onun elini sıktı. "Güzel."

Kesinlikle bir içkiye ihtiyacı vardı. Büyük bir tane. Sek.

Daha önce öğle yemeği için durması gerektiğini biliyordu. Dokuz saat önce yediği bir parça kızarmış ekmek ve bir bardak meyve suyu, zihinsel uyanıklık için yeterli değildi. Ben telefonuna sarılıp destek çağırıırken, o da bu tuhaf duyguyu silkeleyip rahatlamaya çalıştı.

Memur Santos koşarak içeri girdi ve odayı bir bakışta taradı. "Eden! Vay be, çok hızlı çalışıyorsun! Katili bulmuştun!"

Öyle yaptı. Ve şimdi katil öldürüldü.

Ama yine de kendini fırlatacakmış gibi hissediyordu. Kayıp köpeklerle uğraşmak seri katillerle uğraşmaktan çok daha kolaydı. Günün dersi buydu.

En azından bitti, diye düşündü yorgunca. Artık normal hayatına dönse çok mutlu olacaktı.

Onun için daha fazla travmatik deneyim yok, teşekkür ederim.

***New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı
yazarından yeni**

LORA LEIGH

NANTI ALDATMACALARI

Caitlyn "Rogue" Walker, küçük bir Kentucky kasabasında öğretmen olmak için Boston'daki hayatını terk etti. Ancak bir seks skandalında suçlanınca hayalleri yıkıldı. Kasabadan kovulmayı reddeden Caitlyn, sahip olduğu kimliği bir kenara bıraktı ve Rogue oldu.

Şerif Zeke Mayes, Rogue'da daha fazlası olduğunu bilmektedir. Rogue'un savunmasını bırakması ve arzusuna teslim olması için uzun bir mücadeleye hazırdır. Ancak çok geçmeden Zeke, Rogue'u peşinden sürükleyen ölümcül bir oyunun içine düşecektir. Ve her şey bir ölüm kalım meselesi gibi görüldüğünde, geri çekilmek için hiçbir neden yoktur...

penguin.com

M593T1009

'DAN BREEDS SERISINDE DE

#1 NUMARALI *NEW YORK TIMES* ÇOK SATAN YAZARI

LORA LEIGH

BENİGAL'İN KALBI

Muhabir Cassa Hawkins her zaman ırk haklarını desteklemiştir; özellikle de Cabal St. Laurents gibi erkek hayvanın timsali bir örnek söz konusu olduğunda. Ancak ırklar bir dizi vahşi cinayetle suçlandığında, Cassa ve Cabal'a av olmadan önce gerçeği ortaya çıkarmak düşer.

penguin.com

M592T1009

KAÇIRMAYIN

**Lora Leigh'in
NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN**

KİTABI COYOTE'S MATE

Anya Kobrin altı yıl boyunca babasının laboratuvarında tutulan bir grup çakal kadını kurtarmak için Çakal Hayalet olarak bilinen genetiği değiştirilmiş asi Del-Rey Delgado ile birlikte çalıştı. Anya bir kadın olarak olgunlaştıkça, Del-Rey ile yakınlaştılar... ama sonra Del-Rey sözünü tutmadı ve babasını vurdu. Şimdi Anya, kendisine ihanet eden adama duyduğu kontrol edilemez arzuyla başa çıkmak zorundadır.

penguin.com

M437T0309

Bir kadının en çılgın fantezilerinin derinliklerine, en yasak rüyalarının daha da derinlerine... Sadece bu çok satan yazarların gitmeye cesaret edebileceği bir yere.

Karanlığın Ötesinde

LORA LEIGH
ANGELA KNIGHT
EMMA HOLLY
DIANE WHITESIDE

Lora Leigh bunu yapıyor... yarı insan yarı kurt olan tuhaf bir Breed'in ininde, onu içten içe pençeleyen bir açlığı gidermek için arzuladığı ve ihtiyaç duyduğu kadının peşinde.

Angela Knight bunu yapıyor... yabancıların dokunuşlarına uyum sağlayan bir kadının psişik dünyasında ve baştan çıkarıcı ve gizemli bir koruyucunun güçlü cazibesinde.

Emma Holly bunu başarıyor... güçlü bir kraliçenin hüküm sürdüğü fantastik bir dünyada - ta ki en büyük düşmanının yakışıklı oğluna aşık olma günahını işleyene kadar.

Diane Whiteside bunu başarıyor... Regency büyüsünün alternatif bir evreninde, iki aşık kötü kalpli bir büyücü tarafından tehdit ediliyor ve Cornish kayalıklarında çalkantılı bir savaşa sürükleniyor.

penguin.com

M527T0709

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

